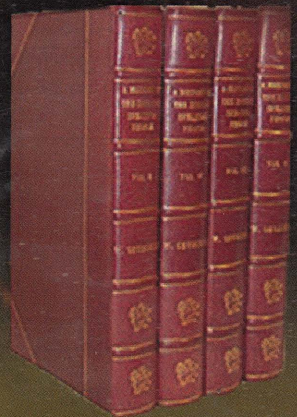
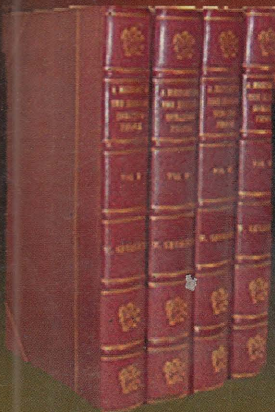

மகலலகை

ஆகாசம் 2007

ஆகாசம்

ஆசிரியர்
டெய்னிக் ஜீவன

ரூபா-150/=

மல்லிகை 42 ஆம் ஆண்டு
மலருக்கு வாழ்த்துக்கள்

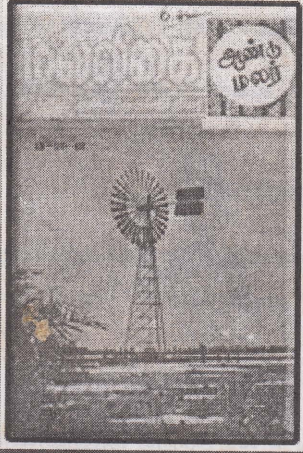
SURIYA
TEXTILE MILLS (PVT) LTD.

**32/34, 3RD CROSS STREET,
COLOMBO-11**

**TEL: 2336977, 2438494
2449105**

முதலாவது ஆண்டு மலர்

ஆரம்பம் : 15 ஒக்டோபர் 1967

50வது ஆண்டை நோக்கி...

'ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
 யாதியினைய கலைகளில் உள்ளம்
 ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
 ஈன நிலைகண்டு துள்ளுவர்'

தொடர்பு கொள்ளும் முகவரி :
 201/4 Sri Kathiresan
 Street,
 Colombo - 13.
 Tel : 2320721

MallikaiJeeva@yahoo.com

மல்லிகை
42-வது
ஆண்டு மலர்
333

உலகப் பாராளுமன்ற
 வரலாற்றிலேயே இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில்
 மாத்திரம்தான் ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகை விதந்து
 பாராட்டப்பட்ட பெறுமதி மிக்க சம்பவம் இடம்பெற்றுள்ளது.
 அங்கு பாராட்டப்பட்ட சஞ்சிகை மல்லிகை. இதனை
 நாடாளுமன்றப் பதிவேடான ஹன்ஸார்ட் (04.02.2001)
 பதிவு செய்ததுடன் எதிர்காலச் சந்ததியினருக்காக
 ஆவணப்படுத்தியுமுள்ளது.

**MALLIKAI PROGRESSIVE
 MONTHLY MAGAZINE**

மலர் மலர்வதற்கு உதவியவர்கள் :

செங்கை ஆழியான்

எஸ்.ஆர்.பாலச்சந்திரன்

மா.பாலசிங்கம்

அட்டை வடிவமைப்பு : மேமன்கவி

கணினி அச்சமைப்பு,

பக்க வடிவமைப்பு : எஸ்.லிகோரின் ரோசி

உள் ஓவியங்கள் : மதிபுஸ்பா

**ஐ... நா. சபையை
 அறிவிக்கா
 கண்ணிலிருந்து
 நகர்த்த வேண்டும்!**

மனுக்குலமே விக்கித்துப் போய்விட்டது!

இந்தப் பூமிப் பந்தில் இதுவரை நடந்தேயிராத
 ஜனநாயகப் படுகொலை, சதாம் உசேனின் திட்ட
 மிட்ட அரசியல் படுகொலை. மனுக்குலத்தின் மனச்
 சாட்சியை உலுக்கி விட்டது. ஜனநாயகத்தின்
 பெயரால் ஜனநாயகமே சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டு
 விட்டது.

இதுவரை இந்தப் பூமண்டலத்தில் எத்தனை
 எத்தனையோ சர்வாதிகாரிகள், அரசியல்
 படுகொலைக்காரர்கள், ஆட்சி அதிகாரத்தைப்
 பின்னணியாகக் கொண்ட கொடுங்கோல் ஆட்சி
 யாளர்கள் இந்த மண்ணையும், மக்களையும் தத்
 தமது விருப்பப்படி கொன்றுள்ளார்கள். புதைத்துள்
 ளார்கள். எரித்து நாசப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

அவர்கள் பலருக்கும் வாழும் போதே
 அதற்கேற்ற தண்டனை கிடைத்துள்ளது.

அதற்கேற்ற வழிகளில் வரலாறு அவர்களைத் தண்டித்து, சரித்திரமாக அச்செயல்களைப் பின்னர் எழுத்தில் வடித்து வைத்துள்ளது.

ஆனால், சதாம் உசேனின் முடிவு திட்டமிட்ட அமெரிக்க ஆதிக்கத்தின் துருப்பிடித்த ஜனநாயகப் படுகொலைதான் என்று உலக மக்கள் ஏகமன தான முடிவுக்கே வந்துள்ளனர்.

'ஈராக்கில் நாசகரமான ஆயுதங்கள் உள்ளன. அதை கண்டுபிடிக்கவே ஈராக் மண்ணில் திடீர் பிரவேசம் செய்துள்ளோம்' என ஆரம்பத்திலேயே அமெரிக்கா குற்றஞ் சாட்டி, ஈராக் நாட்டுக்குள் உள்நுழைந்தது. அராஜகம் செய்தது.

குற்றஞ் சாட்டிய வண்ணம் நாசகரமான, தடுக்கப்பட்ட ஆயுதங்களைக் கண்டறிய முடிய வில்லை. அதிபர் புஷ் ஒரு சர்வதேசக் காடையனைப் போல நடந்துகொண்டார்.

அதை நிரூபிக்க முடியாத அமெரிக்கா வேறு ஏதேதோ குற்றங்களைச் சாட்டி, சதாமைப் பதவி கவிழ்க்கச் செய்தது. பின்னர் பதவி கவிழ்க்கப்பட்ட சதாம் உசேனைக் குற்றவாளிக் கூட்டில் ஏற்றி, தனது ஆதிக்கத்தை முற்று முழுதாக ஏற்றுக் கொண்ட ஈராக்கிய புதிய ஆட்சியாளரைக் கொண்டு நியாய விசாரணை நடத்தி, முடிவில் சதாமைத் தூக்கிலிட்டு அவலமாகச் சாகடித்தது, அமெரிக்க ஆளும் வர்க்கம். அமெரிக்க ஜனநாயகம்!

அதிலும் ஒரு தூக்குத் தண்டனைக் கைதியைத் தூக்கிலிடுவதற்கு முன்னர் படுகேவலமாக மூர்க்கமாகத் திட்டித் தீர்க்க ஆட்களையும் ஏற்பாடு செய்து வைத்திருந்தது. அத்துடன் அந்தத் தண்டனை நிறைவேற்றத்தை உலகெங்கும் கண்டுகளிக்க, நவீன சாதனமான தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பி, உவகை கொண்டது, அமெரிக்க ஆளும் வர்க்கம்.

இன்றோ அமெரிக்க அதிபர் புஷ் இது குறித்துச் சாக்குப்போக்குச் சொல்லித் தப்பித்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறார்.

வரலாற்றில் படுமோசமான படுகொலை இது!

இரண்டாவது உலகப் போர் முடிவடையும் கட்டம்.

ஜப்பான் தோற்றுப்போய்விட்டது.

'ஜப்பான் சரணடையத் தயாராகி வருகின்றது' என்ற தகவல் உளவுத்துறையான 'சிஐஏ' மூலம் அமெரிக்க ஆளும் தரப்பினருக்குச் சூசகமாகத் தெரிவித்திருந்த காலகட்டமது.

தான் தயாரித்து வைத்திருந்த அணுகுண்டின் வலிமையையும், அதன் பேரழிவு சக்தியையும் நேரடியாகக் கணக்கெடுக்க வேண்டும் என்ற ஒரேயொரு காரணத்திற்காக ஜப்பானிய நகர்களான ஹிரோஷிமா, நாகசாகி மீது குண்டை வீசி ஆசியாவில் வளர்ந்து வரும் ஜப்பானிய தேசத்தைப் பூண்டோடு நாசமறுத்ததுதான் இந்த அமெரிக்க நாடு. இன்றுவரை ஜப்பான் அதை மறக்கவில்லை.

ஜனநாயகத்தைப் பற்றி நீயென்ன பாட மெடுப்பது?

உலகக் கொலைகாரர்களில் முதலாம் இடம் புஷ்விற்கே!

நாட்கள் செல்லச் செல்ல அமெரிக்க வல்லரசின் அடாவடித்தனங்கள் வார்த்தைகளில் வடிக்க முடியாத அளவு மேலோங்கி வருகின்றன.

பேட்டை சண்டியர்களைப் போல, உலக நாடுகளின் பிரச்சினைகளுக்குள் கேட்காமலேயே உள்நுழைந்து அதிகுதி செய்வது அதிகரித்த வண்ணமே இருக்கின்றன.

உலக ஜனநாயகமே நீ விழித்துக் கொண்டிரு!

ஐக்கிய நாடுகள் சபைப் பிரிவுபசார உரையில் கோஃபி அனான் புஷ்சைப் பற்றிச் சொன்ன மொழிகள் உலகப் பிரசித்தம்.

- ஆசிரியர்

இடைபறாது உழைப்பதின் மூலம் நாள் முப்பத்து சுடந்து செல்லுதல்களே.

ஆண்டு மலர்களில் நான் தொடர்ந்து எழுதிவரும் கடிதங்களில் இதுவுமொன்று.

சந்தர்ப்பம் வரும்போது நானெழுதிய இந்த மலர்க் கடிதங்கள் அனைத்தையும் தொகுத்து, நூலுருக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதே எனது வருங்காலத் திட்டமாகும்.

ஆரம்பத்திலேயே ஒரு தகவலைச் சொல்லி வைத்து விடுகிறேன்.

இந்த ஆண்டு ஜூன் மாதம் 27ந் திகதி எனக்கு 80 வயதாகின்றது.

நம்பமாட்டீர்களா? - நம்புங்கள்! - இது உண்மை!

ஆனால், நாவுறுபடுத்தி விடாதீர்கள்.

ஏனெனில் இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து மறைந்து போன மூத்த எழுத்தாளர்களை விடவும் நான் இன்னும் அதிக காலம் உயிருடன் வாழ வேண்டுமென ஆசைப்படுகின்றேன். விரும்புகிறேன்.

இதற்குக் காரணம் உயிரின் மீது ஏற்பட்ட ஆசையல்ல.

உயிருடன் வாழ்ந்து, இன்னும் இருக்கக்கூடிய காலத்தில் அதிக அதிகமாகவே இலக்கிய வேலைகளைச் செய்து முடிக்க வேண்டுமென மெய்யாகவே ஆசைப்படுகின்றேன்.

ஓய்வாக இருக்கும் சமயங்களில் எல்லாம் நான் யோசித்துப் பார்ப்பதுண்டு.

தமிழ் இலக்கிய உலகில் இந்த 'ம' என்ற சொல்லுக்குத்தான் எத்தனை மகத்துவமான சக்தி உண்டு என நான் அடிக்கடி நினைத்து ஆச்சரியப்படுவதுண்டு.

'ம' என்ற முதல் எழுத்து.

மணிக்கொடி -

மறுமலர்ச்சி -

மல்லிகை -

தற்செயலானதுதான், இந்தப் பெயர்ப் பொருத்தம். ஆனால், எத்தனை அர்த்தம் பொதிந்தது!

கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்கள். எத்தனை ஒற்றுமையான ஒப்பீடு இது! மூன்றின் முதலெழுத்துமே 'ம'னாவில்தானே ஆரம்பிக்கின்றன.

எனவே மணிக்கொடி வாழும் வரைக்கும், மறுமலர்ச்சி பேசப்படும் வரைக்கும், இந்த மல்லிகைச் சஞ்சிகையும் காலம் காலமாகப் பேசப்பட்டு வரும். ஞாபகமூட்டப்பட்டு வரும்.

இது சர்வ நிச்சயம்!

மல்லிகை இதழின் பெயரை ஓர் இலக்கிய இதழின் நாமமாகக் கருதி இதுவரை உழைத்து வந்தவனல்ல, நான். ஓர் இலக்கிய இயக்கத்தின் தொடர் செயற்பாடாகவே - நிகழ்காலக் குறியீடாகவே - கருதிக் கருமமாற்றி வருகின்றேன். இன்று இயங்காமல் இருக்கும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தொடர் இயக்கமே மல்லிகையின் வரவும், அதன் தொடர் செயற்பாடுகளும்.

என்னமோ தெரியவில்லை. மல்லிகைக்காக என்னை அர்ப்பணித்து உழைக்க உழைக்க, என்னுள் இயல்பாகவே இளமை ஊறுவதாகவே நினைத்துக் கொள்ளுகின்றேன். வயது குறைவது போன்ற ஒரு நினைப்பு.

சமீபத்தில் வரதர் நம்மை விட்டு மறைந்து விட்டார். என்னால் உள்பூர்வமாக நேசிக்கப்பட்ட ஏஜேயும் தொடர்ந்து மறைந்து போனார். அதைத் தொடர்ந்து கவிஞர் வில்வரத்தினமும் கூட... எனது தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள் இப்படியே ஒருவர் ஒருவராகப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றனர்!

இவர்களினது தொடர் மறைவை உணர் கையில் நெஞ்சக்குள் ஏதோவொரு வெறுமை புகுந்து விட்டதைப் போலத் தனிமையில் பரிதவிக்கின்றேன்.

வரதர் வெறும் எழுத்தை நம்பி எழுத்துலகில் பிரவேசித்த ஆர்வலரல்ல. அந்தக் காலத்திலேயே 'தமிழ் எண்டால் அது அவனிடை இருந்தெல்லோ வரவேண்டும்!' எனத் தமிழ்நாட்டைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கும்பிடு போட்ட நமது மண்ணின் இலக்கிய அபிமானிகள் மத்தியில், துணிந்து செயல்பட்ட முதல் சாதனையாளர் வரதர். அவர் ஓர் இலக்கிய இயக்கத்தை இந்தத் தாழ்வு மனப்பான்மைக்கு எதிராகப் பல சிரமங்களுக்கு மத்தியிலே கட்டி வளர்த்தவர். ஸ்தாபித்தவர். 1943ஆம் ஆண்டளவில் மறுமலர்ச்சி என்ற இலக்கியச் சஞ்சிகையை உருவாக்கி, அந்தக் காலத்திலேயே தன்னளவில் ஓர் இலக்கிய இயக்கமாகவே இயக்கி வந்தவர். எதிர் நீச்சலடித்தவர். இலக்கியப் போராட்டம் நடத்தியவர்.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய இயக்கத்தைப் பேணிப் பாதுகாத்து வந்ததுடன், பலரையும் ஒருங்கிணைத்து வழிநடத்தி வந்தவர், அவர். கூட்டமைப்

பாக இயங்கியவர். நமது தனித்துவத்தைப் பேணி வளர்த்தவர்.

இப்படியாக முன்னின்று உழைத்து, ஒழுங்கமைத்து, அதை ஓர் நிறுவனமாக்கி அதற்கொரு இலக்கிய அந்தஸ்தைக் கொடுத்து, அதைச் செயற்படுத்த இலக்கிய உருவமொன்று சமைத்து, அதற்கு 'மறுமலர்ச்சி' என்று நாமம் சூட்டி, மக்கள் மத்தியில் அச்சஞ்சிகையைக் கொண்டு சென்றதே அந்தக் காலத்தில் அதுவொரு அசுர சாதனையாகும்.

இவர் பாதை சமைத்துத் தந்ததின் அடிச் சுவட்டில்தான் நான் நடைபோட ஆரம்பித்தேன். அறுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் மல்லிகையை ஆரம்பித்தேன். மல்லிகை யாழ்ப்பாணத்துத் தெருக்களில் மலர்ந்து மணம் பரப்பத் தொடங்கி விட்டது.

வரதரின் இழப்பு ஒரு தனி மனித இழப்பல்ல, என்பது எனது அபிப்பிராயம். அது ஒரு ஈழத்து இலக்கிய சகாப்தத்தின் முடிவு என்பதே எனது கருத்தாகும். எத்தனை பெரிய சோகம்!

என்னை எனது எழுத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்துவதே ஒரு வேள்விதான்!

பிரபலம் அடைவது எனது நோக்கமேயல்ல.

எதையாவது இந்த மண்ணுக்குச் சாதித்துத் தரவேண்டும் என்பதே எனது கருதுகோளாகும்.

நான் வெறும் எழுத்தாளன் மாத்திரமல்ல. மக்களைக் கவரத்தக்க பேச்சாளனும் கூட! எனது நாவால் இந்த நாட்டு மண்ணையே உழுதிருக்கின்றேன். பதப்படுத்தியிருக்கின்றேன்.

இவை இரண்டுமே ஒருவனிடம் இணைந்து, பிணைந்து செயற்பட்டு வருவது வெகு வெகு அபூர்வம். தமிழ்நாட்டில் கூட அபூர்வம்.

இந்த இரு ஆளுமைகளையும் நான் சரிவரப் புரிந்துகொண்டுதான் இலக்கிய உலகில் இயங்கி வருகின்றேன்.

பல்வகைப்பட்டவர்களை தினசரி சந்தித்துப் பழகுவதால் எனக்கு முகப்படிப்பு நிறையவுண்டு. ஒருவரை முதற்தடவை பார்த்தவுடனேயே அவரது கண்களைத்தான் நான் மிகவும் உன்னிப்பாக, கூர்குறிப்பாக அவதானித்துப் பார்ப்பேன். அந்த

நபருக்குரிய கண்கள் எனக்கு அவரைப் பற்றிய அத்தனை தகவல்களையும் தந்துவிடும். அப்படிக்கிரகிக்கும் ஆற்றல் எனக்கியல்பானது. பழக்கப்பட்டது.

இது எழுத்தாளன், சஞ்சிகையான், வெகுசனத் தொடர்பு உள்ளவன் என்கின்ற முறையில் பெரிதும் உதவிக்கரமாக இருந்து வருகின்றது. உள்மனக் கூற்றிற்கிணங்கச் சிலரை வேண்டுமென்றே ஒதுக்கி வைத்திருக்கின்றேன்.

எனவே, முன்கூட்டியே ஆட்களை - அவர்களினது குணம்சங்களை அளவிட்டுக் கொள்ள உதவியாக அது அமைந்து விடுகின்றது.

இந்த மல்லிகையின் நீண்ட வரலாற்றில் நான் இன்னொரு சாராரையும் சந்தித்து வருகின்றேன்.

எழுத்திலும், நேர்ப் பேச்சிலும் அவர்களது கருத்துக்களைக் கேட்டு, எனக்குள் நானே நகைத்துக் கொள்வதுமுண்டு.

இவர்கள் தமது நாவின் மூலம் ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறியை சுமமா விளாசு விளாசென்று விளாசித் தள்ளுவார்கள். கடிதங்கள் மூலம் விமர்சித்து பக்கம் பக்கமாக எழுதுவார்கள்.

தங்களது இலக்கிய மேதாவித்தனத்தைக் கட்டம் கட்டமாகப் பெய்து, மனநிறைவு கொள்வார்கள்.

ஈழத்துச் சஞ்சிகைக்குச் சந்தா அனுப்ப மாட்டார்கள். புத்தக வெளியீடுகளுக்குச் சமூகம் தரப் பஞ்சிப்படுவார்கள். எழுத்தாளன் ஒரு வனுடைய நண்மை தீமைகளில் ஒருதடவை கூடப் பங்குகொள்ள மாட்டார்கள். ஒதுங்கி ஒதுங்கியே நடப்பார்கள். இது அன்னாரது தாழ்வுச் சிக்கல் என்பது எனக்குத் தெளிவாகவே தெரியும்.

ஆனால், பேச விட்டால் கட்டம் கட்டமாகச் சொட்டை சொல்லிக் கதை அளப்பதில் விண்ணாதி விண்ணர்கள்! அதனால் மக்களிடமிருந்து தனிமைப்பட்டுத் தவித்துப் போயிருப்பவர்கள். அந்த வெப்பிராயம்தான் இது! வாய்ச்சவடால் பேச்சு!

இத்தனை விமர்சனங்களையும் வீசி வீசி எறிபவர்கள் ஒருங்கிணைந்து தமது நோக்கத்தையும், ஆற்றலையும் பயன்படுத்தி இலக்கிய சஞ்சிகை

ஒன்றை வெளிக்கொணரலா மல்லவா? கொண்டு வரட்டுமே பார்க்கலாம்?

அதைக்கூட ஒழுங்காகச் செய்ய முன்வர மாட்டார்கள். மூன்று இதழ்களுடன் இழுத்து மூடி விடுவார்கள். தமக்குள்ளேயே முரண்பட்டுப் பிரிந்து போவார்கள். சுத்த வெத்து வேட்டுக்கள் இவர்கள்!

வரதர் காலத்தில்கூட இப்படியான இலக்கியக் குழு மனப்பான்மை கொண்டவர்கள் யாழ்ப்பாணத் தெருக்களில் நடமாடிக்கொண்டுதான் இருந்தனர்.

இப்படியானவர்களின் கருத்துக்களை அவர் என்றுமே கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டவரல்ல.

ஒன்றை முக்கியமாகக் கவனித்தீர்களா? இப்படியானவர்களின் நாமம் ஒன்றுகூட இன்று இலக்கிய உலகில் பேசப்படுவதில்லை.

எத்தனையோ குறை கூறல்களுக்கு மத்தியிலும் நின்றுபிடித்து, ஈடுகொடுத்து, நிமிர்ந்து நின்ற வரதரின் மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகைதான் இற்றை வரைக்கும் இலக்கிய உலகில் விதந்து பேசப்பட்டு வருகின்றது. வரதரின் பெயர்தான் முன்னணி வகிக்கின்றது.

அதேபோல, எத்தனையோ குற்றங் குறை பாடுகள் சாட்டப்பட்டாலும் நாளை என்றொரு நாள் வரத்தான் செய்யும். அந்தக் காலகட்டத்தில் மல்லிகையின் இலக்கியக் கனதி பற்றி விமர்சன ரீதியாகப் பேசப்படும். பாராட்டப்படும்.

மல்லிகை ஆசிரியரின் அர்ப்பணிப்பு உழைப்பு அன்று எல்லாராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.

இதை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் இந்தச் சமயம் எனக்கொரு பழைய சம்பவம் ஞாபகம் வருகின்றது.

பாபுராவ் பட்டேல் என்பவர் பழைய பம்பாயில் ஆங்கிலச் சினிமாச் சஞ்சிகை ஒன்றை நடத்தி வந்தார்.

‘ஃபிலிம் இன்டியா’ என்பது அதன் பெயர்.

அந்தக் காலத்தில் ஹிந்திச் சினிமாத்துறையில் கொடி கட்டிப் பறந்தவர்கள் ராஜ்கபூர், நர்கிஸ், திலீப்குமார், சாந்தா ஆப்டே, மொகமட் ரபி, மதுபாலா என்ற நடிக, நடிகையர்கள்.

இந்தப் ஃபிலிம் இன்டியா ஆசிரியரின் வேலை இந்தப் பிரபலங்களின் திரைப்படங்களைப் பற்றி வாரா வாரம் விமர்சனம் எழுதிப் பிரசுரிப்பது.

விமர்சனம் என்றால் கடுங் கண்டன வெளிப்பாடுகள். எரிசரங்கள்!

இத்தகைய செயல்களால் ஒரு வகையான பிரமிப்பையும், பிரபலத்தையும் சம்பாதித்துக் கொண்டார். கவன ஈர்ப்பைக் கவருவதற்கு இது சுலபமான குறுக்கு வழிகளில் ஒன்று.

பம்பாய்ச் சினிமா உலகமே இவரது அதிரடிச் செயலால் செய்வதறியாது திகைத்துப் போய் விட்டது. பதறித் துடித்தது.

சில சினிமா அபிமானிகள் பாபுராவ் பட டேலுக்கு எழுத்தில் சவால் விட்டு, அவர் விமர்சித்த படி அவரே ஒரு சினிமாப் படத்தைத் தயாரித்து வெளியிடும்படி பகிரங்கமாகச் சவால் விட்டனர்.

பாபுராவ் சவாலை ஏற்றுக்கொண்டார்.

அவர் தயாரித்த, அவரே ஏற்றுக்கொண்ட அவரது சொந்தப் படம் வெளிவந்து, பல தியேட்டர் களில் காண்பிக்கப்பட்டது.

படம் பப்படம். படுதோல்வி.

கடன் சுமை தாங்காமல் ஃபிலிம் இன்டியா இடை நிறுத்தப்பட்டது.

சினிமா நிறுவனத்தையும் மூடிவிட்டார். முடிவில் பாபுராவ் படடேல் காணாமலே போய் விட்டார். ஹிந்தி சினிமா உலகம் மூச்சு விட்டுக் கொண்டது.

இதை ஏன் இங்கு குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் இப்படியான அதிரடிக் கருத்தாளர்கள் நின்றபிடிக்க மாட்டார்கள். முடிவில் முகவரியின்றிக் காணாமலே போய்விடுவார்கள். இது எதார்த்தம்.

இளம் வயதுக் காலத்தில் துடிப்பான நண்பன் ஒருவன் எனக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டான். கொஞ்சம் எழுத்தார்வமும், ஆற்றலும் உள்ளவன், அவன். அவனது பேச்சு விசித்திரமாக இருக்கும்.

எனக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட உடனேயே அவன் சம்பாஷணையைத் தொடங்கியதும்

சொன்ன வார்த்தை, “நேரு ஒரு மடையன்! - இல்லையா? உமது கருத்து என்ன?” என்றான்.

இப்படியான அதிபுத்திசாலியுடன் நான் தொடர்ந்து நேசம் பாராட்ட முடியாது என்ற காரணத்தால் அவனது நட்பைத் தொடர நான் விரும்பவில்லை. தொடர்பை முறித்துக் கொண்டேன்.

அவனும் கொஞ்ச நாட்களின் பின்னர் காணாமலே போய்விட்டான்.

இதை இங்கு ஏன் ஞாபகமூட்டுகின்றேன் என்றால், இந்த இலக்கியப் பாய்ச்சல்காரர்களுக்கும் இதே முடிவுதான் கடைசியில் ஏற்படக்கூடும். கவனம். கொஞ்சம் அடக்கி விவாதிக்கப் பழகுங்கள். மற்றவரை மதிக்கப் பழகுங்கள்.

இப்படியான மன வக்கிரம் கொண்டவர்கள் பலரை எனது இலக்கிய வாழ்விலும், மல்லிகைச் சஞ்சிகை வரலாற்றிலும் பல தடவைகள் நான் கண்டு வந்திருக்கிறேன்.

உண்மையைச் சொல்லப் போனால் இப்படியான மனப் பிறழ்வு கொண்டவர்களுடன் சிறிது நேரம் உரையாடி விட்டாலே மனச்சோர்வு ஏற்பட்டுவிடும். தொடர்ந்து அன்றைய ஆக்கபூர்வமான வேலைகளில் மனம் ஈடுபட மறுக்கும். மனதில் ஒருவகைச் சோர்வு நிழலாடும்.

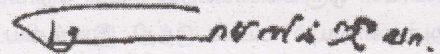
இது வெறும் கற்பனையல்ல. யதார்த்த உண்மையிது! அநுபவ வெளிப்பாடு.

இப்படியானவர்கள் என்னைப் பற்றி எது கூறினாலும் நானிதைக் கவனத்தில் கொள்வதில்லை. கணக்கிலும் எடுப்பதில்லை.

சகோதர எழுத்தாளனை - கலைஞனை - வழி தெருக்களில் சந்தித்தால் கூட, இந்தப் மனப் பிறழ்வுக்கு உட்பட்டவர்கள் புன்சிரிப்புக்கூடச் சிரித்து வைக்க மாட்டார்கள். சுகசேமம் விசாரிக்க மாட்டார்கள். கூடித் தேநீர் அருந்தக்கூட அழைக்க மாட்டார்கள்.

அப்புறமென்ன கலையும் கத்தரிக்காயும்!

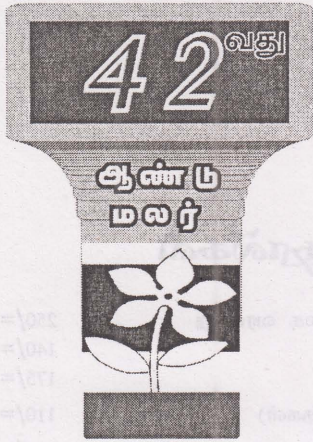
முதலில் நீ மனிதனாக இரு! மனிதர்களை நேசிக்கப் பழகு. அப்புறம் எந்தக் கருத்தையாவது கூறு!

மல்கைப் பந்தல் வெளியிட உள்ள நூல்கள்

1. எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம் : டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்க்கை வரலாறு	250/=
2. எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள் (சிறுகதைத் தொகுதி) : சாந்தன்	140/=
3. கார்ட்டூன் ஓவிய உலகில் நான் : சிரித்திரன் சுந்தர்	175/=
4. மண்ணின் மலர்கள் (13 யாழ் - பல்கலைக்கழக மாணவ - மாணவியரது சிறுகதைகள்)	110/=
5. கிழக்கிலங்கைக் கிராமியம் (கட்டுரை) : ரமீஸ் அப்துல்லாஹ்	100/=
6. முப்பெரும் தலைநகரங்களில் 30 நாட்கள் (பிரயாணக் கட்டுரை) : டொமினிக் ஜீவா	110/=
7. முனியப்பதாசன் கதைகள் (சிறுகதை) : முனியப்பதாசன்	150/=
8. மனசின் பிடிக்குள் (ஹைக்கூ) :பாலரஞ்சனி	60/=
9. இப்படியும் ஒருவன் (சிறுகதை) : மா. பாலசிங்கம்	150/=
10. அட்டைப் படங்கள் (மல்லிகை அட்டையை அலங்கரித்தவர்களின் தொகுப்பு)	175/=
11. சேலை (சிறுகதை) : முல்லையூரான்	150/=
12. மல்லிகை சிறுகதைகள் (தொகுப்பு) (30 எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள்) : செங்கை ஆழியான்	275/=
13. மல்லிகைச் சிறுகதைகள் (இரண்டாம் தொகுதி) (41 எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள்) :செங்கை ஆழியான்	350/=
14. நிலக்கிளி (நாவல்) : பாலமனோகரன்	140/=
15. அநுபவ முத்திரைகள் : டொமினிக் ஜீவா	180/=
16. நெஞ்சில் நிலைத்திருக்கும் சில இதழ்கள் : டொமினிக் ஜீவா	150/=
17. டொமினிக் ஜீவா கருத்துக் கோவை (கட்டுரை)	80/=
18. பட்டம் மறுதலிப்பும் பல்வேறு சர்ச்சைகளும் (கட்டுரை)	100/=
19. மல்லிகை அவுஸ்திரேலிய மலர்	75/=
20. மல்லிகை 36, 37வது ஆண்டு மலர்கள் (தலா ஒன்றின் விலை 100.00)	100/=
21. தரை மீன்கள் (சிறுகதை) :ச. முருகானந்தன்	150/=
22. கூடில்லாத நத்தைகளும் ஓடில்லாத ஆமைகளும் (சிறுகதைகள்): செங்கை ஆழியான்	175/=
23. நாம் பயணித்த புகைவண்டி (சிறுகதை) : ப.ஆபீன்	150/=
24. அப்புறமென்ன (கவிதை) : குறிஞ்சி இளந்தென்றல்	120/=
25. அப்பா (வரலாற்று நூல்) : தில்லை நடராஜா	120/=
26. ஒரு டாக்டரின் டயரியில் இருந்து.... : டாக்டர் எம்.கே. முருகானந்தன்	140/=
27. சிங்களச் சிறுகதைகள் - 25 :தொகுத்தவர் செங்கை ஆழியான்	150/=
28. டொமினிக் ஜீவா சிறுகதைகள் - 50 இரண்டாம் பதிப்பு	350/=
29. Undrawn Portrait for Unwritten Poetry - டொமினிக் ஜீவா சுயவரலாறு (ஆங்கிலம்)	200/=
30. என் தேசத்தில் நான் - பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவ, மாணவியரது கவிதைத் தொகுதி	140/=
31. அச்சத்தாளின் ஊடாக ஓர் அநுபவப் பயணம்	200/=
32. 38, 39, 40, 41வது ஆண்டு மலர்கள்	
35. மல்லிகை ஜீவா மனப் பதிவுகள் - திக்குவல்லை கமால்	150/=
36. கங்கை மகள் - முருகபூபதி	175/=
37. பத்தே பிரசுத்திய - சிங்களச் சிறுகதைகள் - டொமினிக் ஜீவா	120/=
38. நானும் எனது நாவல்களும் - செங்கை ஆழியான்	80/=
39. சிதறிய முத்துக்கள் - எஸ்.ராமன்	100/=

இனிய இலையுதிர் கால மாலைப்பொழுது...

'பேர்ன்' நகர ரயில் நிலையத்தில் இறங்கி என் நண்பனைப் பார்க்க நடந்து கொண்டிருந்தேன்...

காலடியில் மிதிபட்டுச் சருகுகள் எழுப்பும் ஒலி மனதிற்கு இதமாக இருந்தது. சூரியனின் வெம்மை சுட்ட பொழுதும் எங்கிருந்தோ வந்த குளிர் காற்று என் முள்ளந்தண்டு வரை ஊடுருவிச் சென்றது.

குளிர் காற்றில் இருந்து தப்பிக்க என் நடையை விரைவுபடுத்து கின்றேன்...

ஐந்து நிமிட வேக நடையின் பின்னர் அந்த ஐந்து மாடிக் கட்டிடத்தின் முன்னால் நிற்கின்றேன்.

மாலை வேளை என்பதனால் இன்னும் கதவுகள் திறந்தபடியேதான் இருந்தன. உள் நுழைந்து மூன்றாம் மாடியை அடைகின்றேன். அங்கு தான் அவன் தன்னை மறந்து ஆராய்ச்சிகளில் மூழ்கியிருப்பான்.

ஓ... சொல்ல மறந்து விட்டேன். அவன் இரசாயனவியலில் டாக்டர் பட்டம் வாங்கியவன். இப்பொழுது ஆராய்ச்சிகள் செய்து கொண்டிருக்கின்றான். இந்தியன் ஆனாலும் தமிழன்.

'கனாக் காணும் காலங்கள்... கலைந்தோடும் நேரங்கள்... கலையாத கோலம் போடுதோ...' என்ற 7ஜீ ரெயின்போக் காலணி பாடல் காற்றில் மெல்ல தவழ்ந்து வந்தது.

ஓ... அவன் உள்ளேதான் இருக்கின்றான். பாடல்களைக் கேட்டபடியே ஆராய்ச்சி பண்ணுவது அவன் வாடிக்கை.

"ஹாய்... என்ன நடக்குது?" என்றேன்.

பதிலுக்கு "ஹாய்" சொன்னவன், "பத்து நிமிஷத்தில் வேலை முடிஞ்சிடும். வெயிட் பண்ணு. சேர்ந்தே போய்க்கலாம்" என்றான்.

எம் இருவருடைய பீடங்களும் அருகருகே இருப்பதனாலும், இருவரும் ஒரே விடுதியில் வசிப்பதனாலும் மாலையில் ஒன்றாகச் செல்வதை வழமையாகக் கொண்டிருந்தோம்.

எனது நல்ல நண்பன்... ஆரம்பத்தில் தெரிந்தவர்கள் என்று யாருமே இருக்கவில்லை. அவன்தான் முதலில் நண்பனானான். அது மொழி இணைந்த பந்தம்.

பெண்ணைப்

பெண்ணாக...

— மாதுமை சீவசுப்பிரமணியம் —

பெரும்பாலும் நமது பேச்சு தமிழ் சினிமா பற்றியதாகவே இருக்கும். ஏனெனில் அரசியல், போராட்டம் பற்றிக் கதை வந்தால் அங்கு எம்மை அறியாமலே முரண்பாடுகள் தோன்றிவிடும். இந்த விடயத்தில் அவன் இந்தியனாகவும் நான் இலங்கைத் தமிழனாகவும் பிடிவாதமாக இருக்கக் கற்றுக் கொண்டோம்.

இதைவிடக் குடும்பம், உறவு என்று கதை வரும் போது அங்கு இயல்பான அக்கறையை ஒருவர் மேல் ஒருவர் செலுத்துவதும் இருக்கத்தான் செய்தது.

போகும் வழியில் 'இந்தியக் கடை' ஒன்றில் தொலைபேசி அட்டை ஒன்றை வாங்கிக் கொண்டு வந்தேன். நிச்சயம் அது அவனுடைய அக்காவுடன் கதைப்பதற்காகத்தான் இருக்கும்.

அந்தப் பாசத்தினைப் பார்த்துப் பல தடவை நானே வியந்திருக்கின்றேன்! அப்படியொரு பாசம்.

காலையில் எழுந்தவுடன் ஒரு எஸ்.எம்.எஸ்.! எப்பொழுதெல்லாம் அக்காவை 'மிஸ்' பண்ணுகின்றானோ அப்பொழுதெல்லாம் 'மிஸ் கோல்கள்'. மாலையில் குறைந்தது அரைமணி நேர உரையாடல்!

பாசம் ஒரு மனிதனை எப்படியெல்லாம் கட்டிப் போடுகிறது என்று நினைத்துக் கொள்வேன். ஆனாலும் பின்பு, அக்கா தன் குடும்ப உறவில் சந்தோஷமாக இல்லை என்பதை அறிந்து கொண்டபோதுதான் அவனின் அளவற்ற பாசத்திற்கு நியாயம் காண முடிந்தது.

வீட்டில் பேசி முடித்த திருமணம்தான்! மாப்பிள்ளை "கட்டினா அக்காவைத்தான் கட்டுவேன்" என்று ஒன்றைக் காலில் நின்றாராம். எல்லாம் தாலி கட்டும் வரையில்தான். தாம்பத்தியத்திற்கு அறிகுறியாய் ஒரு குழந்தை வேறு. அத்தோடு தொலைந்து போனதுதான் வாழ்க்கை. மனைவி, பிள்ளையை அடியோடு கவனிப்பதில்லை. தேவைப்பட்டால் மட்டும் பார்த்துவிட்டுத் தன் தாய் வீட்டிலேயே தங்கிக் கொண்டிருந்தார் மாப்பிள்ளை. செலவுக்கும் பணம் கொடுப்பதில்லை. அன்பாய் வெளியே அழைத்துச் செல்வதில்லை. ஏன் அன்பாய் பேசுவதுகூட இல்லை. என் நண்பன் சொல்லித்தான் இப்பொழுது அவன் வேலைக்குச் செல்கின்றான், தன் தாய் வீட்டிலிருந்து. அது கூட வேலைக்குப் போகும் அந்தக் கொஞ்ச நேரம் என்றாலும் அக்கா கவலையை மறந்து இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தானாம்.

கதையைக் கேட்கவே மனதுக்குள் ஏதோ செய்தது. அக்காவின் மேல் இரக்கத்தை விட முகம் தெரியாத அத்தானின் மேல்தான் கோபம் வந்தது.

'நான் மட்டும் அவனுக்கு மனைவியாக இருக்க வேண்டும். இந்த நேரத்தில் அவனை உண்டு இல்லை எனப் பண்ணியிருப்பேன்' என நினைத்துக் கொண்டேன். அன்று இரவு நித்திரையேயில்லை. முகம் தெரியாத அப்பெண்ணின் சோகம் என்னை முழுதும் வியாபித்திருந்தது.

யன்னலினூடாகச் சூரியக் கதிர்கள் கண்களில் பட மெல்லக் கண் விழிக்கின்றேன். ஓரிரு நிமிடங்களுக்குக் கூசிய கண்களை இரண்டு கைகளாலும் துடைத்தபடி எழுந்து நாட்காட்டியைப் பார்க்கின்றேன்.

'ஓ... இன்று ஒக்டோபர் 20...' எனது இன்னொரு நண்பனுக்குப் பிறந்தநாள். தொலைபேசியை எடுத்து அவனது இலக்கங்களை அழைக்கின்றேன். "ஹாய்... ஹப்பி பேர்த்டே ரூ யூ" என்றேன். பதிலுக்கு நன்றி கூறியவனிடம் "இன்டைக்கு மத்தியானம் என் ஹொஸ் டலுக்கு வாங்க. இரண்டு பேரும் சேர்ந்தே சாப்பிடலாம்" என அவனை மதியச் சாப்பாட்டிற்கு அழைக்கின்றேன்.

"பன்னிரண்டு மணிக்குத்தான் வேலை முடியும். முடிய வாரன்" என்றான். அவன் இலங்கை அகதித் தமிழன். எனது பல்கலைக்கழக உணவுச்சாலைக்கு அடிக்கடி உணவு உண்ண வருவான். அப்படித்தான் அந்த நட்பு அறிமுகமானது. அவன் அதிகம் படித்திருக்கவில்லை. பதினெட்டு வயதிலேயே சுவீட்சர்லாந்திற்கு அகதியாய் ஓடி வந்தான். பிழைப்பிற்காக இந்நாட்டு மொழியைக் கற்று ரெஸ்டோரண்ட் ஒன்றில் வேலை செய்கின்றான். இங்கு அகதி அந்தஸ்துப் பெற்று வாழும் ஆயிரம் இலங்கைத் தமிழர்களில் அவனும் ஒருவன்.

அவன் பெரும்பாலும் தமிழர்களின் போராட்ட வாழ்க்கை, அந்நிய தேசத்து வாழ்க்கை, குடும்பச் சமைகள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்பான். அதிகம் படித்திருக்கவில்லையே ஒழிய நிறையவே வாழ்க்கையில் அடிபட்டிருந்தான்.

அவன் உழைத்துத் தானும் வாழ்ந்து, இலங்கையில் உள்ள அவன் குடும்பத்தையும் பார்க்கின்றான். அவனிற்கும் ஓர் அக்கா. அத்தான் நிரந்தரக் குடிக்காரன். நான்கு பிள்ளைகள் வேறு. இவன் பணியிலும் குளிரிலும் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கும் பணத்தை அவர் விஸ்கியிலும், பிராந்தியிலும் செலவழித்துக் கொண்டிருந்தார். குடித்துவிட்டு மட்டும் வீட்டிற்கு வந்திருந்தால் பிரச்சினை யில்லை. அதைவிட வீட்டிற்கு வந்து சத்தம் போடுவது, அக்காவிற்கு அடிப்பது, குழந்தைகளைப் படிக்க விடாமல் செய்வது. இவைதான் அவனை இன்னும் கவலைப்பட வைத்தன. என்னைக் காணும் போதெல்லாம் அவனின் அக்கா பற்றியே பேசுவான். அவன் சோகம் அவன் விழி ஓரங்களில் தெரியும்.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

மதியம் அவன் வர லேட்டாகி விட்டது. கூடவே எனக்கு சமையலில் ஒத்தாசை செய்தான். சமைத்து முடித்துப் பரிமாறிய போது “ஏழு வருடங்களுக்குப் பிறகு அக்காட கையால் சாப்பிடுறது போல இருக்கிறது” என்றான். மெல்லப் புன்னகைத்து அவனின் சந்தோஷத்தை உள்வாங்கிக் கொண்டேன்.

அப்போதுதான் அந்த தொலைபேசி அழைப்பு அவனுக்கு வந்தது. இலங்கையில் இருந்து அவனின் தம்பி.

“அண்ணா வீட்டிற்கு அவசரமாய் கோல் எடுங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டு வைத்திருந்தான். இவன் தன்னிடமிருந்த தொலைபேசி அட்டை மூலம் மீண்டும் இலங்கைக்குக் கோல் எடுக்க... அழைப்பை எடுத்தது அவனது அக்கா. தொடங்கும் போதே அழுது கொண்டு தான் பேசினார். நான் அருகிலேயே நின்றதால் அக்கா கதைப்பது அப்படியே கேட்டது.

இன்றும் குடித்து விட்டு வந்திருக்கிறார் கணவன். இவன் அனுப்பும் வெளிநாட்டுக் காசின் சுகம் கண்டதாலோ என்னவோ, கடந்த ஐந்து வருடங்களாக வேலைக்கே போவதில்லை. இன்று அக்காவை மாடிப் படிகளில் இருந்து தள்ளி வேறு விட்டிருக்கிறார். நெற்றியில் காயம்.

“நாங்கள் சின்னப் பிள்ளைகளாக இருக்கேக்க எங்கட அப்பா எப்படியெல்லாம் எங்களை வளர்த்தார். ஆனா இண்டைக்கு என்ர பிள்ளைகளுக்கு ஒரு குடிகார அப்பா. அம்மாவை அடிக்கிற அப்பா. வேலைக்குப் போகாத அப்பா. நான் என்ன பாவம் செய்தனான்...” என்று விம்மி விம்மி அழுகிறான்.

இந்த அழுகையோடு “தம்பி பிறந்தநாள் வாழ்த்துக்கள்” என்கிறான்.

“நல்ல வாழ்த்துச் சொல்றீங்க...” என்று தொடக்கியவன், “இது நீங்க தேடின மாப்பிள்ளைதானே... காதலிக்கேக்க உங்களுக்கு தெரியேல்லயா அவர் ஒரு குடிகாரர் என்று” என ஏசுவதற்கு தொடங்கியவன் என்ன நினைத்தானோ தெரியவில்லை. உடனே குரலைத் தாழ்த்தி, “ஆம்பிளைகள் என்றால் அப்படி இப்படி இருக்கத்தான் செய்வாங்க. அக்கா நீங்கதானே பொறுத்துப் போகோணும்...” என்று ஆறுதல்படுத்தினான். பல நிமிடங்களுக்கு ஆறுதலாகவே கதைத்தவன், “காட முடியப் போகுது... இரவு எடுக்கிறன்” என்று சொல்லி அழைப்பைத் துண்டித்தான்.

“சாப்பிடுங்க” என்ற எனது குரலுக்கு சுய நினைவுக்கு வந்தவன், “எப்படி சாப்பிடுறது?... பார்த்தீங்கதானே... தினம் தினம் அக்கா படுற வேதனையைப்

பார்த்தா அத்தானை விட்டுட்டு வா எண்டு சொல்ல நினைக்கிறன். ஆனா தம்பி நானே எப்பிடி அப்படி சொல்லறது. அதனால் பொய்யா ஆறுதல் சொல்ல வேண்டி இருக்கு...” என்றவன் கடமைக்காக இரு வாய் உண்டு விட்டு கையைக் கழுவிக்கொண்டான்.

அவனுக்காக நான் ஏற்பாடு செய்த சின்னச் சந்தோஷமும் காற்றில் கரைந்து போகிறது.

பின்னரே வேலைக்கு நேரமாகி விட்டதால் “பிறகு சந்திக்கிறன்” என்று கூறி விடைபெற்று அவன் சென்றாலும், என் துக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. ‘சே... பெண்ணா பிறந்தா அதுவும் நம்ம நாடுகளில் பிறந்தா எவ்வளவை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கு...’ என்று மனதுக்குள் அழுது கொள்கின்றேன்.

மாலை வழக்கம் போல் என் விடுதியில், என் இந்திய நண்பனுடன் இரவு உணவு உண்டு கொண்டிருந்தேன். என் கை தானாகவே உணவை எடுத்து வாயில் வைக்கிறது. ஆனால் மனம் உணவில் லயிக்கவில்லை. மனத்தின் ஏதோ ஒரு மூலையில் இனம் புரியாத வலி.

இடையில் அவனுக்கு ஒரு எஸ்.எம்.எஸ். வந்திருக்க வேண்டும். உணவு உண்பதை நிறுத்தி விட்டு அதனை வாசிக்கிறான்.

விடயம் நல்லதல்ல என்பதை அவனது முகம் சொல்லி விடுகின்றது.

“என்ன, ஏதாவது பிரச்சினையா?” என்றேன்.

“இல்ல. அக்கா எஸ்.எம்.எஸ். பண்ணியிருக்கா.”

“என்ன இப்ப சாமம் மூன்று மணி இருக்குமா? அக்கா இன்னும் நித்திரை கொள்ளேலயா...?” என்றேன்.

“தூக்கம் வந்திருக்காது. அதனால் பண்ணியிருப்பா...” என்று சொன்னவன் சில விநாடிகள் மெளனத்தின் பின், “அத்தான் சொன்னாங்களாம் அக்கா விலகிப் போற மாதிரி தெரியுதாம். காரணம் தெரியல்லயாம். கவுன்சிலிங்குக்கு கூட்டிப் போகப் போறாராம். அக்காவும் ஆமாமென்று சொல்லிட்டாங்களாம்” என்று கூறி முடித்தான்.

“குடும்பத்த கவனிக்க அக்கா வேலைக்குப் போனா ஏன் இந்த மனுசன் இப்படி பண்ணுறார். புருஷன் மாதிரி நடக்கத் தெரியேல்ல... அவருக்குத் தான் முதல்ல கவுன்சிலிங் பண்ணோணும். எதுக்கு இப்படி அக்காவ சித்திரவதை பண்ணுறார் என்றே புரியல்ல...” என்று தன் ஆதங்கத்தைக் கொட்டித் தீர்த்தான்.

“நானைக்கு காலேல அக்காவுக்கு போன் பண்ணோணும்... என்ன சொல்றது. பொறுத்துப் போங்க என்று மட்டும் தானே சொல்லேலும்” என்றவன் பாதியிலேயே உண்பதை நிறுத்திக் கொண்டான்.

“மசை சரியில்ல. நான் தூங்கப் போறன். விடியப் பாக்கலாம்...” என்றவன் என் பதிலுக்கு காத்திராமலே வெளியேறி அவன் அறைக்குப் போகின்றான்.

அமைதியாகக் கோப்பைகளைக் கழுவி அடுக்கி வைத்துவிட்டு எனது அறைக்குள் வருகின்றேன். மதியம் ஏற்பட்ட வலியின் ரணம் குறைவதற்குள் முன்னர் மீண்டும் வலி. அது எப்படி மனைவிமார்களை உடலாலும் மனதாலும் துன்புறுத்துவதற்குச் சொந்தக் கணவர்களுக்கு மனம் வருகிறது...?

எனது மேசை விளக்கின் சவிட்சை ‘ஒன்’ பண்ணுவதும் ‘ஒப்’ பண்ணுவதுமாக எனது கோபத்தைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டிருந்தேன். நாடு, இனம், குலம், கோத்திரம் என்ற எல்லாப் பேதங்களையும் கடந்து இன்னும் பெண்கள் இதில் மட்டும் எந்த பேதமும் இல்லை.

அந்த நிமிடம்தான் இந்த ஐரோப்பிய கலாசாரத்தின் மீது எனக்கு உடன்பாடு ஏற்படுகின்றது. ஒரு ஆணைப் பிடிக்காவிட்டால் அல்லது அவன் வாழ்க்கைக்கு ஒத்து வரமாட்டான் என்றால் எந்தப் பெண்ணும் எந்த நேரத்திலும் விலகிக் கொள்ளலாம். விவாகரத்துக்கள் இங்கு சர்வ சாதாரணம். விவாகரத்தான பெண்களை நம்மூர் மாதிரி யாருமே எதுவும் சொல்லமாட்டார்கள். குடும்ப அலகுகள் சிதைந்து போனாலும் இங்கு பெண்கள் அழுவதைக் காண முடியவில்லை.

நம்மூரில் மட்டும் அடித்தாலும், வதைத்தாலும் ‘கல்லானாலும் கணவன். புல்லானாலும் புருஷன்.’ வாழுவதே கொஞ்சக் காலம். அதற்குள் எத்தனை சொல்ல முடியாத வலிகளைத் தாங்குகிறாள் பெண்.

எனக்குள் உணர்வுகள் கலவையாகி என்னாலேயே புரிந்து கொள்ள முடியாத உணர்வு தோன்றுகின்றது. கோபம் வருகிறது. அதுவே கவலையாகி அழுகை வருகின்றது. பெண்கள் அழாத ஒரு சமுதாயம் வெறும் கனவுதான். கண்களில் இருந்து வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தபடி நித்திரை கொள்வதற்குத் தயாராகின்றேன். முகம் தெரியாத அத்தான்மார்களில் இருந்த என் கோபம்... என் இரு நண்பர்களையும் நினைக்க இரக்கமாக மாறுகின்றது.

எங்கோ உணரப்படும் வலிகளுக்கு எங்கோ கண்ணீர் சிந்தப்படுகின்றன. அதைத்தான் என்னால் தாங்க முடியவில்லை.

இந்த எல்லா உணர்வுக் கலவைகளுக்கும் மேலாக மெல்லிதான சந்தோஷம் ஒன்று என்னுள் பரவுகின்றது. அதுதான் என் இலங்கை நண்பனும், என் இந்திய நண்பனும் தம் தாய்நாடுகளில் ஒவ்வொரு பெண்களுக்கு வாழ்வளிப்பார்கள். கணவர்களாக மாறுவார்கள். ஆனால் நிச்சயமாக தமது அக்காமார்களுக்கு நடந்த துன்பங்களை தம் மனைவிகளுக்கு கொடுக்க மாட்டார்கள். அந்தப் பெண்களின் உடலுக்கும் உணர்வுக்கும் மதிப்பளிப்பார்கள். மனைவியை மனைவியாக, பெண்ணாக நடத்துவார்கள்.

அந்த மெல்லிய ஆனால் நிஜமான சந்தோஷத்தான் உறங்கிப் போகின்றேன்...!

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

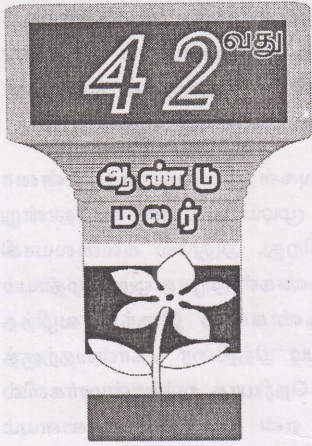

ஆழ்ந்த துயரமடைகின்றோம்!

இந்தத் தேசத்தில் பலராலும் கவனிக்கப்பட்டு, பேசப்பட்டு வந்த கவிஞர் **திரு. சு. வில்வரத்தினம்** அவர்கள் சமீபத்தில் நம்மை விட்டு மறைந்து விட்டார்.

அன்னாரது இழப்பால் துயருற்றிருக்கும் குடும்பத்தினர், சகோதர எழுத்தாளர் அனைவருக்கும் மல்லிகை தனது ஆழ்ந்த துயரத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

- ஆசிரியர்

I. நீயனவியில் இவை எந்ருடலாயி...

இந்த இடத்தில்தான்

இருந்தது

எங்கள் வீடு.

சிதறிக் கிடக்கும் சிறுகற்களும்

சிறு குவியலாய்த் தெற்கு மூலையில் கிடப்பதும்

அடையாளமா?

தென்னை மரம், அருகாகக் கிணறு

என அவை

இருந்த இடம் தெரியவில்லை.

அம்மா

சுவாமிக்கு மலர் கொய்யும்

செவ்வரத்தைச் செடி;

சுற்றிவர இருந்த கிளைகள்

ஓடிந்து தொங்க,

நடுமரத்தில் ஏதோ வடுபட்டு

சரிந்து கிடக்கிறது.

பட்டுப்போன அம்மரத்தில்

ஓற்றைச் சிறு கிளையில்

பசுமை இருக்கிறது.

இன்னும்

சில இலைகள் ஈரக்கசிவுடன்.

பட்டுச் சிவப்பாய்

முகை நெகிழ்த்தும்

மொட்டொன்று

அக்கிளையில்.

**க.சுபநாதனின்
ஜந்து
கவிதைகள்**

3. பிரபஞ்ச அதிர்வு

லேசாய் பார்த்தாள்

கண்கள் படபடக்க.

கண்களுடன் மட்டும்

முயங்குதல் கூடுமா?

முயங்கி இன்பம் கிட்டியபோது

அவள்

உதட்டில் சுழித்த

பிரளயத்தில்

பிரபஞ்ச அதிர்வு.

4. துயரம்

எஃகுக் குண்டாய்

இறுகியது துயரம்.

மனசின் அகண்ட பொந்துகளில்

கசிவு இல்லை.

மஞ்சளாடையாய் வழுவழுப்புடன்

கடைவாய் பிதுங்கும்

துயர்தான் எஞ்சியது.

5. துயரம்

இன்னும் துரமாய்.

உரத்த குரல் கேட்கும் போதெல்லாம்

உதிரம் உலர்கிறது;

உறைந்து போகிறது.

அந்தக் குரல் அப்பாவினது.

ஓர் இலையின் ஓரத்தில
வெள்ளையாய் சிறு எச்சம்.

எது இட்டது!

குண்டுக்கண் பிலாக்கொட்டைக் குருவியா?

அல்லது

கொண்டைக் கிளாத்தியா?

எங்கிருந்தோ அக்குருவி

இங்கு வந்திருத்தல்

சாத்தியமே.

பகைவன்

தறிகெட்டுப் படை நடத்திய எச்சங்கள்

இன்றும் இங்கு

ஏராளமாய்...

நூற்றாண்டுகள் கடந்தும்

நினைவில் இவை நெருடலாய்...

இந்த இடத்தில்தான்

இருந்தது

எங்கள் வீடு.

2. பிணையாய் நான்தான்...

கீடிவாளம் பூட்டிய நேர்கோட்டுப் பார்வை

நண்பனுடையது.

எதற்கும் நறுக்குத் தெறித்தாற் போல்

இருக்க வேண்டும் அவனுக்கு.

'பக்கம் பார்

அழகு உண்டு' என்றாலும்

அவன் கேட்பதில்லை.

ஈவு சோய்வு வேண்டும்,

ஒசிந்து போதல்

வாழ்க்கைக்கு நலம் என்றாலும்

அவன் இசைவதில்லை.

எப்பொழுதும் முட்டிக் கொண்டு நிற்பான்.

இப்பொழுதெல்லாம்

அவனுக்கு

பிணையாய் நான்தான்...

‘எங்கே எனது இன்சலின் மருந்து?
ஒரு ஊசி எடு.

மூக்குக் கண்ணாடியை எங்கே தொலைத்தாய்.
அம்மாவைக் கூப்பிடு, இல்லை... நீ இஞ்ச வா.
எச்சில் படிசும் நிறைந்து விட்டது.

அதை எடுத்துக் கொட்டு.

அதிர்ந்த

அப்பாவிடம் வந்தபோது,

அவனது குரல் கேட்டது;

‘என்னப்பா இது,

இந்த லோங்ஸூம் சேர்ட்டும்

கசங்கிக் கிடக்கு.

ஏன் அயர்ன் பண்ணேல்லை.

அந்த ப்றவுண் ரையை

எடுத்து வை.

ஸூவுக்குப் பொலிஸ் போட்டால்

தேஞ்சா போயிடுவாய்.

போட்டிருக்கா!

நல்லது.

ஆன சாப்பாடு தின்று எத்தனை நாள்.

ஃப்றிஜ்ஜிலிருக்கும் ப்ஹொயிலரை எடுத்துப்

பொரித்துவை.

இரண்டு உருளைக்கிழங்கு வெட்டி,

தூளும் உப்புமிட்டு,

சொட்டுப் பாலில் பிரட்டிவை.

அரிசிப் பிட்டுக்குச் சோக்காய் இருக்கும்.

தர்ஷனைக் குளிப்பாட்டு;

சட்டை போடு,

சாப்பாடு கொடு.

போற வழியில் ஸ்கூலில் ட்றொப் பண்ணிறன்.

எல்லாம் சரியா

சாப்பிட வரவா...?

அவனது குரல் ஓய்ந்தபோது

இன்னொரு குரல்,

சிணுங்கலாய்...

ஆனாலும் அதிலும் அதிகாரம் இருந்தது.

‘வீட்டுக் கணக்குப் போடேல்லை

கொப்பியை எடுத்து வை...

ஸ்கூல் ப்பாக்கில் புத்தகங்களுடன்

பென்சில் பேனா அழிரப்பர்

என எல்லாம் இருக்கா பார்!

குளிருது

குளிக்க மாட்டன்.

சுடுதண்ணீர் வேணும்

முகம் கழுவ.

கொல்கேட் ஹெபல் இருக்கா?

பல் விளக்க முன்னர்

கோப்பி வேணும்.’

முளைத்து

முன்றிலை விட முன்னர்

அட

இதுக்கென்ன இத்தனை கெப்பர்!

அல்லாடுதல்தான்

எனக்கு விதிச்ச விதியா...?

ஓங்காரமாய் ஒரு குரல் எடுத்து

ஓலிக்க உன்னிய போதும்

மீளவும்

அந்த ஆணைகள், குரல்கள்.

அது அப்பாவா?

அவனா?

அவனது பிள்ளையா?

எல்லாமே எனக்குக்

குழப்பமாய்...

சலனம் ஏதுமற்ற

இறுகிய எனது ஆன்மாவின்

விடுதலை

துயரமாய்,

இன்னும் தூரமாய்...

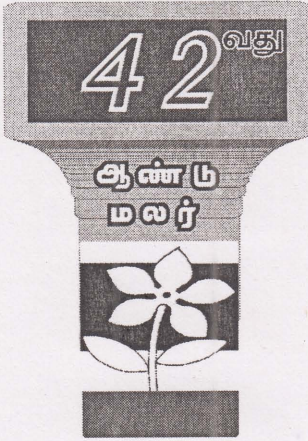
Best Wishes To Mallikai

P.O. Box 100,
50 York Street, Colombo - 01.
Tele : (94 11) 2329151 - 5
Fax : (94 11) 2440273 & 2393920
E-mail : millers@millerslimited.com

SOLE AGENTS / DISTRIBUTORS

- **Kodak**
 - Photographic Products
 - Motion Picture
(Negative / Positive Film,
Sound / Magnetic Tape)
 - Health Imaging (X Ray Film
& Equipment)
 - Business Imaging (Scanners
& Micro Film)
- **Odonil Air Freshener**
- **Sanifresh Toilet Disinfectant
Liquid**
- **Tang Flavoured Powdered
Drink**
- **Classic Vegetarian Jelly**
- **Kraft**
 - Cheese
 - Mayonnaise
 - Peanut Butter
 - Vegemite
- **Bonlac Non Fat Milk Powder**
- **Post Breakfast Cereal**
- **Classic Canned Fish**
- **Blue Bird Canned Fish**
- **Toblerone Chocolates**
- **Cadbury Chocolates**

ஐக்கிய நாட்டு சர்வதேச குழந்தைகள் கல்வி கலாசார நிதியத்தைச் (UNICEF) சேர்ந்த மொழி வல்லுனர்கள் அண்மையில் வெளியிட்ட ஒரு ஆய்வறிக்கையின்படி இந்நூற்றாண்டு முடிவில் இருநூறுக்கு மேலான மொழிகள் வழக்கொழிந்து போகுமெனவும், அவற்றுள் தமிழ் மொழியும் ஒன்று என்றும் கூறியுள்ளார்கள். இதற்கான அடிப்படைக் காரணங்களாவன :

1. இவற்றைப் பேசுபவர்களும், பயன்படுத்துபவர்களும் எண்ணிக்கையில் காலத்தோடு அருகி வருவது.
2. இம்மொழிகளின் சில இலக்கண விதிகள் மிக இறுக்கமாகவும், நெகிழ்ச்சியற்றவையாகவும், சிக்கலாகவும் பகுத்தறிவு சார்ந்த தர்க்கவாதங்களுக்கு ஒவ்வாதிருப்பது.
3. சமகால தொழில்நுட்ப மாற்றங்களுக்கு ஈடுகொடுத்து வளர்ச்சி அடைவதை அடிப்படைவாதிகளும், தூயவாதிகளும் எதிர்த்து நிற்பது போன்றவையாகும்.

தமிழ்மொழியும் தமிழினமும் கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்து முன்தோன்றிய மூத்த மொழியென்றும், மூத்த இனமென்றும், அவை நீண்டகால நாகரிக வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் கொண்டவை என்றும், அத்துடன் எம்மொழி நீண்டகால இலக்கிய இலக்கண அறிநெறி பண்பாட்டுச் செழுமைகளைக் கொண்டது என்றும், சங்கம் வைத்து வளர்க்கப்பட்ட மொழியென்றும் கூறி பெருமையும், இறுமாப்பும் அடைகின்றோம். ஆனால் இன்று எமது வாயும் நாக்கும் சேர்ந்து உச்சரிக்கக் கூடிய சில வேறு மொழிச் சொற்களை எழுத முடியாத அளவிற்கு எமது எழுத்தியல், சொல்லியல் விதிகள் தடை போடுகின்றனவே! மொழியின் விருத்தியைப் பொறுத்த வரையில் இதை நாம் அடிப்படைவாதம், பழைமைவாதம், தூயவாதம் ஆகியவற்றின் பேரினால் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமா? தமிழனின் வாயும் நாக்கும் இப்படித்தான் உச்சரிக்க வேண்டும் என்று வரையறை போடலாமா?

இன்மறைய கணிணித் தொழில் நுட்பத்திற்கேற்ப ஈடுகொடுத்து மாற்றும் பெற்றாஸ்தான் மொழிகள் வாழும்.

- இ.வே.செல்வரத்னம் -

(கனடா)

மொழி உருவாகத் தொடங்கிப் பல ஆயிரம் வருடங்களாக விருத்தியடைந்த நிலையிற்றான் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம், இரண்டாயிரத்தைநூறு வருடங்களுக்கு முன்னர் அகத்தியனார், தொல்காப்பியனார் ஆகியோரால் இலக்கணம் வகுக்கப்பட்ட மொழியென்றும், பின்னர் பவணந்தி முனிவரால் காலத்திற்கேற்ற சில மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டு ஆறுமுக நாவலரால் இலக்கணச் சூத்திரங்கள் இலகு தமிழில் எழுதப்பட்டு இன்று பண்டிதர்களாலும், வித்துவான்களாலும் அவற்றின் அடிப்படையில் இலகு செந்தமிழ் இலக்கண நூல்களாக எழுதப்பட்டு சந்தைக்கு வருகின்றன. இவ்விலக்கண விதிகள் அன்று மொழியின் கூறுகளாகிய எழுத்துக்கள், சொற்கள், வாக்கியங்கள் ஆகியவற்றிலும், அவற்றிற்கிடையேயும் அதிகபட்சமாக அவதானிக்கப்பட்ட பொதுக் கோலங்களின் அடிப்படையிலேயே வகுக்கப்பட்டன என்றே கூறவேண்டும். அன்று இவற்றிற்கு அமையாத விதிவிலக்கான கோலங்களும் அவதானிக்கப்பட்டன. அன்று அவ்வொழுங்கினங்களுக்குப் பரிசாரத் தேடாமல் அவற்றிற்கெனப் புறம்பான சூத்திரங்கள் வகுக்கப்பட்டிருப்பதை நாம் அறிவோம்.

மொழி விருத்திக்கு அன்றிருந்த சூழல் வேறு. இன்றிருக்கும் சூழல் வேறு. இதைக் கவனத்திற் கொள்ளாமலே இன்றைய பண்டிதர்களும், வித்துவான்களும், பேராசிரியர்களும் தொல்காப்பியர், பவணந்தி முனிவர் ஆகியோரின் இலக்கணச் சூத்திரங்களைச் சொல்லுக்குச் சொல் பிசகாமல் அவற்றை அடியொற்றி இலக்கண நூல்களை எழுதுவதும் அல்லாமல் காலத்திற்கேற்ற அதாவது கணிவித் தொழில் நுட்பத்திற்கேற்ப குறிப்பாக அதன் தொழிற்பாட்டு மென்பொருளாக்கத் தர்க்க வியலுக்கேற்ப மாற்றங்களைச் செய்யாது கற்பித்தும் வருகிறார்கள்.

அவற்றிற்கமையவே தமிழ் எழுத்துக்களும், சொற்களும், வசனங்களும் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று இன்று அடிப்படைவாதிகளும், பழமைவாதிகளும், தூயவாதிகளும் கங்கணங் கட்டியவாறு நிற்கிறார்கள். இவ்வாதிகள் காலத்திற்கேற்றவாறும், கணிவித்தர்க்கவியலுக்கு ஈடு கொடுத்தும், எம்மொழிக்கான இலக்கண வரம்புகளில் மாற்றங்கள் கொண்டுவரப்பட வேண்டும் என்று கூறியும், எழுதியும் வரும் முற்போக்கு எண்ணங் கொண்டவர்களுக்கு எதிராக நாகரிகமற்ற முறையில் பரப்புரை செய்வதோடு எழுதியும் வருகிறார்கள்.

காலத்திற்கேற்றவாறு எம்மொழியில் மாற்றங்கள் புகுத்தப்பட்டால் காலவரையில் எம்மொழி வேறு மொழியாக மாறிவிடும் என்று கூக்குரல் போடுகிறார்கள். அந்த வகையிந்தான் தென்னிந்தியாவில் சமஸ்கிருதம் கொண்டிருந்த செல்வாக்கினாலும், தமிழின் மேல் அது ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினாலும், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய மொழிகள் தோன்றின என்று கூறுகிறார்கள். அக்காலத்தில் ஆரியரின் படையெடுப்பினால் சமஸ்கிருதமும், பிராமணக் குருக்கள்மாரும் அரசவையில் பெற்றிருந்த அதிஉயர் செல்வாக்கும், அன்று நிலவிய போக்குவரத்துத் தொடர்பாடற் சாதனக் குறைபாடுகளும், வசதியீனங்களும், இந்திய உபகண்டத்தில் மக்கள் குழுமங்களாக வாழ்ந்த பிரதேசங்களை இயற்கையாக எல்லைப்படுத்திய மலைச்சாரல் தொடர்களும், பள்ளத்தாக்குகளும், ஆறுகளும், மக்கள் குழுமங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு கொண்டு வாழத் தடுத்தமையுமே அதற்கான உண்மையான காரணங்கள் என்றே கூறவேண்டும்.

ஆனால், இன்றோ போக்குவரத்துத் தொடர்பாடற் சாதனங்களும், அச்சிட்டுப் பதிவு செய்யும்

தொழில் நுட்பங்களும் அபரிமிதமாக வளர்ச்சி பெற்று உலகமே சுருங்கிவிட்ட நிலையில் ஒரு மொழி இன்னொன்றாக மாறும் சாத்தியமும், வாய்ப்புகளும் அறவே இல்லை என்றே கூற வேண்டும். ஆனால் மொழி மக்களின் பாவனையில் இருக்கும் வரை அது வாழும் என்றே கூற வேண்டும். ஆகவே மொழி பாவனையில் இருக்கும் வகையில் அது காலத்திற்கேற்றவாறு செம்மை பெறவேண்டும்.

எழுத்துச் சீர்திருத்தம்

எம்மொழிக்குரிய சில சிறப்பியல்புகளுள் ஒன்று, எம்மொழிச் சொற்கள் அதிகபட்சம் எழுத்து ரீதியாக உச்சரிக்கப்படக் கூடியன என்பதாகும். அதாவது, எழுத்துக்களுக்கான உச்சரிப்பை ஒலித்து சொற்களை அதிகபட்சம் உச்சரிக்கலாம். இச்சிறப்பியல்பு சிங்களம் மற்றும் இந்திய மொழிகளுக்கு முண்டு. இந்தவகையில் சிங்களம் எனக்குத் தெரிந்தளவில் மிகச் சிறந்ததென்றே கூறவேண்டும். ஏனென்றால், தமிழிலுள்ள உச்சரிப்பு ஒலிக் கூறுகளிலும் அதிகளவு ஒலிக்கூறுகளையும், அவற்றிற்கான எழுத்துக்களையும் கொண்டிப்பதேயாகும். ஆரம்பத்தில் எல்லா ஒலிக் கூறுகளுக்கான எழுத்துக்களைக் கொண்டிராத பொழுதிலும் காலவரையில் புதுப் புது எழுத்துக்களை பழைமைவாதம் பேசாமல் மொழியின் வளர்ச்சி கருதி சேர்த்துக் கொள்ளும் பக்குவத்தைச் சிங்கள மொழியினலாளர்கள் கொண்டிருப்பதே அதற்கான காரணமாகும். அந்த வகையில் எந்தவொரு ஆட் பெயரையோ, இடப் பெயரையோ உச்சரிப்பு பிசகாமல் சிங்களத்தில் எழுது முடியும்.

வாயில் நாக்கை வளைப்பதன் மூலம் வரக் கூடிய எந்த ஒலிக் கூறுகளுக்கும் எழுத்துக்கள் உள்ள மொழியே இன்றைய சூழலில் முழுமை பெற்ற மொழியாக இருக்க முடியுமென இன்றைய முற்போக்கான மொழியியலாளர்கள் கருத்துப் பகர்கிறார்கள். எனவே ஒலிக் கூறுகளுக்கான எழுத்துப் பஞ்சம் இருந்தால் மொழி முழுமை பெறாமல் காலவரையில் வழக்கற்றுப் போய்விடும் என்று மொழியியலாளர்கள் கருதுகிறார்கள்.

இரண்டாயிரம், மூவாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னர் எம்மொழிக்கெனத் தொல்காப்பியனார் பின்னர் பவணந்தி முனிவர் போன்றவர்களால் வகுக்கப்பட்ட இலக்கண விதிகளுக்கமைய தமிழினின் வாயிலிருந்து வரும் ஒலிப்புக்கள் வரை

யறுக்கப்பட்டுள்ளன என்றும், அதற்கு அமையவே தமிழின் வாய்கள் உச்சரிக்க வேண்டும் என்றும், தவறின் அது நாம் தமிழ்மொழிக்குச் செய்யும் துரோகம் என்றும், மொழியைப் பொறுத்தவரையில் அடிப்படைவாதிகளென்றும், பழைமைவாதிகளென்றும், தூயவாதிகளென்றும் அழைக்கப்படுவோர் குரல் எழுப்புகின்றனர். அந்த வகையில் ஷ, ஸ, ஜ, ஹ ஆகிய கிரந்த எழுத்துக்களோ அவற்றின் ஒலிப்புக்களோ எம்மொழிக்குள் வருவது துடக்கு என்றும் கத்துகிறார்கள். அத்துடன் சொல் முன் எழுத்துக்களையும், பின் எழுத்துக்களையும் இலக்கண விதிகளின்படி வரையறுத்தும் உள்ளார்கள். அதன்படி 'Enistein' என்ற மிகப் பிரபல்யமான விஞ்ஞானியின் பெயரை 'அஞ்சுதைன்' என்றும், பிரபல்ய புவியியல் நூல் ஒன்றின் ஆக்கியோன் 'Dudley Stamp' என்பவரின் பெயரை 'இட்டலித்தாம்பு' என்றும், 'George' என்ற பெயரை 'சோர்யு' என்றும் தாயகத்தில் உத்தியோக மொழி திணைக்களத்தார் அறுபதுகளில் மொழி பெயர்த்தார்கள் என்பது ஞாபகம்! இன்றும் கனடாவில் ஓரிரு வார ஏடுகள் 'Pakistan' எனும் நாட்டின் பெயரை 'பாகிசுதான்' என்றும் 'Palestine' என்ற நாட்டின் பெயரைப் 'பாலசுதீனம்' என்றும் மொழி பெயர்க்கிறார்கள். ஏன் இந்தத் துடக்கு நிலை? எழுத்துப் பஞ்சமா?

எது எதுவாயிருந்தாலும் எம்மொழி இந்திய உபகண்டத்தின் மிக ஆதி மொழி என்றும், ஏன் உலக முதல் மொழி என்றும், அதேநேரத்தில் எழுத்து ரீதியாக அதன் சொற்கள் உச்சரிக்கப்படக் கூடிய முறைமையை எம் முன்னோர் அன்று கண்டு பிடித்து கையாண்டார்களே என்பதையும் அறியும் பொழுது நாம் பெருமைப்படாமல் இருக்க முடியாது. ஆனால் எம்மொழிக்கு எவ்வளவோ காலம் பின்னர் பாவனைக்கு வந்த ஆங்கில பிரான்சியம் போன்ற மொழியியல் அடிப்படையில் முழுமை பெறாத மொழிகளைப் பேசும் மேலைத் தேசத்தவர்கள் விஞ்ஞான தொழில் நுட்பங்களில் எவ்வளவோ கண்டுபிடிப்புகளைச் செய்து, ஒரு காலத்தில் உலகம் முழுவதையும் அரசாண்ட நிலையில் இன்று தொழில், விஞ்ஞான தொழில் நுட்பம், பொருளாதாரம் ஆகிய துறைகளில் மேலோங்கிய நிலையில் உலக அரங்குகளில் முன்னுக்கு நின்று வழி நடத்துகின்றார்களே என்பதை நினைக்கும் பொழுது எமக்கு இந்நிலை எப்படி ஏற்பட்டது என்ற கேள்விதான் எழுகின்றது.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

அன்று sh, j, h, f, b ஆகிய ஆங்கில எழுத்துக்கள் தரும் ஒலிப்புக்களுக்கான எழுத்துருக்கள் இருக்கவில்லை என்றே கூறவேண்டும். ஆனால் சொல்லின் இடையில் அல்லது முடிவில் தனித்து வரும் 'க்' மீது உயிர் ஏறும் பொழுது 'h' இன் ஒலிப்புப் போன்று உச்சரிக்கப்படுகின்றது. உதாரணமாக : காகம், சந்திரிகா ஆகிய சொற்களில் வரும் 'க்', 'கா' ஆகியவற்றிலுள்ள 'க்' ஆகிய மெய்யெழுத்து, 'h' இன் ஒலிப்பாகிய 'ஹ' ஐப் போல் உச்சரிக்கப்பட வேண்டுமெனக் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. கற்பிக்கப்பட்டு வருகின்றது. அந்த வகையில் 'ஹ' உச்சரிப்பு எம்மொழியில் உண்டு என்று சொல்வதில் பண்டிதர்களும், வித்துவான்களும் பெருமைப்படுகின்றார்கள். காக்கை என்ற சொல்லில் வரும் 'க்' உம், 'கை' இல் வரும் 'க்' உம், 'ஹ' ஐப் போலல்லாமல் வல்லின 'க்' போன்று அதாவது 'k' போன்று உச்சரிக்கப்படுகின்றன.

இது போன்றே ச், ட், த், ப், ற் ஆகிய வல்லின மெய்யெழுத்துக்களின் ஒலிப்புக்களுக்கும் - என்றே கூறவேண்டும். இவற்றுள் ட், த், ப் ஆகியவற்றின் உச்சரிப்புக்கள் அதிகளவு வேறுபடாவிட்டாலும் ச், ற் ஆகியவற்றின் உச்சரிப்புக்கள் மிக வேறுபாடானவை. உதாரணமாக : காசம், கச்சல் ஆகிய சொற்களில் உள்ள 'ச்' இன் உச்சரிப்பை நோக்குவோமாயின் 'காசம்' என்ற சொல்லில் 'ஸ்' போன்றும் அதாவது 's' போன்றும், கச்சல் என்ற சொல்லில் chair எனுஞ் சொல்லில் வரும் 'ch' போன்றும் உச்சரிக்கப்படுகின்றன.

'ற்' இன் உச்சரிப்பைப் பொறுத்தவரையில், மாறன், மாற்றம் ஆகிய சொற்களை நோக்குவோம். 'மாறன்' இல் வரும் 'ற்', 'R' இன் உச்சரிப்பையும், 'மாற்றம்' இல் வரும் 'ற்', 'T' இன் உச்சரிப்பையும் கொண்டுள்ளன. இவ்வகை முரண்பாடுகள் மொழியைக் கற்கத் தொடங்குபவர்களுக்கும், விரும்புகின்றவர்களுக்கும் வாசிப்பதிலும், எழுதுவதிலும் சிரமங்கள் ஏற்படலாம். இவற்றை வேறுகண்டு வாசிக்கப் பழகிக்கொண்டால் அவை வேறுபாடுகளாக எமக்குத் தெரிவதில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக கணினி மூலம் எம்மொழியை எழுத்து ரீதியாக வாசிப்பதற்கும், எழுதுவதற்குமான நிரல் படுத்தலைச் (Programming) செய்வதில்தான் கணினி விற்பன்னர்கள் சிரமங்களை எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கும்.

ஆங்கிலத்தில் sh, j, h, f, b ஆகியவற்றின் உச்சரிப்பு ஒலிப்புக்களைத் தமிழைப் பேசும் பொழுது உச்சரிப்பது, எம்மொழியை நாம் மாக

படுத்துகின்றோம் என்றும், நாம் எம்மொழிக்குச் செய்யும் தீங்கென்றும், எம்மொழியின் வளர்ச்சியை விரும்பாத பழைமைவாதிகளும், தூயவாதிகளும் கூறுகின்றார்கள். sh, j, h ஆகியவற்றின் ஒலிப்பு களுக்கான கிரந்த எழுத்துக்களாகிய ஷ், ஜ், ஹ காலா காலமாக வழக்கில் இருந்து வந்த பொழு திலும், அவைகள் எம்மொழியின் தூய்மையைக் கெடுத்துவிடும் என்றும், எம்மொழியை அழித்து விடும் என்றும் இவர்கள் கூக்குரல் போடு கின்றார்கள். f, b ஆகியவற்றின் ஒலிப்புக்கான எழுத்து வடிவங்கள் எம்மொழியில் இல்லை. சில வேளைகளில் f இன் ஒலிப்பைத் தருவதற்கு ஆய்த எழுத்தை 'ப்' உடன் சேர்த்துப் பாவிக்கிறோம். இது போன்ற எழுத்து மாற்றங்களை அந்நியர் ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்த கிறிஸ்தவ பாபிரிமார்கள்தான் அறிமுகப்படுத்தினார்கள். ஒரு மொழி வாயிலிருந்து உருவாகும் எல்லா வித ஒலிப்புக் கூறுகளுக்கான எழுத்து வடிவங்களைக் கொண்டிருக்கும் பொழுதுதான் அது முழுமை பெறுகின்றதென்று தற்கால மொழியியலாளர்கள் கூறுகிறார்கள். இந்த வகையில் எமது அயல் மொழி யாகிய சிங்கள மொழி எழுத்தியலையும், உச்சரிப் பியலையும் பொறுத்த வரையில் மிகச் சிறந்த மொழி என்றே கூறவேண்டும்.

ஆங்கில மொழியைப் பொறுத்த வரையில், அது எழுத்து ரீதியாக உச்சரிப்புக்கேற்ற மொழியல்ல என்றே கூறவேண்டும். சொல் ரீதியாகத்தான் ஆங்கில மொழி உச்சரிப்புக் கற்பிக்கப்பட்டது. கற்பிக்கப்படுகின்றது. எழுத்து ரீதியான உச்சரிப்பு என்றால் ஆங்கிலேயர்களுக்கு விளங்குவதில்லை. ஒருமுறை நான் இரண்டாம் மொழியாக ஆங்கிலம் (ESL) எனும் பாடநெறியை ரொறன்ரோ பல்கலைக் கழகத்தின் கல்வியியல் பகுதியில் படித்த பொழுது ஆங்கிலத்தைக் கற்பித்த விரிவுரையாளருடன் ஆங்கில உச்சரிப்பையிட்டு ஏற்பட்ட வாக்கு வாதத்தில் ஆங்கில மொழி உச்சரிப்பு எழுத்து ரீதியானதல்ல. ஆங்கில உயிர் எழுத்துக்களின் உச்சரிப்பு, அவைகள் சொற்களில் வகிக்கும் நிலை களைப் பொறுத்தது என்றும், அத்துடன் ஆங்கிலத் தில் எழுத்தில்லா உச்சரிப்புக்களையும், உச்சரிப் பில்லா எழுத்துக்களையும் கொண்ட பல சொற் களும் உள என்று கூறி, ஆங்கிலம் இந்த வகையில் அதாவது உச்சரிப்பைப் பொறுத்த வரையில் தர்க்க வாதத்திற்கு ஒவ்வாத ஒரு பரிசுசிப்புக்குள்ள (Ridiculous) மொழியென்று வாதித்தேன். விரிவுரையாளரோ நான் கூறியவற்றை ஏற்றுக்

கொள்ளாமல் ஆங்கிலம் எழுத்து ரீதியான உச்சரிப்பு மொழியென்று ஆவேசப்பட்டுக் கூறினார். எழுத்து ரீதியான உச்சரிப்பு என்ன என்பதை இந்திய மொழிகள் போன்ற ஏதேனும் ஒன்றைத் தெரிந்தவர் களாந்தான் விளங்க முடியும் என்றும் இறுதியாகக் கூறினேன்.

நான் என் வாதத்தில், 'put', 'but' ஆகிய சொற்களில் 'u' இன் உச்சரிப்புக்கள் ஏன் வேறு படுகின்றன? 'come', 'home' ஆகிய சொற்களில் 'o' இன் உச்சரிப்புக்கள் ஏன் வேறுபடுகின்றன? 'e' ஏன் உச்சரிக்கப்படவில்லை? 'have', 'gave' ஆகிய சொற்களில் 'a' இன் உச்சரிப்புக்கள் ஏன் வேறுபடுகின்றன? 'e' ஏன் உச்சரிக்கப்படவில்லை? என்ற பல வினாக்களை எழுப்பினேன். காரணங்கள் தரப்படவில்லை!

ஆங்கிலத்தில் சொற்கள் அவற்றின் எழுத்துக் களின் அமைப்புக் கோலத்தின் (Structural pattern) அடிப்படையிந்தான் உச்சரிக்கப்படுகின்றன என்ற பொழுதிலும், சில சந்தர்ப்பங்களில் அவற்றிற்கு விதிவிலக்குகளும் உண்டு என்றே படுகின்றது. உதாரணமாக, Home, Rome, Lome, Rove, Coke, Poke ஆகிய சொற்களில் வரும் 'o' நெட்டெழுத்து 'ஓ' இன் ஒலிப்பையே கொண்டுள்ளது. Come, Some, Love, Dove ஆகிய சொற்களில் வரும் 'o', 'அ' இன் உச்சரிப்பையும், Move எனினுள் சொல்லில் 'o', 'ஊ' இன் உச்சரிப்பையுங் கொண்டுள்ளது. அந்த வகையிந்தான் ஆங்கிலச் சொற்கள் எழுத்து ரீதியாக உச்சரிக்கப்படக் கூடியவை அல்ல என்று கூறினேன்.

இந்த மாதிரியான ஒழுங்கின உச்சரிப்பியலைக் கொண்ட ஆங்கிலத்தை அதைக் கற்பித்த ஆசிரியர் களிடம் ஒழுங்கினம் பற்றி எதுவித சந்தேகமோ, கேள்வியோ எழுப்பாமல் குருவுக்கேற்ற சீடர்களா யிருந்து ஈயடிச்சான் மாதிரி கேட்டுப் படித்து அதை வாசிக்கவும், எழுதவும், அதில் பணியாற்றவும் பழகிக்கொண்டோம். ஆனால் அதிகபட்சம் எழுத்து ரீதியாக உச்சரிக்கக்கூடிய எம்மொழியாகிய தமிழை புலம்பெயர்ந்து வாழும் பெற்றோரின் பிள்ளைகள் அதை வாசிப்பது சிரமம் என்கிறார்களே. அதுதான் விளங்கவில்லை. கண்டசித்தியான உச்சரிப்பைக் கொண்ட ஆங்கில மொழியை வாசிக்கவும், எழுத் தும் கற்றுக்கொண்ட எம் பிள்ளைகளுக்கு, எம் மொழியைக் கற்றக்கொள்வது ஏன் சிரமமாய் இருக்க வேண்டும்? பெரும்பான்மையான ஆங்கிலச் சொற் களை ஞாபகத்தில் வைத்துத்தான் உச்சரிக்கின் றோம். அந்தவகையில் அவற்றை முழுமையாகப்

பார்த்துத்தான் உச்சரிக்க முடியும். ஆகவேதான் ஒரு சொல்லின் ஒரு பகுதி ஒரு வரியிலும், மீதி அடுத்த வரியிலும் வந்தால் அச்சொல்லை உச்சரிப்பதில் ஓரளவு சிரமத்தை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருப்பதை நாம் அறிவோம்.

தமிழைக் கற்கத் தொடங்குபவர்களுக்கு தமிழை எழுதுவது சிரமமாயிருக்கலாம். காரணம் தமிழ் எழுத்துக்கள் அதிக கழிகள், வளைவுகள், நெழிவுகளைக் கொண்டிருப்பதும், அடிப்படை எழுத்திலிருந்து மற்றைய எழுத்துக்களைப் பெறுவதற்குப் பல்வேறு குறியீடுகளைப் பயன்படுத்த வேண்டியிருப்பதும், தமிழ் எழுத்துக்கள் உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து இவற்றிற்கும் மேலாக உயிர்மெய்யெழுத்துக்களையும் கொண்டிருப்பதுமேயாகும். ஆகவேதான் மொழியியல் முற்போக்குவாதிகள் தமிழ் எழுத்துக்கள் இது காலவரை காலத்துக்குக் காலம் பெற்ற சீர்திருத்தங்களோடு இன்னும் சீர்திருத்தங்கள் பெற்று, இன்று கணினி ஆளித் தட்டிலுள்ள அநாவசியத் தமிழ் எழுத்துக்களை நீக்கி, அவ்வாறிகளை இன்று நாம் ஆங்கில எழுத்துருவுக்கு மாற்றிப் பெறும் சில குறியீடுகளுக்காகப் பயன்படுத்தலாம்.

இன்று பாவனையிலுள்ள தமிழுக்கான ஆளித் தட்டில், சூ, கூ, மூ, டூ, ரூ, மு, னு ஆகிய ஆறு ஊகார நெட்டெழுத்துக்கள் என்களுக்கான ஆளி வரிசையில் மேல் எழுத்துக்களாக வருகின்றன. தூ, ணூ, நூ, லூ, ரூ, னூ ஆகிய உருவத்தில் வேறுபட்ட ஆறு ஊகார எழுத்துக்கள் அவற்றின் அகர எழுத்துக்களை உயிர்த்தி பெறப்படும் உகர எழுத்துக்களுடன் 'ு' எனும் குறியீட்டை இணைத்துப் பெறப்படுகின்றன. பூ, யூ, வூ ஆகிய ஊகார எழுத்துக்கள் அவற்றின் உகர எழுத்துக்களுடன் 'ு' எனும் குறியீட்டை இணைத்துப் பெறப்படுகின்றன. ஊ, ஞ ஆகிய எழுத்துக்களுக்கான உகர, ஊகார எழுத்துக்கள் ஆளித்தட்டில் இல்லாத நிலையே காணப்படுகின்றன. அத்துடன் இவ் ஊகார எழுத்துக்கள் வடிவத்தில் வேறுபட்டு இருப்பதுமல்லாமல், ஒழுங்கற்ற முறையில் ஆளித்தட்டில் அங்குமிங்கும் அமைந்துள்ளமையால் அவற்றை முறைப்படி அழுத்திப் பெறுவதில் சிரமங்களை எதிர்நோக்க வேண்டியுள்ளது.

இவ்வெழுத்துச் சீர்கேடுகளையும், ஒழுங்கீனங்களையும் அகற்றும் வகையிலும், ஆளித்தட்டைக் கையாள்வதிலுள்ள சிரமங்களை இலகுவடுத்தும் வகையிலும் காலத்துக்குக் காலம் எழுத்துச் சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டு வந்துள்ளன என்பதை நாம் அறிவோம். அமரர் எம்.ஜி.ஆர். தமிழ்நாட்டின் முதல் மந்திரியாக இருந்த காலத்தில் அமரர் தந்தை

பெரியார் அவர்கள் முன்வைத்த சில எழுத்துச் சீர்திருத்தங்களை, உதாரணமாக அய்கார உயிர்மெய்யெழுத்துக்களைச் சங்கிலிக் கொம்புடன் (ஐ) அகர உயிர் மெய்யெழுத்துக்களைச் சேர்த்தும், உதாரணமாக ண, ல, ன வரிசையில் வரும் அவற்றின் அய்கார எழுத்துக்கள் பழைய பாம்புச் சுழி கொண்டிராமல் ஏனைய அய்காரங்கள் போல் முறையே ணை, லை, னை போன்று எழுதவும், 'ஐ'க்குப் பதிலாக 'அய்' என்றும், 'ஒள' என்ற எழுத்துக்குப் பதிலாக 'அவ்' என்று எழுதவும், அகர உயிர்மெய்யெழுத்துக்களுடன் அரவு சேர்த்து ஆகார உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள் அன்று பெறப்பட்டுவந்த பொழுதிலும் இம்முறை பிரயோகிக்கப்படாத ண, ல, ன ஆகியவற்றிற்கும் அரவு சேர்த்து அவற்றின் நெட்டெழுத்துக்களை எழுதவும் அறிமுகஞ் செய்து நடைமுறைப்படுத்தினார்.

இச்சீர்திருத்தங்களால் அச்சமைப்பாக்கம் ஓரளவு இலகாக்கப்பட்ட பொழுதிலும், இவற்றிற்கான பொது அடிப்படைகள் அதாவது விதிகள் முழுமையாக விரிவாக்கம் பெறவில்லையென்றே கூற வேண்டும். அகர உயிர்மெய்களுடன் அரவைச் சேர்த்து ஆகார உயிர்மெய்யெழுத்து உருவாகின்றது என இவ்விதியை முழுமையாக விரிவாக்கம் செய்வோமேயானால், ஆளித்தட்டில் நாம் இன்று எதிர்நோக்கும் சிரமங்களுக்கு அதிகளவில் பரிகாரம் தேடுவதோடு அச்சமைப்பும், அச்சேற்றமும் மிக இலகாக்கப்படும். இந்த அடிப்படையில் எழுத்துச் சீர்திருத்தங்களை நாம் மேற்கொள்ளும் பொழுது இக்கால வரையும் இருந்து வந்த வழக்கில் இருந்து சிறு விலகலை எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கும். அது குறுகிய கால வரையில் புழக்கத்திற்கு வந்து வழக்கிற்கு வந்து விடும்.

அவ்விலகல் இதுதான். ஒற்றைக் கொம்புடன் அகர உயிர்மெய்யெழுத்தும் அரவும் சேர்ந்து வருவதை ஏகாரம் போன்றும், இரட்டைக் கொம்புடன் அகர உயிர்மெய்யெழுத்துச் சேர்ந்து வருவதை ஓகாரம் போன்றும் உச்சரிக்க வேண்டும். எகர உயிர்மெய்களிலும் ஓகார உயிர்மெய்களிலும் மாற்றங்கள் இல்லை. ஆனால் ஏகார உயிர்மெய்களிலும், ஓகர உயிர்மெய்களிலுந்தான் மாற்றங்கள் இருக்கும்.

இன்றுள்ள ஆளித்தட்டில் உகர உயிர்மெய்களை நோக்கின் அவற்றில் ஒரு சீரான தன்மை இல்லாமையைத்தான் காண்கின்றோம். சூ, கூ, டூ, ணூ, தூ, நூ, பு, மு, யூ, ரூ, லூ, வூ, மு, னூ, றூ, னூ ஆகிய உகரங்களே உள்ளன. ஊ, ஞ ஆகியவற்றிற்கான உகரங்கள் இல்லை. இவற்றின் வடிவங்களை

நோக்கும் பொழுது, 'ஸ்ரீ'வையும், னு, னு போன்று எழுதலாமல்லவா?

எனவே மேற்கூறப்பட்ட எழுத்துச் சீர்திருத்தங்களை ஆளித்தட்டில் இடம்பெறச் செய்வோமாயின், தமிழ் எழுத்துக்களைப் பொறுத்தவரையில் அ, உ, இ, எ, ஒ ஆகிய உயிர் எழுத்துக்களுக்கு 5 இடங்களும், ஆய்த எழுத்துக்கு ஒரு இடமும், சு, ச போன்ற அகர உயிர்மெய்யெழுத்துக்களுக்கு 18 இடங்களும், கு, சு போன்ற உகர உயிர்மெய்யெழுத்துகளுக்கு 18 இடங்களும், ஷ, ஸ, ஹ, ஜ போன்ற வட எழுத்துக்களுக்கு 6 இடங்களும், ர, ட, டே, டீ ஆகிய குறியீடுகளுக்கு 4 இடங்களும், டி, டீ ஆகியவற்றிற்கு 2 இடங்களும், எல்லாமாக 54 இடங்களே ஆளித்தட்டில் மேலும் சீழுமாக 84 இடங்கள் உள்ளன. அந்த வகையில் பல குறியீடுகள் தமிழுக்கும் ஆங்கிலத்திற்கும் பொதுவாக இருக்கப்

போவதை நாம் காணலாம். எனவே நான் முன் வைக்கும் தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தத் திட்டத்திற்கு கமைய தமிழில் கணினி மூலம் அச்சமைப்பு இலகுவாக இருக்கும் என்பதை நாம் காணலாம். இன்றிருப்பது போல் ஆங்கில எழுத்துருவுக்கு மாற்றி குறியீடுகளைப் பெறும் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படாது. அத்துடன் தமிழ்மொழியைக் கற்க ஆரம்பிக்கும் சிறார்கள்க்கு அதை வாசிப்பதில், எழுதுவதில் இன்று இருக்கும் சிரமங்கள் அதிகளவில் குறைந்து விடும் என்பது திண்ணம். அந்த வகையில் தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் தமிழை மாணவர்கள் கணினி மூலம் கற்பது இலகுவானது என்பதை உணர்வார்கள். இந்த வகையில் மாணவர்கள் தமிழைக் கற்கத் தூண்டப்படுவார்கள். அத்துடன் தமிழை புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் நீடு வாழவும் செய்யலாம் என்பது திண்ணம். ●

அவுஸ்திரேலியா விடுதலாளர் விழா. சென்ற படைப்பாளிகளுக்குப் பாராட்டு விழா.

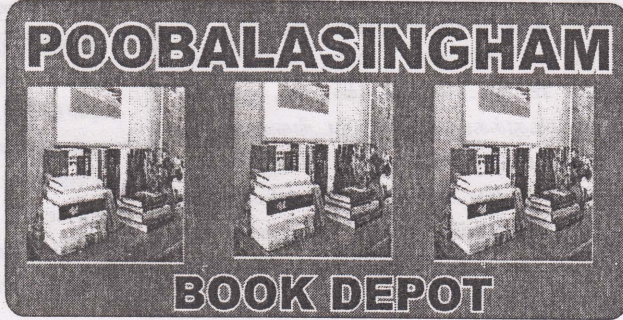

அருண். விஜயராணி, கலாநிதி சந்திரலேகா வாமதேவன் (இலங்கையர்கோனின் மகள்), பாமதி பிரதீப், ஆவூரான், கே.எஸ்.சுதாகரன், சந்திரகாசன், டொக்டர் நடேசன், பாடும்மீன் ஸ்ரீகந்தராசா, ஆழியான் ரேணுகா தனஸ்கந்தா, ராணி தங்கராசா, புவனா இராஜரட்ணம், உஷா சிவநாதன், கிருஷ்ணமூர்த்தி உட்பட புல புதிய எழுத்தாளர்கள், இளம் கவிஞர்கள் ஒன்று கூடும் இவ்விழாவில் 'வானவில்' என்ற கவிதைத் தொகுதியும் வெளியிடப்படும்.

அண்ணாவிடார் இளையபத்மநாதனின் நெறியாள்கையில் 'யாழ்பாடி' நாட்டுக்கூத்து அரங்கேறும். இதனை சிட்னி நாடகப்பள்ளி தயாரித்துள்ளது.

2007ஆம் ஆண்டு பவளவிழாக் காணும் மூத்த எழுத்தாளர்கள் **எஸ்.பொ., காவலூர் ராசமுரை** ஆகியோரும், 85 வயதை அடைந்துள்ள எழுத்தாளர் **கலைவளன் சி.நாகேந்திரனும்** பாராட்டி விருது வழங்கி கௌரவிக்கப் படவுள்ளனர்.

Best Wishes To Mallikal

**IMPORTERS, EXPORTERS SELLERS &
PUBLISHERS OF BOOKS,
STATIONERS AND NEWS AGENTS.**

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

புத்தக விற்பனையாளர்கள், ஏற்றுமதி,
இறக்குமதியாளர்கள், நூல் வெளியீட்டாளர்கள்.

Head Office:

340,202,Sea Street,
Colombo-11,
Sri Lanka.

Tel: 2422321

Fax: 2337313

E-mail: pbdho@sltnet.lk

Branches :

309A-2/3,Galle Road,
Colombo-06, Srilanka.

Tele; 4-515775, 2540266

4A, Hospital Road,
Bus Stand,
Jaffna.

அந்தப் 'பாமசி'யின் முன்னால், முச்சக்கர வண்டியில் இவள் வந்திறங்கியபோது அதன் ஒற்றைக் கதவு மட்டுமாவது திறந்திருந்தமை இருள் மண்டியிருந்த மனதில் ஒரு சிறு ஒளிக்கீற்றை வரவழைத்து மகிழ்ந்தது. நேற்று முதன் முதலாக ஊரடங்கு தளர்த்தப்பட்ட வேளை 'கிறவுட்டை'ச் சமாளிக்க முடியாமல் பல மருந்தகங்கள் மூடப்பட்டதாக இவளுக்கு யாரோ சொல்லியிருந்தார்கள்.

ஒளிக்கீற்று - அந்த மின்னல் - ஒரு கணந்தான்! அந்த ஒற்றைக் கதவில் ஒருவன் கையை நீட்டி வாசலை அடைத்தபடி நின்ற முறையும், அவனது கைகள் எப்போது விலகும் நாங்கள் உள்ளே நுழைந்து விடலாம் எனக் கூட்டமும் நெருக்கமுமாய் முண்டியடித்து நின்ற சனங்களும், கண்ணில் பதிவு செய்யப்பட்டு மூளைய மேற்பட்டையின் பார்வைப் புலப் பகுதியில் புலக்காட்சி பெற்ற அடுத்த கணத்தில் 'இந்தக் கூட்டம் என்னை உள்ளே விடுமா?' என எழுந்த சந்தேகம் அந்த ஒளிப்பொறியை மறையச் செய்தது.

நேற்றுக் காலை மானிப்பாயில் இப்படித்தான். விழுந்தடித்தக் கூட்டத்தினுள் அகப்பட்டுப் பிசைபட்டு, இரண்டு மணித்தியால முடிவில் ஒரு மருந்தும் வாங்காமல் இவள் திரும்பிய பரிதாபத்தில் நெகிழ்ந்திருந்த முச்சக்கர வண்டிச் சாரதிக்கு இவள் மீது ஒரு அநுதாபம் இருந்தது. ஊரடங்கு தளர்த்தப்பட்டிருக்கும் இந்தக் குறுகிய நேரத்தில் 'பஸ் ஓடுமோ, ஓடாதோ' என்ற சமசியத்தில், எண்ணூறு ரூபா கொடுத்து 'ஓட்டோ' பிடித்து வந்திருக்கும் இவளது நிலையும் அவனுக்குப் புரிந்திருந்தது. என்றாலும் இது 'ரவுண்'. கிராமத்தில் தோல்வி போகும் விடயங்கள் நகரத்தில் வெற்றி பெறும் என்பது பொது நம்பிக்கை. இவள் முச்சக்கர வண்டியை விட்டு இறங்க முதலே, சாரதி தான் இறங்கிப் பாமசிப் பக்கம் சென்றான். கூட்டத்தின் பிற்பகுதியில் நின்ற சிலரிடம் ஏதோ கதைத்தான். திரும்பி வந்தான்.

"மருந்து குடுக்கிறாங்கள். பத்துப் பத்துப் பேரா உள்ளே விடுறாங்கள். இப்ப ஒன்பது மணிதானே. நீங்கள் போங்கோ. வாங்கிப் போடலாம். பொம்பிளையளை ஓரளவு விடுவாங்கள்."

தான் ஆணாகவும், இளைஞனாகவும் இருப்பதால், தோல்வி அடைந்து விடுவேனோ என்ற பயத்தில் இவளையே அவன் அனுப்ப விரும்புவது போல இருந்தது. அவன் எதைச் சொன்னாலும் தேவை இவளுடையது. அவன் வெறும் சாரதி. இவள்தானே போக வேண்டும்.

போனாள்.

சுமார் இருநூறு பேர் மதிக்கக்கூடிய கூட்டத்தில் இவள் ஒருத்திதான் பெண்ணா? மேற்குப் புறத்தில் பச்சைச் சேலையுடன் வயதான இன்னொரு அம்மா நிற்பது போலச் சாடையாகத் தெரிந்தது. இவளுக்கு நிச்சயமாக அவளை விட வயது குறைவு. அவவே நம்பிக்கை யோடு நிற்கிறா. இவளால் ஏன் முடியாது?

நின்றாள்.

"மற்றதுகளைத்தான் விட்டாலும் இந்தக் 'கவர்சில்' மருந்தை இண்டைக்கு எப்படியும் வாங்கியாக வேணும். வீட்டிலை ஒரு குளிசைதான் கிடக்கு."

"சீ... போன சிறுமை வாங்கிப்பிடுக்க லாம். ஆருக்குத் தெரியும்..."

அடுத்தவன் அடுத்தவன்

- கோகிலா மகேந்திரன் -

இப்பிடித் திடீரெண்டு A9 பாதையும் மூடிச் சண்டை பெருக்குமெண்டு...”

“வழக்கம் போல முடிய வாங்குவம் எண்டு இருந்திட்டன். விசர் வேலையாப் போச்சு...”

“கண்காணிப்புக் குழு நிக்குது... வெளிநாடெல்லாம் நிக்குது... இந்த முறை சண்டை பெருக்காதெண்டெல்லே சனமெல்லாம் நம்பியிருந்தது.”

“இந்த முறைதான் ஆகலும் பெரும் பிரச்சினையாப் போச்சு.”

எண்ணச் சுழல்கள் நிர்ப்பந்தமாய் மூளையைக் குறுகுறுத்தன.

“இந்த மருந்து இண்டைக்குக் கிடைக்காட்டில், நாளைக்கு. அவருக்கு மருந்தில்லை. மருந்து குடுக்காட்டில்...?”

நினைவைத் தொடர விரும்பாது இடையில் ‘கட’ பண்ணி முடியது மூளை. அந்தக் ‘கட’ தந்த உந்தலுடன் இரண்டு பேரை விலத்தி உள் நுழைய முயன்றாள்.

“அண்ணை கொஞ்சம் விடுறியளே. அவர் காட் (Heart) பேசண்ட. மருந்து குடுக்காட்டி இதயம் நிண்டிடும்...”

யாருடைய இதயம் நின்று போவதைப் பற்றி யார் கவலைப்பட முடியும் இந்த நாட்டில்? யாருக்கு இதயம் இருக்கிறது? ஒவ்வொரு நாளும் பல நூறு இதயங்கள் காணாமல் போகும் மகத்துவம் பெற்ற பூமி!

மெலிதாக ஒலித்த இவள் குரலை யாரும் காதில் வாங்கியதாக இல்லை. ஒவ்வொருவரும் உள்நுழையும் போராட்டத்தில் கடுமையான எத்தனங்களைப் புரிந்தபடி!

எல்லாப் பக்கத்திலுமிருந்து இடிகளை இலவசமாகப் பெறும் இடத்திற்கு இவளும் எப்படியோ வந்து விட்டாள். முழங்கையிடி, முதுகு நெரி, கால் மிதி. யாரும் யாரையும் எதுவும் செய்யலாம். அதற்கெல்லாம் சுதந்திரம் கொடுத்துவிட்ட புண்ணிய தேசம்.

அரைமணி நேரமாக - மூச்சு, விடுவதற்கு மூச்சு விடாமற் போராடி - அந்தக் கைகள் திறந்தபோது, இவள் கடையினுள் நுழைந்தாள். நுழைந்தாளா? அல்லது நின்றவர்கள் தள்ளிய தள்ளில் உள்ளே போய் விழுந்தாளா? அந்தத் தலைப்பில் ஒரு பட்டிமன்றம் செய்தால், நடுவர் தீர்ப்புக்கூறத் திணறுவார். விழுந்தாள் என்று சொல்வது மிக மோசமான பிழை. ஏனென்றால் எள்ளுப் போட்டாலும் விழு முடியாத கூட்டத்தில் ஒருவர் எப்படி விழு முடியும்? நின்றாள், சரிந்தாள், பிணைபட்டாள்!

“அப்பாடா, உள்ளை வந்தாச்சு... இனி எப்படியும் வாங்கிப் போடலாம்.” நம்பிக்கை இழப்பின்றி இருத்தலை வாழ்வு.

வெளியே நல்ல வெயில்! உள்ளே ஒரே இருள். மின்சாரம்தான் இரண்டு நாளுக்கு முன் முற்றாக நின்று போச்சே.

சனத்தால் முற்றாக மூடப்பட்டிருக்கும் ஒற்றைக் கதவினாடு எங்கே ஒளிவரும்?

ஒளியில் வாழ்ந்து பழகிய கண் - இருளுக்கு இசைவாக்கம் பெறப் பெரிதும் சிரமப்பட்டது.

பல்லாயிரம் முதுகுகளும் தலைப் பிடரிகளும் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது. முகங்களைக் காண அதனால் முடியவில்லை.

“எங்கையப்பா? தர்சினியை ஆள்விட்டுக் கூப்பிடச் சொன்னான். இவ்வளவு சனத்துக்கும் ஆர் மருந்து குடுக்கிறது?”

“தர்சினி வாறா. பஸ் இல்லையாம். நடந்து வாறா. இப்ப வந்திடுவா.”

“ராசன் ஏனப்பா இவ்வளவு பேரையும் உள்ளை விட்டனி? பத்துப் பத்துப் பேரா விடச் சொன்னான்...”

“நான் எங்கை விட்டனான்? அதுகள் என்றை கையைத் தள்ளிக்கொண்டு வந்திட்டுதுகள்...”

“இனி விடாதை என்ன?”

“ஓமோம்.”

கிணற்றின் அடியில் இருந்து கேட்பது போல் இவள் காதில் குரல்கள் விழுகின்றன. யார் கதைக்கிறார்கள்? எங்கே பில் போடுகிறார்கள்? யார் மருந்து கொடுக்கிறார்? தலை சுற்றுகிறது. உலகத்தின் ஓட்சிசன் எல்லாம் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டு விட்டதா? அப்படிப் பேப்பரில் வரவில்லையே! கொலை எல்லாம் உண்மை என்று யார் சொன்னது? பேப்பரில் வருவது எல்லாம் உண்மை என்று நம்பச் சொன்னது யார்? என்ன? எல்லாம் குழப்பமாக இருக்கிறது?

இவளின் தலைக்கு மேல் ஆயிரம் கைகள் முளைத்து நீண்டிருந்தன.

“ஒரு காட் பனடோல்...”

“எனக்கு வென்றோலின்...”

‘அண்ணை இந்தத் துண்டை ஒருக்காப் பிடியுங்கோ...’

“தம்பி இந்த மருந்து கிடக்கே...”

“இடிக்காதையும் ஐசே...”

“நான் எட்டு மணிக்கு வந்தனான். இப்ப வந்து அந்தரப்படாதை நீ...”

வாசலில் இருந்து சுமார் ஐந்தடி தூரத்தில் பில் போடுகிறார்கள் போல இருக்கிறது. அந்தப் புள்ளியை நோக்கி இவள் அங்குலம் அங்குலமாக நகர முயன்றாள். அதுவே இந்தக் கணத்தில் வாழ்வின் இலக்குப் புள்ளி! நகர்ந்தாளா?

நசுங்கிப் பிழிபட்டு ஊர்ந்தாள்.

95இல் சாவகச்சேரியை நோக்கி ரோட்டில் ஊர்ந்தது பெரும் சமையாய் நினைவில் தோன்றிக் கரைந்தது.

கதவை மறித்து நின்ற வாலிபக் கையில் இருந்து பில் போடும் இந்தக் கிழட்டுக் கை வரை வரச் சுமார் அரைமணி நேரம் எடுத்தது. ஆனால், பில் போடப்படும் இடத்திற்கு வந்தவர்களுக்கெல்லாம் பில் போடப்படும் என்று யார் சொன்னார்கள்? அல்லது அந்த இடத்திற்கு வந்தவர்களுக்கு மட்டுந்தான் மருந்து கொடுக்கப்படும் என்று யார் அறிவித்தார்கள்?

கதவின் குறுக்கே இருந்த கைக்கு வெளியில் நின்றே சிலர் மருந்து வாங்கிக்கொண்டு சென்றார்கள். விற்பனைப் பையன் ஒருவன் ஒற்றைக் கதவடிக்குச் சென்று அப்போதுதான் உள்நுழைந்த பலரின் கேள்விகளைப் பூர்த்தி செய்து கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

யார் அவர்கள்? எப்படி அவர்களுக்கு அது சாத்தியமாகிறது? விற்பனைப் பையனை ஒத்த ஆண் வர்க்கம் என்பதாலா? ஒருவேளை அவனது உறவினர்களா? நண்பர்களா? தெரிந்தவர்களா? மருந்துக் கடையில் நிற்பவர்களா? இனிமேல் எப்படி இவளுக்கு உறவினராகவோ நண்பராகவோ ஆக முடியும்?

இவளும் இந்தக் கடையின் வாடிக்கையாளர் என்ற வகையில் தெரிந்தவள்தானே! ‘கவர்சில்’ என்ற இந்த இதயப் பாதுகாப்பு மருந்தை மாதந்தோறும் இவள் இங்கு தானே வாங்குவாள்? ஏன் இன்று யாரும் இவளைக் கண்டுகொள்கிறார்கள் இல்லை?

கேள்விகளுக்கு விடை கண்டுபிடிக்க முடியாத விடைகள். சிறைபட்டுப்போன நாடு இது.

முன்று நான்கு விற்பனைப் பையன்களுக்கு மத்தியில் ஓடித் திரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளையின் உதவியை ஈற்றில் நாடினாள். பெண் வர்க்கம்!

“தங்கச்சி நான் களைச்சப் போனன். இந்த மருந்தை ஒருக்காத் தாங்கோ.”

“நில்லுங்கோ அம்மா... வாறன்” தங்கச்சி வலு பரப்பாக ஓடி ஓடி ஆண்களையே கவனிக்கிறா. எதிர்ப்பால் கவர்ச்சியோ? அல்லது உடல் வலுவுக்கான பயமோ? இவதான் நடந்து வந்த தர்சினியாக்கும்.

“பிள்ளை எனக்குப் பிறகு வந்தவை எல்லாருக்கும் குடுத்திடடியன். எவ்வளவு நேரமா நான் இதிலை இடிபட்டுக்கொண்டு நிக்கிறன்!”

குரலில் பலமான கெஞ்சல். நேர்மையான கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல மனிதர்கள் விரும்புவதில்லை. அவளது குரலும் உடலைப் போலவே நசுங்கிக் கிடந்தது.

இருட்டுக்குள் கையை உயர்த்தி நேரத்தைப் பார்ப்பதில் வெற்றி கண்டாள். பத்து முப்பது!

பல ஆண்களின் வியர்வையும், காற்றின் புழுக்கமும் சேர்ந்து வந்த கார நெடி - சத்தி வரும் போல இருந்தது. சத்தி எடுக்க வெளியே போக முடியுமா? சத்தி வந்தால் - முன்னுக்கு நிற்பவரின் முதுகு. இவளை இடித்து முந்திய குற்றத்திற்காகத் தாங்க வேண்டியதுதான்!

“பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும்” என்று எந்த விசரன் சொன்னான்?

குரலை உயர்த்தி வெற்றி பெற்றுச் சென்ற சில ஆண்களை அவதானித்ததில் தானும் அதைச் செய்யலாமோ என்று முயன்றாள்.

பில் போட்டுக் கொண்டிருந்த கிழவரை நோக்கினாள்.

“என்ன அநியாயம் அண்ணை நீங்கள் செய்யிறது. ஒன்பது மணிக்கு நான் இந்த நெரிசலுக் குள்ளை வந்தனான். அவசர மருந்து. பனடோலைப் பிறகும் குடுக்கலாந்தானே...?”

“அம்மா சத்தம் போடாதேங்கோ. காய்ச்சல் காறருக்குப் பனடோல் முக்கியம். உங்களுக்கு உது முக்கியம். கொஞ்சம் பொறுங்கோ. நாங்கள் என்ன செய்யிறது?”

“ஆக்களை ஒரு ஒழுங்கிலை, லைனிலை விட்டிருக்கலாந்தானே...?”

“நாங்கள் என்ன பொலிசே அம்மா... சனம் தாங்களா எல்லோ லைனிலை வரவேணும்...”

அதுவும் தோற்றது. விவாதம் நடந்ததே தவிர, விஷயம் நடைபெறவில்லை.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

ஒழுங்கு!

திடீரென்று எல்லாம் மறுக்கப்பட்ட சமூகத்தில் எப்படி வரும் ஒழுங்கு? ஒழுங்கு என்பது அழகியல் தேவையுடன் சம்பந்தப்படுவது. மாஸ்லோவின் தேவைக் கூம்பில் மிக மேலே வரும் தேவை. அடிப்படை உணவுத் தேவையே பூர்த்தி செய்யப்படாத மக்கள் மத்தியில், பாதுகாப்புத் தேவை என்பது பூதாகாரமாய் எழுந்து நிற்கும் சனங் களிடையே ஒழுங்கு எங்கிருந்து வரும்?

திடீரென்று...!

வெளியே உயிரையே நடுங்க வைக்கும் பெரிய... வெடிச்சத்தம்!

ஷெல்லா? கிளைமோரா?

யார் இறந்தார்கள்? யார் காயப்பட்டார்கள்? யாருக்கு அடி விழுந்தது? எங்கே சுற்றி வளைப்பு?

இதயம் சிலகணம் துடிக்க மறந்து மீண்டும் துடிப்பை நினைவுபடுத்திக் கொண்டது.

உள்ளே நெரிசலுக்குள் மற்றொரு கனமான நெரிசல் அலை! என்றாலும் யாரும் கடையை விட்டு வெளியே போனதாக இல்லை.

“நான் ஏழுமூட்டு மருந்து எழுதிக்கொண்டு வந்த னான். ஒண்டும் வேண்டாம். இந்தக் ‘கவர்சில்’ மருந்தை மட்டும் தாங்கோ... இதயம் நிக்காமல் பாக்க... நான் போறன்...”

கெஞ்சல் பயன்தரவில்லை. குரலை உயர்த்தி ஒன்றும் ஆகவில்லை. உறுதியான வெளிப்பாட்டுக்கு என்ன நடக்கும் பார்ப்போம்.

நெஞ்சில் ஏற்படும் இந்த உணர்வு என்ன? மருந்து கிடைக்காமல் போய்விடுமோ என்ற பயமா? இப்படி அநீதி நடக்கிறதே என்ற கோபமா? இப்படி ஒரு வாழ்வுக்குள் தள்ளப்பட்டு விட்டோமே என்ற கவலையா? என்ன வாழ்க்கை இது என்ற விரக்தியா? இடிபட்டதால் வந்த அருவருப்பா? இருபது வருடமாய் எதைக் கண்டோம் இந்த மண்ணில் என்ற சலிப்பா? எல்லாம் சேர்ந்த ஒரு கவலை உணர்வா? கவலையில் முதன்மை பெறும் உணர்வு எது?

“இந்த மருந்தை இன்று எப்படியாவது வாங்கிவிட வேண்டும்” - வலிமையான அந்த எண்ணம் - எல்லா உணர்வுகளையும் மேலி வரும் வாழ்வுக்கான உ-ந்தல்.

“தங்கச்சி உள்ளுக்குப் போகட்டா?”

உள் அறைக் குள் போயும் சிலர் மருந்தோடு திரும்புவது பதினொரு மணிக்குத்தான் இவள் கண்ணில் பட்டது.

மருந்துத் துண்டும் கையுமாக ஒன்பது மணியளவில் நீண்ட இவளது கை 11.10 ஆகிறது. இன்னும் மடியவில்லை. கின்னாஸ் புத்தகத்தில் எழுதி விடுவார்களோ?

11.30க்காவது வெளியில் வரவிட்டால் 12.00 க்குள் வீடு போய்ச் சேர முடியாது. பன்னிரண்டு மணிக்கு ஊரடங்குச் சட்டம். காலையில் யாழ் எப்.எம். பலமுறை அறிவிப்புச் செய்தது.

“காலை எட்டு மணிக்குத் தளர்த்தப்படும் ஊரடங்குச் சட்டம் மீண்டும் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்குக் கடுமையாக அமுல்படுத்தப்படும்.”

பன்னிரண்டு மணிக்குப் பின் தெருவில் காணப்பட்டால் மருந்துடன் மரணிக்க நேரலாம். அதைவிட வெறுங்கையுடன் திரும்பினால் இவளது உயிர் மிஞ்சும்.

“அண்ணை உங்கடை காலிலை தொட்டுக் கும்பிடுவன். ஆறு லட்சம் ரூபா செலவழிச்சக் கொழும்பிலை கொண்டே ஒப்பறேசன் செய்த பேசண்ட. இந்த மருந்து குடுக்காட்டி ஆபத்து. ஒருக்காத் தந்திட்டு நில்லுங்கோ...”

இறுதி முயற்சி.

“பிள்ளை தர்சினி... இந்த அம்மா கனநேரமாக் குளறிக்கொண்டு நிக்கிறா. ‘கவர்சில்லாம்’. கிடக் கோண்டு பார் பிள்ளை...”

“கவர்சில் ஒரு காட்தானே கிடந்து பத்து மணி போலை டொக்டருக்குக் குடுத்தது. உந்த மருந்து இல்லை அம்மா... முடிஞ்சது...”

இந்தப் பதில் இவளின் செவிப்பறையை அடையும் போது நேரம் 11.40

பில் போடும் கிழட்டுக் கையில் இருந்து, வலிமை யான கதவுக் கையைத் தாண்டி, பாதுகாப்பான முச்சக்கர வண்டிக்கு வெளியேற அவள் எடுத்த நேரம் ஒரு செக்கன்.

அந்த வலிமையை அவள் எங்கிருந்து பெற்றாள் என்பது அவளுக்கே தெரியவில்லை. ●

'வல்ல' நடுவர் விசில் ஊதினார்.

சீருடை வீரர் களம் புக,
தொடங்கியது போட்டி.

பந்து அது பாட்டுக்குப் போய் வந்தது.
சிலவேளை இவர்கள் காலில் என,
சிலவேளை அவர்கள் காலில் என
மாயங்காட்டி.

கைதட்ட ரசிகர்... உற்சாக வெள்ளம்.

இடப்பட்ட

எதிரணிக் கான 'கோல்'கள்
கூடவே... 'சேம் சைட் கோல்'கள்.

கன்கை பிரிந்த ரசிகர் கரங்களில்
உடைத்த போத்தல்கள் முளைத்தன.

முர்க்கம் மிக நன்றாக விளையாடியது.

மீண்டும் விசில்.

நல்லபடி முடிந்ததாம் போட்டி.

மோதிய வீரரிடமல்ல
ஊதிய விசிலரிடந்தான்
இறுதியில் போயிற்றுப் பந்து.

அடித்துக்கொண்ட வீரரோ

இனி நிறைவில்

கைகுலுக்குவர் மகிழ்ந்து.

அருகருகே நின்று படமெடுப்பர்

சிரித்து.

பாவம்,

கைதட்ட வந்த

அப்பாவி ரசிகர்களது பிணங்களை

எண்ணி எண்ணி வேர்க்கிறது மைதானம்.

தீராத அன்புடைய
- டாக்டர். பிரசாந்தன் -

இலங்கைத் தமிழ் படைப்பிலக்கியப் போட்டி-2006

21ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலகட்டத்தில் உள்ள நாம், நமது இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆக்க பூர்வமான செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்க வேண்டியவர்களாகவுள்ளோம்! படைப்பு முயற்சிகளை ஊக்குவித்து வளப்படுத்துவதும், சிறந்த துறைசார் படைப்பாளிகளை அடையாளம் கண்டு அவர்களது ஆளுமைகளைக் கௌரவிப்பதும் நமது பணியாக உள்ளது.

இந்த வகையில் கடந்த பல வருடங்களாக இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும், அதன் வளர்ச்சிக்கும் பணியாற்றிவரும் மூன்றாவது மனிதன் இதழும், நண்பர்களும் இணைந்து நமது படைப்பாளிகளுக்கான துறைசார் போட்டியொன்றை ஏற்பாடு செய்துள்ளனர்.

கவிதை, சிறுகதை, குறுநாவல் ஆகிய மூன்று முக்கிய படைப்புத்தளங்களை பிரதானப்படுத்திய வகையில் இலங்கைத் தமிழ்மொழி படைப்பாளிகளிடமிருந்து போட்டிக்கான படைப்புகள் கோரப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு துறையிலும் அதன் துறை சார்ந்த ஆளுமைகளைக் கொண்ட நடுவர் குழுக்கள் படைப்புகளை தேர்வு செய்யவுள்ளது. தேர்வு முடிவுகள் வெளிவருகின்ற போது, அத்தேர்வுக்கான அடிப்படை நியாயங்கள் எழுத்து மூலம் சமர்ப்பிக்கப்படும்.

கவிதை, சிறுகதை, குறுநாவல் துறைகளில் 1ம், 2ம், 3ம் இடங்களும், ஒவ்வொரு துறையிலும் மேலும் மூன்று படைப்புகளும் தேர்வு செய்யப்பட்டு அவற்றிற்கான பரிசுகளும், விருதுகளும் வழங்கப்படும். வயது வரையரையின்றி படைப்பாளிகள் கலந்துகொள்ள முடியும். புலம்பெயர் நாடுகளில் உள்ள இலங்கைத் தமிழ் படைப்பாளிகளும் பங்கு பெறலாம்.

இவ்விருது வழங்கும் வைபவம், இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியை ஓட்டிய விழாவாக நடாத்தப்பட முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. தெரிவு செய்யப்படும் படைப்புகள் 'இலங்கைத் தமிழ் புனைவு இலக்கியம் - 2006' என்ற தலைப்பில் நூலாகவும் வெளியிடப்படவுள்ளது.

விதிகள்

- எந்தவொரு படைப்பின் பேசுபொருளும் இன, மத, கலாசார முரண்பாடுகளை வளர்ப்பதாக இருக்கக்கூடாது.
- ஏற்கனவே பிரசுரமாகாத படைப்பாக இருத்தல் வேண்டும்.
- சகல படைப்புகளும் தட்டச்சு செய்யப்பட்டு அல்லது கணினியில் எழுத்துக் கோர்க்கப்பட்டு தாளின் ஒரு பக்கமே அமைந்திருத்தல் வேண்டும்.
- ஒருவர், ஒரு துறையில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட படைப்புகளை அனுப்ப முடியாது. மூன்று துறைகளுக்குமான போட்டிகளில் ஒருவர் பங்குகொள்ள முடியும்.
- இறுதித் திகதிக்குப் பின் கிடைக்கப்பெறும் படைப்புகள் தேர்வுக்குட்படுத்தப்படாது.

கால எல்லை

எதிர்வரும் 2007 மார்ச் 31ம் திகதிக்கு முன் படைப்புகள் அனுப்பி வைக்கப்படல் வேண்டும். அனுப்பி வைக்கப்படும் படைப்புகள் ஏலவே பிரசுரிக்கப்படாதது என்பதையும், சொந்தப் படைப்பு என்பதையும் உறுதிப்படுத்தும் உறுதியுரைக் கடிதம் இணைத்து அனுப்பி வைக்கப்படல் வேண்டும்.

தொடர்புகளுக்கு :

ஆசிரியர்,

மூன்றாவது மனிதன்.

617, அவிசாவெல்ல வீதி,

வெல்லம்பிட்டிய. (இலங்கை)

Tel : 077 3131627, E-Mail : thirdmanpublication@yahoo.com

கல்லூரி நாடக அரங்கில் மீண்டும் நான் தோன்றி நாடக மொன்றில் நடிக்க வேண்டிய அவசியமெனக்கு நேர்ந்தது. மேடை ஏறி நாடகத்தில் நடிப்பதில் எனக்கு அது புதிய அனுபவமல்ல.

எனது குடும்பச் சூழல் நாடக அனுபவங்களை நிறைய எனக்குப் பெற்றுத் தந்திருக்கின்றது. எனது தந்தையாரின் அக்காவின் மூத்த மகன் சி.தம்பு இசை நாடக நடிகராக அக்காலத்தில் விளங்கினார். அத்தோடு இசை நாடகங்கள் பலவற்றைப் பயிற்றுவித்து மேடை ஏற்றும் அண்ணாவியராகவும் அவர் இருந்து வந்தார். வடமராட்சிப் பகுதியின் இசை நாடகப் பாரம்பரியம் பற்றி ஆய்வுகள் செய்து நூல்கள் எழுதியவர்களின் கண்களில் அவர் ஒரு நாடகக் கலைஞனாக வாழ்ந்தார் என்பது இற்றைவரை தென்படாது போய்விட்டது.

இசை நாடகங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் செய்யக் கிளம்பியவர்கள் தம்மை, தம்மைச் சார்ந்தர்களை, தங்கள் பகுதியை முதன்மைப்படுத்தி புளூகுகின்றவர்களிடம் தகவல்களைப் பெற்று, அதுவே உண்மை வரலாறு என அடிப்படைத் தெளிவின்றிப் பதிவுகள் செய்து வைத்துள்ளனர். சி.தம்பு வாழ்ந்த காலத்தில் எல்லோரும் அவரை 'அண்ணாவியார்' என்றே அழைத்து வந்தார்கள். அரிச்சந்திரா, பவளக்கொடி, அல்லி அருச்சுனா, கண்டியரசன், வள்ளி திருமணம் போன்ற இசை நாடகங்களை எல்லாம் அவர் 'பழக்கி' அரங்கேற்றினார். அவர் மேடையேற்றிய 'அல்லி அருச்சுனா' இசை நாடகத்தில் (முன்) அருச்சுனனாகப் பாத்திரம் ஏற்று மாணவப் பருவத்தில் எனது தம்பி க.நவம் நடித்திருக்கின்றான். அவன் அக்காலத்திலேயே நன்றாகப் பாடுவான். அண்ணாவியார் தம்புவின் நாடக அரங்கேற்றங்களின் போது அறிவிப்பாளனாக 'கொப்பி பார்க்கின்றவனாக' எனது மாணவப் பருவத்தில் நான் செயற்பட்ட அனுபவங்கள் எனக்கு நிறைய உண்டு.

15. பூச்சியம் பூச்சியமல்ல.

— தெனியான் —

வடபிரதேசத்திலுள்ள பெரிய கல்லூரிகளில் பரிசளிப்பு விழா இடம்பெறத் தவறினாலும் கரவெட்டி, தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியில் வருடந் தோறும் தவறாமல் அந்த விழா நடைபெற்று வந்தது. பரிசளிப்பு விழாவின் இறுதி நிகழ்வாக வழமை போல மாணவர்களின் கலை நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறத் தவறுவதில்லை. அந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பெற்றோரும் ஏனையவர்களும் மிகுந்த எதிர்பார்ப்புடன் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். கல்லூரிச் சமூகத்தின் பெருவிழாவாக எல்லோரும் கண்டு களித்தனர். அந்த நிகழ்ச்சிகளின் முத்தாய்ப்பாக கல்லூரி ஆசிரியர்களின் நாடகங்கள் ஒரு காலத்தில் இடம்பெற்று வந்தன. நான் ஆசிரியரான ஆரம்ப காலத்தில் அந்த நாடகமொன்றில் நடித்திருக்கின்றேன். ஆசிரியர்களின் நாடகம் இடம்பெற்று வந்த வழக்கம் தடைபட்டுப் போன பின்னர், ஒரு பரிசளிப்பு விழாவில் மாணவர்களின் கலை நிகழ்ச்சிகளின் இறுதியில், நான் ஒரு நாடகத்தில் தோன்றி நடிக்க வேண்டிய அவசியம் எனக்கு வந்து சேர்ந்தது. அதற்கு முதல் ஆண்டு மாணவர்கள் சிலரை வைத்து நான் பயிற்றி அரங்கேற்றிய நாடகத்தை அந்த மாணவர்கள் அரங்கில் சிறப்பாகச் செய்யவில்லை என்னும் மனக்குறை எனது நெஞ்சில் கிடந்து உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அந்த மனக்குறையைப் போக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் நான் வேடம் தாங்கி மேடை ஏறத் தீர்மானித்தேன். எனது தீர்மானத்தைச் சிரமமின்றி கலபமாக நிறைவேற்றும் நோக்கத்துடன், மாணவப் பருவத்தில் பல தடவைகள் நடித்த யூலிய சீஷர் நாடகத்தை மீண்டும் (16.06.1974) அரங்கேற்றினேன். நான் முன்னர் நடித்த மார்க் அந்தனி பாத்திரத்தை ஏற்று நடித்தேன். மாணவப் பருவத்தில் நண்பர் செ.சபாநாயகம் தாங்கிய புறாட்டல் பாத்திரத்தை ஆசிரிய நண்பர் செ.சதானந்தன் ஏற்று நடித்தார்.

கரவெட்டி, தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியில் சி.க.இராசேந்திரன் (எழுதுவினைஞர்), செ.சதா னந்தன், நான் ஆகிய மூன்று நண்பர்களும் அப்பொழுது ஒன்றாகக் கடமை ஆற்றிக்கொண்டிருந்தோம். அதனால் சமூகம் சார்ந்த பொது விடயங்களைப் பற்றிச் சேர்ந்து சிந்திப்பது, திட்டமிடுவது, செயற்படுத்துவது எல்லாம் எங்களுக்கு வெகு இலகுவாக இருந்து வந்தது. குறிப்பிட்ட இந்த மூன்று இயல்புகளில் ஒவ்வொரு இயல்பில் மூவரும் முனைப்புடையவர்களாக இருந்தோம். அதனால் மூவரும் ஒன்று சேர்ந்து செய்கின்ற காரியங்கள் அக்காலத்தில் பிசகின்றிச் சிறப்பாக நிறைவேறின. எங்கள் செயற்பாடுகள் கண்டு மனம் பொறுக்காத தமிழ் அரசியல்வாதிகள் சிலர், தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரிக்குள் இருக்கும் 'சிவப்புக்குழு'வை அங்கிருந்து கலைத்துவிட வேண்டுமென அக்காலத்தில் எண்ணியதும் உண்டு.

ஆனால் அந்தச் சலசலப்புக்களைக் கண்டு அஞ்சி கை கட்டிச் சும்மா இருந்துவிட அக்காலத்தில் எங்களால் இயலவில்லை. எமது சமூகத்துக்கு எங்களால் ஆனவற்றை நாங்கள் செய்து முடிக்க வேண்டுமெனத் துடிப்புடன் சிந்தித்துச் செயற்பட்டோம்.

நான் பொலிகண்டி கிராமத்தில் பிறந்தவன். எமது சமூக மக்கள் பெருந் தொகையினர் ஒன்று சேர்ந்து இந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இவ்வாறு வாழ்வது ஒருவகையில் எமக்குப் பலமாகவும் இருந்து வருகின்றது. எங்கள் சமூக மக்களின் ஒன்று திரண்ட பலத்தினைச் சிதைத்து விடும் நோக்கத்துடன், எங்கள் சமூக மக்கள் வாழ்ந்து வரும் பிரதேசத்துக்கு மத்தியில் அரசு நிருவாக அடிப்படையில் கிராம எல்லைகளை இட்டு, பொலிகண்டி, அல்வாய் மேற்கு, கரணவாய் வடக்கு எனக் குள்ளத் தந்திரத்துடன் பிரித்து வைத்துள்ளனர். இவ்வாறு பிரித்து விடப்பட்டமைக்கு அக்காலத்தில் கிராமத் தலைமைக்காரனாக இருந்த விதானை ஒருவரே காரணராக இருந்தார் என்று அறிய முடிகின்றது. இதனால் எங்கள் சமூக மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து தங்களுள் ஒருவரை ஒரு கிராம சபை உறுப்பினராகத்தானும் தெரிவு செய்ய இயலாத நிலைமை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. பாராளுமன்றத் தேர்தலிலும் உடுப்பிட்டித் தொகுதி, பருத்தித்துறைத் தொகுதியென இரு தொகுதிகளுக்குள்ளும் எங்கள் பகுதி மக்கள் பிரிந்து நிற்க வேண்டிய அவலநிலையே தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் எங்கள் பகுதி மக்கள் தங்கள்

மத்தியில் ஒரு பல நோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கக் கிளையினைத் திறந்து பயன் பெறுவதில் கூட பல்வேறு சிக்கல்கள், சிரமங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய இக்கட்டான சூழ்நிலையில் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

இத்தகைய பின்னணிகளைக் கொண்டதாகத் தான் நான் பிறந்த பொலிகண்டி கிராமப் பகுதி இருந்து வருகின்றது. இந்தக் கிராமத்தில் கந்தவன ஆலயம் மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற முருகன் கோயில். எங்கள் குடும்பத்தவர்களின் வழிபடு தெய்வம் அந்த முருகன்தான். எனது திருமணத்தின் போது எனது ஆசான் சைவப்புலவர் சி.வல்லிபுரம் வழங்கிய திருமண வாழ்த்துப் பத்திரத்தில், “கந்த வனப்பதியானருளாற் கல்வி நலம்பெறு தந்தையவேள் தந்த நடேசன் தமிழாசான்...” எனக் குறிப்பிட்டுப் பாடியுள்ளார். இந்தக் கந்தவன ஆலயத்தின் மீது எனது பார்வை எப்பொழுதும் இருந்து வந்திருக்கின்றது. தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியின் தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டம் ஒன்றில் தலைமை தாங்கிய வாத்தியாரான ஒரு சைவப் பழம், “தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இந்தக் கந்தவன ஆலயத்துக்குள் நுழைவதற்கு வந்தால் நாங்கள் கையில் வாளோடுதான் நிற்போம்” என ஆவேசம் கொண்டு பேசியதை அப்போது நான் கேட்டிருந்தவன். “இந்த ஆலயத்துக்குள்ளே பிரவேசிக்கும் சமயம் வரும்வேளையிந்தான் நான் இந்தக் கோயிலுக்குப் போவேன்” என எனது தந்தையாருக்கு ஒருசமயம் சொல்லி, ஒரு சபதத்தை என்னுள்ளே எடுத்துக் கொண்டவன்.

நான் பண்டாரவளையில் ஆசிரியராகக் கடமை ஆற்றிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் எனது சக ஆசிரியராக இருந்த மட்டக்களப்பு நண்பர் ஒருவர் எனது வீட்டுக்கு வந்து தங்கி நின்ற வேளைகளில் எல்லாம், ஊரைச் சுற்றிக் காட்டிய போது கந்தவனக் கோவில் பக்கம் அழைத்துச் செல்வதைத் தவிர்த்து விட்டவன் நான். இவைகள் யாவும் எனது உள்ளத்தில் ஒரு கமையாக எப்பொழுதும் இருந்து மனதில் உறுத்தலாகக் கிடந்து துன்புறுத்தின.

எனது மனப்பாரத்தை இறக்குவதற்கு இது நல்ல தருணமெனக் கண்டு, எனது நண்பர்கள் இரு வருக்கும் எனது எண்ணத்தினை எடுத்துச் சொன்னேன். அவர்கள் இருவரது கருத்துக்களையும் கேட்டறிந்து கொண்டு, எங்கள் அயல் கிராமங்களில் வாழ்ந்த இளைய தலைமுறையினரை இணைத்து, ‘பொலிகண்டி கந்தவன ஆலயப் பிரவேச நடவடிக்கைக் குழு’ ஒன்றினை நிறுவினோம். எமது

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

மக்கள் வாழும் கிராமங்கள் தோறும் பிரசாரக் கூட்டங்களை நடத்தினோம். எனது பேச்சாற்றலை நன்கு திட்டமிட்டுச் சிறப்பாக இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் பயன்படுத்தினேன். கூட்ட ஆரம்பத்தில் முணு முணுத்துக்கொண்டு வந்தமர்ந்த மூத்தவர்கள், கூட்டம் முடிந்த பின்னர், “நாங்கள் முன்னுக்குப் போகிறோம்” என எனக்கு வந்து சொன்னதைக் கேட்டு நான் மனம் பூரித்தேன். பிரசாரக் கூட்டங்களினால் எமது இளைஞர்கள் மத்தியில் வீறு கொண்ட எழுச்சி தோன்றி இருப்பதை நன்கு அவதானித்தோம். இனி, எங்களாலும் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருக்க இயலாதென்பதை உணர்ந்து கொண்டோம்.

கோயில் முகாமையாளருக்கும், அரசு உயர் அதிகாரிகளுக்கும் எமது கோரிக்கையை எழுத்து மூலம் அனுப்பி வைத்தோம். கோயில் முகாமையாளர் மாத்திரமல்ல, அரசு அதிகாரிகளும் பாசாங்கு பண்ணுவார்கள் என்பது எங்களுக்கு நன்கு தெரியும். இந்தப் பகுதிகளில் அரசு அதிகாரிகளாக இருக்கின்றவர்கள் பெரும்பாலும் யாருடைய பிரதிநிதிகளாக இருக்கின்றார்கள் என்பது நாங்கள் உணராத ஒன்றல்ல.

அப்பொழுது ஆலயத்தில் வருடாந்த உற்சவம் ஆரம்பமாகி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. ஆலய முகாமையாளர் எதற்கும் இணங்கி வருகின்ற ஒருவராக இல்லை. வருடாந்த உற்சவங்கள் யாவும் நடந்து முடிந்த பின்னர் ஆலயப் பிரவேசம் பற்றி ஆலோசிக்கலாம் எனத் தட்டிக் கழிக்கப் பார்த்தார். கோயில் பூசகர் உடன்பட்டு வருகின்றாரில்லை என பாவம் பிராமணர் மீது பழியைச் சுமத்தினார். இந்தத் தந்திரோபாயங்களைக் கண்டு நாங்கள் ஏமாந்து போவதற்குத் தயாராக இல்லை.

இறுதியில் விசாரணைக்காகப் பொலிஸ் நிலையம் சென்றோம். வருடாந்த உற்சவம் முடிந்த பின்னர் ஆலயத்தை எல்லோருக்கும் திறந்து விடுவதாகப் பொலிஸ் அதிகாரியிடம் முகாமையாளர் பழைய பல்லவியைப் பாடினார். மகோற்சவம் முடிவடைவதற்கு முன்னர் நாங்கள் ஆலயப் பிரவேசம் செய்தாக வேண்டுமென விடாப்பிடியாக நின்றோம். அப்பொழுது நாங்கள் ஆலயப் பிரவேசம் செய்வதற்கு வசதியான தினம் எதுவெனக் கேட்டறிந்து கொண்ட சிங்களவரான அந்தப் பொலிஸ் அதிகாரி, அன்றைய தினம் ஆலயம் திறந்து வைத்திருக்க வேண்டுமெனவும், சுதவுகளைப் பூட்டி வைத்தால் முகாமையாளரையும், பூசகரையும் கைது செய்வேன் எனக் கண்டிப்பாகக் கூறி அனுப்பினார்.

குறித்த தினம் காலை வேளை பல நூற்றுக் கணக்கில் எமது சமூக மக்கள் நாங்கள் முன்னர் திட்டமிட்டபடி பொலிகண்டி வீரபத்திர கோயிலில் வந்து கூடினார்கள். எனது ஆலோசனைப்படி ஒருவர் தவறாது எல்லோரும் தங்கள் கையில் ஒவ்வொரு தேங்காயுடன் வந்திருந்தார்கள். கோயில் கிணற்றில் நீர் அள்ளிக் கால் கழுவுவதற்குத் தேவையான வாளி, கயிறு என்பனவற்றைக் கிணற்றில் விட்டு வைத்திருக்க மாட்டார்கள் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். அதனால் புதிய வாளி, கயிறு என்பவற்றை நாங்கள் கையோடு எடுத்துச் சென்றிருந்தோம். பாராளுமன்ற உறுப்பினர் எம்.சி.கப்பிரமணியம் அவர்கள் தலைமையில் 30.06.1974இல் ஆலயப் பிரவேசம் செய்து முடித்தோம். மறுநாளும் ஒருதடவை அந்த ஆலயத்துக்கு நான் சென்று வந்தேன். இன்று எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லாது எல்லோரும் சமத்துவமாக ஆலயத்துள் சென்று வழிபட்டு வருகின்றனர்.

அதன் பின்னர் எங்கள் கவனம் அல்வாய் மாலி சந்தைப் பிள்ளையார் கோயில் பக்கம் திரும்பியது. அந்த ஆலயச் சூழலில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பெருமளவில் வாழ்ந்து வரவில்லை. அயல் கிராமங்களில் வாழ்ந்து வரும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள்தான் அந்த ஆலயத்துக்குச் சென்று வழிபாடு செய்து வருவார்கள். அதனால் பொதுமக்களைப் பெருமளவில் இணைத்து ஆலயப் பிரவேசம் செய்யும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு நானும் இரு நண்பர்களும் இணைந்து அந்த ஆலயத்துக்குள்ளே பிரவேசம் செய்வதற்குத் தீர்மானித்தோம். நாங்கள் ஆலயப் பிரவேசம் செய்ய இருப்பதை எங்களிடம் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்த மேல் வகுப்பு மாணவர்கள் அறிந்து எங்களுடன் வந்து இணைந்து கொண்டார்கள்.

நாங்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி 15.07.1974ந் திகதி பிற்பகல் வேளை அந்த ஆலயத்தைச் சென்றடைந்தோம். அப்பொழுது அந்த ஆலயத்தில் மகோற்சவம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அன்று மிகச் சிறப்பான திருவிழா. நாங்கள் அங்கு சென்ற சமயம் லயஞான பூபதி தட்சணாமூர்த்தியின் தவில் கச்சேரி நடந்து கொண்டிருந்தது. தவில் கச்சேரியைக் கண்டு கேட்டு இரசிப்பதற்கு வந்திருந்த மக்கள் வெள்ளம் ஆலய வீதியிலும், ஆலயத்திற்கருகேயுள்ள பிரதான வீதியிலும் பெருகி நின்று அலைமோதியது. நாங்கள் ஆலயப் பிரவேசம் செய்ய இருக்கும் செய்தியினை முன்னெச்சரிக்கை

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

யாக அகில இலங்கைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபைத் தலைவருக்கு அறிவித்திருந்தோம். சபையின் செயலாளர் பி.ஜே.அந்தனி ஆசிரியர் அந்தச் சமயம் அங்கு வந்து ஆலய விதியில் மக்களோடு மக்களாக நின்று கொண்டிருந்தார்.

நாங்கள் மூவரும், எமது மாணவர்களும் அமைதியாகச் சென்று ஆலயத்துள் பிரவேசித்தோம். ஆலயப் பிரவேசம் நடைபெற இருக்கும் தகவல் ஆலய நிர்வாகத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட சிலர் முன்கூட்டியே அறிந்து வைத்திருக்க வேண்டும். அதனால் அசம்பாவிதம் எதுவும் நடக்காத வண்ணம் அவர்கள் எச்சரிக்கையாக நின்று, நாங்கள் ஆலயத்துக்குள்ளே சென்று வழிபடுவதற்கு வழிவிட்டு உதவினார்கள். விபூதி, சந்தனம் வழங்கினார்கள். எங்கள் நோக்கம் நிறைவேறிய பின்னர் நாங்கள் ஆலயத்துள் இருந்து மாணவர்களுடன் வெளியேறினோம். எங்களுடன் வந்த மாணவர்களைக் கட்டுப்படுத்தி, தொடர்ந்து அங்கு வைத்திருப்பது எங்களுக்குப் பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தது. அவர்கள் அனைவரையும் அழைத்துக் கொண்டு நாங்கள் அங்கிருந்து புறப்பட்டோம். சற்றுத் தூரம் நாங்கள் வந்த பிற்பாடு, “கோயிலுக்குள்ளே பாளை வந்திருக்கோ என்று பாக்கவே போனவீங்கள்?” எனக் கேட்டுப் பல கேலிக்குரல்கள் எங்களை நோக்கி எழுந்தன. அந்தக் கூச்சல்களைக் கேட்டு கொதித்தெழுந்த எங்கள் மாணவர்கள், “பாளை சீவுகிற கத்தி உங்கடை தலையையும் சீவும்” என எதிர்குரல் வைத்தார்கள். எங்கள் நோக்கம் நிறைவேறி விட்டது என்ற திருப்தியுடன் மாணவர்களை அமைதிப்படுத்தி அவர்களை ஒருவாறு அங்கிருந்து அழைத்துக் கொண்டு மீண்டோம்.

இந்தச் சம்பவங்களை இங்கு நான் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதற்கு அடிப்படையான ஒரு நோக்கம் எனக்கு உண்டு.

பேனா பிடித்து எழுதுவது ஒன்றுதான் எழுத்தாளனாகிய எனது சமூகக் கடமை என்று நான் கருதி வாழா இருந்துவிடவில்லை. ஒடுக்கப்பட்ட சமூக மக்களுக்கு எதிராக இழைக்கப்படும் கொடுமைகள், ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிராக நான் செயற்பட்டு வந்திருக்கின்றேன். செயற்பாடில்லாத எழுத்துக்கள் மக்களை ஏமாற்றும் போலிப் படைப்புக்கள் என்னும் எனது கருத்துநிலையை விளங்கிக் கொள்ளுகின்றவர்கள்தான் உண்மையில் எனது எழுத்துக்களின் ஆத்மாவைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இருக்கும் சாதியக் கொடுமைக்கு எதிராகச் சிந்தித்துச் செயற்படுவதோடு மாத்திரம் எம்மை முடக்கிக் கொள்ளாது, அதற்கு அப்பாலும் சிந்தித்து செயற்பாட்டாளர்களுடன் இணைந்து நின்றோம். இந்தக் காலகட்டத்தில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இரு தினங்கள் (30, 31.05.1975) பண்டார நாயக்க சர்வதேச ரூபகார்த்த மண்டபத்தில் மகாநாடு ஒன்றினை நடத்தியது. நானும் எனது இரு நண்பர்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொழும்பு சென்று மகாநாட்டில் கலந்து கொண்டோம். எனது தம்பி க.நவம் கல்முனையில் அப்பொழுது ஆசிரியராக இருந்தான். அங்கிருந்து கொழும்பு வந்து அந்த மகாநாட்டில் அவன் கலந்துகொண்டான். பின்னர் கொழும்பு சோனக இஸ்லாமிய கலாசார மண்டபத்தில் 26.06.1976இல் இடம்பெற்ற மகாநாட்டிலும் பொதுச் சிந்தனையுடன் நாங்கள் சென்று பங்கு பற்றினோம்.

ஆசிரியன், எழுத்தாளன், பட்டிமண்டபப் பேச்சாளன், அரசியல் சமூகச் செயற்பாட்டாளன் என அக்காலத்தில் ஒய்வொழிச்சல் இன்றி நான் அலைந்து திரிந்த போதும், தினமும் எனது தாயாரைப் போய்ப் பார்த்து வருவதற்குத் தவறுவதில்லை. நான் பிறந்த வீட்டில் எனது சகோதரி களுடன் அம்மா அப்பொழுது வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். நான் இப்பொழுது வாழ்ந்து வரும் இல்லத்தில் இருந்து எனது பிறந்த வீடு அதிக தூரத்தில் இல்லை. நான் பாடசாலையில் இருந்து வீடு வந்து மதிய உணவு உண்ட பின்னர், முதல் வேலையாகத் தினமும் அம்மாவைத் தேடிக்கொண்டு போய் விடுவேன்.

எனது தாயார் சற்று நோய்வாய்ப்பட்டு நடை குன்றி இருந்தார்.

நான் அங்கு சென்றவுடன் அணிந்திருக்கும் ‘சேட்’டைக் கழற்றித் தொங்கவிட்டு விட்டு அம்மா அருகே, அம்மாவின் படுக்கையில் அமர்ந்து விடுவேன். அம்மா மெல்ல எழுந்து, தாய்ப்பசு ஈன்ற கன்றினைத் தனது நாவினால் நக்கி விடுவதுபோல தளர்ந்து போன தனது கையினால் எனது முதுகினை மெல்லத் தடவி விடுவார். அப்பொழுது எனது அன்னையின் கரம் எனக்கு ஆனந்தமாக இருக்கும். அப்படி அன்னை தரும் ஆனந்தக் கசத்தை அனுபவிப்பதற்கு ஆயிரம் பிறவிகள் எடுத்து வந்து எனது அன்னையின் அருகில் அமரலாம் போல அந்தச் சமயம் எனக்குத் தோன்றும். அப்படியொரு பரவசம்! என்னுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும்

சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் அநிச்சையாக அம்மா எனது முதுகினைத் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டே இருப்பார். இது அம்மாவின் வழமையான காரியம்.

ஒரு தினம் வழமை போல நான் அம்மாவைத் தேடிக்கொண்டுபோய் அவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டு அங்கிருந்து புறப்படும் வேளை அம்மா சொன்னார், “தம்பி, நெஞ்சிலே கொஞ்சம் சனியாக இருக்கு. நாளைக்குப் பள்ளிக்குடத்துக்குப் போகேக்கை, டாக்குத்தருக்குச் சொல்லி இஞ்சை ஒருக்கால் அனுப்பி விடு.”

“இப்ப போய்க் கூட்டிக்கொண்டு வரட்டுமே அம்மா!” என நான் கேட்டேன். “வேண்டாம். நாளைக்கு அனுப்பினால் போதும்” எனத் தடுத்து விட்டார்.

நான் விடைபெற்றுக்கொண்டு அப்பொழுது திரும்பி வந்து விட்டேன்.

மறுநாள் அதிகாலையில் இருள் முற்றும் கலையாத வேளையில் என்னைத் தேடி வந்து படுக்கையில் இருந்து எழுப்பினார்கள்.

எனது அம்மா போய்விட்டார் என்ற செய்தி கேட்டு நான் அதிர்ந்து போனேன்.

எனது சகோதரிகளிடம், “களையாக இருக்கு. கொஞ்சம் கோப்பி தாருங்கோ” எனக் கேட்டு வாங்கிக் குடித்து விட்டுப் படுத்துக்கொண்ட அம்மா, எங்கள் யாருக்கும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் (14.11.1975) திடீரென மறைந்து போய் விட்டார்.

எங்கள் தந்தையாரின் மறைவு நிகழ்ந்த போது, அம்மா இருக்கின்றார் என்னும் நம்பிக்கைப் பலம் மனதில் அப்பொழுது எனக்கு இருந்தது. அம்மா இறந்து போன சமயம் இந்த உலகில் எல்லா வற்றையுமே இழந்து நான் தனித்துப் போய் நிற்பதான உள்நாளைவு எனக்குள்ளே தோன்றி என்னை உலுப்பியது.

அன்னையின் மரணம் நிகழ்ந்து எட்டுச் சடங்கு முதலியவை நடந்து முடியும்வரை வீட்டில் இருந்து வெளியில் அதிகம் செல்ல வேண்டாமெனக் குடும்பத்தவர்கள் என்னைத் தடுத்தனர். அதனால் மனைவி, பிள்ளைகள் இருவருடனும் நான் பிறந்த வீட்டில் அப்பொழுது தங்கி இருந்தேன். வெளியில் சொல்லிக் கொள்ள இயலாத மனப்பாரத்துடன் அம்மாவை எண்ணி உள்ளே அழுது கொண்டதான் நான் அப்பொழுது இருந்தேன்.

அந்தச் சமயத்திலும் கைகட்டிக் கொண்டு சும்மா உட்கார்ந்திருக்க எனக்கு முடியவில்லை.

அன்னையின் மரணச் சடங்குகள் நடந்து முடிந்த இரண்டாவது நாள், எங்களுர் இளைஞர்கள் சிலருக்குத் தகவல் சொல்லி அனுப்பி அவர்களை வீட்டுக்கு அழைத்தேன்.

எங்கள் கிராமத்து மக்கள் மத்தியில் அப்பொழுது ஒரு பிரச்சினை உருவாகி இருந்தது. அந்தப் பிரச்சினை உருவாவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக இருந்தவன் நான்.

எங்கள் கிராமத்தில் ஓர் ஆலயம் உண்டு. அது அயிட்டியப்புலம் வயிரவர் ஆலயம். அந்த ஆலயம் தனிமனிதன் ஒருவருக்குச் சொந்தமாக இருந்து வந்தது. எனது தந்தை வழி வந்த தூரத்து உறவுக் காரன் அவர். அதேசமயம் எனது மனைவியின் பெரிய தகப்பனார். அந்த ஆலயத்தில் மார்சுழி மாதத் திருவெம்பாவைப் பூசைகள் மாத்திரம் ஒழுங்காகவும், ஓரளவு சிறப்பாகவும் நடைபெற்று வந்தன. அந்தப் பத்து நாட்களுக்கும் உரிய பூசைகளை மாத்திரம் எங்கள் கிராமத்தில் வாழும் வெவ்வேறு குடும்பங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் பொறுப்பேற்று செய்து வந்தார்கள். இறுதிப் பூசை தீர்த்தோர்சவம். அதுபற்றிய ஒரு தகவலை முதலில் இங்கு தவறாமல் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

அந்த வயிரவசாமியின் தீர்த்தோர்சவத்தன்று, அவருக்கென்றறிய கேடசத்தில் சுவாமியை ஏற்றி வைத்து, கேடசத்தை இளைஞர்கள் பலர் சேர்ந்து தங்கள் தோள்களின் மீது தூக்கிச் சுமந்து பொலிகண்டி கடற்கரையில் தீர்த்தமாடுவதற்குக் கொண்டு செல்வது வழக்கம். கடற்கரையில் மீன் விற்கும் இடத்துக்குக் கிழக்கே, குடியிருப்புகள் இல்லாத, பலரும் சென்று மலங் கழிக்கும் அருவருப்பான இடத்திலேயே எங்கள் சுவாமி தீர்த்தமாடுவார். கால் வைத்தால் உடல் கூசும் அந்த இடத்திலேயே தீர்த்த மாடுவதற்குக் காலங்காலமாக எங்கள் சுவாமி அனுமதிக்கப்பட்டு வந்தார். அந்த இடத்துக்கு மேற்குப் புறமாக மக்கள் குடியிருப்புகள் மத்தியில், பொலிகண்டி கந்தவனக் கோவிலுக்கு எதிரில் சுவாமி தீர்த்தமாடுவதற்கு வசதியான, சுத்தமான இடம் ஒன்றுண்டு. பொலிகண்டி கந்தவனநாதர் அங்கு வந்துதான் மாசிமகத் தீர்த்தம் ஆடிச் செல்வது வழக்கம். அந்த இடத்தில் எங்கள் சுவாமி தீர்த்தம் ஆடக்கூடாதென கந்தவன ஆலயத்தைச் சேர்ந்த சாதிமாண்கள் தடுத்து வந்தார்கள். கடற்கரை ஓரமாக இருக்கும் நிலம் கந்தவன ஆலயத்துக்குச்

சொந்தமானது. அதனால் அந்த நிலத்துக்கு வந்து கடலில் தீர்த்தமாடுவதைக்கூட யாழ்ப்பாணத்துச் சாதி மனப்பாங்கு அங்கீகரிக்க மறுத்தது.

அவர்கள் விதித்திருக்கும் அந்தத் தடையை உடைத்து சுத்தமான அந்த இடத்தில் எங்கள் ஆலயச் சுவாமி தீர்த்தமாடச் செய்ய வேண்டுமென எங்கள் இளைஞர்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னேன். இளைஞர்கள் அதனை உற்சாகமாக வரவேற்றார்கள். இளைஞர்கள் ஒன்று சேர்ந்து எங்கள் ஆலயச் சுவாமி தீர்த்தமாடுவதற்கு கந்தவனநாதர் தீர்த்தமாடும் அந்த இடத்துக்குத் தூக்கிச் சென்றோம். என்ன அதிசயம்! அந்தப் பகுதிக்குள் நாங்கள் நுழைய முடியாத வண்ணம் தடுத்து, வீதி ஓரமாகப் பூவரசம் கதிகால்கள் நாட்டி, புதிதாக ஒரு வேலி போடப்பட்டிருந்தது. எங்கள் இளைஞர்கள் அந்த வேலியைப் பிடுங்கி எறிவதற்கு முற்பட்டபோது, அவ்வாறு செய்ய வேண்டாமென அவர்களைத் தடுத்தேன். அப்படிச் செய்தால் நிச்சயம் நாங்கள் நீதிமன்றத்துக்கு இழுக்கப் படுவோம் எனத் தெரிவித்தேன். பின்னர் அந்த வேலிக்கு மேல் சுவாமியைத் தூக்கி எடுத்து கடற்கரைக்குக் கொண்டு சென்று தீர்த்தம் ஆடுவோம் எனக் கூறினேன். அவ்வாறே அந்த ஆண்டு எங்கள் ஆலயச் சுவாமி தீர்த்தமாடி முடித்துக் கொண்டு ஆலயத்துக்குத் திரும்பினார். அடுத்த ஆண்டு எங்கள் ஆலயச் சுவாமி தீர்த்தமாடச் சென்ற சமயம் எந்த வேலியும் அந்த இடத்தில் இருக்கவில்லை. இப்பொழுது வருடந்தோறும் கடற்கரையில் குறிப்பிட்ட அந்த இடத்திலேயே எங்கள் ஆலயச் சுவாமி தீர்த்தமாடித் திரும்பி வருகின்றார்.

எங்களுர் அயிட்டியப்புலம் வயிரவர் ஆலயத்தில் திருவெம்பாவைப் பூசைகள் நடைபெற்று முடிந்து விட்டால் அங்கு வழிபாடு செய்வதற்கென்று மக்கள் பெருமளவில் செல்வதில்லை. அந்தணர் ஒருவர் தினமும் வந்து மணி அடித்துப் பூசை செய்துவிட்டு போய்விடுவார். அந்த ஆலயத்தில் பூசைகள், வழிபாடுகள் சிறப்பாக நடைபெற்று வராதிருப்பதற்கு அந்தக் கோயில் தனிமனிதனுக்குச் சொந்தமாக இருந்ததே அடிப்படைக் காரணம். அதனை ஊர்மக்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவான ஒரு சொத்தாக மாற்றி விட்டால் கோயில் சிறப்பாக நடைபெறும் என்று கருதினேன். எனது எண்ணத்தைக் கோரிக்கையாக முன்நின்று கோயில் உடைமையாளரிடம் முன்வைத்தபோது, அதனை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளாது நிராகரித்தார். ஆலயத் திறப்பினை எனது கையில் தந்துவிடுவதாகவும்,

அதனைப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளுமாறும் தெரிவித்தார். எனக்கென்ன கோயிலா தேவை? அவர் வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொள்ள நான் மறுத்துவிட்டேன்.

அந்த ஆண்டு திருவெம்பாவைப் பூசைகள் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர் இந்தப் பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவு கண்டுவிட வேண்டுமென நான் விரும்பினேன். பூசைகள் ஆரம்பிப்பதற்கு ஒருமாத கால இடைவெளி மாத்திரம் எனது அன்னையின் மரணத்தின் பின்னர் இருந்தது. அதனால் வேகமாகச் செயற்பட வேண்டியது அவசியமெனக் கருதினேன். கோயில் ஊர்மக்களுக்குரிய பொதுச் சொத்தாக்கப் படாத இடத்து திருவெம்பாவைப் பூசைகளை நிராகரிக்குமாறு கோரும் துண்டுப் பிரசுரம் ஒன்றை எழுதி, நான் அழைத்த இளைஞர் கைகளில் கொடுத்து, அதனை அச்சேற்றி எங்கள் கிராமத்து மக்கள் மத்தியில் வீடுதோறும் விநியோகிக்கும் வண்ணம் செய்தேன்.

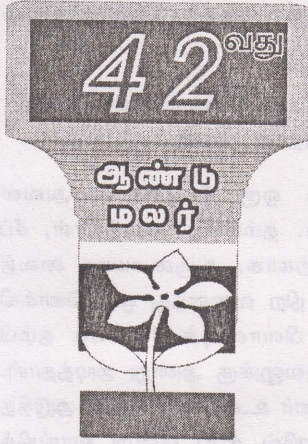
நானும் நான்கைந்து இளைஞர்களும் இணைந்து எடுத்துக் கொண்ட இந்தத் தீவிர நடவடிக்கையின் பேறாக, கோயில் உரிமையாளர் தனது ஆலயத்தினை எங்கள் கிராமத்து மக்களின் பொதுச் சொத்தாக 13.12.1976 இல் தருமசாதனம் எழுதித் தந்தார்.

இன்று அந்த ஆலயம் புதிதாக நிர்மாணிக்கப் பெற்று ஸ்ரீமுருகமூர்த்தி ஆலயமாகச் சிறப்பாக ஊர் நடுவே உயர்ந்து நிற்கின்றது.

இந்தக் காலகட்டத்தில் சமூக நடவடிக்கைகளில் மட்டுமல்லாது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் சார்ந்த நிலையிலும் நான் அப்பொழுது ஒரு பிரச்சினையை முன்வைத்தேன். 'ஈழத்து இலக்கியமும் அதன் தலைமையும் அதன் தவறுகளும்' என்னும் விவாதத்தினை 1977 ஏப்ரல் மல்லிகையில் தொடக்கி வைத்தேன். அந்தக் கட்டுரையைத் தொடர்ந்து ஒரு வருடகாலம் சாதக பாதகமான கருத்துக்களை முன்வைத்து பலர் அந்த விவாதத்தைத் தொடர்ந்தனர். இறுதியில் அந்த விவாதத்தை ஆரம்பித்து வைத்தவன் என்ற காரணத்தினால் 1978 ஏப்ரல் மல்லிகையில் கட்டுரை ஒன்றினை எழுதி, விவாதத்தை முடித்து வைத்தேன். அந்த விவாதம் பலரையும் என்னைத் திரும்பிப் பார்க்கும் வண்ணம் செய்ததுடன், மல்லிகையும் பலரது கவனத்துக்கு உள்ளாகியது என்பது யாராலும் மறுக்க இயலாத நிச்சயமான உண்மை.

(வளரும்...)

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

ஒரு கனவிலிருந்து ஆரம்பிப்போம். ஒரு பெரிய சலூன். அதில் 4 பெரிய கண்ணாடிகள். ஸ்கூல் விட்ட நேரம். ஆண் பிள்ளைகள், பெண் பிள்ளைகள் கூடி மொய்த்துக் கொண்டு சலூனுக்குள் போய்க் கண்ணாடியில் அழகு பார்க்கிறார்கள். ஆண் பிள்ளைகள் தலையைச் சீப்பால் வாருகிறார்கள். ஓர் அழகான பெண்பிள்ளை தனது நீண்ட தலைமுடியைப் பெரிய பல்லுச் சீப்பு ஒன்றினால் வாரிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் பாடசாலைச் சிறுமி இல்லை. கலர் சட்டை போட்டிருக்கிறாள். நான் ஒரு சீப்பை எடுத்து எனது தலையைக் கடைக்கு வெளியில் இருந்து வாரி விட்டு சீப்பை மேசைக்கு எறிவதென்று எறிந்தேன். மேசையில் சீப்பு விழாமல் அந்த தலை வாரிக்கொண்டு நின்ற அழகான பெண்ணின் நெற்றியில் பட்டுவிட்டது.

சலூன் சீப்பு பெரிதாக இருக்கும். அவள் வலி தாங்க முடியாமல் என்னைத் துரத்துகிறாள். நான் ஓடுகிறேன். அதற்கு பின்பு என்னை தனது காரால் துரத்துகிறாள்.

சீப்புகள் பல வகைகளில் உண்டு. கிராமங்களில் சீப்புகள் பல வடிவங்களில் இருக்கும். எங்களது வீட்டில் மரச் சீப்பு ஒன்று, ஈர்வாரி ஒன்று, எருமை மாட்டுக் கொம்புச் சீப்பு ஒன்று, இன்னும் பல பிளாஸ்டிக் சீப்புகளும் இருக்கும்.

ஈர்வாரி, ஒன்று மரத்தில். இன்னொன்று பிளாஸ்டிக்கில். அம்மம்மாவின் நரைத்த தலையிலும் ஈரும் பேனும் இருக்கும். ஈர்வாரிச் சீப்பை தலையில் போட்டு பின்பக்கமாக வாரி வாரிச் சொண்டு குவித்து எச்சிலோடு சேர்த்து உறுஞ்சி உறுஞ்சி ஒரு வித சத்தத்தோடு குத்திக் கொண்டிருப்பா. டிக்... டிக்... என்று ஈர் குத்தும் சத்தத்திலும் விடப் பெண்கள் வாயினால் எச்சிலை உறுஞ்சும் சத்தத்தான் அதிகம்.

கிராமங்களில் பேன் எடுப்பது ஒரு கலை. கைவந்த கலை. பேன், ஈர், ஓட்டி, குஞ்சு என்று ஒவ்வொரு பருவத்துக்கும் ஒவ்வொரு பெயர் உண்டு. இங்கு சீப்புகளின் பங்கு அளப்பரியது.

பேன் முட்டை இட்டு குஞ்சு பொரித்து எங்கள் ஊர் பெண்களின் தலைகளில் சந்ததி சந்ததியாக குடும்பம் நடத்தும். இறந்த பிறகுதான் பேன் அந்தத் தலையை விட்டுப் போகும்.

வலு நுணுக்கமாகப் பேன் பார்க்கும் பெண்கள் ஊரில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பெண்கள் மத்தியில் மவுசு.

ரதி அக்கா, பேன் பார்ப்பதில் விண்ணி. ரதி அக்கா என் தலையிலும் பேன் பார்ப்பா. எனக்கு ஒன்று இரண்டு ஈர்தான் தலையில் இருக்கும். ஆனால் ஒரு மணித்தியாலமா என் தலையில் பேன் பார்ப்பா, தன்னோடு அணைத்துக் கொண்டு. ரதி அக்கா நல்ல வடிவு.

கோயில் திருவிழாக்களில் சீப்புக் கடைகள் வலு அழகாக இருக்கும். பிளாஸ்டிக் சீப்பு கடைகளில் வரிசையாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும். குழந்தைகளுக்குப் பேபி சீப்பு, கொஞ்சம் வளர்ந்தவர்களுக்கு, ஆண்களுக்கு, பெண்களுக்கு என்று சீப்புகள் இருந்தாலும், என்னைக் கவர்ந்த சீப்பு வட்ட வடிவமாக சுட்டு விரலையும் நடு விரலையும் கொழுவி தலையை இழுக்கும் சீப்பு. எனது கால்சட்டைப் பொக்கற்றுக்குள் அது இருக்கும். அடிக்கடி பொக்கற்றில் இருந்து எடுத்து தலையை மேனி இழுப்பேன். பேனா மாதிரி பொக்கற்றுக்குள் கொழுவி வைத்திருக்கும் சீப்பு என்னை மிகவும் கவர்ந்து போய்விட்டது. ஆனால் அதனைப் பதினைந்து வயதில் பார்த்தேன். அதனை வாங்க முற்பத்தொன்பது வயதில்தான் முடிந்தது.

நெல்லு கொள்வனவு செய்யும் மகேந்திரன் அண்ணையின் தமையனார் ஒருமுறை வீட்டுக்கு வந்திருந்த போது ஷேட்டுப் பொக்கற்றில் கொழுவிருந்தார். பார்த்தால் பேனா மாதிரி இருந்தது. ஆனால் கொஞ்ச நேரம் கழித்து அதனால் தலையை வாரினார். என் மனசில் அச்சொட்டாக அது படிந்து போய்விட்டது.

கொம்புச் சீப்பு
- இளைய அப்துல்வாஹ் -

எப்போதும் ஒரு சின்ன சீப்பு எனது பொக்கற்றுக்குள் இருக்கும். என் தங்கச்சிக்கு ஒரு வருத்தம். தலை கலைந்தால் இருக்கமாட்டாள். “அடி அப்பிடி இல்லை. நீ அழகாய் இருக்கிறாய்” என்றாலும் கேட்கவே மாட்டாள். தலையை கைகளால் தடவித் தடவி முகத்தை உம்மென்று வைத்திருப்பாள். ஒரு முறை எனது சீப்பை வாங்கித் தலை சீனி விட்டு அதனை தன்னோடேயே வைத்துக்கொண்டாள். இப்படித்தான் எனது வட்டமான சீப்பு என்னை விட்டுப் போனது.

வீட்டில் எனது சீப்பால் தலை இழுக்க வேண்டாம் என்று எல்லோருக்கும் சொல்லியிருக்கிறேன். வீட்டில் உள்ள பெண்கள் தலை வாரிய பின்பு முடியைச் சுருட்டி சீப்பிலேயே வைத்து விடுகிறார்கள். எத்தனை முறை சொன்னாலும் கேட்க மாட்டார்கள்.

தட்டையான அகலமான கறுப்பு சீப்பு ஒன்று வீட்டுப் பாவனைக்கும், வெளிப்பாவனைக்குப் பேனா மாதிரி கொழுவின சீப்பொன்றும் என்னிடம் இருக்கிறது.

மனைவி பெரிய பிளாஸ்டிக் சீப்பால் தனது முதுகில் உள்ள வேர்க்குருவைச் சொறிவாள். அது சுகமாக இருக்கிறது என்றும் சொல்வாள். எனது மகள் தனது சீப்புக்குச் சொந்தக்காரி என்று சொல்லுவேன். ஏனெனில் சீப்பைக் கொண்டாடுபவள் அவள்தான். அவளிடம் விதம் விதமான சீப்புகள் பல பல நிறங்களில் இருக்கும்.

“வாப்பா நான் சீப்புகளை நேசிக்கிறேன்” என்று சொல்லுவாள்.

“ஏனம்மா?” என்று ஒருமுறை கேட்டேன்.

“பாருங்களேன். ஒருநாள் ஒரே ஒருநாள் முழுக்கத் தலையை வாராமல் இருப்பீங்களா? இருந்தால் உங்கள் அழகு எப்படி இருக்கும். எங்கள் முழு அழகைத் தீர்மானிப்பது சீப்புத்தானே வாப்பா. ஒருமுறை ரீவியில் ஒரு சாமியாரைக் காட்டினார்கள் தானே. அவரின் முடி இருபத்து நாலு வருடமாகச் சீப்பைக் கண்டதில்லை. முடி இருபத்தைந்து அடி வளர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் முதலையின் தோல் போல வரண்டு சப்பையாகி காய்ந்து... சீப்பு வாப்பா சீப்பு...”

ஒரு பெண்ணை அழகாக கொண்டு வருவதற்கு சீப்புத்தானே முதலிடம். அன்பு அது இதென்று சொல்வார்கள். ஆனால் தலை வாராமல் பறட்டையாக இருந்தால் காதல்கூட வராது வாப்பா. உண்மையில் மனிதனை மனிதன் நேசிக்கப் பண்ணுவது சீப்பு. சீப்பு இன்றேல் மனிதர்கள் இல்லை.”

“மொட்டை அடித்து விட்டால் சீப்பு தேவையில்லையேயம்மா!”

“மொட்டை அடிக்கலாம். பெண்களுமா வாப்பா?”
கெக்கட்டம் போட்டு சிரித்தாள் அவள்.

ஒருநாள் முழுக்க ஒரு சீப்புக்காக அவள் சாப்பிடாமல் இருந்தாள். தம்பிக்கு அடித்தாள், சீப்பொன்றை உடைத்ததற்காக. அருமையாக வைத்திருந்த அவளது ஊதா நிற வளைந்து ஒரு கொக்கி போல பின்பு நேரான பிளாஸ்டிக் சீப்பைத் தம்பி உடைத்து விட்டான். அவனுக்கு அன்று அடித்தாள். பின்னர் அழுதாள். பின்னர் உண்ணாவிரதம். அடுத்த நாள் வேறொரு டிசைனில் சீப்பு ஒன்று வாங்கிக் கொடுத்தபோதுதான் அவள் சாப்பிட்டாள். ஆனால் அந்த ஊதா நிறச் சீப்பு போல தேடியும் கிடைக்கவில்லை.

கனவின் தொடர்ச்சி, என்னால் அவளின் வேகத்துக்கு ஓட முடியவில்லை. காரில் தூரத்தி வந்தாள். அழகான சின்னக் கார். திடீரென்று எனக்கு அருகில் வந்து காரில் இருந்து இறங்கி நான் அவளை நோக்கி வீசிய சீப்பையும் கையில் வைத்துக்கொண்டு என்னை நேருக்கு நேர் திட்டினாள்.

“இந்தச் சீப்பால் நீ என்னை அடித்தாய். எனக்கு தலையில் கண்டிப்பாய் விட்டது.”

“உண்மையில் நான் வேண்டுமென்று செய்யவில்லை.”

“ஆனால் நீ சீப்பால் வீசியது குற்றம். எனது தலையின் வலதுபுற நெற்றியில் பார் சிவந்து போய் விட்டது.”

நான் அந்த சிவந்த பகுதியை மெதுவாக எனது விரல்களால் தடவினேன்.

“நீ என்னை அடித்தாய். இந்தச் சீப்பால் அடித்தாய்”

நான் பேசுகிறேன். “ஆண்டவன் உன்னை எவ்வளவு அழகாக படைத்திருக்கிறான். மிகவும் அழகான உதடுகள். அழகான மூக்கு. வரிசையான பற்கள். நீண்ட கூந்தல்...”

“சீப்பால் என்னை...”

“சூ... மூடு வாயை. நான் அழகான சிரிப்பைக்கு முன்னால் நின்று அதனை ரசிக்கும் பொழுது கத்தாதே மாடு...”

“நீ என்னை மாடு என்று திட்டிக்கிறாய்.”

“வேறென்ன சொல்வது. எனது அற்புதங்களை நீ குழப்புகிறாய்.”

“நான் அழகானவளாக இருக்கிறேன் என்று எத்தனையோ பேர் சொன்னார்கள். ஆனால் நீ சொன்ன விதத்தில், ‘ரோனில்’ யாருமே சொல்லவில்லை. பார் உன் அழகான என் நெற்றியில் கண்டிப்பாய்...”

அந்த அழகான கண்டல் காயத்தைத் தடவுகிறேன். ‘ஏன் எனக்குச் சீப்பால் எறிந்தாய்?’. அவள் சத்தம் மிக மெல்லியதாய் கேட்டது. அங்கு யாருமே இருக்கவில்லை அவளையும் என்னையும் தவிர. நான் நினைக்கிறேன் ‘உன்னைக் காண்பதற்கு, உன்னை ரசிப்பதற்கு, உன்னைக் கட்டிக் கொள்வதற்கு...’

“உனக்கு என்னைப் பிடித்திருக்கிறதா?”

“ஆம்”

அம்மம்மா தனது சிக்குப்பட்ட தலையில் ஈர் வாரியைப் போட்டு வாருகின்றா. “புள்ளை ரதி உதிலை என்றை தலையையும் ஒருக்கா நீவி விடு புள்ளை.”

“எனக்கேலா. முதலில போய் உந்த நல் லெண்ணைச் சக்கையை கழுவிட்டு வாங்கோ. பின் னேரம் பார்க்கிறேன்.”

ரதி அக்கா சுத்தமான தலைக்குள்ளதான் கையை வைப்பா.

கஜுகமவில் இளநீர் விற்க நிற்கும் பெண்கள் தங்களை அழகானவர்களாக காட்ட தலையை விரித்துப் போட்டு நிற்பார்கள். கையில் ஒவ்வொருவரும் சீப்பு வைத்து வாரிய வண்ணமே இருப்பார்கள். பொழுது பூராக அப்படி என்னதான் தலை வாரலோ தெரியாது. சிலர் பேன் பார்ப்பார்கள். கவர்ச்சியான லுங்கி. இடுப்புத் தெரியும். மார்பகங்களும் மதர்ப்பாக வெளியில் தள்ளி நிற்கும். தலையும் விரித்து அதில் ஒரு சீப்பும் இருக்கும். கஜூ வியாபாரம் களை கட்டும்.

யானைத் தந்தத்திலான சீப்பு ஒன்று இருப்பதாக நண்பன் ஒருவன் சொன்னது எனக்கு வியப்பையும் ஆர்வத்தையும் தந்தது. அது எப்படி இருக்கும் என அவனிடம் கேட்டபொழுது எனது ஆர்வத்தைப் பார்த்து அவன் ஆச்சரியமடைந்தான். அவன் ஒரு விஞ்ஞான மாணவன். சோதனைக்கூடம், இறந்த உடல், தவளையின் கூர்ப்பு, ஏ.என்.ஏ.கனதி, பொஸ்பரஸு குழாய் போன்றவற்றில் உள்ள ஆர்வம் சீப்பில் இல்லை.

அவனுக்கு அதனைப் பற்றி எந்த ஆச்சரியமும் இல்லை. யானைக் கொம்பில் சீப்பு என்பது ஒரு பெரிய விடயம்தான். அதனை எவ்வாறு செய்திருப்பார்கள்.

ஏதாவது அரச காலத்து சாதனமோ? அரசிகளின் முடி ஏதாவது அதில் இருக்குமோ? அந்தக் காலத்தில் அரசர்களும் நீளமாகத்தானே முடி வைத்திருந்திருக்கிறார்கள்.

வெள்ளையாக அழகாக இருக்குமாக்கும் தந்தச் சீப்பு. யானைத் தந்தத்தில் சீப்பு என்றால் வெள்ளைக் காரர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு டொலர் கொடுத்து வாங்குவார்கள்.

அபூர்வ, புராதன பொருட்களில் அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் ஆர்வம் இருக்கும், எப்படியாவது யானைத் தந்தச் சீப்பை வாங்கியே வரவேண்டும் என்று.

தனது வயிற்றில் இப்பொழுது மூன்று நாட்களாக வலி. ஆனால் சீப்பை சேகரிப்பதில் அவளுக்குள்ள நாட்டம், சீப்புகளின் மீதுள்ள காதல் அவளை உற்சாகமடையச் செய்து விட்டது.

எனது நண்பர் யானைக் கொம்புச் சீப்பைப் பற்றி சொன்னபோது மகள் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தாள். அவர் போனவுடன் என்னை அரிக்கத் தொடங்கினாள். எப்படியாவது அதனை வாங்கி வரும்படி கிண்டிக் கொண்டே இருந்தாள். என்னிடம் போக்குவரத்துக்குக் காசில்லை என்றபோது தனது காலில் இருந்த வெள்ளிக் கொலுசுகள் இரண்டையும் உடனேயே கழற்றித் தந்தாள். கொலுசுகளை விட அவள் சீப்பை நேசிக் கிறாள்.

நண்பனிடம் விலாசம் கேட்டேன். அவன் எதேச்சையாகக் கண்டதாகவும், அது பற்றி மேலதிக விபரங்கள் எதுவும் தெரியாதெனவும் சொல்லி விட்டான். ஆனால் அநூராதபுரத்தில் உள்ள எட்டு ஊர்களில் உள்ள ஓர் ஊரில் இருக்கிறது. அந்த வீட்டுக்கு முன் உழுந்து பயிரிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த அடையாளங்களை வைத்துச் சீப்பு வைத்திருப்பவர்களை எப்படிக் கண்டு பிடிப்பது. ஒரு மொட்டையான விளக்கம்தான் அவனிடமிருந்து எனக்கு கிடைத்தது. விஞ்ஞான மாணவனிடம் எனக்கு வேறு எதனையும் கறக்க முடியாதிருந்தது. கொம்புச் சீப்பு வைத்திருப்பவர் ஒரு முஸ்லிம் பெண்மணி என்பது மேலதிகமாக அவனிடம் இருந்து வந்த தகவல்.

எனது நண்பனொருவன் மௌலவி. அவன் இந்த எட்டு ஊரில் ஓர் ஊரில்தான் இருக்கிறான். அவனிடம் தகவல்களைக் கேட்டுப் பெறலாம். ஆனால் சீப்பு தொடர்பான விடயத்தில் அவனுக்கு ஈடுபாடு கிடையாது. மதரஸாவில் ஓதும் பொழுதே சீப்பில் நம்பிக்கையில்லாமல் எப்பொழுதும் தலையை மொட்டையடித்தபடியே இருப்பான். மொட்டையின் பெருமைகளை அடிக்கடி சொல்வான். ஷம்பு தேவையில்லை, கடி இல்லை, பேன் இல்லை. எண்ணெய் வைத்துத் தட்டி ஒரு மஸாஜ் செய்

தால் மூளை சுறுசுறுப்பாக இருக்கும். சூடு வெளிக்கிளம்பிப் போகும். மொட்டையை ஆதரிக்கும் அவனிடம் சீப்புத் தொடர்பான எதனையும் பேச அவன் இதற்கு முதல் எனக்கு அனுமதி வழங்கவில்லை. மதரஸாவில் இருந்த நான்கு வருடங்களில் அவனோடு சேர்ந்து நானும் மொட்டைத் தலையாகவே திரிவேன்.

அவனிடம் கொம்புச் சீப்பைப் பற்றிச் சொல்லாமல் எட்டு ஊர்களைப் பற்றி விசாரித்தேன். அவன் ஆச்சரியப்பட்டான். “என்ன திடீரென்று எழுத்தாளருக்கு எங்கடை ஊர்களைப் பற்றித் தியானம். யாராவது ரசிகை கடிதம் போட்டாளாக்கும்.”

“எங்கடா ரசிகை இந்த வயதிலை?”

“உங்களை எனக்குத் தெரியாதா? வயது போனாலும் பொம்பிளையை மடக்கிடுவீங்கடா எழுத்தாளை.”

எட்டு ஊர் பற்றி கேள்விப்பட்டதோடு சரி. ஆனால் அவன் என்னோடு உடனடியாக ஒத்துழைக்க முடியாது. மதரஸா, கடை என்று அவன் படு பிசி. அடுத்தது சீப்புக்கு இவ்வளவு நேரம் ஒதுக்க அவன் தயாராகவில்லை. எட்டு ஊரில் இப்பொழுது உழுந்து, குரக்கன், நிலக்கடை என்று சீசன் எனவும் சொன்னான். இந்த எட்டு ஊர்களிலும் முஸ்லிம்களும் சிங்களவர்களும் வசிக்கிறார்கள் என்ற தகவலையும், அநுராதபுரத்தில் இருந்து எப்படிப் போக வேண்டும் என்பதையும் மௌலவி நண்பன் விளங்கப்படுத்தினான். சீப்பு பற்றி அவனுக்கு எந்த அக்கறையும் இல்லை.

அளுத்தகம், தம்பரிகெஸ்வெவ, அஸரிகம், கடுகெலியாவ, கிஷுலேகட, கொட்டியாவ, கோழிதந்தாவ, ஹலம்பகெஸ்வெவ இவை எட்டு ஊர்களாகும். அளுத்தகமவில் ஆரம்பித்து அப்படியே தொடர்ந்து எட்டு ஊர்கள் இருக்கின்றன. அநுராதபுரத்தில் இருந்து பன்னிரண்டு மைல் தொலைவில் உள்ளது. அநுராதபுரத்தில் இருந்து அரசாங்க பஸ்ஸுக்கு பதினைந்து ரூபா கட்டணம். ரோட் திருத்தாமல் குண்டும் குழியுமாக இடிந்து போய்க் கிடக்கிறது.

சீற்றில் இருப்பதை விட நிற்பது சிறந்தது. பஸ் தூக்கி தூக்கிப் போடுகிறது. “எங்கை வாப்பா போறாய்?” பக்கத்தில் இருந்த ஒரு மனிசி பேச்சை ஆரம்பிக்கிறது. எனது மூளை முழுக்க கொம்புச் சீப்பு பற்றிய ஆர்வம் மட்டும்தான். “அளுத்தகம்.”

“அங்கை யார் இரிக்கா?” இது தேவையில்லாத இம்சைதான். ஆனால் மனிசியின் வயதில் பல அனுபவங்கள் இருக்கும். சீப்புகள் பற்றியும் மனிசிக்கு தெரிந்திருக்கலாம். பொக்கை வாயில் வெற்றிலை போட்டு

இரண்டு உதடுகளையும் சேர்த்துக் குதப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. பல்லில்லாதது கிழவிக்கு அழகாகவே இருக்கிறது. முதுமையில் ஒரு அழகு வருமே. அது இந்தக் கிழவியில் இருக்கிறது. அழகான கிழவி.

பஸ் தூக்கிப் போடுகிறது. ஒவ்வொரு தூக்கிப் போடுவதற்கும் “யா அல்லாஹ்! யா அல்லாஹ்!” என்று கிழவி சொல்கிறது. இடுப்பு அதிருகிறது. பழைய பஸ்தான் இந்தப் பகுதியில் விடுவது என்று அரசாங்கம் ஒற்றைக்காலில் நிற்கிறது.

“பெத்தம்மா” கிழவி எனது புதிய உறவு முறைக்கு மகிழ்ந்து போய்விட்டது. பொக்கைவாய் திறந்து ஒரு சிரிப்பு.

“எனக்கு ஒரு விசயம் தெரிய வேண்டும்.”

“என்ன?”

“சீப்புகள் தொடர்பாக நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.”

“சீப்பா... சீப்பா...?” இன்னும் பெத்தம்மா திறந்த பொக்கைவாயை மூடவில்லை.

“அதிலென்ன இருக்கிறது?” கிழவி என்னிடம் கேட்டது. ஒன்றுமே புரியாமல் விழிக்கிறது.

சீப்புகளின் பயன்பாடு, அவை எவ்வளவு உயர்வானவை, அதன் அழகுகள், மனித பிரயோசனங்கள் என்பன பற்றிக் கிழவிக்கு விளங்கும்படி எல்லாம் சொன்னேன். அபூர்வமான சீப்புகள் எனது மகளிடம் இருப்பது பற்றியும், ஓர் அபூர்வமான சீப்பைத் தேடித் தான் நான் எட்டு ஊருக்குப் பயணம் செய்வதையும் சொன்னேன்.

அளுத்தகம் - யானைக் கொம்பு சீப்புப் பற்றியும், வீடு உழுந்து பயிரிடப்பட்டிருக்கிறது பற்றியும் சொன்னேன். தன்னிடமும் பழைய சீப்புகள் இருப்பதாகவும் அதனை என்னிடம் காண்பிப்பதாகவும் கிழவி ஒப்புக்கொண்டது. முதலில் தனது வீட்டுக்கு வரும்படி கிழவி சொன்னது. வீட்டில் தானும் தனது வயதான கிழவனும், தேப்பனைத் தின்னி தனது பேத்தி ஒருத்தி இருப்பதாகவும் சொல்லியது.

பஸ்ஸை விட்டிறங்கி கிழவியோடு அரை மைல் நடக்க வேண்டி இருந்தது. வீடு சிறியதாகவும், வரிச்சு பிடிக்கப்பட்டு மண்ணினால் சுவர் வைக்கப்பட்டதாகவும், வீட்டைச் சுற்றி குரக்கன் பயிரிடப்பட்டதாகவும், குளிர்மையானதாகவும் இருந்தது. கிழவன் பிரயாசைக் காரன் போலத் தெரிந்தார். தோளில் மண்வெட்டியோடு வந்தார். கிழவி வந்த பிரயாணக் களைப்பில் செம்பில்

தண்ணீர் மொண்டு குடித்தது. எனக்கும் தந்தது. குளிர் நீர் தொண்டைக்குழியில் இறங்கும் போது சில்லிட்டது. நான் சொல்ல முதல் கிழவி கிழவனுக்கும் தனது பேத்திக்கும் எனது வருகை தொடர்பாகச் சொன்னது. கிழவி சீப்பு பற்றி ஒரு மணித்தியால பஸ் பயணத்தில் என்னிடம் வாங்கியதை அப்படியே அவர்கள் இருவரிடமும் ஒப்படைத்தது.

கிழவி சொன்னது, “சரியான பசி. சாப்பாட்டைப் போடு பிள்ளை” பேத்தி உடனடியாக வீட்டுத் தாழ் வாரத்தில் இருந்த வாழை மரத்தடிக்குப் போனாள். அப்பொழுதுதான் பார்த்தேன். பேத்தியின் அழகான அடர்த்தியான கூந்தல் குண்டி வரை நீண்டிருந்தது.

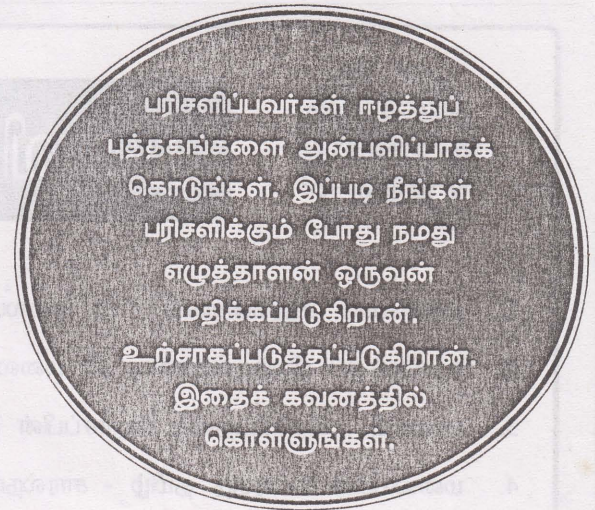
மான்கறியும், பச்சை அரிசிச் சோறும் எனது வாழ்க்கையில் அப்படி ஓர் அருமையான ருசியை நான் சுவைக்கவே இல்லை. வயிறு நிறைய உணவு. அற்புதமான சுவை. பேத்தியின் கையை எடுத்து உடனேயே முத்தமிட வேண்டும் என்று நினைத்தேன். கிழவனும் கிழவியும் பக்கத்தில் இருந்தார்கள். சாப்பிட்டு முடியும் வரைக்கும் உணவின் ருசி பற்றி சொல்லிக் கொண்டே இருந்தேன். பேத்தி அந்தப் புகழ்ச்சியில் நெஞ்சு பூரித்துப் போனாள். யாரும் இது வரை அவளின் சுவையைப் புகழவில்லை என்பது அவளின் முகமலர்ச்சியில் தெரிந்தது. சாப்பிட்டு முடிந்த திருப்தியோடு தாழ்வாரத்துக்கு இலையை வீசப்போனேன். பின்னால் செம்புத் தண்ணியோடு பேத்தி வந்தாள். அவளது கண்கள் பூரித்து முகம் மலர்ந்து நெஞ்சு முன்னகர்த்தி எனக்குப் பக்கத்தில் தண்ணீர் செம்போடு நின்றாள். ஒரு பார்வை, ஒரு சிலிர்ப்பு. ஒரே நொடியில் அவளின் கைகளைப் பற்றி முத்தமிட்டேன். திடீர் நொடியில் அதிர்ச்சியாகி விட்டாள்.

“இது மான்கறி சமைத்த கைகளுக்கு.”

தன்னை சுதா கரித்துக் கொண்டாள். அவள் மிகவும் மகிழ்ச்சியாகவே அன்று முழுவதும் இருந்தாள்.

பெரிய கோர்க்காலியில் இருந்து ஏழெட்டுச் சீப்புகளை அள்ளிக்கொண்டு வந்து போட்டாள் கிழவி. “இது மான் கொம்பு சீப்பு, இது ஆமை ஓட்டுச் சீப்பு, இது கருங்காலி மரச்சீப்பு, இது மரைக்கொம்புச் சீப்பு, இது யானைத் தந்தச் சீப்பு...”

எனக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. அட இதனை ஏன் எனக்கு அப்பவே சொல்லவில்லை. எனது ஆச்சரியம் கிழவிக்கு பொக்கைவாய்ச் சிரிப்பை வரவழைத்தது. வீட்டுக்கு முன்னால் பார்த்தேன். உழுந்து பயிரிடப்பட்டிருந்தது. அப்போ அது இந்த வீடுதான். எல்லாச் சீப்புகளையும் எனக்குத் தருவதில் அவர்களில் எவருக்கும் இந்த ஆட்சேபனையுமில்லை.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

ஆனால் இன்று இரவு விருந்தாளியாக அவர்கள் குடிசையில் தங்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனையும், அடிக்கடித் தங்களை வந்து பார்க்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனையையும் விதித்தார்கள்.

கிழவி சொன்னது, தனது பாட்டனாரின் பிரதான தொழிலே சீப்புச் செய்வதுதான். அவர் செய்த சீப்புகளையே வெள்ளைக்காரக் கவர்னர்மாரின் மனைவிகள் பாவித்தார்கள் என்றும், ஒரு யானையின் தந்தத்தில் பெரியதும் சிறியதுமாக இருபத்தைந்து சீப்புகள் செய்ததைத் தான் கண்டதாகவும் சொல்லியது. அன்றிரவு மரை வத்தலும், பயத்தங்காய் வதக்கலும், புட்டும் அற்புதமாகவே இருந்தது. இரவு நீண்ட நேரம் சீப்புப் பற்றிய அரிய தகவல்களை என்னோடு கிழவி பேசியது. பேத்தி விழித்திருந்து என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இரவு நல்ல தூக்கம். காட்டுப் பகுதியில் இருந்து வரும் மரங்களை ஊடறுத்த குளிக்காற்று மனதை வருட வருட ஆனந்த சயனம். ஆழ்நிலைத் தூக்கத்தில் எனது மூக்கின் மீது வெப்ப மூச்சின் ஸ்பரிசம். கண்களை லேசாகத் திறந்தேன். பேத்தி.

சீப்புகள், தேன், மான் இறைச்சி, மரை வத்தல், வத்தானைக் கிழங்கு இவையெல்லாவற்றோடும் வந்திறங்கிய என்னை அலட்சியப்படுத்திவிட்டு, மகள் கேட்டாள்,

“தந்தச் சீப்பு கிடைத்ததா வாப்பா”

“ஓமம்மா”

அவள் ஆனந்தத்தில் துள்ளிக் குதித்தாள். எனக்கு இரவு வெகு நேரமாகியும் தூக்கம் வரவில்லை. அடுத்த கிழமை எட்டு ஊருக்குப் போக வேண்டும். ●

துரைவி வெளியீடுகள்

1. மலையகச் சிறுகதைகள் - 33 மலையக எழுத்தாளர்களின் கதைகள்.
2. உழைக்கப் பிறந்தவர்கள் - 55 மலையக எழுத்தாளர்களின் கதைகள்.
3. பாலாயி - தெளிவத்தை ஜோசப்பின் மூன்று குறுநாவல்கள்.
4. மலையகம் வளர்த்த தமிழ் - சாரல்நாடனின் கட்டுரை.
5. சக்தி பாலையாவின் கவிதைகள் - சக்தி பாலையா
6. ஒரு வித்தியாசமான விளம்பரம் - ரூபராணி ஜோசப்பின் சின்னஞ் சிறுகதைகள்.
7. மலையக மாணிக்கங்கள் - மலையக முன்னோடிகள் பற்றிய அந்தனி ஜீவாவின் ஆய்வு நூல்.
8. தோட்டத்துக் கதாநாயகர்கள் - நடைச்சித்திரம் - கே.கோவிந்தராஜ்
9. பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள் - 1998 துரைவி - தினகரன் இணைந்து நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசுப் பெற்ற கதைகள்.
10. மலையகச் சிறுகதை வரலாறு - ஸ்ரீலங்கா சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற தெளிவத்தை ஜோசப்பின் ஆய்வு நூல்.
11. துரைவி நினைவலைகள் - அமரர் துரை விஸ்வநாதன் அவர்களைப் பற்றிய கட்டுரைகள்.
12. வெள்ளை மரம் - ஸ்ரீலங்கா சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற அல்.அஸ்மத்தின் சிறுகதைத் தொகுதி.
13. சி.வி.யின் தேயிலை தேசம் - ஸ்ரீலங்கா சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற சி.வி. வேலுப்பிள்ளை ஆங்கிலத்தில் எழுதிய நூலின் தமிழ் மொழியாக்கம். மொழியாக்கம் - மு.சிவலிங்கம்
14. உனக்கு எதிரான வன்முறை - மேமன்கவியின் கவிதைத் தொகுதி. (யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் 2005ஆம் ஆண்டுக்கான சான்றிதழ் பரிசு பெற்றது.)

85, இரத்தினஜோதி சரவணமுத்து மாவத்தை,
கொழும்பு - 13.

தொலைபேசி - (+9411) 2327011, 2331596

அவள்ருடய்ய

சடுகாடான நாட்டில்
சுதந்திரக்கொடி பறந்து
யாருக்கு லாபம்?

நிசப்த்தமான இரவுகளை
கடந்து வந்த பின்பும்
இடியாக வந்து விழுந்தது
ஓர் செய்தி!

‘ஊரை விட்டு எங்காவது சென்று விடுங்கள்.
இல்லையெனின் உரிமைக்காக
உங்களையும் கொல்ல நேரிடும்.’

செய்தி கேட்டு
புறப்பட்டோம் நண்பரே!
மனிதர்கள் இல்லாத் தேசம் தேடி.

●

உள்அவள்

ஊருக்கு வெளியே
இரண்டு பேர் அடித்துக்கொண்டனர்.
ஊருக்குள்ளேயும்
இரண்டு பேர் அடித்துக்கொண்டனர்.
ஊருக்கு வெளியே
எல்லோரும் அடித்துக் கொண்டார்கள்.
ஊருக்குள்ளேயும்
எல்லோரும் அடித்துக் கொண்டார்கள்.

கன்வுமத் கன்வைகள்

ஊருக்கு வெளியே உள்ளவர்களும்,
ஊருக்கு உள்ளே உள்ளவர்களும்
அடித்துக்கொண்டார்கள்.

ஊருக்கு வெளியே உள்ளவர்கள்
ஊருக்கு உள்ளே நுழைந்தார்கள்.
ஊருக்கு உள்ளே உள்ளவர்கள்
ஊருக்கு வெளியே தள்ளப்பட்டார்கள்.

இப்போது அடித்துக்கொள்கிறார்கள்
ஊருக்குள்ளே நுழைந்தவர்களை
ஊருக்கு வெளியே அனுப்பிட
ஊருக்கு வெளியே தள்ளப்பட்டவர்கள்.

தொடர்கிறது

அடிதடி.

சாலை கடந்து அந்தரம்

இத்தனை காலமும்
சிறகுகள் இருந்தும்
இன்றுதான் முதன் முறையாக
பறக்க முயற்சி செய்கிறது
இந்தப் பறவை.

முதல் சிறகு விரிப்பென்பதால்
தெரிந்தது சிறகின் சுவை.
எனினும்
போகப் போக பறக்கும் யுக்தி
கற்றுக்கொள்ளும்.

காற்றுக்கு ஈடுகொடுக்க
சிறகுகளிலிருந்து சில
சிறகுகளை உதிர்க்கும்.

தேவாலயத்தில் அரிசி உண்ணும்.
பள்ளிவாசல் சென்று
தாகம் தீர்க்கும்.
கோவில் பிரகாரத்தில்
அடைக்கலம் புகும்.

வாழ்வின் சகல திசைகளையும்
கடந்து பயணம் செய்யும்.
பின் உணரும்
தானும் பறவையென்று.

ஆகாயத்துக்குள் எவ்நேரம் இரவு

யுகம் நெடுகிலும்,
கடலுக்கடியிலும், பூமிக்கு வெளியிலும்
புதைந்துள்ள ஆகாயத்தை
தோண்டியெடுத்து வந்தேன்
நேற்று முன்தினம்.

தெருவிளக்கில்லாச் சாலையில் வந்ததால்
நாய்களின் தொல்லைகள்
அதிகமாயிருந்தன.

நாய்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும்
ஆகாயத்திலிருந்து ஒவ்வொரு துண்டுகள்
போடச்
சமாதானமாயின.

ஆகாயமெங்கும் ஒட்டிக்கிடந்த
மேகக் குப்பைகளைக் கூட்டி
கிணற்றுள் தள்ளினேன்.

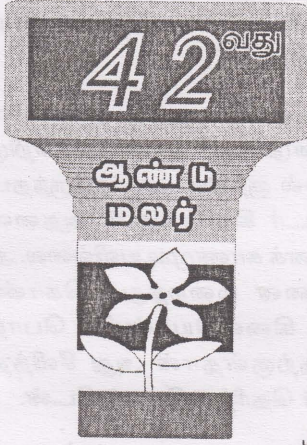
கொட்டிக் கிடந்த விண்மீன்களைப்
பொறுக்கிச் சிறுவர் மைதானத்தில்
பதுக்கினேன்.

அனாதையாக நின்ற நிலவையெடுத்து
அரவணைத்துப் பாடும்
கவிஞர்கள் ஒன்றுசூடும் மண்டபவாயிலில்
ஒட்டி வைத்தேன்.

நிம்மதிப் பெருமூச்சோடு
திரும்பி வந்துபார்த்தால்,

இராப்பொழுது
ஆகாயத்துக்குள்
அகப்பட்டேக் கொண்டது.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

இலக்கியம் என்பது ஒரு காலகட்டத்தில் கவிதை பற்றிய

தாகவே இருந்ததென்பதும், புனைகதைகள் திடீரெனத் தோன்றிய ஒரு நவீன வரவாகும் என்பதும் இலக்கிய விமர்சகர் கருத்தாகும். புனைகதைகளின் உரைநடை வரவால் கவிதை களின் இலக்கிய அந்தஸ்துத் தன்னளவில் பரந்தளவிலான மக்களின் வாசிப்பினை இழந்துள்ளது. மக்களின் சாதாரண வாழ்க்கைச் சித்தரிப்பு, நம்மோடு வாழ்கின்ற பாத்திரங்களைத் தரிசிக்கின்ற அனுபவம், பாசாங்கற்ற பேச்சுமொழி, நாம் வாழ்கின்ற களம், வாழ வைக்கின்ற சூழல், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நம்மை நாமே மீள வாசிக்கின்ற உணர்வு என்பன புனைகதைகளை இன்று மக்களோடு நெருக்கமாகப் பிணைத்துள்ளன. கதையாடல் மூலமாக உலகையும் மக்களையும் வாசகன் கண் முன் நிறுத்துகின்ற மயக்க உத்தியைக் கதை சொல்லிகள் நன்கு தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். கதையாடலின் மொழி, கதை

சொல்கின்ற முறை (உத்தி), சொல்லுகின்ற கதைப்பொருள், கதை அமைய வேண்டிய உருவம், சமூக எதிர்வு கூறல், கற்பனை வளம், இலக்கியத் தேடல், கலையழகு என்பன இன்று புனைகதைகளைத் தேடிப் படிக்கும் மன உந்துதலை மக்களிடையே தோற்றுவித்துள்ளன. படைப்பாளி கதை சொல்லியாகத் தன் கதையாடலை நடாத்திச் செல்ல, இலக்கிய விமர்சகர்கள் காலத்திற்குக் காலம் அவற்றினைச் சில கோட்பாடுகளுள் உள்ளடக்கி விடுவதுடன், புனைகதைத் துறையின் நவீன செல்நெறியும் அவைதாம் என்ற மயக்கத்தையும் உருவாக்கி விட்டனர்.

கதையாடலில் இலக்கியக் கோட்பாடுகள்

– செங்கை ஆழியான் –

இன்று அவ்வகைக் கோட்பாடுகள் பல பல பெயர்களுடன் புதிய படைப்பாளிகளையும், வாசகரையும் அச்சுறுத்தி வருகின்றன. யதார்த்த வாதம், இயல்காட்சி வாதம், அமைப்பியல் வாதம், பின் அமைப்பியல் வாதம், நவீனத்துவம், பின் நவீனத்துவம், பெண்ணியல் வாதம், உள்பகுப்பாய்வு வாதம், நவ வரலாற்றியல் பொருள் முதல் வாதம், மார்ச்சியவாதம், பின்காலனித்துவ வாதம் என அவற்றின் பரப்பு விரிந்துள்ளது. இவை பலவாறாக விளங்கிய போதிலும் இலக்கியம் தோன்றிய பின்னரே இவ்வாறான கோட்பாட்டு இலக்கண வரம்பு தோன்றியதென்பதை மறுக்கவியலாது. இவை என்ன சொல்கின்றன?

காலத்திற்குக் காலம் புனைகதைத்துறையில் அல்லது இலக்கியத்துறையில் ஏற்பட்டுள்ள பண்பு நிலை மாற்றங்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. உருவவியல், உள்ளடக்கம், மொழிநடை, சமூகச்செய்தி என்பனவற்றில் ஏற்பட்டுவரும் 'தகர்ப்பமைப்பினை' விபரிக்கின்றன. பாரம்பரிய மரபு வழிச் சிந்தனைகளுக்கும், பழக்க வழக்கங்களுக்கும், நம்பிக்கைகளுக்கும் அப்பால் தம்மைக் கட்டவிழ்த்து, அச்சிந்தனைச் சிறையிலிருந்து விடுபட்டுப் புதியதொரு உலக சிந்தனையை ஏற்படுத்துவதைக் குறிக்கின்றன. அதாவது ஒரு காலகட்டத்துப் புனைகதை தன் வழமையான பண்புக் கோலங்களிலிருந்து விடுபட்டுப் புதிய தளத்தில் செல்வதைக் குறிக்கின்றன. செங்கை ஆழியானின் ஒரு சிறுகதை எந்தெந்த விதத்தில் சமூகத் தகர்ப்பினை அல்லது கட்டவிழ்ப்பினைச் செய்கின்றனவென்பதைப் பார்ப்போம்.

மலட்டுப் பலா

தலைவாசலின் தென்பக்கத்தில் மலட்டுப் பலா ஒன்று சடைத்து வளர்ந்திருந்தது. அம்மா அதனை மலட்டுப் பலா என்றுதான் குறிப்பிடுவாள்.

“ஒருக்காலும் இதுவரை ஒரு பிஞ்சு பிடித்ததில்லை. நானும் பார்க்கிறேன் ஒரு காயாவது காய்க்கும் என்று. பக்கத்து வீட்டுச் செல்லம்மா மாதிரி குளுகுளுவென்று வளர்ந்திருக்குது. ஒரு பிரயோசனமுமில்லை...” என்பாள் அம்மா.

“ஆடுகளுக்குப் பலாச் சருகு கிடைக்குது தானே அம்மா?”

குழை குத்தும் கம்பியை எடுத்துக்கொண்டு அதிகாலை முற்றத்தில் இறங்கினால் இந்தப் பலா மரத்தின் கீழ் குத்தியெடுக்கின்ற சருகுகளால் அரைக் கம்பி நிறைந்துவிடும். கொக்கத் தடியால் பின்னேரங்களில் பெரியக்கா பலா மரத்தின் தாழ் கிளையிலுள்ள சிறு கிண்ணிக் கிளைகளை ஓடித்து ஆடுகளுக்குப் போடுவாள்.

தலைவாசல் பக்கத்துப் பலா மரத்தை பக்கத்து வீட்டுச் செல்லம்மா அக்காவுடன் ஒப்பிட்டுப் பேசுவதன் அர்த்தம்தான் எனக்குப் புரியவில்லை. எங்கள் வீட்டின் இந்தப் பலாமரம் ஓங்கி வளர்ந்திருந்தது. உச்சாரக் கிளைகள் நெருக்கமாகப் பின்னிக் கூடாரம் மாதிரி நிழல் தந்தன. ஒரேயொரு தாழ்கிளை கிழக்குப் பக்கமாகச் சடைத்திருந்தது. ஓகோ... செல்லம்மாக்காவும் இந்தப் பலா மாதிரி நல்ல குண்டு. அம்மா சொல்வது மாதிரி குளுகுளுவென்றிருப்பா. பாவம் அவளின் மனிசன் மட்டும் நல்ல ஒல்லி.

இந்த மலட்டுப் பலா மரத்தில் எனக்குப் பிடிக்காத ஒன்று இருக்கிறது. தலைவாசலில் அம்மாவுடன் பாயில் அவளருகில் படுத்திருக்கும் போது இந்தப் பலாவில் வாசம் செய்யும் கூகை ஒன்று திடீரெனக் கத்திக் குரல் தரும். இருட்டினைக் கீறிக் கிழிப்பது போலக் காதுக்கு இனிமை தராத குரல். அவலட்சணமான அவலக் குரல். அவ்வேளைகளில் அம்மாவுடன் ஓட்டிப் படுத்துக்கொள்வேன்.

“அது ஆந்தை... பசியில கத்துது. ஒன்றும் செய்யாது” என்பாள் அம்மா. என் சிறுவயதில் எனக்குப் பெரியக்கா பகற் பொழுதில் சோறு

தீத்தும் போது “வடிவாச் சாப்பிடாட்டி ஆந்தையைக் கூப்பிடவா?” என்று என்னைப் பயமுறுத்தியிருக்கிறாள்.

பலா மரத்துக் கூகையை ஒரு தடவையாவது பார்த்துவிட வேண்டுமென நான் முயன்றிருக்கிறேன். தலைவாசல் குந்தில் அமர்ந்திருந்தபடி பலா மரத்தின் அடர் கிளைகளுள் அதனைத் தேடுவேன். அதனைக் காணமுடியவில்லை. அது கிளைகளுள் தன்னை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும். உச்சாரக் கிளையொன்றில் பொந்து ஒன்றிருந்தது. அதற்குள்தான் அது சீவித்தது என்பதைப் பின்னர் தெரிந்து கொண்டேன்.

ஒருநாள் அதிகாலை பலா மரத்தடியில் கொடுக்குக் கட்டுடன் இடுப்பில் கொடுவாக் கத்தியைச் செருகிக் கொண்டு வயிரவன் நின்றிருந்தான்.

“இதின்ரை பாரத்தைக் கொஞ்சம் குறைக்க வேணும் பிள்ளை. சடைச்சக் கிடக்குது. உட்கிளைகளில் வெயில் படவேணும். அதற்கு ஏத்ததாக வெட்டிவிட வேணும். அப்பத்தான் பிஞ்சு பிடிக்கும்.”

“அடர்த்தியைக் குறைத்தால் காய்க்கும் என்கிறாய்?”

“ஓம் பிள்ளை...” என்றான் வயிரவன்.

வயிரவன் பலாவில் ஏறிக் கிளை தெரிந்து எடுத்து வெட்டி வீழ்த்தினான். எனக்குப் பலா பாவம் போலப்பட்டது. முன்பு ஒரே இருட்டு நிழல் மரத்தின் கீழ் படிந்திருக்கும். இப்போது திட்டுத் திட்டாகச் சூரிய வெளிச்சம் நிலத்தில் பலா மரத்தின் ஊடாக நுழைந்து தரையில் படிந்தது.

மரத்தில் இருந்த வயிரவன், “பிள்ளை... இங்க ஒரு பொந்தில ஆந்தைப்பிள்ளை இருக்கிறார்” என்று குரல் தந்தான். அதேவேளை முகம் தட்டையான ஒரு பறவை பதறியபடி வெளியேறி செல்லம்மாக்கா வீட்டுப் பக்கம் அங்கிருந்த வேப்பமரத்திற்குப் பறந்து சென்றதைக் கண்டேன். இவரே அந்தக் கூகை?

“கோறைக் கிளையைத் தறித்துவிடவே பிள்ளை?”

“வேண்டாம்” என்றாள் அம்மா அவசரமாக. அம்மாவின் முடிவு எனக்குப் பிடித்தமாக

இருந்தது. என்னைப் பயமுறுத்தினாலும் இருக்க இடமில்லாமல் அவர் தவிக்கக் கூடாது. அன்று பின்னேரம் செல்லம்மாக்கா வீட்டிற்குச் சென்றேன்.

“இந்தா... உன்ரை பொடியன் வந்திட்டான்... பாண்டி விளையாட” என்றார் மாணிக்கத்தார். அவர்தான் செல்லம்மாக்காவைக் கட்டியவர்.

“அவன்தான் என்ற மோன்...” என்றா செல்லம்மாக்கா. செல்லம்மாக்காவுடன் பின்னேரங்களில் பாண்டி விளையாடுவதில் எனக்கு நல்ல விருப்பம். அவ அனாப்பினாலும் எனக்குப் பாண்டி விளையாடக் கற்றுத் தந்தவ அவதான்.

செல்லம்மாக்காவும் அவளது கணவனும் தான் அந்த வீட்டில் வாழ்ந்தனர். கடந்த இரு மாதங்களுக்கு முன்னர் செல்லம்மாக்காவின் தாய்க் கிழவி செத்துப் போனாள்.

செல்லம்மாக்கா எழுந்து தலைவாசலுக்கு வந்தா. என் பெரியக்கா பொட்டுக்குள்ளால் நுழைந்து வருவது தெரிந்தது.

“பெரியக்காவும் பாண்டி விளையாட வாறா. நான்தான் ராசா. நீங்க மந்திரியும் சேவகனும்” என்றேன் நான்.

“சரியா...” என்றா செல்லம்மாக்கா.

பெரியக்கா வந்து குந்தில் அமர்ந்ததும் பாண்டி விளையாடத் தொடங்கினோம்.

“உங்க வீட்டுப் பலாவைத் தறிக்கிறியளோ?” என்று செல்லம்மாக்கா கேட்டா.

“அது மலட்டுப் பலா. காய்க்க வேணுமென் டதுக்காக கிளைகளை அம்மா சொல்லி வயிரவன் வெட்டினது” என்றேன் நான். பெரியக்கா என்னைக் கோபத்துடன் பார்த்தா. செல்லம் மாக்காவின் கண்கள் கலங்கிவிட்டன. நான் ஏதும் தப்பாகக் கூறவில்லையே?

அன்றிரவு சாப்பிடும்போது பெரியக்கா என்னிடம், “இஞ்ச பார், சற்குணம். அப்படி யெல்லாம் செல்லம்மாக்காவுக்கு முன் கதைக்கக் கூடாது... அவவுக்கும் பிள்ளையள் இல்லை. தன்னை மலடு என்று சொல்வதாக எண்ணிக் கொள்வா” என்றா.

“மலடு என்றால்...?”

“பிள்ளை இல்லாதவை மலடு.”

“எங்கட பலா மாதிரி.”

செல்லம்மாக்காவை எண்ண எண்ண எனக்குப் பாவமாகவிருந்தது. அதுதான் என்னில வலு வாரப்பாடாக இருக்கிறாவோ?

ஒரு சனிக்கிழமை பக்கத்து வீட்டு மாணிக்கத்தார் என்னைக் கூப்பிட்டார்.

“தம்பி சற்குணம்... எனக்கு பொறுத்த வேலை ஒண்டிருக்குது. மண்டைதீவுக்குப் போக வேணும். போகாட்டில் அந்தப் பொயிலைப் பாடங்களை வேறை ஆராவது வாங்கிப் போடுவாங்கள். நீ ஒருக்கா செல்லம்மாக்கா வோடு டொக்டரிட்டத் துணைக்குப் போயிட்டு வா.”

அம்மாவும் போயிட்டு வருமாறு அனுமதி தந்தாள்.

“ஏனம்மா... செல்லம்மாக்காவுக்குச் சுகமில்லையே?” என்று கேட்டேன். அம்மா சிரித்தாள்.

“இது வேறை... உனக்கேன் அந்த விண்ணானம் எல்லாம். கூடப் போட்டு வா.”

டொக்டரைச் சந்தித்துவிட்டு வரும்போது செல்லம்மாக்காவிடம் கேட்டேன், “என்னவாம் அக்கா?”

“முதலில என்ற உடம்பைக் குறைக்கட்டாம்” என்றா கவலையுடன்.

“ஏனாம்?”

“அப்பத்தான் தங்குமாம்...”

எனக்கு அப்பொழுது ஒன்றும் புரியவில்லை. அம்மா, பலா மரத்தின் கிளைகளைத் தறிப்பித்து அதன் சமையைக் குறைத்ததுதான் நினைவு வந்தது.

நான் வீட்டிற்கு வந்தபோது சின்னராசா அம்மாவோடு பலா மரத்தடியில் நின்றிருந்தான். எங்களுக்குத் தொட்டாட்டு வேலைகள் செய் பவன். விறகு கொத்துவதிலிருந்து வளவு துப்பர வாக்குவது வரை எல்லாம் செய்வான். ஆடுகள் கத்தினால் எங்கேயோ கூட்டிப்போய் வருவான்.

“எங்க கொண்டு போனனி?” என்று நான் கேட்டால், “ஊசி போடக் கொண்டு போனான்” என்பான் நழுட்டுச் சிரிப்புடன்.

அவன் பலா மரத்தடியில் நின்றுருந்தான்.

“அக்கா... இந்தப் பலா பிஞ்சு பிடிக்கிறதா இருந்தா... ராவில உடம்பில ஓட்டுத் துணியில்லாமல் ஒரு ஆம்புளைப்பிள்ளை உலக்கையால இந்தப் பலா மரத்தை இடிக்க வேணும் என்பினம்.”

அப்போது எனக்கு ஐந்து வயது. அந்தக் கைங்கரியத்தை என் மூலந்தான் அம்மா நிறைவேற்றினாள். மரப்பட்டை சிதையத்தக்கதாகப் பலா மரத்திற்கு உலக்கையால் நல்ல இடிகொடுத்தது நினைவிலுண்டு. செல்லம்மாக்காவுக்கு அதனைக் கூறியபோது அவ பெருங்குரலில் கலகலவெனச் சிரித்தா.

எங்கள் மக்களது விசர் நம்பிக்கைகளை நினைக்கும்போது இப்பொழுது சிரிப்பு வருகின்றது. அம்மாவிற்கு அவற்றில் நம்பிக்கை இருந்தது. புனியமரத்தில் முனியப்பர் இருப்பதாக நம்பினாள். செம்மணிச் கடலைக்குப் பக்கத்தில் புகையிலைச் சிப்பங்களுடன் மாட்டு வண்டலில் வந்து கொண்டிருந்த அப்பாவுக்குச் சுருட்டைப் பற்ற வைக்கப் பேய் ஒன்று குறைக் கொள்ளியென்று எரிந்த சுவத்தின் கையொன்றைக் கொடுத்ததை நம்பினாள். இரவில் மச்சக்கறி பெரியாச்சி வீட்டிற்குக் கொண்டு போவதானால் ஏதனத்துள் எரிந்த கரிக்கட்டை ஒன்றை இட்டுத் தருவாள். கடைசி வரை அவளிடமிருந்து இந்த மூடநம்பிக்கைகளை மாற்ற முடியவில்லை.

சிறு வயதில் அவளது மூடநம்பிக்கைகளுக்கு நானும் துணைபோயிருக்கின்றேன்.

“எங்களிடம் என்ன இருக்கிறது. எல்லாம் கடவுள் தாறது” என்று வதவதவெனப் பத்துப் பிள்ளைகளைப் பெற்றுப் போடவும் தெரிந்திருக்கிறது. அம்மா கடவுளை நம்பியிருக்கா விட்டால் பத்தாவதாக நான் பிறந்திருக்க மாட்டேன். நல்ல வேளை அதற்காக அம்மாவை நன்றியுடன் நினைவு கூர வேண்டும்.

இன்னொரு சனிக்கிழமை பக்கத்து வீட்டு மாணிக்கத்தார் அம்மாவிடம் வந்தார்.

“அக்கை... நான் அவசரமாக வவுனியாவுக்குப் போக வேணும். இரவு திரும்பவியலாது. ஒருக்கா சற்குணத்தைச் செல்லம்மாவுக்குத் துணையா ராவைக்கு அனுப்பி விடுங்கோ...”

“அவன் பெரிய துணையே...?”

தலைவாசலில் சின்னராசன் காவலுக்குப் படுப்பான். சொல்லியிருக்கிறன்.”

“அப்ப சரி...” என்றாள் அம்மா.

மாணிக்கத்தார் வவுனியாவிற்குப் போன பின்னர் அன்று பகல் முழுவதும் அவரின் வளவைத் துப்பரவாக்குவதில் சின்னராசன் ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்டேன்.

அன்றிரவு அறைக்குள் செல்லம்மாக்காவுக்கு அருகில் பாயில் படுத்திருந்தேன். தலைவாசல் வாங்கில் சின்னராசன் படுத்திருந்தான். அக்கா நல்ல கதைகள் சொன்னா. அவற்றினைக் கேட்ட படி அவவைக் கட்டிப்பிடித்தபடி உறங்கிப் போனேன்.

என் உறக்கம் எப்படிக் கலைந்ததென்று தெரியவில்லை. எங்கள் வீட்டுப் பலா மரத்தின் கூகை அலறிக் கொண்டிருந்தது.

“அக்கா” என்றபடி பக்கத்தில் கையைப் போட்டேன். அக்காவின் மெத்தென்ற உடம்பு தட்டுப்படவில்லை. திடமான உடம்பு தட்டுப் பட்டது.

“நான் பக்கத்தில் படுத்திருக்கிறன். பயப்படாமல் தூங்கடா” என்றாள் அக்கா. செல்லம் மாக்கா என்னருகில் வர என்னருகில் தட்டுப் பட்டவன் மறுபக்கம் அக்காவின் மேலால் உருண்டு சென்றான்.

சின்னராசாவுக்கும் கூகைக்குப் பயமாக்கும். அதுதான் செல்லம்மாக்காவுக்குப் பக்கத்தில் வந்து படுத்திருக்கிறான்.

அடுத்தநாள் மாணிக்கத்தார் வவுனியாவி லிருந்து வந்துவிட்டார்.

அதன் பிறகு மூன்று மாதங்கள் கழிந்து விட்டன.

ஒருநாள் அதிகாலை முற்றத்தினைக் கூட்டிக் கொண்டிருந்த பெரியக்கா உற்சாகமாகக் குரல் தந்தாள்; “அம்மா இஞ்சை ஓடி வா... பலாவில் பிஞ்சொன்று பிடிச்சிருக்குது.”

நான் துடித்துப் பதைத்து எழுந்து முற்றத் துக்கு ஓடி வந்தேன். கிழக்குப் பக்கக் கிளையில் பிஞ்சொன்று வெளித்தள்ளியிருந்தது. அந்நேரம் யாரோ ஓங்காளித்து சத்தி எடுக்கின்ற சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தோம். கறையான்

அரித்துக் கொட்டிக் கிடந்த வேலியூடாகச் செல்லம்மாக்கா வளவு தெரிந்தது. வாழை மரத் தடியில் செல்லம்மாக்கா ஓங்காளித்துக் கொண்டிருந்தா. அருகில் மாணிக்கத்தார் செம்பில் நீரேந்தி நின்றிருந்தார்.

இது ஒரு யதார்த்தபூர்வமான சிறுகதை. மிக எளிமையான பாசாங்கற்ற மொழிநடையில் ஒப்பீட்டுக் கலைத்துவத்துடன் கூறப்பட்டிருக்கும் யதார்த்தவாதக் கதை. (எத்தனை வாதங்கள் வந்தாலும் யதார்த்தவாதம் புனைகதைத்துறையில் ஒருபோதும் செத்துவிடாது என்பது வேறு.) இச்சிறுகதை வேறொரு பார்வைக் கோணத்தில் பிறிதொரு முடிவைக் கொண்டு அமைவதைக் கொள்வோம்.

... ஒருநாள் அதிகாலை முற்றத்தினைக் கூட்டிக்கொண்டிருந்த பெரியக்கா உற்சாகமாகக் குரல் தந்தாள்; “அம்மா, இஞ்சை ஒருக்கா ஓடி வாணை. பலாவில பிஞ்சொன்று பிடிச்சிருக்குது.”

நான் துடித்துப் பதைத்து எழுந்து முற்றத்திற்கு ஓடி வந்தேன். கிழக்குப் பக்கக் கிளையில் பிஞ்சொன்று வெளித்தள்ளியிருந்தது. இந்நேரம் யாரோ ஓங்காளித்துச் சத்தி எடுக்கின்ற சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தோம். கறையான் அரித்துக் கொட்டிக் கிடந்த வேலியூடாகச் செல்லம்மாக்கா வளவு தெரிந்தது. வாழை மரத் தடியில் செல்லம்மாக்கா ஓங்காளித்துக் கொண்டிருந்தா.

தலைவாசல் குந்தில் தலையில் கைகளைப் பதித்தபடி மாணிக்கத்தார் பேயறைஞ்சவர் மாதிரிக் குந்தியிருந்தார்.

“இது பொய்ப்பிஞ்சு... அந்தா நுனியில கறுத்திருக்குது” என்றாள் அம்மா. எனக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது.

இவ்வாறும் அச்சிறுகதையை முடிக்கலாம். இந்த முடிவில் சொல்லியதிலும் பார்க்கச் சொல்லாத விடயங்கள் நிறையவிருக்கின்றன. மாணிக்கத்தாருக்குத் தன் மனைவி தாங்கியிருக்கும் கரு தன்னுடையதல்ல என்பது புரிந்திருக்கிறது. மலட்டுப் பலாவின் பொய்ப்பிஞ்சு போல அக்கருவை அவர் கலைப்பிக்கலாம். இந்த முடிவு மரபு வழிச் சமூகத்தின் பாரம்பரிய ஆணாதிக்கச் சிந்தனை. அல்லது ஒழுக்க நெறி பேணும் கட்ட

விழ்க்க முடியாத சமூகச் சிந்தனை. மரபு வழக்கங்களில் அக்கறை கொண்ட எழுத்துக்களை அமைப்பியல் வாதம் குறிப்பிடும். இந்த முடிவுடனான சிறுகதை அவ்வகையானதாகும். நவீனத்துவவாதச் சிந்தனையும் இவ்வகையானதே.

எழுத்தின் நடைமுறை விதிகளை மீறுவது பின் அமைப்பியல்வாதம் ஆகும். பின் நவீனத்துவவாதமும் இவ்வாறானதே. (மேற் சொன்ன சிறுகதை பின்வருமாறு அமைவதைக் கொள்வோம். (உருவம், உத்தி, மொழி, பார்வைக் கோணம் என்பன வேறுபடும்.)

‘சில நாட்களாக செல்லம்மாக்காவின் வீட்டில் அவவுக்கும் மாணிக்கமண்ணைக்கும் சண்டை சச்சரவுகள் நடைபெறுவதைக் கண்ணுற்றேன். நான் அங்கு செல்லும் வேளைகளில் செல்லம்மாக்கா அமுதபடி இருப்பதைக் கண்டேன்.

ஒருநாள் இருவருக்கும் வாக்குவாதம் நடைபெறும் போது நான் அங்கு செல்ல நேர்ந்து விட்டது. என்னைப் பரவாய் பண்ணாமல் மாணிக்கத்தார் கத்தினார்; ‘பொத்தடி வாயை. ஆரை ஏமாற்றப் பாக்கிறாய்? உது என்ரை புள்ளையோ? விறைப்படையாத என்னால உனக்குப் பிள்ளை... விசர் கதை கதையாதை. உதைக் கலைச்சிடு... சொல்லிப் போட்டன்.’

வீட்டிற்கு ஓடிவந்தேன். பலா மரத்தடியில் அந்தப் பொய்ப் பிஞ்சு நிலத்தில் பரிதாபமாக விழுந்து கிடந்தது.’

இந்த முடிவில் ஒழிவு மறைவின்றி வார்த்தையால் நடைபெறுகின்றது. தீட்டாகக் கருதப்பட்ட வார்த்தைகள் பொறிகளாக விழுகின்றன. பாரம்பரிய மரபு வழி எழுத்துக் கலாசாரத்தின் நடைமுறை விதிகள் இங்கு மீறப்படுகின்றன.

- இச்சிறுகதையின் முடிவு பின்வருமாறு அமைவதாகக் கொள்வோம்.

“விசர் கதை கதையாதை. உதைக் கலைச்சிடு... சொல்லிப் போட்டன்” என்று மாணிக்கத்தார் கத்தினார். கத்தியதோடு நிலலாது செல்லம்மாக்காவைப் பிடித்த இழுத்து நிலத்தில் தள்ளிக் கால்களால் உதைத்தார். செல்லம்மாக்கா கத்தவில்லை. ஆக்ரோசத்துடன் எழுந்து நின்றதைக் கண்டேன்.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

“மாட்டன். இது என்ர பிள்ளை. உனக்கு மலடியாக வாழ்ந்து சாகிறதிலும் இந்தப் பிள்ளைக்குத் தாயாக இருந்து விடுகிறன். நீ ஒரு மனிசன். உனக்கொரு கலியாணம். பொஞ்சாதி. சொல்லிப் போட்டன்... எனக்கினிப் பேருக்குப் புரிசனாக இருக்கிறதெண்டால் அந்தப் பிள்ளைக்கும் பேருக்குத் தேப்பனாக இரும்.”

எனக்கிது எதுவும் விளங்கவில்லை. வீட்டிற்கு ஓடிவந்தேன். பலா மரத்தில் பிடித்திருந்த பிஞ்சு காயாகப் பெருத்திருந்தது. அம்மாவிற்சுச் சொல்ல வேண்டும்.

இங்கு கீழைத்தேசப் பாரம்பரிய கட்டுப்பாட்டுக் கலாசாரத்தினை, ஆணாதிக்கத்தினை தகர்த்தெறி கின்ற பெண்ணியல்வாதம் முன்வைக்கப்படு கின்றது. அதாவது சமூகத் தகர்ப்புக் கருத்தொன்று முன்வைக்கப்படுகின்றது.

மேலே விபரித்த சிறுகதைக்கு இன்னும் சில முடிவுகளைப் படைப்பாளி முன்வைக்கலாம். இன்னொரு முடிவு :

“உதைக் கலைச்சு விடு. எனக்கு மனிசியாக இருக்கிறதெண்டால் சொன்னபடி செய்” மாணிக்கத்தாரின் குரல் ஓங்கி ஒலித்தது. செல்லம் மாக்கா எதுவும் பேசாமல் விறுமனாக நின்று ருந்தா. அவவுடைய முகத்தில் எழுந்த உணர்வுக் கோலத்திற்கு விளக்கம் தர என்னால் முடியாது.

அவ எழுந்து அறைக்குள் சென்றா. தலை வாசல் குந்தில் கவலையும், ஏமாற்றமும் சூழ அமர்ந்திருந்த மாணிக்கத்தாரைப் பார்க்கப் பரிதாபமாகவும் கவலையுமாக எனக்கிருந்தது. அவர் அருகில் சென்று அமர்ந்து கொண்டேன். என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

“அவவில பிழையில்லை. என்னிலதான் பிழை. விளைநிலம் சரியாகத்தான் இருந்திருக் கிறதடா. நான் போட்ட விதைதான் பழுது. என்னவோ காற்றில் அள்ளி வந்த மாதிரி விழுந் திட்ட விதையால... தத்தெடுத்து வளர்க்கிற தில்லையா? இதுபோல நான் அவவினர் பிள்ளையைத் தத்தெடுத்து வளர்க்கப் போறன்...” அவர் தொடர்ந்து ஏதாதோ பிசற்றினார். எனக்கொன்றும் புரியவில்லை.

ஓடிவந்துவிட்டேன். முற்றத்துப் பலாவைப் பார்த்தபோது அதன் காய் ஒரு சுற்றுப் பருத்திருப்பது தெரிந்தது. அம்மாவிடம் சொல்ல வேண்டும்.

- இவ்வாறான முடிவு பின் காலனித்துவ சிந்தனை வயப்பட்டதாகும். மேலைத்தேச ஆதிக் கத்தின் கீழ் மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் கிடந்த கீழைத்தேச அனுபவத்தின் தாக்கம் தந்த கலாசார சிந்தனை.

கதையின் முடிவு பின்வருமாறு அமைவதாகக் கொள்வோம்.

“உந்தக் கருவை கலைச்சிடடி...” என்று மாணிக்கத்தார் உறுமினார்.

“மாட்டன்... ஏன் நான் கலைக்க வேணும்? எனக்குப் பிள்ளை தேவை... கலைக்க மாட்டன்” என்றா செல்லம்மாக்கா திடமாக.

மாணிக்கத்தார் அப்பதிலை எதிர்பாக்க வில்லைப் போலத் தெரிந்தது. தலைவாசல் குந்தில் பேயறைஞ்ச மாதிரி வெகு நேரம் அமர்ந்திருந்தார். தோளில் கிடந்த துவாயை உதறிப் போட்டபடி எழுந்தார்.

“அப்ப நீ இனி அவனோட இரு... நான் போறன்...” படலையைத் திறந்துகொண்டு ஒழுங்கையில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினார். அறைக்குள் செல்லம்மாக்காவின் அழுகுரல் கேட்டது.

என்ன நடக்கிறது? எனக்கு எதுவும் புரிவதாக வில்லை. ஓடிவந்தேன். பலாவில் இன்னொரு பிஞ்சு வெடித்திருந்தது. அம்மாவிடம் சொல்ல வேண்டும்.

எனவே இலக்கியக் கோட்பாடுகள் விமர்சகர் களினால் காலத்திற்குக் காலம் முன்வைக்கப்பட்டு வருகின்றன. கோட்பாடுகளை இலக்கணமாகக் கொண்டு படைப்பாளி இலக்கியம் படைப்பவ னல்லன். அவனது படைப்புச் சுதந்திரத்தை இவ் வகைக் கோட்பாடுகள் பாதிப்பனவுமல்ல. ஆனால் தக்க இலக்கியப் பிரதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து வாசித்துப் புரிந்துகொள்ள விமர்சகர்கள் முன் வைத்துள்ள இவ்வகையான இலக்கியக் கோட்பாடுகள் வாசகர்களுக்கு உதவுகின்றன. ●

வளர்ச்சியடைந்த மேற்குலக முதலாளித்துவ நாடுகள் வளர்ச்சி குன்றிய மூன்றாம் உலக நாடுகளின் மீதான மேலாதிக்க வலுப் பிரயோகத்தின் உலகளாவிய வடிவமே 'உலக மயமாக்கல்' (Globalization) என்பதாகும். உலக நாடுகள் அனைத்தையும் 'ஒரு குடும்ப மயமாக்குதல்' என்ற கௌரவமான மகுடத்தின் கீழ் நிகழும் தொடர்ச்சியான சுரண்டல்களுக்குத் தளம் அமைத்துக் கொடுக்கும் செயற்பாடாக இது அமைந்துள்ளது.

இன்று வளர்முக நாடுகளின் பொருளாதார அடிக்கட்டுமானத்தில் மட்டுமன்றி அந்நாடுகளின் சமூக, பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களிலும், கல்வி முறைமையிலும் பாரிய தாக்கங்கள் ஏற்படுவதற்கு இது வழி சமைத்துள்ளது.

'உலகமயமாக்கல்' என்ற மகுடத்தின் கீழ் முன்வைக்கப்படும் வரப்பிரசாதங்கள் வளர்முக நாடுகளினைப் பொறுத்தவரை எத்தகைய ஆதாயங்களை வழங்கும் என்பது குறித்த ஆழமான கரிசனை இந்நாடுகளில் உள்ள இடதுசாரி உரத்த சிந்தனையாளர்கள் மத்தியில் உணரப்பட்டு வருகிறது. இவை குறித்த எதிர்வினைகள் இச்சிந்தனை வழிவந்தோரினால் முன்வைக்கப்பட்டு வருகின்றது.

'உலகமயமாதல்' செயற்பாட்டினை உலகில் நிலைநிறுத்துவதற்கு மேற்குலக நாடுகள் தீவிரமான பிரயத்தனங்களில் இறங்கியுள்ளன. இதனைத் தமது முகவர்களினூடாகவும், அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களின் (N.G.O'S) ஊடாகவும் மற்றும் நிதி நிறுவனங்களுக்கான நிதிக் கையளிப்புக்கள் மூலமும் செயற்படுத்தி வருகின்றன.

உலகமயமாக்கலும்,

கல்வியும் -

வளர்முக

நாடுகள்

எதிர்நோக்கும்

சவால்கள்.

- மு. அநாதரட்சகன் -

இத்தகைய மேற்குலக முதலாளித்துவ நாடு களின் எத்தனிப்புகள், இலங்கை போன்ற வளர்முக நாடுகளின் கல்வி முறைமையிலும், பாரம்பரியமான விழுமியங்களிலும், தொழிற் கட்டமைப்புக்களிலும், சமூக சமத்துவத்திலும் பலவிதமான எதிர்மறைத் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இதனால் உலக மயமாக்கல் குறித்து - அதன் கல்வி மீதான விளைவுகள் பற்றிக் கல்விச் சமூகத்தினர் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

'உலகமயமாக்கல்'இன் நிகழ்வுப் போக்குகள் இலங்கையின் கல்விச் செயன்முறையிலும் பல்வேறு தாக்கங்களை உருவாக்கியுள்ளன. இங்கு உருவாக்கப் படும் சர்வதேசப் பாடசாலைகள், ஆங்கில மூலக் கல்வி என்பன இதன் நேரடியான எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். தவிர, முறைசார் கல்வியின் ஆரம்பம், இடைநிலைக் கல்வி மற்றும் உயர்நிலைக் கல்வி மட்டங்களில் உருவாக்கப்படும் கலைத்திட்ட வடிவமைப்பு, பாட உள்ளடக்கம், பாட நூலாக்கம் முதலியவை மேலை நாட்டு மாதிரிகளை அடியொற்றியுள்ளன. இதற்காக மேலைநாடுகளில் பயிற்றுவிக்கப்பட்டுக் கருத்தேற்றம் செய்யப்பட்ட நிபுணர்கள் பயன்படுத்தப்படுகிறார்கள்.

உலகமயமாக்கலின் விளைவாகத் தோன்றியுள்ள புதிய பொருளாதார முறைமையானது அறிவை மையமாகக் கொண்டது. உற்பத்தியின் பிரதான மூலவளம் 'அறிவு' என்பதாகும். (Knowledge is the primary production resource) அறிவு ஒரு பிரதான மூலவளம் மட்டுமன்றி அதுவே செல்வத்தை உற்பத்தி செய்வதற்கான பிரதான கருவி எனவும் கொள்ளப்படுகிறது. இதுவே சமூக அசைவியக்கத்தினையும், சமூக நிலை மாற்றத்தினையும் ஏற்படுத்துவதற்கான உந்து விசையுமாகும் என்பது இதன் உள்ளார்ந்தமாகும்.

ஆயினும், இதன் மேற்குலகச் சார்புத்தன்மை, மேலாதிக்கம், கொள்ளை இலாபமீட்டல் போன்ற நோக்கங்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்படாமல் வளர் முக நாடுகளும் இதனை ஆதரிக்க முன்வந்துள்ளன. இது நீண்ட காலத்தில் இந்நாடுகளைப் பாதிக்கவே செய்யும். முதலாளித்துவ மேற்குலக நாடுகள் உலக மயமாக்கலின் சாதக விளைவுகளையும், வரப்பிர சாதங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்க வளர்முக நாடுகள் வெறுமனே பார்வையாளர்களாக மட்டுமே நிலைத்துள்ளன. இந்நாடுகள் முதலாளித் துவ நாடுகளாக வளர்ச்சியடையாத நிலையில், மறு பக்கத்தில் இந்நாடுகளின் சமூக, பொருளாதார மாற்றங்களை அவை சுதாகரித்துக் கொண்டன. அவற்றை விரும்பியோ, விரும்பாமலோ ஏற்க வேண்டிய சர்வதேச சுழிக்குள் தள்ளப்பட்டன. அந்நிய மூலதனங்களின் வருகை, முகாமைத்துவ நுட்பங்கள், திறந்த பொருளாதாரம் என்பன இந் நாடுகளில் ஊடுருவியுள்ளன. அதன் விளைவாக இந்நாடுகள் சுயசார்புத்தன்மையை இழந்து பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்கு முகம் கொடுத்து வருகின்றன. இன்றைய யதார்த்தம் என்னவெனில் உலகமயமாக்கலின் நிகழ்வுப் போக்குகள் வளர்முக நாடுகளில் கல்வி மூலம் அதாவது 'அறிவு' என்பது ஏனைய உற்பத்திச் சாதனங்களை மேலியும் காணப் படவில்லை என்பதே உண்மையாகும்.

உலகமயமாக்கலின் இன்னொரு விளைவு உலக சந்தையில் காணப்படும் ஒருசில உத்தியோக வாய்ப்புக்குரிய நிலைவரத்தைக் கருத்திற் கொண்டு முழுக்கல்வி முறையையும், இலாபமீட்டலை நோக்கி முடுக்கிவிடப்பட்டுள்ளமையாகும். இதனால் கல்வி வழங்கலில் சமநிலைப் பிறழ்வு ஏற்படச் சாத்தியமுள்ளது. இலங்கையின் கல்வி முறையில் கடந்த ஐந்து ஆறு தசாப்தங்களாகப் பெரிதும் வலியுறுத்தப்பட்டு வந்த சமவாய்ப்பு, சமூக நிதி, இலவசக் கல்வி என்னும் உயர்ந்த இலட்சியங்கள்

பின்னடைய நேரிடும். இதனால் நாட்டின் பின்தங்கிய அடிநிலை மக்களே பெரிதும் பாதிப்புக்குள்ளாவர்.

உலகமயமாக்கலின் இன்னொரு பரிமாணமாக வளர்முக நாடுகளில் ஆங்கிலத்தினைப் பயிற்று மொழியாக அறிமுகம் செய்யப்படுதலைக் குறிப்பிடலாம். இது இந்நாடுகளில் நீண்ட கல்விப் பாரம் பரியங்கள், கலாசாரப் பண்பாட்டுப் பெறுமானங்கள், சுதேசமொழி, மற்றும் கலை இலக்கியப் படைப்புக்கள் என்பவற்றின் இருப்புக்கு அச்சுறுத்தலை விளைவிக்கக் கூடிய நிலைமை உருவாக வழி சமைக்கும். கல்வி என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே என்ற நிலை ஏற்பட்டு, கல்வி முறைமையில் இதுவரை இருந்து வந்த ஜனநாயகப் பங்கேற்பு, சமூக நீதி என்பன கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுவதுடன், பின்தங்கிய வகுப்பினர் கல்விக்கான வாய்ப்புக்களை இழக்க வேண்டிய அபாய நிலை உருவாகும். இன்று ஆங்கிலக் கல்வியின் கவர்ச்சி காரணமாக உயர் கல்வியில் ஈடுபட்டுள்ள மாணவர்களில் 10 % சத வீதத்தினர் வெளிநாடுகளில் கல்வி பயில்வதாக கல்வி அமைச்சின் அண்மைய தகவல் ஒன்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்விகிதாசாரம் மேலும் அதிகரித்துச் செல்ல வாய்ப்புள்ளது. வெளிநாடுகளில் ஆங்கிலமொழி மூலம் கல்வி கற்றோர் நாடு திரும்பும்போது சுயமொழிகளில் பயின்ற உள்ளூர் பட்டதாரிகள் அவர்களுடன் போட்டியிட முடியாத நிலை ஏற்படும். இது குடியேற்ற ஆட்சிக் காலத்தில் சமூகத்தில் ஆங்கிலம் கற்ற வகுப்பினர், சுயமொழிக் கல்வி கற்றவர் என்றிருந்த வேறுபாடு எதிர்காலத்தில் வெளிநாட்டுப் பட்டதாரிகள், உள்நாட்டுப் பட்டதாரிகள் என்ற புதிய வடிவத்தை எடுக்கும்.

இதனால் உள்ளூர்ப் பல்கலைக்கழகங்களும் பல சவால்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியவரும். இதுவரை சுயமொழிகளில் மட்டும் கற்பிக்கப்படும் கற்கை நெறிகளை ஆங்கில மொழியில் கற்பிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படும்.

உலகமயமாக்கலின் மற்றுமொரு விளைவு யாதெனில், கல்வி முறைமையில் அரசின் செல்வாக்குக் குறைவடைதல் ஆகும். மாறாக, தனியார் துறையினரே கல்விச் செயன்முறையில் ஆதிக்கம் பெற்றுத் தலைமை தாங்குகின்ற நிலை ஏற்படும். இது பொருளாதாரத்தில் நலிவடைந்த அடிநிலை மக்களையே பெரிதும் பாதிக்கும். அத்துடன் தனியார் துறையினர் சட்டபூர்வமாகக் கட்டணங்களை அறவிடுவதற்குரிய சிந்தனைகளையே கொண்டிருப்பர். இத்தகைய வசதி படைத்தோரே கல்விக்க

காண தீர்மானங்களை எடுப்போராகவும், அவற்றைச் செயற்படுத்துவோராகவும் இருப்பதனால் கல்விச் செயன்முறையானது சமூகத்தில் சமமின்மையையே தோற்றுவிக்கும் வாய்ப்புள்ளது.

தவிர, இலங்கையில் உயர்கல்வி வாய்ப்புக்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளமையால் தேசியப் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு அப்பால், பலவகையான உயர்கல்வியை வழங்கும், சுட்டணம் அறவிடும் உயர்கல்வி நிறுவனங்கள் தோன்றியுள்ளன. தற்போது வெளிநாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்கள் இங்கு வந்து நிலைகொள்ளவிடிலும், அப்பல்கலைக்கழகப் பரீட்சைகளுக்குத் தயார் செய்யும் நிலையங்கள் பல உருவாகியுள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்குலகின் உலகமயமாக்கல் என்ற உத்தியினை வளர்முக நாடுகளில் செயல்படுத்தும் முகவர்களாக அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள் (N.G.O'S) விளங்குகின்றன.

இவை வளர்முக நாடுகளின் மக்கள் நலன் குறித்த அனைத்துத் துறைகளிலும், இயக்கங்களிலும் ஊடுருவியுள்ளன. இவற்றின் நடவடிக்கைகள் கல்வித்துறையினுள்ளும் தலையீடு செய்யுமளவுக்கு வளர்ச்சி கண்டுள்ளது. சர்வதேச ஒத்துழைப்பு, சுயஉதவித் திட்டங்கள், நிவாரண வேலைத்திட்டம், சுயதொழில் வாய்ப்புக்கள் எனக் கவர்ச்சியான முன்வைப்புக்களை முன்னிறுத்தி ஊடுருவல் செய்துள்ளன. இந்நிறுவனங்களின் நீண்டகாலச் செயற்பாடுகள் நவதாராளவாதி

களுடன் (Neo liberalists) கொள்கை ரீதியான பிணைப்பினை வலுப்படுத்துவதுடன், வளர்முக நாடுகளில் இளைஞர், யுவதிகளைச் சமூக, அரசியல் பிரக்ஞையற்றவர்களாகவும், முற்போக்குச் சிந்தனையற்றவர்களாகவும் மாற்றி விடுகின்றது. உலகில் எங்கெல்லாம் அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள் ஆழமாகக் காலூன்றினவோ அங்கெல்லாம் முற்போக்கான சமூக விடுதலை இயக்கங்கள் மடிந்து போயுள்ளன என்பதற்குப் பேரு, சிலி போன்ற நாடுகள் உதாரணங்களாகும்.

உலகமயமாக்கல் என்பது அறிவை ஒரு பண்டமாக (Commodity) மாற்றி வருகின்றது. அறிவின் உற்பத்தி, பங்கீடு, ஏற்றுமதி, இறக்குமதி முதலியவை இலாப நோக்கை அடிப்படையாகக் கொண்ட வணிகச் செயல்முறை என்றளவில் கல்விக்கு மறை அர்த்தத்தினை வழங்கியுள்ளது. அத்துடன் வளர்முக நாடுகளின் புறநிலை யதார்த்தங்களை (Objective Realism) கவனத்தில் கொள்ளாது, அறிவை மையப்படுத்திய உற்பத்தி முறைமையும், அதன் வழி சுரண்டலையும் நிலை நிறுத்தவே முயல்கின்றது. எனவே இது குறித்து கல்விச் சமூகத்தின் கவன ஈர்ப்பு அவசியமாகின்றது. உலக ளாவிய முறையில் ஊடுருவிய மார்க்ஸிசச் சிந்தனைகள் விலகல் வேறுபாடுகளின்றி அனைவருக்கும் கல்வியிலே சம சந்தர்ப்பத்தினை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் கருத்தியலைக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு மாறான கருத்தியல் நிலைப்பாட்டினையே உலகமயமாக்கல் கொண்டுள்ளது. ●

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

A.R.R. HAIR DRESSERS

89, Church Road
Mattakudyya
Colombo-15
Tele: 0602133191

முற்றிலும் குளிசூட்டப் பெற்ற சலூன்

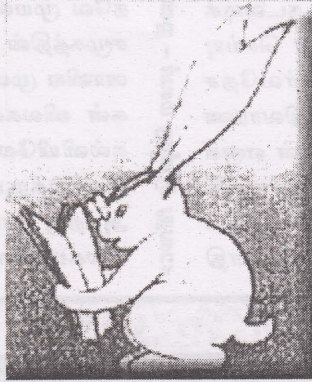
Best Wishes To Mallikai

புத்தளம் மாவட்டத்தில் ஒரு புத்தக இல்லம்!

சாஹித்திய புத்தக இல்லம்

- எம்.டி.குணசேனவின் ஏஜன்ட் -

(மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகள் அனைத்தையும்
இங்கு பெற்றுக் கொள்ளலாம்.)

பள்ளிக்கூட மாணவர்களுக்குத் தேவையான காகிதாதிகள்,
பாட நூல்கள், அகராதிகள், உபகரணங்கள், இலக்கிய நூல்கள்,
சஞ்சிகைகள், ஈழத்து மற்றும் புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின்
நூல்கள் அனைத்திற்கும்

புத்தகக் கிட்சியும் ல்ற்பனையும்.

6, Shopping Complex, Puttalam.

Tel : 071 - 4866945

எனது 'சுயம்'

ஆங்கிலத்தில் : Rose Aserappa

நான்

என் பெயரை மாற்றிக்கொண்டு விட்டேன்.

மற்றுமொர் 'என்பத்தி மூன்று'

பற்றியதான அச்சத்தில்

'நான்' இப்போது 'நானாக' இல்லை.

என் பங்குக்குச் செயலாற்றிச்

சந்தடியின்றி இருக்கின்றேன்.

எனையறிந்து ஒருவனை

சந்திக்க அஞ்சி வாழ்கிறேன், நான்.

எனது 'பொட்டை' நானே அழித்தேன்;

'தாவி'யைக் கூட கழற்றி வைத்தேன்.

சேலையின் உடுக்கும் 'பாணி'யை

மாற்றி அணிந்தேன்.

எனது பேச்சையும் கூட

மாற்றிக்கொண்டு விட்டேன்.

'பிறர்' பற்றி நான் பயப்படுகின்றேன்.

ஓம். என் இனத்தவரைக் கூட

என்னால் நம்பமுடியவில்லை.

தமிழில் : லர்னா அப்துல் ஹக்

நான்

கப்பம் கட்டுதல் வேண்டும்.

அன்றேல்... சுட்படக் கூடும்.

மதில் மேல் இருப்பது சாத்தியமற்றுப்போய்...

ஒன்றில் ஆதரவாய்...

அன்றேல் எதிர்ப்பாய்...

மட்டுமே இருத்தல் இயலும்.

வாழ்க்கை

பொருளற்று வெறுமையான போதிலும் - நான்

பாசாங்கு செய்தாக வேண்டும்.

நான் 'யாராக' இருக்கக் கூடும்

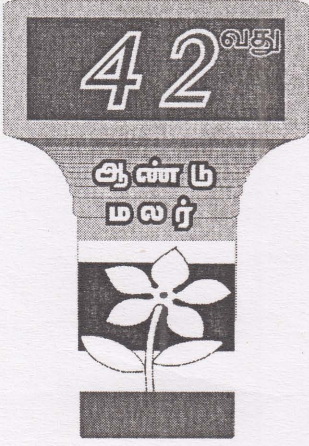
என்பதைச் சிலவேளை மறந்துபோய் விடுகிறேன்.

ஆனால்...

எனது 'சுயம்'

என்னையே அச்சுறுத்துகிறது!

நன்றி : Daily News

புனித ரம்ழான் மாதம் இருபத்தேழாம் கிழமையை நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதால், எங்களுர் மக்கள் மத்தியில் இறைபக்தி ஒளிவிட்டு பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. கொடிய நரக வேதனைகளிலிருந்து மீட்சி பெறும் மார்க்கங்களைப் பற்றி, மக்களுக்கு மௌலவிமார்கள் ஒவ்வொரு தொழுகையின் பின்னரும் உபதேசம் செய்து கொண்டிருப்பதால், பள்ளிவாசல்கள் மக்களால் நிறைந்து ரம்ழானின் சிறப்புக் கொடிகட்டிப் பறக்கிறது. இறையடியார்களும், மக்களும் என்றுமில்லாதவாறு பள்ளிவாசல்களில் தரித்திருந்து புனித திருக்குர்ஆனை ஓதுவதும், இறைவனைத் தியானித்துத் திகர் செய்வதுமாக இருக்கின்றனர். இறைவனால் முற்றாகத் தடுக்கப்பட்ட வட்டித் தொழிலைச் செய்பவர்களும், ஏழைகளைச் சுரண்டி வாழும் ஏமாற்றுப் பேர்வழிகளும், சதா மதுபோதைகளில் மயங்கித் திரிபவர்களும் தலைகளில் பல நிறத் தொப்பிகளைப் போட்டுக் கொண்டு இறைவனை ஏமாற்றித் திரிகின்றனர்.

இஸ்லாஹ் இப்தாஹ்

— எஸ்.முத்துமீரான் —

பாங்கு சொல்லும் மோதினோடும் சில வயோதிபர்களுடனும் நடக்கும் சுபஹாத் தொழுகைக்கு இன்று நின்று தொழுவதற்கு இடமில்லாமல் பள்ளிகளெல்லாம் மக்களால் வழிகின்றன. ரம்ழான் மாதத்தின் இறுதிக் காலத்தை பறைசாற்றுவதைப் போல், தெருவெல்லாம் சக்காத்துக்காக மக்கள் கூட்டம் அலைமோதித் திரிகின்றன.

சில பணக்காரர்களும், போடிமார்களும், ஹாஜிமார்களும் கொஞ்சப் பணத்தைச் சில்லறைகளாக மாற்றி எடுத்துக் கொண்டு, சக்காத்துக்காக அலைந்து திரியும் வயது போனவர்களுக்கும், பக்கீர் பாவாக்களுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் கிள்ளிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

பெருமைக்காகச் சக்காத்துக் கொடுக்கும் இவர்களுக்கு, சக்காத்தின் தத்துவம் எப்போது புரியப் போகிறதோ?

அஸர் தொழுகையை தொழுது விட்டு வந்து, மீரான் ஹாஜியார் அவருடைய வீட்டில் இன்று நடைபெற விருக்கும் இப்தாஹ் நிகழ்ச்சிக்குரிய வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்.

மீரான் ஹாஜியார் எங்களுரிலுள்ள பணக்காரர்களில் ஒருவர். பெருமைக்கு மா இடிப்பதில் சளையாதவர். சதா அகங்காரக் கழுதையில் சவாரி செய்பவர்.

எங்களுரிலுள்ள டாக்டர், இன்ஜினியர், பொலிஸ் உத்தியோகத்தர், மந்திரி, எம்.பி., போடிமார், ஹாஜிமார் எல்லோருக்கும் பெருமைக்காக நோன்பு கால இப்தாஹ் நிகழ்ச்சியை நடாத்துவதற்கு அழைப்பிதழ்கள் அடித்துக் கொடுத்து துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

மீரான் ஹாஜியாரின் வயற்காரர்கள் பூக்குடிச்சாண்ட சீனியும், மூக்குறிஞ்சி நாசூரானும் கோழிகளை உரித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஹாய் இளயதம்பி கஞ்சி காச்சும் ஓட்டப் பல்லன் நானாவுக்கு உதவி ஒத்தாசை புரிவதில் யந்திரம் போல் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

நேற்றுப் பின்னேரம், சவுதி அரேபியாவுக்கு வேலைக்குப் போய், இரண்டு வருடங்கள் கழித்து வந்திருக்கும் ஹாஜியாரின் மூத்த மச்சினன் மணம் குணத்தோடு திரிந்து நண்பர்களோடு கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

அப்பொழுது, ஹாஜியாரின் வீட்டுக் கேற்றடியில் பக்கீர் பாவாக்கள் இருவர் வந்து ரபான் அடிக்கின்றனர்.

“ஹாஜியார்! பக்கீர் பாவாக்கள் வந்திரிக்கம். எங்கிட சக்காத்து பங்குகளத் தாங்க.”

பக்கீர் பாவாக்களையும், அவர்களின் கோலங்களையும் கண்ட ஹாஜியாரின் மச்சினன் கொதித்தெழுந்து, தன் மனதில் பட்டதையெல்லாம் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்.

“இந்தப் பெரிய ஓடம்ப வெச்சிக்கு, இப்பிடியெல்லாம் பிச்செடுக்க வர, ஒங்களுக்கெல்லாம் வெக்கமில்லியா? ஒருநாளைக்கு எங்கயும் கூலி வேலைக்கு போனாக்கூட அய்நூறு ஒழைக்கலாம். ஊருக்க மனிசன் வேலைக்கு ஆக்களில்லாமத் தவிச்சிக்கு திரியிறான். நோன்பு வந்தாப் போதும். கஞ்சாக் குடிக்கிற, அவின திங்கிற எல்லாரும் கோலத்தப் போட்டுக்கு வாவாமாரா ஆகிருவாக... ஒரு ஒழுத்து தொழுக ஒழுங்காத் தொழுகிறெல்ல. ஒழுங்கா நோன்பு புடிக்கிறெல்ல. இதுக்குள்ள சக்காத்து பங்கிக்கு வந்திற்றாக. சவுதில ஒங்களப் போல ஆக்களக் கண்டாப் புடிச்சி அடிச்சிக் கொண்டு மறியல்லதான் போடுவானுகள்... எங்கதான் இந்த மணிக்கோருவைகளையும், சட்டைகளையும் எடுக்காகளோ...”

தன்மானம் விழிப்படையப் போர்க்களம் ஜனிக்கிறது.

“தம்பி! சவுதிக்காரன்ட கதயெல்லாம் இஞ்சகதைக்காதீங்க. அங்க நடக்கிற பொட்டு வித்தயெல்லாம் எங்களுக்கும் தெரியும். ஏதோ, கஷ்டத்தால ரெண்டு வரிசம் சவுதிக்கு போய் வந்தா, நீங்களும் சவுதிக்காரன் மாதிரிப் பேசிறயா? நாங்கெல்லாம் மய்யதீன் ஆண்டவார் முதிர்கள். அவகிட பரம்பரயில வந்த பக்கீர் பாவாக்கள்... எங்கிட சக்காத்துப் பங்கப் பத்தி குர்ஆனில செல்லிரிக்கு... குர்ஆன் சென்ன ஏழு கூட்டத்தில நாங்களும் ஒரு கூட்டம்தான். எங்கிட உரிமய நீங்கெப்பிடி மறுக்கிற?”

“இப்பெல்லாம் அந்தக் கூட்டமில்ல. குர்ஆன் சென்ன ஏழு கூட்டத்தில அஞ்சாறு கூட்டம் இப்ப ஒலகத்தில அழிஞ்சி பெயித்து... இப்பரிக்கிற கூட்டமெல்லாம் ஏமாற்றுக் கூட்டம்தான்..”

“தம்பி! நாங்க அல்லா சென்ன எங்கிட உரிமப் பங்கெத்தான் கேக்கம். நீங்க அதத் தரத்தான் வேணும்.”

“தராட்டி என்ன செய்வீங்க?”

“ஒங்களுக்கு ஈமான் இசிலாம் ஒழுங்காத் தெரிஞ்சா இப்பிடியெல்லாம் கதைக்க மாட்டீங்க... ஏழுட வகுத்தில அடியாதிங்க...”

“நாங்க எந்த ஏழுட வகுத்திலயிம் அடிக்கல்லா. ஏழுட சக்காத்து பங்கு எங்களுக்கிட்ட இரிக்கி... அத நாங்க ஒழுங்காக் குடுப்பம். ஊரயிம் ஒலகத்தயிம் ஏமாத்திற ஒங்களுக்கெல்லாம் குடுக்க மாட்டம். நீங்க சண்ட புடியாமப் போங்க...”

அப்பொழுது போர்க்களம் உக்கிரமடைந்து எல்லை மீறிப் போவதைப் பார்த்து, ஹாஜியார் வந்து எல்லோரையும் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்.

“இஞ்ச...! சக்காத்து குடுக்கிற என்ர கடம. லத்திபு நீ உள்ளுக்கு போய் ஒண்ட வேலயப் பாரு... பாவா நீங்கெல்லாம் போய் இருபத்தேழாம் கெழம வாங்க... வேங்கில மாத்தக் குடுத்த காசி நாளைக்குத் தான் தருவான். ஒங்கிட பங்கெல்லாம் எங்கயம் போக மாட்டா. நீங்க சந்தோசமாப் போய் வாங்க...”

போர்க்களம் ஓய்ந்து, பாவாக்கள் அமைதியாகப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஹாஜியாரின் மச்சினன் லத்திபு, மீண்டும் தன் சவுதி நினைவுகளை அசைபோட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். இப்தாருக்குரிய வேலைகள் தடபுடலாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது. கோழிக் கஞ்சியின் மணம், ஹாஜியாரின் வீட்டை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

மாளிகைக்காட்டு நானா, இடியப்ப புரியாணி செய்வதில் யந்திரம் போல் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். நானாவுக்கு உதவி ஒத்தாசை செய்வதில் ஹாய் இளயதம்பியும், வயற்காரர்களும் விசையேற்றி விட்ட பம்பரம் போல் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றனர். ஹாஜியாரின் மகள் ஹுஸ்னாவும், சக்கிரியாண்ட அபாத்தும் இப்தாருக்கு வட்டிலப்பம் அணிப்பதில் மும் மூரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஹாஜியாரின் வீடே இப்தாருக்காக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

அப்பொழுது, இசுக்கு வெள்ளயன்ட பூனைப் பல்லன் மம்மக்காசின் வருகிறான். இவன் எங்கிட எம்பியின் கையாள். பெரிய பந்தக்காரன். எம்பிக்கு கைகால் பிடித்து விடுவது தொடக்கம் அவரின் அடுப்படி வேலைகள் செய்வது வரை இவனுக்கு தண்ணீர்பட்ட பாடு. யானைக்குட்டி மாதிரி உடம்புள்ள இவனை, எங்களுரில் எல்லோரும் ஆனப்பந்தம் என்று கூறுவார்கள். எம்பி எங்கு சாப்பாட்டுக்கு போனாலும் அங்கு இவன் இருப்பான்.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் ஹாஜியார்... எம்பி செவகிலதான் வந்த... படுக்காரு... ஓங்கட இப்தாருக் காகத்தானாம் வந்தயாம். கொழும்பில கனக்க வேல யெல்லாம் கெடந்தயாம். அதெல்லாம் உட்டுப் போட்டுத்தான் வந்தயாம். இனி நீங்கெண்டா வராம இரிப்பாரா...? அவர் கையாளாச்சே...”

புனப் பல்லன் மம்மக்காசினுடைய புழுகலைக் கேட்டு, ஹாஜியார் நிலத்தில் நிற்க முடியாமல் ஆகாயத்தில் பறந்து கொண்டிருக்கிறார்.

“இந்த இப்தாரெல்லாம் அவருக்காகத்தானே செய்யிறன். இதுக்குள் அவரு வராட்டி, நான் உடுவனா? அவரு கட்டாயம் வாறெண்டுதான் சொன்னாரு...”

“ஓங்கிட தகுதி தரத்திற்கு எம்பி இல்லாட்டி நல்லாரிக்கிமா? நம்முட பவறயிம் ஒழுங்காக்க காட்டணுமே. நீங்கெண்டா எம்பிக்கு உசிர் ஹாஜியார்.”

அப்பொழுது, ஹாஜியாரின் வீட்டுக் கேற்றடியில் இரண்டு பெண்களும், அவர்களுடைய பிள்ளைகளும் வந்து சக்காத்துக்காகக் காத்து நிற்கின்றனர்.

“எளயம்பி எல்லாரையிரம் போய் இருபத்தேழாம் கெழம வரச் செல்லு. இந்தச் சனங்களால பெரிய கஸ்ரமாக் கெடக்கு. நோன்பு மாதம் வந்தாப் போதும். இரிக்கிறவன் இல்லாதவன் எல்லாரும் பிச்சக்காரனா மாறி, ஊரு வழியத் திரியத் தொடங்கிருவாக, சக்காத்து கேட்டு வாற நேரம் தனிய வாறல்ல... ஊட்ட இரிக்கிற குஞ்சு குறுமனயெல்லாம் அள்ளிக்கு வந்திருவாக...”

ஹாஜியாரின் ஆணையைச் சுமந்து செய்ய ஹாய் எளயதம்பி முகம் வாடி வந்து, சக்காத்துக்கு வந்தவர்களின் கஸ்ர நிலைமையை பரிதாபத்தோடு கூறி நிற்கிறான்.

“அவகெல்லாம் தோப்பூராம். ஊடு வாசலெல்லாம் அழிஞ்சி அகதி முகாமில் இரிக்காகளாம். தாறெண்டா என்னத்தயிம் தரட்டாம்...”

“எல்லாத்திக்கும், வேங்கில மாததக் குடுத்த புதுக் காசி நாளைக்குத்தானே வரும். நம்மட தகுதிக்கு புழய காசி குடுக்கலாமா? ந்... எதுக்கும் இந்தக் காசக் கொண்டு குடுத்துப் போட்டு வா...” ஹாஜியார் தன் சேட்டுப் பக்கெற்றில் இருந்து பத்து ரூபாக் காசை எடுத்து இளயதம்பியின் கையில் கொடுத்து விட்டு

சொர்க்கத்தின் கதவைத் திறக்கிறார். ஹாஜியாரின் இப்தார் நிகழ்ச்சிக் காக அவர் வீட்டில் நடைபெறும் வேலைகளைப் பார்த்து விட்டு, புனைப்பல்லன் மம்மக் காசின் பெருமூச்சு விட்டு கிறான். அகதிகளை அனுப்பி விட்டு வந்த இளயதம்பி, இப்தாருக்கு போட்டுக் கிடக்கும் கதிரைகளிலிருந்து புழுதியைத் துடைக்கிறான்.

“எளயதம்பி! நம்முட சண்முகம் டாக்டர், வேங்கு மனேஜர் சிவானந்தம், பி.எச்.ஐ. பேரின்பராசா எல்லா ருக்கும் கடிதம் குடுத்தாயா?”

“நீங்க தந்த எல்லாக் கடிதத்தயிம் எல்லாரிட்டயிம் குடுத்திட்டம். எல்லாரும் வாறெண்டு செல்லிற்றாக...”

“அவளவு போதும், இதிலதான் நம்முட பவறக் காட்டணும். நம்முட இப்தாருக்கு இந்த ஊரில இரிக்கிற பணக்காரனெல்லாம் வந்தாத்தான் நம்முட பெறுமதி தெரியிம். அப்ப, மம்மக்காசின் நீ போய் எம்பியக் கூட்டிக்கு வாவன்.”

புனப்பல்லன் மம்மக்காசின் போகிறான். அவன் போவதைப் பார்த்து, ஹாய் இளயதம்பி தனக்குத் தானே பேசிக்கொள்கிறான்.

“ஊரு வழிய கோழி களவெடுத்துக்கு திரிஞ்சு கழிசறயெல்லாம், இப்ப அரசியல் பேசிய மனிசனாப் பெயித்து. ஒழுங்கா கையொப்பம் வெய்யக்கத் தெரியா. அதுக்குள்ள லோங்கிசும், சப்பாத்தும்... செடிநாத்த நாய்க்கு கண்ணாடியிம் கூட... இவகெல்லாம் எம்பிக்கு கையாக்கள்...” ஆத்திரத்தையெல்லாம் கொட்டிக் கொண்டு கதிரைகளில் படிந்துள்ள புழுதி, தூசிகளைத் துடைப்பதில் ஹாய் இளயதம்பி யந்திரம் போல் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

ஹாஜியார் பெருமையென்னும் கமுதையில் ஏறி சவாரி செய்து கொண்டிருக்கிறார். ஹாஜியாரின் வீடெல்லாம் கோழி புரியாணியின் மணம் வீசிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஹாஜியாரின் வீடு, அவர் கொடுக்க இருக்கும் இப்தாரின் நிமிர்த்தம் களை கட்டிக் கிடக்கிறது. நேரம் ஐந்து மணியைத் தாண்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஹாஜியார் இப்தாருக்கு அழைப்புக் கொடுத்த பணக்காரர்கள் எல்லோரும் வந்துவிட்டனர்.

அப்பொழுது எம்பியும் அவருடைய வால்களும் கூட வருகின்றனர். எம்பியைக் கண்ட ஹாஜியார் மகிழ்ச்சி யில் தீ மிதிக்கிறார். இப்தாருக்காக வந்தவர்கள், அரசி யலையும், நாட்டில் எழுந்துள்ள இனப்பிரச்சினைகளை

யும் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஹாஜியார் மகிழ்ச்சியில் மூழ்கிக் கிடக்கும் போது, அவருடைய வீட்டுக் கேற்றடியில் நோன்பு திறப்பதற்காக இருவர் வந்து காத்து நிற்கின்றனர். இதைப் பற்றி ஹாய் இளய தம்பி சொன்னதும், ஹாஜியார் ஆத்திரத்தில் கொதிக்கிறார்.

“எளயம்பி, அந்தாக்கள போய் நாளைக்கு வரச் செல்லு. ஊரில் உள்ள நல்லவன் பெரியவனெல்லாம் நோன்பு தொறக்க வந்திரிக்கான். இதுக்குள்ள இவகிட பிச்சப் பொட்டிய அள்ளிக்கு வந்திற்றாக. இவகள யெல்லாம் கூட்டிக்கந்து இஞ்ச நோன்பு தொறக்க வெச்சா, இஞ்ச வந்திரிக்கிற மனிசன் என்னப் பத்தி என்ன நெனப்பான்? எதயிம் நாம தகுதி தரத்தோடத் தான் செஞ்சிக்கணும். அப்பதான் நம்மள மனிசன் மதிப்பான். மத்தது இவனெல்லாம் நோன்பெண்டு ஆருக்குத் தெரியும்? எதுக்கும் அந்தாக்களக் கூட்டிக் கந்து, நம்முட காறுக் கராச்சிக்க இரிக்கச் செல்லு. பாங்கு பறியட்டும். இல்லாட்டி இந்த ஊரான் எரிச்சல்ல அத இதக் கதைப்பான்...”

நோன்பு திறப்பதற்குரிய இப்தார் நிகழ்வுகள் விமரிசையாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஹாஜியாரின் வயற்காரர்களோடு அவருடைய மச்சினன்மார்களும் சேர்ந்து மேசைகளில் கஞ்சி, ஈத்தம் பழங்களையெல்லாம் ஒழுங்காக வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஹாய் இளயதம்பி ஹாஜியாரின் ஆணையைச் சிரமேற்று கேற்றடிக்கு போவதற்கிடையில், அவரின் வீட்டிற்கு முன்னால் இருக்கும் கரத்தைக் காரன் பச்சவாயன்ம அலியான், நோன்பு திறப்பதற்காக ஹாஜியாரின் கேற்றடியில் காத்துக் கொண்டிருந்த இருவரையும் கூட்டிக்கொண்டு போகிறான். அவனுக்குப் பின்னால் பல ஜிஹாத்தின் நன்மைகள் மகிழ்வோடு போவது ஹாய் இளயதம்பிக்கு எங்கே புரியப் போகிறது. அலியானின் குடிசையிலும், தடல்புலாக இப்தாருக்குரிய வேலைகள் நடைபெறுவது, ஹாஜியாருக்கும் புரியுமா?

அறிவில்லா பெருமைக் கழுதையில் சவாரி செய்யும் ஹாஜியார், கழுதையின் முதுகிலிருந்து எப்போது இறங்குவாரோ? அப்பொழுது, பூனை மோதின் மஃரிபுத் தொழுகைக்கான பாங்கை ராகமெடுத்து விடுகிறார்.

பாங்கொலி கேட்டு, மரக்கிளைகளில் மறைந்திருந்த குயில்கள் பாடிப் பறக்கின்றன. ●

HAPPY PHOTO

Excellent
Photographers
Modern Computerized
Photography
For
Wedding Portraits
&
Child Sittings

Photo Copies of
Identity Cards (NIC),
Passport &
Driving Licences
Within 15 Minutes

300, Modera Street,
Colombo - 15.
Tel : 2526345

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

தந்தையின் தொழிலையே வாரிசுகளும் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்ற எழுதா விதியொன்றை ஆதிக்க சாதிகள் மானுடத்துள் திணித்திருந்ததைக் கடந்த காலச் சமூக இயலை நோக்கும் பொழுது அறியலாம். இந்தக் கபடத்தனமான நடைமுறை பொதுவாக அடிமட்டச் சமூகத்தைக் குறிவைத்தே ஏற்படுத்தப்பட்டதென்பதைக் காலம் உணர்த்தியது. அதன் தொடர்ச்சியைப் பகுத்தறிவாளர்கள் ஓட்ட நறுக்கினர். அவனவனுக்குத் தோதான தொழிலை எவரும் புரியலாமென்ற நெகிழ்ச்சி நடைமுறைக்கு வந்தது. இதனால் மானுடம் வனப்பைப் பெற்று வையகம் செழுமை கண்டது.

இத்தகைய சமூக அமைப்பு வளர்ச்சி பெற்று இந்த இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் எழுஞாயிறாக நிமிர்ந்து வருகையில் - வாழையடி வாழை - வாரிசுத் தொடர்ச்சி - என்றெல்லாம்

சிந்திக்க முனைவதைச் சிலர் பிற்போக்கெனக் கணித்து விடவும் கூடும்!

இருந்தும், மானுடத்தை அழகுபடுத்தும் தொடர்ச்சிகள் இன்முகத்தோடு வரவேற்க வேண்டியவையே! இது ஒரு சிலருக்கு மட்டும் ஏகபோகமாகமல் பொதுமை நிலையில் பரம்பலாவது விருப்பத்திற்குரியதாகும். இதுவே இச்சிந்தனைக்கு மூலவேர்!

இந்த வகையில் இந்தப் பரம்பல் - வாரிசுத் தொடர்ச்சி - எந்தளவிற்கு இலக்கியத் துறைக்குள் சாத்தியமானதென்பதைக் கிளறிப் பார்த்தல் இலக்கிய நேசர்களை மகிழ்வுறுத்துமென்பது எதிர்பார்ப்பு!

இலக்கியம் படைப்பதென்பது ஒரு தவம்! யோகம்! எல்லோருக்கும் பவிக்காது என ஒருவாய்ப்பாட்டை பண்டு தொட்டு இலக்கிய உலகு ஒப்புவித்து வருகிறது. எனவே தந்தையோ அல்லது தாயோ நாடறிந்த பேனா மன்னராகத் தன்னைத் தமிழ் சமூகத்தில் அடையாளப்படுத்தினார் என்பதற்காக அவர்களது வாரிசுகளுக்கும் அத்தகைய பேறு கிடைக்குமா! கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பன் வீட்டுக்குள் இது நடந்துதான் இருக்கின்றது! கம்பனின் மகனான அம்பிகாபதியும், தன் பாட்டால் பாரினை ஆண்டவன்தானே! காலாதி காலமாகக் கம்பனின் பாடல்களை உருப்போட்டு வரும் இப்புவலகு அவன் தொடக்கி வைத்த வாரிசுத் தொடர்ச்சியை இலக்கியத்தில் வாழ வைத்ததா? கூர்ந்து பார்க்கில் அது நடந்துதான் இருக்கின்றது...

■ பேராசிரியர் கல்கியைத் தெரியாத வாசகன் இருக்க முடியுமா? அதற்கு மாறாக, என்ன குஷ்பு நடித்த தொலைக்காட்சித் தொடரா? என எவராவது எடுத்த எடுப்பிலேயே நினைத்துக் கொண்டால், அந்த ஆசாமி நிச்சயமாகப் புத்தகசாலைக் குள்ளேயோ, நூலகங்களுக்குள்ளேயோ மழைக்குக் கூட ஒதுங்கி இருக்காதவனாகத்தான் இருப்பான். கல்கி சஞ்சிகையை வாசிப்பதுண்டு - வாசித்த துண்டு என ஒருவர் சொன்னால் அவர் இன்றைய சமுதாயத்திற்கு வலுவைக் கொடுக்கிறவராகத்தான் இருக்க முடியும்! கல்கி சஞ்சிகையின் நிறுவகர்தான் தன் எழுத்துக்களுக்குள் ஒரு காலத்தில் முழுத் தமிழ் வாசகர் வட்டத்தையும் வாழ வைத்த 'கல்கி' ரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி. ஓர் எழுத்தாளனின் புனை பெயரில் வெளிவந்த முதல் சஞ்சிகை கல்கிதான்! பின்னர் கண்ணதாசன் என்ற பெயரிலும் சஞ்சிகை யொன்று வெளிவந்ததை வாசகர்கள் அறிவர்!

வாழைபடி
வாழையென
வாரிசுகள்
தொடரட்டு!

- மா.யாலசிங்கம்

நீண்ட சரித்திர, சமூகத் தொடர் நாவல்கள், சிறுகதைகள், விமர்சனக் கட்டுரைகள் என்பவற்றில் தன் புனைபெயரான 'கல்கி'யில் வலம் வந்த அன்றைய மெகா எழுத்தாளர்!

இவரது வாரிசுதான் **ஆனந்த்**. கல்கி சஞ்சிகையில், 'அலை ஓசை' என்ற அற்புதமான - உருக்கமான சமூக நாவலை எழுதிக் கொண்டிருந்த நாவலாசிரியர் கல்கி இறக்க - வாசகனுக்கு ஏமாற்றத்தைக் கொடுக்காது அத்தொடரைத் தந்தையின் நாவல் பண்புகளுக்கு அமைய எழுதி வெளியிட்ட வர்தான் இந்தப் பெண் எழுத்தாளர் ஆனந்தி.

கல்கி இறக்க - இன்றுவரை கல்கி சஞ்சிகை தமிழ் வாசகனின் வாசிப்புத் தாசத்திற்கு நீர் வார்க்க - முன் வந்து உதவியவர் **கீ.ராஜேந்த்ரன்**. இவர் நாவலாசிரியர் கல்கியின் மகன். தந்தையைப் போல் தொடர் நாவல்களையும் கல்கி சஞ்சிகையில் எழுதியவர்.

பேராசிரியர்களுக்கெல்லாம் பேராசிரியராக உலகின் முன் இன்று தன்னை நிறுவியவர் - மெத்தப் படிக்காதவரும் - சிறந்த திரைகதை வசன கர்த்தாவும் - இலக்கிய எழுத்தாளரும் - இலக்கிய, அரசியல் பேச்சாளருமான - தமிழ்நாட்டின் முதல் அமைச்சர் கலைஞர் **மு. கருணாநீதி**. முத்தாரம், முரசொலி போன்ற ஏடுகள் தமிழகத்தில் வேரூன்ற விதையூன்றிய மூலவர். அதிகம் படித்த சான்றோர் உலகுள் சுழன்று கொண்டிருந்த பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் பல்கலைக்கழகத்துப் படிசுவைக் கண்டிராத குறைந்த படிப்பாளிக்கும் சுற்றுத் தமிழின் விழுமியங்களை அறிந்து கொள்வதற்கு வசதியாக அப்பேரிலக்கியங்களை - புரிதலுக்கு இலகுவான தனது எழுத்துகளுக்குள் கொண்டு வந்து சகலரையும் கற்க வைத்த பேராசிரியர். இந்த வகையில் கலைஞர் வெளியிட்டிருக்கும் 'தொல்காப்பியப் பூங்கா' அவரது தமிழ்ப் பணிக்குச் சிகரம்!

தமிழக முதல்வரின் மகன்தான் **கனிமொழி**. புத்திலக்கியப் பரப்பில் நாளாந்தம் தனது பங்களிப்பை அகலித்து வருகிறார். அர்த்தச் செறிவு மிக்க கவிதைகள் மூலமாகத் தமிழ்த் தந்தைக்குத் தக்க தொரு வாரிசு கிடைத்துவிட்டதென்பதைத் தமிழ் மனங்களில் விதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அடுத்த வீட்டு அவலம் கண்டு இரங்குவோம் என்பதற்கிசைவாக ஈழத் தமிழரது இன்றைய நிலையைப் போக்க வேண்டுமெனச் சத்தியாக்கிரகமிருந்து தனது அபிமானத்தை அயலூர்த் தமிழருக்குத் தந்தவர்.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

வாராந்தரியாக இன்றும் தமிழுலகைச் சுழன்று கொண்டிருக்கும் சஞ்சிகை கல்கண்டு. பக்கங்களைக் கொண்டது. நல்வழிக் கட்டுரைகள், துப்பறியும் தொடர்கதை, ஏராளமான பக்கங்களை விழுங்கும் கேள்வி பதில் என்பன இச்சஞ்சிகை தமிழ் வாசகனுக்குப் படைத்துக் கொண்டிருக்கும் விடய தானங்கள். இந்த அனைத்து அம்சங்களையும் தானே எழுதி வெளியிட்டவர் - துணிவே துணை - என்ற தாரக மந்திரத்தை நம்பி வாழ்ந்த **தமிழ்வாணன்**. 'கல்கண்டு'வின் ஆசிரியர். கல்கண்டுவின் சில இதழ்களின் அட்டையைக் கூட இவர் விட்டுவிடுவ தில்லை. தன் உருவத்தைப் பொறித்திருப்பார்.

மணிமேகலை பிரசுர நிறுவனத்தோடு இன்று 'கல்கண்டு' சஞ்சிகையையும் தொய்வில்லாமல் நடத்தி வருபவர் **லேனா தமிழ்வாணன்**. கல்கண்டு விலும் எழுதிக்கொண்டு வேறு சஞ்சிகைகளுக்கும் எழுதுகிறார். இவர் தமிழ்வாணனின் மகன்.

ஏதோவொரு வகையில் தமிழ்நாடு இத்தகைய வகையில் வாரிசுத் தொடர்ச்சியைக் கனஞ் செய்ய, நம் நாட்டில் எந்தளவிற்கு எழுத்தாள அப்பாக்கள் இதைப் பேணினர்? மூத்த எழுத்தாளர்களது சுவடுகள் அவர்கள் வீட்டுக்குள் பின்பற்றப் பட்டனவா? அதையும் சற்றுப் பார்ப்போமா...

ஈழத்துச் சிறுவர் இலக்கியத்தை மிக நீண்ட காலமாக ஆளுகை செய்தவர் சகல தரத்தினருக்கும் 'தங்கத் தாத்தா' ஆக இன்றும் இருக்கும் **நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர்**. 'ஏறாத மேட்டிற்கு இரண்டு தொலை' - 'ஆடிப்பிறப்பு' - 'கொழுக்கட்டைப் பொன்னன்' - என்ற தமிழரது ஆழ் மனதில் இன்றும் அருந்தேட்டமாக இருக்கும் - தமிழ் வாழ்வின் பண்பாட்டுக் கலாசார நடைமுறைகளைப் பின்னி நிற்கும் அற்புதமான கவிதைகளை தமிழுக்குத் தந்த கொடையாளி இவர். 'சிறுவர் செந்தமிழ்' என்ற தொகுப்பாக இவரது கவிதைகள் நூலாக்கம் பெற்றிருக்கின்றன.

இப்புலவரின் புதல்வரே **நவாலியூர் சோ.நடராஜா**. நவாலியூர் சத்தியநாதன் என்ற பெயரிலும் சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். இவரது புனைகதையான 'கற்சிலை'ஐ முன்னோடிச் சிறுகதைகளில் ஒன்றாக ஆய்வாளர்கள் பதிவைத் தந்திருக்கின்றனர். இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசைப் பெற்ற இரவீந்திரநாத் தாகூர், ராதா

கிருஷ்ணன் போன்ற மேதைகளின் நாடகங்களையும், கட்டுரைகளையும் இவர் தமிழ் மொழியில் தந்துள்ளார். 'மருதக் கலம்பகம்' இவரது கவிதைத் தொகுதியாகும். காளிதாசனின் 'மேக தூதம்' - இரவீந்திரநாத் தாகூரின் 'சீதாஞ்சலி' ஆகிய உலகப் புகழைப் பெற்ற காவியங்களை இவர் தமிழாக்கித் தமிழ் வாசகனது இலக்கிய அறிவுத் தளத்தை செழிப்பாக்கியுள்ளார். அரச மொழித் திணைக்களத்தில் இவர் கடமை புரிந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

■ ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு, இங்கு தோன்றிய மறுமலர்ச்சிக் குழுவின் இலக்கியப் பணி, சர்வதேச இலக்கியத்தின் பல கதவுகளைத் திறந்து விட்டதென்றால் பொய்யாகாது. இந்த வேரிலிருந்தே முற்போக்குச் சிந்தனை முனைப்பைப் பெற்றதாகவும் கூறலாம்! பண்டிதர்களோடு நல் சிந்தனைகளை உபாசிக்கும் ஆங்கில அறிவைப் பெற்ற இலக்கியவாதிகளும் இதில் குழுமினர். மார்க்சிய சிந்தனையார்களும் இதில் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தனர். இக்குழுவின் தீவிரத் தொண்டராக இருந்து தனது உழைப்பை இதற்கு உரமாக்கியவர் **பண்டிதர் ச.பஞ்சாட்சர சர்மா**. இக்குழுவின் பிரசாரப் பரம்பல் ஏடான 'மறுமலர்ச்சி' சஞ்சிகைக்கு வரத ரோடு சர்மா இணையாசிரியராக இருந்தார். இவர் குறித்து - முடங்கிப் போன - 'கலைச்செல்வி' என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் 'சிற்பி' சிவசரவண பவன் கருத்துரைக்கையில் - ச.பஞ்சாட்சர சர்மா (1916 - 2003) தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகியவற்றில் ஆழ்ந்த புலமையும் - மலையாளம், ஆங்கிலம், பாளி, ஹிந்தி ஆகிய மொழிகளை வாசித்து விளங்கிக் கொள்ளும் ஆற்றலும் - சிங்களம், தெலுங்கு, கன்னடம், குஜராத்தி, வங்காளம் ஆகிய மொழிகளில் நியாயமான அளவு பரிச்சயமும் உடையவராகி அம்மொழிகளில் எழுந்த சிறந்த இலக்கியங்கள் சிலவற்றை மூலத்திலேயே வாசித்து இரசிக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றவர். சில மொழிபெயர்ப்புகளாலும், பல இலக்கியம் சம்பந்தமான கட்டுரைகளாலும், விமர்சனங்களாலும் சிறுகதைகள், இலக்கியக் கட்டுரைகள் போன்றவற்றாலும் தமிழை வளப்படுத்திய பேனா மன்னர்களுள் ஒருவராகக் கணிக்கப்பட்டவர் - என்கிறார்.

பன்மொழி ஆற்றல் படைத்த இலக்கியவாதியான ச.பஞ்சாட்சர சர்மாவின் மகனே சிவானந்த சர்மா என்ற இயற்பெயரையுடைய **கோப்பாய் சீவம்**. தனது தந்தையின் இலக்கிய மரபணுவை பிசுக்காது கோப்பாய் சிவமும் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்குத்

தன் பணியைச் செய்து வருகிறார். ஆனந்த பைரவி, சங்கீதா என்பனவும் கோ.சி. ஒளிந்து கொண்டு எழுதும் புனைபெயர்களாகும். ஈழத்து இலக்கிய நூல் தேட்டத்திற்கு இவர் 'நியாயமான போராட்டங்கள்' - 'தார்மீகக் கோபங்கள்' ஆகிய சிறுகதைத் தொகுப்புகள் இரண்டையும், 'வெள்ளோட்டம்' என்ற நாவலையும் தந்து தந்தையின் தடத்தில் தானும் பயணிப்பதை தமிழுலகிற்கு அறியத் தந்திருக்கிறார்.

■ கிழங்கிலங்கை தமிழுக்குத் தந்த முதுசொம்புலவர்மணி **ஆ.மு.ஷரீப்புத்தீன்**. கவிதை, ஓவியம், நாடகம் என்ற கலை இலக்கிய அலகுகளில் தனது ஆளுமையை வெளிப்படுத்தித் தமிழுலகைப் பரவசப்படுத்தியவர். புலவர் பரம்பரைக் கவிஞராகவே தமிழுலகால் இனங்காணப்பட்டவர். தமிழுலகு இவரைத் தக்க முறையில் கனஞ் செய்திருப்பதாகவே கூறவேண்டும். தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் மத்தியில் உச்சப் பிரபலத்தைப் பெற்ற இலக்கிய அமைப்புகள் இவரது காலத்தால் சாகாத அரும் பணிகளைக் கௌரவித்து விருதுகள் வழங்கிப் பாராட்டி இருக்கின்றன. இவரது சமகாலத்தவரான புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை "என் நாமம் உனக்களித்தேன் நண்பா" என மனந்திறந்து இவரைப் பாராட்டுகிறார். இவரது வெண்பாக்கள், காப்பியங்கள் என்பவற்றோடு இவரது உரைநடை ஆக்கங்களும் நூலாக்கம் பெற்றிருக்கின்றன. வாழ்வை வளப்படுத்தும் அரும் பொக்கிஷங்களென இந்நூல்களைச் சான்றோர் சிலாக்கிக்கின்றனர்.

இம்முஸ்லிம் பெரியாரின் புதல்வர்தான் **ஜின்னாஹ் ஷரீப்புத்தீன்**. மரபுக் கவிதைகள், புதுக் கவிதைகள், காப்பியங்கள் என்பவற்றோடு சிறுகதைப் புனைவிலும் ஜின்னாஹ் தனது இலக்கிய ஆளுமையைத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் நிலைநாட்டி வருகிறார். இவரது படைப்புகளில் தமிழின் சிறப்புக்கள் மங்காது உயிர்ப்புடன் பதிவாகி இருக்கும். இந்த விஷயத்தில் ஜின்னாஹ் ஏனைய கவிஞர்களோடு விலகி நிற்கிறார் என்றே சொல்லவேண்டும்!

"வெண்பா வகவல் விருத்தம் பல வகையும் பண்பாகப் பாடும் திறம் படைத்து - நன்றாக நாட்டிற் பெயரும் புகழும் சிறந்தமையாக ஏட்டிற் குலப் பேர் வரைந்து."

இப்படியாக கவிஞரான மகனைத் தந்தை தமிழ்மணி வாழ்த்தி இருக்கிறார். கரிசனை மிக்க அத்

தந்தையின் எதிர்பார்ப்பு, ஆசி என்பன இம்மியும் குறையாத அளவிற்கு ஜின்னாஹ் தனது தமிழ் உழைப்பால் தமிழ் மண்ணில் தனக்கான ஓர் இடத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறார். பாலையில் வசந்தம், முத்து நகை என மூன்றுக்கு மேற்பட்ட நீண்ட காவியங்கள், 10ற்கு மேற்பட்ட பிறநூல்கள் என்பனவற்றை ஜின்னாஹ் தமிழ் உலகிற்குத் தந்துள்ளார்.

பிரபல புனைகதைப் படைப்பாளி செ.யோகநாதன் - ஜின்னாஹ் வாழ்வினைப் பற்றித் தீட்சண்யமான பார்வை கொண்ட படைப்பாளி. 'தன்னைப் பாதிக்கும் சிறு சம்பவத்தையும் பாசாங்கு ஏதுமின்றி படைப்பாக்கும் திறன் அவரது ஆளுமை' என ஜின்னாஹின் படைப்பாற்றலை மெச்சுகிறார். தக்க முறையில் தமிழ் உலகின் கௌரவங்களையும் ஜின்னாஹ் சகிக்கிறார்.

■ இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கவிதைக்கு புதியதோர் மகப்பேற்றைக் கொடுத்தவர் **மஹாகவி** என்றால் விமர்சக உலகு கூக்குரலிடாது! தான் வாழ்ந்த காலத்தில் வாழ்வின் அசைவியக்கத்தை உள்வாங்கி, அதன் மனித நேயமற்ற பக்கங்களை கடுமையாக எள்ளல் செய்தும், அதன் செழுமைகளைச் சிலாகித்தும் சில குறிப்பிட்ட வரிகளுக்குள் அடக்கி அதற்குக் 'குறும்பா' என நாமமிட்டுக் கவிதா உலகை வியக்க வைத்தவர் 'மஹாகவி' என்ற து.உருத்திரமூர்த்தி. மரபின் கட்டுக்குள் அகப்படாத புது வடிவத்தைக் கொண்ட கவிதைகளைப் பாடித் தமிழ் கவிதைக்கு ஒரு புதுமுகத்தைக் கொடுத்த மஹாகவியை தமிழ்நாடும் வியந்து பார்த்தது! இவரது பா நாடகங்கள் வானொலியிலும், மேடையிலும் வரவேற்பைப் பெற்றன. கோடை, மஹாகவியின் ஆறு காவியங்கள், வள்ளி, குறும்பா, கண் மணியாள் காதை, ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம், வீடும் வெளியும், இரண்டு காவியங்கள், புதியதொரு வீடு, மஹாகவி கவிதைகள் என்பன இவரது நூல்கள். சிறுகதைகளையும் எழுதியவர் இந்த மறுமலர்ச்சி இலக்கியவாதி! ஈழத்தின் முதலாவது கவிதை ஏடான 'தேன்மொழி'யின் இணையாசிரியராகவும் வரதரோடு இருந்தவர். பல புனைகதைகளுள் மறைந்து கவிதை பாடியும் இருக்கிறார். அவரது தமிழ்க் கவிதைக்கான செழுமையான பங்களிப்பை உள்வாங்கி அண்மையில் பூபாலசிங்கப் புத்தகசாலை வெளியிட்ட '20ஆம் நூற்றாண்டின் ஈழத்துக் கவிதைகள்' என்ற கவிதைத் தொகுப்பை மஹாகவிக்கு சமர்ப்பித்து அவரைக் கௌரவித்திருக்கின்றனர்.

மஹாகவியின் மகன் கவிஞர் **சேரன்**. Saturday Review என்ற ஆங்கில சஞ்சிகையின் இணை ஆசிரியராக இருந்தது இவரது மேலதிகத் தகைமை. இவர் வாழும் சூழல் ஊட்டும் ஊட்டங்களால் - இவரது கவிதைகள் - சமராடும் களங்களாகவும் ஜனனம் பெறுகின்றன. அதேநேரம் தந்தையைப் போல் புதிய பரிமாணங்களை இனங்காட்டும் மெல்லிய விஷயங்களையும் தனது கவிதைகளில் தருகிறார். வெறும் ஓசை மாயைக்குள் நின்று கவிதை பாடுவதை இவர் வரவேற்பதில்லை. பல்கலைக் கழகச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தும் சேரன் தனது கவிதைகள் அடிமட்டச் சமூகங்களையும் சென்றடைய வேண்டுமென்ற இலக்கோடு தனது கவிதை இயக்கத்தை வழிநடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்.

இரண்டாவது சூரிய உதயம், கானல்வரி, நீ இப்பொழுது இறங்கும் ஆறு, யமன், எலும்புக் கூடுகளின் ஊர்வலம், மீண்டும் கடலுக்கு ஆகிய கவிதைத் தொகுப்பு நூல்களோடு; 'உயிர் கொல்லும் வார்த்தைகள்' என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பையும் வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூல்கள் அனைத்தும் தமிழ் மொழியையும், இலக்கியத்தையும் சிறப்பிப்பவை. தொகுப்புகள் பலவற்றிற்குத் தொகுப்பாசிரியராகவும் இருந்து சேரன் தனது சக இலக்கியவாதிகளின் மேன்மையில் அக்கறை காட்டி இருக்கிறார்.

எம்.ஏ.நுஃமான், அ.யேசுராசா ஆகியோர் 'புதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள்' என்ற மகுடத்தில் வெளியிட்ட கவிதைத் தொகுப்பை அப்பா மஹாகவி தொடக்கி வைக்க மகன் சேரன் நிறைவு செய்திருப்பது இக்குடும்பத்தின் இலக்கியச் செழுமையை இனங் காட்டுவதாக அமைகின்றது.

'எல்லை கடத்தல்' என்ற நூலை வெளியிட்டிருக்கும் கவிஞர் **ஓளவை**, மஹாகவியின் மகன் என்பதும் மறக்கக் கூடியதல்ல! மேடைகளிலும் தனது இலக்கியப் பணியை விரிவுபடுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்.

■ ஈழத்துக் கவிதைப் போக்கை நெறிப்படுத்தும் இலக்கோடு, கவிஞர்கள் அனைவரையும் ஓரமைப்புக்குள் கொண்டு வருவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டதே, வலம்புரி கவிதா வட்டம் என்ற வகவம். இதைச் சாத்தியப்படுத்த முன் நின்று உழைத்தவர்களுள் கவிஞர் **அல் அஸ்லமத்** உம் ஒருவர். நாடறிந்த கவிஞர். மரபுக் கவிதைகளோடு புதுக்

43வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

கவிதைகளையும் எழுதக் கூடிய ஆற்றலைப் பெற்றவர். வகவம் கவிதா இலக்கிய அமைப்பிற்குத் தலைவராகவும் இருந்தவர். இதன் மூலம் அன்று பெருந்தொகையான புதுக் கவிதையாளர்கள் உருவாகி வகவக் கவிஞர்கள் என்ற பட்டயத்தோடு கவி பாடினர். இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தின் முஸ்லிம் நிகழ்ச்சியில் அல் அஸூமத் தொடர் கவிதை நிகழ்ச்சியொன்றைத் தயாரித்து ஒலிபரப்பிய பொழுது அதில் பல புதுக்கவிதைகளை அறிமுகப்படுத்தினார். கவிதைக்குப் பயில்களமாக மட்டுமன்றி இந்நிகழ்ச்சி புதுக்கவிதையின் நாற்று மேடையாக இருந்ததென்பது அன்றைய வானொலி நேயர்களின் கருத்தாக இருந்தது. இக்கவிதைகள் நூல் வடிவமும் பெற்றிருக்கின்றன.

யதார்த்தமான சிறுகதைகளை கலைத்துவம் கலையாது புணையக் கூடிய கதைஞர் அல் அஸூமத். மானுடத்திற்கு நோக்காட்டை ஏற்படுத்தும் கொடிய பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காணும் உணர்ச்சியோடு இவரது கதைகள் அமைந்திருப்பதை இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பான 'வெள்ளை மரம்' என்ற நூலில் காண முடிகின்றது.

"கவியாகி, சிறுகதை ஆசிரியராகி, 'அமார்க்க வாசம்' மூலம் நாவலாசிரியர்களில் ஒருவராகவும் பரிணமித்துள்ளார் அல் அஸூமத்" என அல் அஸூமத்தின் பன்முக இலக்கிய ஆளுமைகளை வியக்கிறார் ஈழத்து முன்னோடி நாவலாசிரியரான சுபைர் இளங்கீரன்.

தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு அல் அஸூமத்தின் வாரிசாகக் கிடைத்திருப்பவர் **இப்னு அஸூமத்**. வகவத்தின் கவிதை அரங்குகளில் தந்தையோடு சேர்ந்து கவிதைச் சமர் புரிந்து இப்னு தமிழ் கவிதா உலகை வியக்கச் செய்தவர். புதுக்கவிதை ஈழத்தில் வீறு கொண்டெழுந்த காலத்தில் அதை வளப்படுத்திய முன்னரங்கக் கவிஞராக இருந்தவர். இன ஒருமைப்பாட்டைத் தனது பாடு பொருளாகக் கையாள்பவர். தனக்குப் பிடித்த உன்னதமான சிங்களச் சிறுகதைகளை தமிழில் மொழிபெயர்த்து தமிழ் வாசகனுக்கு வாசிக்க வசதி செய்து கொண்டிருக்கிறார். சிங்கள சினிமாவையும் அடிக்கடி தமிழில் விமர்சிக்கிறார். டொமினிக் ஜீவாவின் சிறுகதைகள் சிலவற்றை அழகியவடு என்ற சிங்கள மொழிபெயர்ப்பாளரோடு சேர்ந்து 'பத்ர பிரகத்திய' என்ற பெயரில் சிங்களத்தில் வெளியிட்டவர்.

■ ஈழத்து இலக்கியம் அறுபதுகளில் நவமலர்ச்சி பெற்ற காலத்தில் - முற்போக்கு அணியில் நிமிர்ந்து நின்று, முற்போக்கு அணியை முடக்க எத்தனித்த எதிரிப் படையைத் தனது மகோன்னதப் புனைவுகளாலும், கட்டுரைகளாலும் மடக்கிப் பின்வாங்க வைத்தவர் **செ.யோகநாதன்**. ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் மறக்க முடியாத கதாபாத்திரமாகத் தனது படைப்புகளால் நிறுவி இருக்கிறார். ஏராளமான சிறுகதைகள், நாவல்கள் ஆகியவற்றைப் படைத்துத் தமிழகத்து விமர்சகர்களை வியக்கவும் வைத்திருக்கிறார். தமிழகத்தில் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்த பொழுது 'ரத்னபாலா' என்ற சஞ்சிகையை இவர் வெளியிட்டார். இவரது உரைநடையை அமரர் வல்லிக்கண்ணன் போன்ற தமிழ் இலக்கிய அறிஞர்கள் மெச்சியதுண்டு. வாசிப்பு ரசனை மிக்க இவரது நூல்கள் தேடிப் படிக்கத் தூண்டுபவை. இவரது நாமம் தமிழ்நாட்டு இலக்கியவாதிகள் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. சிறுவர் இலக்கியத்தையும் இவரது பேனா உழுதிருக்கின்றது. இவரது இலக்கிய சேவைக்கு வம்சத் தொடர்ச்சியைக் கொடுப்பவர் இவரது மகன் **யோசுத்யன்**. 'தங்க முடிப் பூனையார்' என்ற சிறுவர் இலக்கியத்தில் சிறகசைக்கத் தொடங்கி இருக்கிறார்.

■ நேர்மையான இலக்கிய உழைப்பால் தமிழ் இலக்கியவாதிகளின் கவனத்தைத் தன்பால் கவிய வைத்தது தமிழ்க் கதைஞர் வட்டம். இதன் கருக்கம் தகவம் என்பது. இதன் சேவையை அன்று தமிழகத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருந்த இலக்கிய சிந்தனை என்ற இலக்கிய அமைப்போடு ஒப்புநோக்கிச் சிலா கித்தனர் இலக்கிய அபிமானிகள். நீண்ட காலமாக இந்த அமைப்பிற்குத் தலைவராக இருந்து அதன் இலக்கியப் பணிகளைச் செம்மையாக நெறிப்படுத்தியவர் மூத்த இலக்கியவாதியான **வ.ரோசையா**. இளையோருக்குப் பா வடிவில் கதை கூறுவதில் நிபுணர்! சந்தனக் கிண்ணம், புதிய பூக்கள், சண்டியன் ஓநாய் என்ற சிறுவர் நூல்களால் இளைய சமுதாயத்தைத் தன் வசப்படுத்தி இருக்கிறார். 'குறள் வழி வாழ்வு' என்ற இவரது திருக்குறள் விளக்கக் கட்டுரை நூல் இளைய சமுதாயத்தை மட்டுமன்றி மூத்தோரையும் கவர்ந்தது. பத்திரிகை விமர்சனத்தைப் படித்து, முகவரியை விசாரித்து, வீடு தேடிச்சென்று ஆசிரியரைப் பார்த்து புத்தகத்தை ஒரு வாசகன் வாங்கினதென்றால் அது இந்நூலைத்தானெனத் துணிந்து கூறலாம். இலத்திரன் ஊடகமான வானொலியின் மூத்த தயாரிப்

பாளர் இவர். இளைஞர் மன்றம், சிறுவர் மலர் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் இவரது அக்கறையான தயாரிப்பு முறைமைகளால் இன்றும் வானலைகளில் உயிர்ப்புடன் இருக்கின்றன.

இலக்கியத்தில் வ.இ.இன் தொடர்ச்சி அறுந்து விடக் கூடாதென்ற பக்குவமான நோக்கில் அவரது மகளான **வசந்தியை** இன்றைய இலக்கிய உலகு அரவணைத்திருக்கிறது. இலக்கிய சிந்தனையில் அதி தீவிரத் தன்மையைக் காட்டாது வசந்தியும் தனது தந்தையைப் போல் மென்போக்கைக் காட்டுகிறார். காத்திரமான விமர்சனத்தோடு தன்னால் சிறுகதைகளையும் படைக்க முடியுமென்பதை நிறுவி வருகிறார். தமிழ் கதைஞர் வட்டத்திற்கு (தகவம்) இவரது பணியும் கிடைத்ததென்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்! வ.இ.யைப் போல் இலக்கிய மேடைகளிலும் வசந்தி தனது இலக்கிய ஆளுமையைச் செழிப்பாக்கி வருகிறார்.

■ ஆங்கில இலக்கியப் படைப்பாளியும், யாழ்ப்பாணத்தவருமான அழகு சுப்ரமணியத்தின் ஆங்கிலச் சிறுகதைகளைத் தமிழாக்கம் செய்து, 'நீதிபதியின் மகன்' என்ற தொகுப்பு நூலில் உள்ள டக்கி வெளியிட்டவர் **ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்**. இலக்கிய நூல் மொழிபெயர்ப்பில் இந்நூல் ஒரு சாதனையை ஏற்படுத்தியதை இலக்கிய உலகு அறியும். ஆங்கில மூலத்தின் அசல் கெடாதிருக்கும் வகையில் காந்தன் இதை தமிழ் உரைநடைக்குள் கொண்டு வந்திருந்தார். தினகரனின் முன்னாள் பிரதம ஆசிரியர் இவர் என்பது மறக்கக் கூடிய விஷயமல்ல! 'காலச் சாரளம்' ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் சிறுகதைத் தொகுப்பாகும்.

தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் வழங்கி இருக்கும் படைப்பாளி அவரது மகன் **அனோஜா**. முதிர்ச்சியும், காத்திரமும் கொண்ட கவிதைகள் மூலமாக அனோஜா அப்பாவின வழிக்கு வந்திருக்கிறார். தனது கவிதைத் தோழியை மறந்து ஏனோ இப்பொழுது கட்டுரை இலக்கியத்தில் கவனஞ் செலுத்துகின்றார். பத்திரிகையில் தனது எழுத்தை வாழவைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

■ இலக்கியவாதிகளைத் தனது இதயமாக நேசிப்பவர் - வளர் இளம் பருவத்தில் தன் எழுத்துருக்களுக்குக் களம் கொடுத்த சிரித்திரன் சுந்தரின் நாமத்தில் சிறுகதைப் போட்டி ஒன்றை ஏற்படுத்தி வருடாந்தம் இலக்கியத்தை ஊக்குவித்துக் கொண்டிருப்பவர் **சுதாராஜ்**. சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை,

சிறுவர் இலக்கியம் என்பவற்றில் தனது பெயரை உச்சமாக நிலைநாட்டி வருகிறார். இவர் நாவலுக்குச் சாஹித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றவர். இவரொரு மின்னணுப் பொறியியலாளரென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சுதாராஜ் வாரிசுகள் மூன்றை இலக்கிய உலகிற்கு வழங்கி இருக்கிறார். நடுநிலைக் கல்வியைப் பெற்றுவரும் இவர் மகன் **அணந்தன்** தன்பங்களிப்பாக சிறுவர் இலக்கியத்திற்கு 'அபர்ணிக்காவின் நாய்க்குட்டிகள்' என்ற நூலை அளித்துள்ளார். இவரது இன்னொரு பிஞ்சான **ஆருத்ரா** சுதாராஜ் 'முயலுக்கு மீண்டும் தோல்வி', 'அணில் அப்புவிற்று ஒரு பாடம்' என்ற நூல்களையும், மகளான **தேனுகா** சுதாராஜ் 'பேசும் பொம்மைகள்', 'முயல்குட்டியின் விளையாட்டுத் துவக்கு' ஆகிய நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளனர். இச்சிறுவர்கள் பரிசுகளையும் பெற்றதுண்டு.

■ பிரபல எழுத்தாளர் **செங்கை ஆழியானின்** மகன் **பிரியா குணராசா** 'மண்ணின் மலர்கள்' என்ற தொகுப்பில் வெளியான 'முள்முருக்கு' என்ற சிறுகதையுடன் நின்று விட்டார். தொடர்ந்திருக்கலாமே!

■ நீர்கொழும்பு நகருக்கு ஒரு இலக்கிய முகத்தைக் கொடுத்தவர் **நீர்கொழும்பு முத்துலங்கம்**. காத்திரமான சிறுகதைகளை எழுதியவர். 'ஒரு ஜனனத்தின் அஸ்தமனம்' இவரது நூலாகும். திரைக்குப் பின்னால் - சிங்கள சினிமாவுக்குத் தனது பங்களிப்பைச் செய்தவர். இவரது வழித்தோன்றலே **ஜே.கே.1** சில சிறுகதைகளைப் படைத்த இவர் இப்பொழுது காணாமல் போய்விட்டார்.

புலம்பெயர் இலக்கியம் பிறந்து மூன்று சகாப்தங்களுக்கு மேலாகியும் இன்னமும் வாரிசுகள் தலைகாட்டவில்லையே!

மனதுள் சிறைப்பட்டிருக்கும் சில இலக்கியத் தகவல்கள் வாசகருக்காக இதுவரை பகிரப்பட்டன. சிலருக்கு இவைகள் புதினமாகவுமிருக்கலாம்! புளித்துப் போனவையாகவும் இருக்கலாம்!

இருந்தும் இலக்கியம் - அன்று தின்று அன்றே மறக்கக் கூடிய உப்புச் சப்பற்ற சங்கதியல்ல! அதன் பதிவுகள் இளைய சந்ததிக்கு ஊக்க மாத்திரையாக இருக்கும் என்ற தூர நோக்கோடு இந்த ஊழியம் செயல்படுத்தப்பட்டதாகும்.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்கம் விருது வழங்கிக் கௌரவித்தது.

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்கம் 07.01.2007 அன்று பிரமாண்டமான அளவில் பெரேரா அரங்கில் தனது கலை விழவை நடாத்தியது.

அவ்விழாவின் இறுதியில் பேராசிரியர் துரை மனோகரன் தலைமையில் மல்லிகை ஆசிரியரைக் கௌரவிக்குவம் நிகழ்ச்சியும் இடம்பெற்றது.

பேராசிரியர் அருணாசலம் அவர்கள் திரு. டொமினிக் ஜீவாவின் இலக்கியச் சாதனைகளைக் குறிப்பிட்டுப் பேசினார்.

பேராதனைப் பல்கலைக் கழக உபவேந்தர் எச். அபயகுணவர்த்தன அவர்கள் டொமினிக் ஜீவாவுக்குப் பொன்னாடைப் போர்த்தி, விருது வழங்கிக் கௌரவித்தார். இறுதியில் மல்லிகை ஆசிரியர் நன்றியுரை வழங்கினார்.

இரு காலகட்டங்களில் இலக்கியத்தில் இனங் காணப்பட்ட - பிதாமகர்களும் அவர்களது வாரிசுகளும் பட்டியலிடப்பட்டிருக்கின்றனர். ஒரே கூரையின் கீழ் வாழ்ந்த - வாழுகின்ற இந்த இலக்கிய ஆளுமைகள், தந்தைமாரைக் கூறித்தான் வாரிசுகளை அறிய வைப்பதா? அல்லது வாரிசுகளைச் கூறித்தான் தந்தையரைச் சுட்டுவதா? என்ற தடுமாற்றத்தை வாழும் சூழலில் விதைத்துள்ளனர். இவர்களது சாதனைகளை உரைத்துப் பார்க்கும் பொழுது ஒளி வட்டங்களின் செல்வாக்கோ - குளிர்காய்தலோ எந்த வகையிலும் இவர்களது பணிகளிலோ அல்லது செல்வாக்கிலோ தலை காட்டாதிருப்பதை அறிய முடிகிறது. இந்த வாரிசுகளும் கலை ஆளுமையைச் சகிக்க யோகமே காரணமெனலாம்.

இந்தத் தலைமுறைகளை முரணற்றவையெனக் கூறமுடியாது! அது சாத்தியமானதே! இவைகள் வாழ்ந்த - வாழும் காலகட்டங்கள் அவை உருவாக்கி இருக்கும் சூழல், சிந்தனை மரபு இவைகளுக்கு மூளைச் சலவை இட்டிருக்கலாம்! அந்த

முரண்கள் இலக்கியக் கொள்கைகளில் ஊடுருவி இருக்கும். என்றோவொரு நாள் ஒரு ஆய்வாளன் இவ்விடயத்தை ஆய்வு செய்யும் பொழுது இவைகளைக் கண்டடைவது சத்தியம்! அவர்களது படைப்புகள் இதை நிதர்சனப்படுத்தும்!

ஆக, இந்த இருவேறு தலைமுறைகள் - தந்தையரும் வாரிசுகளும் பொய்யா மொழிப் புலவர் திருவள்ளுவரின் வாக்கை மெய்யாக்கி இருக்கின்றனர்.

“தந்தை மகற்கு ஆற்றும் நன்றி அவையத்து முந்தி இருப்பச் செயல்.”

அது தந்தைக்கென்றால் எச்சங்களுக்கு -

“மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை என் நோற்றான் கொல் எனும் சொல்.”

எனவே, திருவள்ளுவரே நாடி நிற்கும் இந்தச் சமூக முன்னேற்றச் செயல்பாடு தொடர வேண்டும். அது சமுதாயத்தை நெறிப்படுத்தும்! ●

காலை வெயில் கள்ளென உறைத்தது. மோட்டார் சைக்கிளொன்று முற்றத்தில் வந்து நிறுத்திய ஓசை கேட்டது. யாரென அறியும் உந்துதலில் வீட்டுக்குள் இருந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தேன். கவலை தோய்ந்த முகத்துடன், சோர்ந்த நடையில் ஜெமீல் என்முன் வந்து நின்றான். எப்போதுமே கலகலப்பாக விருக்கும் இவனுக்கு இன்று என்ன நேர்ந்து விட்டது? ஏதும் பிரச்சினைகளே?

எனக்கும் அவனுக்கும் அப்படியொன்றும் பெரிய நெருக்கம் இல்லை. எதேச்சையாகத் தெருவில் கண்டால் கதைத்துக் கொள்வோம். இவனை டொக்டர் என்றே பலரும் அழைப்பார்கள். வெள்ளப்புவையில் ஒரு யூனானி டிஸ்பென்சரி நடத்துகிறான். வைத்தியத்தை முறைப்படி கற்றுத் தேர்ந்தவனல்ல. பிள்ளை கரைக்கும் டொக்டர். அவ்வளவுதான்.

போலி வைத்தியச் சான்றிதழைக் கைவசம் கவசமாக வைத்திருப்பான். இவனை நாடி அந்தரங்கமாகப் பலபேர் வந்து போவதுண்டு. பணக்காரர் தொட்டு ஏழைகள் வரை - இத்தொழிலால் பணம் குவிகிறது. இதைக் கைராசி எனக் கூறலாமா?

அப்படியொரு மண்ணாங்கட்டியும் கிடையாது. கர்ப்பத்தைக் கலைத்து, பெரும் பாவத்தைச் சமக்கிறான். கருச் சிதைவு செய்வதில் அனுபவச் சாத்தியமுள்ளவன். கள்ள உறவில் ஜனிக்கவிருக்கும் சிசுக்களை முளையிலேயே கிள்ளி எறிவான். சமூக மீறல்களைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு ஜாலியாக வாழ்பவன்.

ஜெமீலுக்குத் திருமணமாகி இரு குழந்தைகளுண்டு. குடும்பத்தைப் பற்றி எந்தக் கரிசனையும்ற்று, தன்னிச்சையாக ஊரைச் சுற்றித் திரிவான். இந்தத் தொழில் ஞானம், பரம்பரையாக தந்தை வழி வந்து சேர்ந்தது. தந்தை ஒரு நாட்டு வைத்தியர். அந்நாளில் கருச்சிதைவு வைத்தியம் பார்ப்பதில் பெரும் பிரக்யாதி பெற்றவர் அவர்.

‘இப்படிப்பட்டவனோடு என்ன ஓட்டுறவு?’ என, என் மனசாட்சி நெருடும். என்றாலும் இவனை முற்றாகத் ஒதுக்கித் தள்ளவும் என்னால் இயலவில்லை. காரணம், பிறரது கஷ்டங்களுக்குத் தாராள மனதுடன் உதவுபவன். எனக்கு ஏற்பட்ட நெருக்கடியான சூழ்நிலைகளில் கை கொடுத்து உதவியிருக்கிறான்.

இந்தத் தொழிலை உதறிவிட்டு, வேறு ஏதாவது தொழிலொன்றைச் செய்யும்படி பலமுறை கூறியிருக்கிறேன்.

“வேறு தொழில் செய்தால் இப்படிப் பணம் சுரக்குமா?” என்று எதிர்க் கேள்வி கேட்டான்.

‘இந்தக் கருக்கலைப்பு விஷயத்தை எப்படிக் கையாள்கிறாய்?’ என்று பலமுறை கேட்டும், ஒரு புன்னகையை மட்டுமே பதிலாகத் தருவான். ஒருநாள் குடிபோதையில் அந்தச் சிதம்பர ரகசியத்தை என்னிடம் கக்கி விட்டான். “புன்னக்காய் மரச்செடியை வெட்டிச் சீவி, ஈக்கில் போன்று கூர்மையாக்கி, வெய்யிலில் பழுக்கக் காய்ச்ச வேண்டும். மேலும் சீவி, கூர்மைப்படுத்திய பின் கருத்தரித்திருப்பவரின் பிறப்புறுப்பினூடாகப் பக்குவமாக உட்செலுத்திக் கர்ப்பத்தில் குத்தியமுத்த வேண்டும். குருதி கொப்பளிக்கும். ஒரு கிளாஸ் சாராயம், இரண்டு டிஸ்பிரின் மட்டுமே மருந்து. மூன்று நாட்களில் கரு முற்றாகச் சிதைந்து விடும். சில கேஸ்கள் மரணம் வரை செல்லும் ஆபத்துமுண்டு” என்றான்.

நான் ஆச்சரியத்தால் அதிர்ந்து போனேன். எத்தனை பெரிய பாவமான காரியமிது.

“அதுசரி, ஜெமீல் இப்போது ஏன் என்னைத் தேடி வந்தாய்?” என வினவினேன்.

“பிரச்சினைதான்! உன்னுடைய உதவி தேவை!” எனக்கூறி ஒரு கடிதத்தை நீட்டினான்.

‘பலமுறை விசாரணைக்கு அறிவித்தும் வரவில்லை. பள்ளிவாசலுக்கும், பொலிஸுக்கும் அறிவித்தும் கூட வரவில்லை. மேற்குறித்த தவணைக்கு வராது போனால், பொலிஸ் வாரண்ட் மூலம் கைது செய்ய வேண்டிவரும்.’

இப்படிக்கு,
காதியார்.
காதி நீதிமன்றம்.

“வெள்ளம் தலைக்கு மேலால் போன பிறகுதான், என்னுடைய உதவியை நாடி வந்திருக்கிறாய். ஒரு வருட காலமாய் வீட்டுக்குப் போகவேயில்லை. பிள்ளைகளுக்குச் சிலவுக்கு பணம் கொடுக்கவுமில்லை. உன்பக்கம் நியாயமே இல்லாதபோது, உனக்கு வக்காலத்து வாங்க நானெப்படி வர முடியும்?”

“இல்லை மச்சான்! மனைவியோட பெரிய சண்டைகள் ஏதுமில்லை. மாமிதான் என்னை குடிசை நாடே, என்று ஏசிட்டா. அதனாலதான் நான் வீட்டுக்குப் போகல்ல. நீ என்னோடு காதிக்கோர்ட் போக வர வேண்டும். பிளீஸ் இதற்குமேல் மனைவி, மக்களோடு அன்பாய் இருப்பேன். என்னை நம்பு” என்று நெகிழ்வாகக் கூறினான். இருவருமாக மோட்டார் சைக்கிளில் புறப்பட்டோம்.

அது ஒரு குக்கிராமம். நீண்ட செம்மண் பாதையில் மரங்கள் கிளை பரப்பி நிழலைச் சொரிந்தன. பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளின் கீச்சு கீச்சுச் சத்தம் தெளிவின்றி ஒலித்தது. ஊரின் நடு மையத்தில் கம்பீரமான ஜும்மாப் பள்ளிவாசல் தூய்மை துலங்கக் காட்சி தந்தது. நாலைந்து சிறிய கடைகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக! அந்த மதியப் பொழுதில் சில கிராமவாசிகள் நடமாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் இருவருமாகத் தேநீர்க் கடையொன்றில் பிரவேசித்துத் தேநீர் தரும் வரை வாங்கில் அமர்ந்து காத்திருந்தோம்.

தலையெங்கும் வெள்ளை நரை பரவிய முதியவரொருவர் கடைக்குள் வந்து இடுங்கிய கண்களால் என்னைக் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு, என் பெயரைச் சொல்லியழைத்தார். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒரு முப்பது வருடங்களுக்கு முன் கொழும்பில் நாம் கம்பனியொன்றில் வேலை செய்த சம்பவங்களை அவர் நினைவு கூறி விபரித்தார்.

கடந்த காலங்கள் என் கண்முன் விரிந்தன. மூவருமாக உரையாடிய வண்ணம் தேநீர் அருந்தினோம்.

“இந்தக் காதியார் எப்படிப்பட்டவர்?” முதிய வரிடம் ஜெமீல் ஆர்வத்தோடு கேட்டான்.

“அவர் நெருப்புத் தணல் தொர்! லஞ்சம், சந்தோஷம் எண்டு எதையும் வாங்க மாட்டார். நேர்மையான ஆள்!”

ஜெமீலின் முகத்தில் ஏமாற்றம் பரவுவதை நான் அவதானிக்கத் தவறவில்லை. எதையும் காசினால் மடக்கலாம் என்ற அவனது உள்நோக்கம் பிசிபிசுத்துப் போனது.

பெரிய அரண்மனை போன்ற வீடு. முன் கேர்ட் அரைவாசி சாத்தியிருந்தது. ஓசையின்றி இருவரும் உள்ளே சென்றோம்.

ஈஸிச் செயரில் சாய்ந்த வண்ணம் ஒரு ஒல்லியான ஆகுருதி இங்கிலீஸ் பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தது. கட்டம் போட்ட சாரம், வெள்ளை நிற கைகட்ட பெனியன், மூக்குக் கண்ணாடி, வெள்ளைத் தாடி, தொழுது தழும் பேறிய நெற்றி. தோற்றத்தில் ஒரு கௌரவமான மனிதர் என்ற சாயல் தெரிந்தது.

நான் மெல்லிய தொனியில் சலாம் உரைத்தேன். பத்திரிகையை மடித்து பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு, அலட்சியமாக, கனிவற்ற பார்வையினால் எங்களை அளந்தார்.

“என்ன விஷயம்?”

“நாங்கள் நீர்கொழும்பிலிருந்து வருகிறோம் சேர். இவரது வழக்கு விஷயமாக உங்களோடு பேசவேண்டும்.”

“என்ன பெயர்?”

“ஜெமீல்...”

“கேட்டுக்கு வெளியே போடா ராஸ்கல்!”

நாங்கள் திகைத்து நின்றோம். இப்படியொரு மோசமான வரவேற்பு கிடைக்குமென நாங்கள் எதிர் பார்க்கவில்லை. சிறிது நேரம் அங்கு அசாத்திய மௌனம் நிலவியது. ஜெமீலைச் சற்றுத் தள்ளி நிற்குமாறு சமிக்கை செய்துவிட்டு நான் பேச முற்பட்டேன்.

“சேர், நீங்கள் ஒரு அரசு உத்தியோகஸ்தர். நாங்கள் உங்களோடு வழக்கு விஷயமாகப் பேசத்தான் வந்திருக்கிறோமே தவிர, உங்களிடம் கடன் கேட்டு வரவில்லை. சட்டம், நியாயம் எல்லாம் எனக்கும் தெரியும். எமது பிரதேசத்தில் நானும் ஒரு காதிக்கோர்டு ஜூரி.

ஒரு குடும்பத்தை அவசரப்பட்டு பிரித்து விடுவதை விட, சமரசம் செய்து சேர்த்து வைப்பதில்தான் நன்மை இருப்பதாக மார்க்கம் சொல்கிறது.”

அவர் என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். அவரது கோபம் தணியவில்லை.

“இவனுக்கு என்ன மரியாதை வேணும்? ஒன்று அல்லாவுக்குப் பயப்பட வேண்டும். அல்லது சட்டத்திற்கு பயப்பட வேண்டும். இவனுக்கு எத்தனை தடவை கோர்ட்டுக்கு வரும்படி தகவல் அனுப்பியிருக்கிறேன். ஒருமுறையாவது வரவில்லை.”

“நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் உண்மை. ஒப்புக் கொள்கிறேன். மனிதர்கள் தவறு செய்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் திருந்தி நல்லபடியாக வாழ்வதற்கு சந்தர்ப்பம் அளிக்க வேண்டும் சேர்!”

“உங்களுக்கு விஷயம் புரிகிறது. நீங்கள் இப்படி இருங்கள். ஐ ஆம் சொரி, மிஸ்டர். எனக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் அப்படி பேசிவிட்டேன்” என்று அவர் தணிந்த குரலில் பேசலானார்.

“ஒரு வருஷத்திற்கு மேலாக மனைவி, மக்களுக்குச் சிலவுக்குக் கட்டவில்லை. இவனது மனைவி கடைசிப் பிள்ளையை பெறும்போது மிகவும் ஆபத்தான நிலையில் இருந்தபோது, அறிவித்தும் போய் என்னவென்று பார்க்கவில்லை. பல பெண்களோடு தொடர்பும், குடிப்பழக்கமும் இருப்பதாக அறிகிறேன். பெண் தரப்பார் இவனிடமிருந்து தாபரிப்புப் பணமும், விவாகரத்தும் கோரியிருக்கிறார்கள்.

வழக்கை விசாரிப்பதற்கு முன் பத்தாயிரம் தாபரிப்புப் பணம் கட்ட வேண்டும். சேர்ந்து வாழ்வதா? பிரிந்து போவதா? என்பதைப் பற்றி இப்போதைக்கு என்னால் ஒன்றும் கூறமுடியாது. பெண் தரப்பாரையும் விசாரித்துவிட்டுத்தான் முடிவு சொல்லலாம்” என்றார் காதியார்.

எப்படியாவது சேர்த்து வைத்து, திருந்தி வாழ்ந்துக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் அளியுங்கள் சேர்” என்று அவரை வினயமாகக் கேட்டுக்கொண்டேன். அவர் என்னோடு நாட்டு நடப்பு, அரசியல், சமூக நெருக்கடிகள் என்று பல விடயங்களை மனம் விட்டுப் பேசினார்.

‘இறைவா! நான் செய்யும் தவறுகளுக்காக என்னை நீ தண்டிப்பாயாகில் உனக்கும் எனக்கும் என்ன வேற்றுமை?’

“இது பாரசீக்கக் கவிஞர் உமர்கய்யாமின் பாடல் சேர்!”

“உமர்கய்யாமை நானும் படித்திருக்கிறேன். அவர் ஒரு இறை நிராகரிப்பாளர்!” என்றார்.

“நிராகரிப்பும், நேசிப்பும் மனித மனமாற்றங்களால் எப்போதும் நிகழக்கூடியதுதான்” என்றேன்.

“அடிப்படையில் ஒரு முஸ்லிம் இறை விகவாசத்திலிருந்தும், மதக் கோட்பாட்டிலிருந்தும் தடம்புரளக் கூடாது!” என்றார்.

“சேர்! இஸ்லாம் அறிவுப்பூர்வமானதா? பக்தி பூர்வமானதா? உங்களது கருத்து என்ன?”

“இரண்டும் சேர்ந்ததுதான் என்பது என் கருத்து.”

நீண்ட நேரமாகக் காதியாரும் நானும் மனம் விட்டுக் கருத்துப் பரிமாறிக் கொண்டோம்.

“சரி நீங்கள் போய் அசரு தொழுகைக்குப் பின் வாருங்கள். பெண் வீட்டாரும் வருவார்கள். வழக்கை விசாரிக்கலாம்” எனக் கூற, நாங்கள் விடைபெற்றோம்.

பின்னேரம் அந்தச் சிறிய மண்டபத்தில் விசாரணைக்காகப் பெண் வீட்டாரும் வந்திருந்தார்கள். தாபரிப்புப் பணமாக ரூபாய் பத்தாயிரம் உடன் கட்ட வேண்டுமென காதியார் உத்தரவிட்டார். பாதிப் பணம் ஐயாயிரம் ரூபாய் இப்போது கட்டுவதாக ஜெமீல் ஒப்புக் கொண்டான். இதற்குமேல் குடும்பத்தோடு சேர்ந்து பிரச்சினையின்றி ஒற்றுமையாக வாழ்வதென்ற உறுதியை ஜெமீலும்,

“வேண்டாம்! இவரோடு எனது பிள்ளைக்கு வாழ முடியாது. விவாகரத்து (தலாக்) தரவேண்டுமென்று” பெண்ணின் தாயாரும் பெரும் சர்ச்சையில் ஈடுபட்டனர். கணவனும், மனைவியும் ஒருவரையொருவர் ஏறிட்டுப் பார்த்தனர். பார்வையில் ஈர்ப்பு இருந்தது.

“சரி நடந்ததெல்லாம் போகட்டும். உங்களுக்கு இரண்டு குழந்தைகள் இருக்கிறது. அதுகளுட எதிர் காலம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. இருவரும் சேர்ந்து வாழ விருப்பமா?” என்று பெண்ணிடம் காதியார் கேட்டார்.

பெண் எதுவும் கூறாமல் சிறிது நேரம் மௌனம் சாதித்தாள். அவளது தாயாரும் கூட வந்த சகோதரனும், “வேண்டாம். பிரித்து விடுங்கள்” என்று வலியுறுத்தினர்.

“சேர்! ஒரு சின்ன வேண்டுகோள்! கணவனும், மனைவியும் தனிப்பட்ட முறையில் பேசினால்தான் தீர்வுக்கு வரமுடியும். மற்றவருடைய அபிப்பிராயங்கள் ஒருபுறமிருக்கட்டும். கணவனும், மனைவியும் ஒருசில நிமிடங்கள் தனிப்பட்ட முறையில் பேசித் தீர்மானிக்க அனுமதி வழங்குங்கள்” என்றேன் நான்.

“சரி! அது நல்ல யோசனைதான். இந்த அறைக்குச் சென்று இருவரும் பேசிவிட்டு வந்து முடிவு சொல்லுங்கள்” என்றார், அவர். சற்று நேரத்தில் இருவரும் பேசிவிட்டு வெளியே வந்தனர்.

“என்ன முடிவு?” காதியார் பெண்ணிடம் கேட்டார்.

“இதற்கு மேல் நல்லபடியாக வைத்து எங்களைக் காப்பாற்றுவதாக அவர் சொல்கிறார்...”

“அதற்கு நீ விருப்பமா?”

“விருப்பம்... சேர்!”

இத்தனை கெதியில் சமாதானத் தீர்வை எட்டி விட்டதில் நான் அகமகிழ்ந்தேன். பெண் வீட்டாரின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி இருக்கவில்லை.

“அடுத்த தவணைக்கு வந்து, பாக்கிக் காசையும் கட்டிவிட்டு, இதற்கு மேல் எந்தத் தவறையும் செய்ய மாட்டேன் என்ற உறுதிமொழியை எழுத்து மூலம் எனக்குத் தந்துவிட்டுப் பெண்ணையும், குழந்தைகளையும் அழைத்துச் செல்லலாம்” என்று காதியார் தீர்ப்பு வழங்கினார்.

ஜெமீலின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. குழந்தைகள் இருவரையும் அருகில் அழைத்து அன்பைச் சொரிந்து கொண்டிருந்தான். காலம் நகர்ந்தது. ஜெமீலின் நடவடிக்கைகளில் பெரிய மாற்றம் நிகழ்ந்திருப்பதை அறிந்து கொண்டேன். அவன் தன் தீய பழக்கங்களை விட்டுத் தூர ஒதுங்கி குடும்பத்திற்கேற்ற ஒரு நல்ல கணவனாக மாறியிருந்தது, என் மனதிற்கு பெரும் மகிழ்வையளித்தது.

தனது பழைய தொழிலை விட்டு விட்டு, ஒரு கொமினிகேசனுக்கு உரிமையாளனாகியிருந்தான். பிரிந்து சின்னாபின்னமாகவிருந்த ஒரு குடும்பத்தை சேர்த்து வைத்ததில் எனது பங்கு முக்கியமானது என்பதை நினைக்கையில் மனதிற்கு ஆறுதலாயிருந்தது. ●

மல்லிகை ஆண்டுச் சந்தா

கவைஞர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள்.
மல்லிகையுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

42வது ஆண்டு மலர் தேவையானோர் தொடர்பு கொள்க.

**ஆண்டுச் சந்தா 300/-
தனிப்பிரதி 25/-
ஆண்டு மலர் 150/-**

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி :
201/4, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி,
கொழும்பு 13.

தொலைபேசி : 2320721

(காசுக்கட்டளை அனுப்புவோர் Dominic Jeeva, Kotahena. P.O.
எனக் குறிப்பிடவும்.)

ஒவ்வொரு நாளும்
வலிப்பெறும்
வலியின் வீச்சில் நான்.

இற்றுப்போன கனாக்களுடன்
இமைகளை விரிக்கிறேன்.
வில்லெந்திய விம்பம்
விரைகிறது.

இரும்புக் குரலால் உறுமும்
இராட்சத உருவத்தால்
என் மரபு வழிப்பீடவியல்புகள்
ஈய்ந்து விடுகின்றன.

சமத்துவத்தை வாசிக்க விளைகையில்,
சிரத்தைக் கத்தரிக்க
முனைகிறாய்.

உன் ஒவ்வொரு சுவாசத்திலும்
விஷதீ தடங்கள்
விஞ்சித் தீய்த்து விடுகின்றன
என்னை.

அந்த வட்டத்துள்
சுருண்டு நெரிகிறது
என் ஆத்மா.

இருப்பு

- வஸீம் அக்ரம் -

ஆதிவாசி போல்
என் சுயம்
உருமாறியிருக்கிறது.
நிர்ப்பந்தத்தை நோக்கியவுன்
நியாயமற்ற முடிக்கத்தை
நிராகரிக்க விளைந்தும்
இயலாமல் களைத்து விடுகிறது
என் விரிய எண்ணம்.
மீண்டும் நான்; என்
இருட்டறையை நோக்கி
உட்காயங்களுடன்
உருகியுறைகிறேன்.

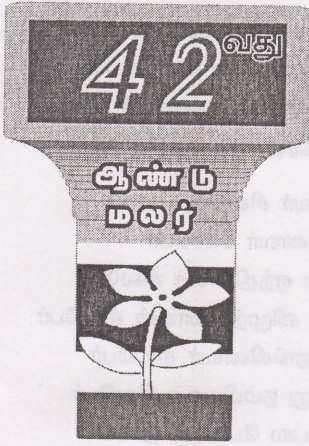
Best Wishes To Mallikai

KAR FREIGHT SERVICES

Freight Forwarding, Clearing,
Transport &
Insurance Agents.

No. 71, George R.de Silva Mawatha,
Colombo - 13

Office Tel : 2385950
Res Tel: 2933236
Mobile : 0777 - 901628

மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் சுனாமிக்கு முன்னருங்கூட அவ்வப்போது பாரிய வெள்ளப் பெருக்கு, சூறாவளி, புயல் போன்ற இயற்கை அனர்த்தங்கள் ஏற்பட்டு வந்துள்ளன. மட்டக்களப்புப் பிரதேசப் புவியியல் நிலமை காரணமாக இவ்வாறான இயற்கை அனர்த்தங்கள் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் ஆண்டாண்டு காலம் ஏற்பட்டிருப்பதாகவும் ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். அவை பற்றிய ஆதாரபூர்வமான பதிவுகள் எதுவுமில்லை. எனினும், அவை பற்றிய வாய் மொழி இலக்கியங்கள் அங்கு பாடப்பட்டு வந்துள்ளன. எனினும் கடந்த நூறு வருட காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட இயற்கை அனர்த்தங்கள் பற்றி அறிந்து கொள்ள (அச்ச ஊடக வசதி ஏற்பட்ட பின்னர்) அவ்வப்போது புலவர்கள் பாடி வெளியிட்ட 'துண்டுப் பிரசுர'

இலக்கியங்கள் பல பேருதவி புரிகின்றன. (முன்னரும் அவ்வாறான வேளைகளில் அவ்வக்கால புலவர்கள் பாடியிருப்பரேனும் அச்ச ஊடகப் பயன்பாட்டின்மையால் அவை காற்றோடு கலந்திருக்கும் என ஊகிக்கலாம்.) இவ்வழி இவ்வாய்வாளரது பார்வைக்குக் கிடைத்த படைப்புகள் பற்றி குறிப்பிடுவது அவசியம். அவை பின்வருமாறு :

- புயல் காவியம் (1907) - புலவர் பெயர் அறியப்படவில்லை.
- பெரு வெள்ளக் காவியம் (1957) - சீனி முகமது அண்ணாவிடார்.
- இத்தீவை மூழ்கடித்த ஏகப் பெருவெள்ளக் காவியம் - மஹ்மது அப்துஸ் ஸமது ஆலிம் சாஹிபு
- வெள்ள வேதனைக் காவியம் - கிப்றாவூம் தாவுத்ஸா.
- வடக்கு, கிழக்கு இலங்கையில் வந்தடித்த சூறாவளிக் காவியம் (1978) - சீனி முகமது அண்ணாவிடார்.
- புயல் காவியம் - கன்னங்குடா மா.சிதம்பரப்பிள்ளைப் புலவர்.

இனி மேற்கூறிய காவியங்களின் ஆக்க முறைமை எத்தகையது என்பது கவனத்துக்குரியதாகிறது.

குறிப்பிட்ட காவியப் புலவர்கள் அனைவரும் ஆரம்பத்தில் 'காப்புச் செய்யுள்' என்பது போல் 'ஐங்கரன்', 'சரசுவதி அம்மன்' ஆகியோரையோ வள்ளல் நபியையோ வேண்டிக் கொள்கின்றனர். அடுத்து குறிப்பிட்ட அழிவு நடந்த காலம் பற்றி விபரங்கள் தரப்படுகின்றன.

கிழக்கிலங்கைப் பாரம்பரியம் தரும் இயற்கை அனர்த்த இலக்கியம்.

- செ.யோகராசா

“பங்கமுடன் ஆயிரத் தொள்ளாயிரத்தில்
பரிவான எழுபத்தி எட்டாவதாண்டின்
அங்கதனை அறிவார்கள் கார்த்திகை மாதம்
அழகான தமிழுக்கு ஏளாந் திகதி...
வியாழக்கிழமை பின்னேரம் ஏழுமணி...
வீறிட்டெழுந்த புயல் சீறிச் சினந்து...”

இதன் பின் சில காவியங்களில் அனர்த்தம்
இடம்பெற்றமைக்கான காரணங்கள் பேசப்படு
கின்றன. (எ-டு) :

“ஊரில் பெரியவர்கள் செய்வினையினாலோ
உள்ள மடையர்கள் சூழ்வினையினாலோ
வாயாரப் பொய் புரட்டுப் பேசினதினாலோ
வந்ததே சூறாவளி என் தலைமீதே”

தொடர்ந்து குறிப்பிட்ட அனர்த்தம் நடை
பெற்ற இடங்கள் பற்றிய தரவுகள் இடம்பெறு
கின்றன. (சிலவற்றில் இவ்விபரம் இறுதியில்
அமைவதுண்டு.) எ - டு :

“சீரான செங்கலடி சித்தாண்டி சந்திவெளி
திறமான முறக்கட்டான் சேனை நகரத்தானும்
மாரிமழை வெள்ளம் வரப் பட்ட துயர் தன்னை
மங்கயரே என்னாலே வகுக்க முடியாதே

வாழை நகர் பேத்தானை வந்தாறு மூலையோடு
வளமான கற்குடா தொகுதிகள் தாமும்
மாரிமழை வெள்ளத்தால் மானிடர்கள் பட்ட துயர்
மங்கயலே என்னாலே மறக்க முடியாதே.”

அடுத்து அவ்வேளை ஏற்பட்ட அனர்த்தம்
பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறப்படுகிறது.

“வீறிட்டெழுந்த புயல் சீறிச் சினந்து அசையவே...
விசையாக வந்த புயல் மறுபடி திரும்பியே...
வடமேற்கு முகமாகக் கிடுகிடெனவே தான்
இந்த உலகெங்கனும் நடுங்கவே திரும்பி.”

தொடர்ந்து பொதுமக்கள் பட்ட அவலங்கள்
வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

“செய்ய புகழ் மட்டக்களப்பு நகர் தன்னிலே
செல்வமுறு சீமான்கள் ஏழை எளியோரும்
ஐயையோ இதுவென்ன கொடுமை என்றே
உலகம் அழியவே போகுதென்றேயவர்கள் கதற
உய்ய வகை இல்லாமல் ஓடினவர் சில பேர்
தையலர்கள் வாலிபர்கள் சிறியவர்கள் முதியவர்கள்
தான்பட்ட பாடுகளைச் சொல்ல முடியாதே.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

கடிய இருள் தன்னிலே கண் குருடர் போல
கட்டையிலும் பத்தையிலும் கண்பேர்கள் வீழ்ந்து
விடியும்வரை மானிடர்கள் மிருகங்கள் போலே
வீடு வீடாகவே ஓடியே திரிந்தார்.

ஓடினர் கல்வீடு தேடினவர் சிலபேர்
ஓடுகள் விழுந்தாரும் ஓடினவர் சிலபேர்
வாடியே குழந்தைகளை ஏந்தினவர் சிலபேர்
வாசல் வழி தெரியாமல் விழுந்தவர்கள் சிலபேர்
தேடியே இனத்தவரை ஏங்கினவர் சிலபேர்
தெய்வமே துணை என்று நம்பியவர் சிலபேர்
கூடியே மாண்டவர்கள் பல பேர்கள் தாமே.”

இதன் பின்னர் அனர்த்தங்களால்
பாதிக்கப்பட்ட பொதுமக்களுக்கு வழங்கப்
பட்ட நிவாரணம் பற்றியும், அவற்றை வழங்கி
யோர் பற்றிய விபரங்களும் இடம்பெறு
கின்றன.

“உதவியது சொல்வேன் புலது அடித்த
ஊரெங்கும் அரிசி மா கருவாடு சீனி
பதனமுடன் பால்மாவும் பாணொடு பருப்பு
பார்சல் சோறுடன் உடுபிடவை தானும்
அதனமுடன் மக்களுக்கரசாங்கம் தந்து
அவர் அவர் சமைத்திடும் சாமான்கள் வாங்க
இதனமுடன் ஒரு வீட்டுக்கு நூறு ரூபாய் யீந்தார்கள்.

இனியவர்கள் பேர் புகழுவேன்
புகழுவேன் ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனாவும்
புத்திமிகு பிரதமர் பிரேமதாஸா அவரும்
செகமது புகழ் நீதி மந்திரியுமான தேவநாயகமுடனே
சிவசிதம்பரமும் கனகரெத்தினமும்
பகருவேன் ராசதுரை மட்டுநகர் எம்.பி.
பரீத் மீரா லெவ்வையோடு கூட்டணித் தலைவர்
அகமகிழவே அமிர்தலிங்கமும்
கணேசலிங்கமும் மாகாண
அதிபர் பெயர் கேளே...”

இறுதியாக வாழ்த்துப் பாடல் அமைகிறது.

இக்காவியங்களின் பாடல் இயல்புகள்
பற்றிக் கவனிக்கின்ற போது பின்வரும் பாடல்
மரபுகள் இக்காவியங்களில் அமையக்
காணலாம்.

i) அந்தாதிப் பாடல் மரபு (அந்தம் ஆதியாக
வரல்) எ - டு :

“வாடியே மாண்டவர் பலபேர்கள்தானே” என்ற பாடலில் 7ல் வரும் இறுதி அடியைக் கொண்டு பாடல் 8ல் பின்வருமாறு தொடங்கும். “பல பேர்கள் நாட்டுப் புறத்தினிலே உள்ளவர்கள்.”

ii) விருத்தப்பா, ஆசிரியப்பா மரபுகள் : இவையே அதிகம் இடம்பெற்றுள்ளன எனினும் பாடலடிகளில் சமச்சீரற்ற முறை பின்பற்றப் பட்டுள்ளது. எ - டு :

“அகமகிழவே அமிர்தலிங்கமும் கணேச லிங்கமும் மாகாண அதிபர் பெயர் கேளே”

iii) இசைப்பாடல் மரபு : எ - டு : முன்னர் தரப் பட்டுள்ள “சீரான செங்கலடி சித்தாண்டி சந்தி வெளி...” என்று தொடரும் பாடல்.

முற்கூறிய இயற்கை அனர்த்தக் காவியங்கள் அச்ச ஊடக அறிமுகத்தின் பின்பே சிறுபிரசுரங்களாக வெளியிடப்பட்டன வாயினும் அதற்கு முன்னர் இவ்வாறு இயற்கை அனர்த்தங்களைப் பாடுகின்ற மரபு வாய் மொழிப் பாடல் மரபாக நீண்ட காலமாக நிலவி வந்திருக்க வேண்டும் என்று ஊகிப் பதிலே தவறில்லை. இவ்வழி மட்டக்களப்புப் பாரம்பரிய இலக்கிய வளர்ச்சியின் முக்கிய மானசில செல்நெறிகளை அச்சுருப் பெற்ற இப் படைப்புகள் உணர்த்துகின்றன என்றே கூற வேண்டும். இவ்வாறு நோக்கும் போது இவை விரிவான ஆய்வை அவாவி நிற்பனவாயினும் இவ்விடத்தில் பின்வரும் விடயங்களைக் குறித்துக் கொள்வோம்.

1. பாரம்பரியப் புலவர்கள் பக்திப் பாடல்கள், அறப்பாடல்கள், வசைப் பாடல்கள் முதலியன பாடுவது தவிர இயற்கை அனர்த்தங்களைப் பாடுகிற விடயத்திலும் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர்.

2. இவர்கள் பயன்படுத்திய பாடல்கள் பழந் தமிழ் இலக்கியப் பாடல்கள், மரபுகள் பற்றி பின்வருமாறு ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றன.

அ) மனனஞ் செய்வதற்கும், கவிதை வெளிப் பாடு தங்கு தடையின்றி வெளிப்படுவதற்கு மாகவே அந்தாதிப் பாடல் மரபு தோற்றம்

பெற்றிருக்கலாம். ஆரம்பத்தில் வாய்மொழிப் புலவர்களே கையாண்டிருக்கலாம்.

ஆ) இவ்வியற்கையனர்த்தக் காவியங்களைப் பாடியோருள் படிப்பறிவு குன்றியோரே சமச்சீரற்ற ஆசிரியப் பாக்களைப் பாடினர். இன்னொரு விதமாகக் கூறின் தொகுக்கப்பட்ட நூல்களாகிய புறநானூறு முதலான சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் இத்தகைய தன்மையான தகவல் பாடல்கள் படிப்பறிவு குன்றிய புலவர்களால் பாடப்பட்டிருக்கலாம் என்றும், அத்தகைய பாடல்கள் பாடியோர் காலத்தால் முற்பட்டோரென்றும் ஊகிக்க வாய்ப்புள்ளது.

இ) இசைப் பாடல்களின் தன்மைகள். (எ - டு)

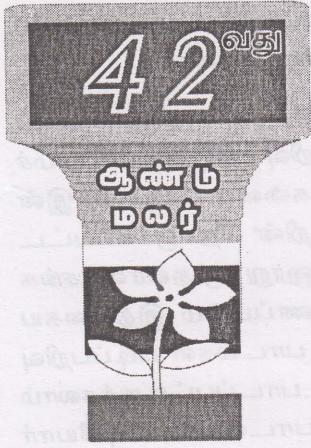
முதல் குறிப்பிட்ட ‘சீரான செங்கலடி’ என்று தொடங்கும் பாடலில் மங்கையர் என்று வரும் விளிப்பும், மற்றொரு பாடலில் ‘காரிகையாரே’ என்று வரும் விளிப்பும் தமிழகத்தில் இடைக்காலத்திலெழுந்த பாரம்பரிய இலக்கண நூல்களின் (எ - டு. யாப்பருங்கலக் காரிகை) தன்மைகள் சிலவற்றை ஞாபகப்படுத்தும் வழி. இவ்வாறான பாடல்களின் தோற்றம் பற்றியும் சிற்சில விடயங்களை ஆழ்ந்து யோசிக்கின்ற போது புலப்படுத்தலாம்.

எவ்வாறாயினும் சமூகவியல் ஆய்வுகளோ, புவியியல் ரீதியான பதிவுகளோ, அனர்த்தம் பற்றி வெளிவந்த பத்திரிகைகளை பேணுதலோ அற்ற ஆரோக்கியமற்ற எமது சூழலில் முற்கூறிய இயற்கை அனர்த்தக் காவியங்களின் முக்கியத்துவம் சிறியது அன்று என்பது இங்கு விதந்துரைக்கப்பட வேண்டும் ஆதலின் இத்தகைய படைப்புகள் பற்றிய தேடல் வேகமுற வேண்டும்.!

சந்தா செலுத்தி விட்டீர்களா?

தயவு செய்து மல்லிகையுடன் ஒத்துழையுங்கள்.

அசட்டை செய்வோருக்கு முன்னறிவிப்பின்றி நிறுத்தப்படும்.

நேருஜியன்

சுயசரிதை

— எஸ்.எம்.ஹனிபா —

ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் முதலில் எழுதிய பிரதான நூல் 'சுயசரிதை'. இந்நூல் பிற்சேர்க்கை எனும் பகுதியையும் வேறு சில மாற்றங்களையும் தவிர்த்து, முழுவதும் சிறையில் எழுதப்பட்டது. 1934ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் முதல், 1935ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதத்திற்குள் (ஒன்பது மாத காலத்தில்) இது எழுதி முடிக்கப்பட்டது. அப்பொழுது அவர் அல்மோரா மாவட்டச் சிறையில் இருந்தார். இந்நூல் எழுதி முடிக்கப்பட்டு ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின் அவர் எழுதிய குறிப்பொன்றில் இதுபற்றி இவ்வாறு கூறுகிறார்.

“ஐந்தரை ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், அல்மோரா மாவட்டச் சிறையில் அமர்ந்து என் சுயசரிதையின் இறுதி வரியை எழுதி முடித்தேன். எட்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு, ஜெர்மனியிலுள்ள பாடன்விலர் என்னுமிடத்தில் எழுதிய பிற்சேர்க்கையை இணைத்தேன். இங்கிலாந்தில் உள்ள பொட்லி ஹெட் லிமிட்டெட் என்ற நிறுவனத்தின் லண்டன் கிளைதான் சுயசரிதையை முதன் முதலில் 1936ம் ஆண்டு பிரசுரித்தது. அதன் பின், பிரசுர கர்த்தாவினால் 1947ம் ஆண்டு வரை சுமார் பத்துப் பன்னிரண்டு முறை மீளச்ச்ச் (Reprint) செய்யப்பட்டது. 1942ம் ஆண்டில் பிற்சேர்க்கை என்று இரு பகுதிகளும் இணைப்பு என்று மூன்று பகுதிகளும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. (இவை பற்றிய விளக்கம் பின்னால் வரும்.) இந்தியாவில், 'சுயசரிதை' முதன் முதலாக 1962ம் ஆண்டில் அலைட் பப்ளிசர்ஸ் பிரைவேட் லிமிட்டெட் (Allied Publishers (PVT) Ltd) எனும் நிறுவனத்தினரால் வெளியிடப்பட்டது. இவர்களுக்கு பம்பாய், புதுடில்லி, கல்கத்தா, சென்னை ஆகிய இடங்களிலெல்லாம் கிளைகள் இருந்தன.”

இந்தியாவில் வெளியான பிரசுரத்திற்கு நேருஜி எழுதிய முன்னுரையில் தெரிவிப்பதாவது; “என்னுடைய சுயசரிதை குறைந்த விலையில், மலிவுப் பதிப்பாய் இந்தியாவில் வெளிவருவதில் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஏறத்தாழ இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட இதில், இன்று பரபரப்பாகப் பேசப்படும் பல விஷயங்கள் தென்பட வாய்ப்பில்லை. ஆனாலும், எங்களில் பலர் தேசியப் போராட்டத்தில் நேரடியாகப் பங்கேற்ற காலகட்டத்தைப் பற்றியது என்பதனால் பலருக்கு இதில் ஆர்வம் தரக்கூடிய விஷயங்கள் இருக்கும்.

சரித்திரமாகி விட்ட பழைய சம்பவங்களைப் பற்றி அறிவதில் ஏதும் பயனுண்டா என்ற கேள்விக்கும் நேருஜி நியாயமான பதில் தந்திருக்கிறார். அவற்றை இன்று தெரிந்து கொள்வதன் நன்மை என்ன?

அவர் கூறுகிறார்; “போராட்டத்தின் உள்ளீடான தன்மையை மக்கள் மறந்திருக்கலாம். இந்தியாவின் இயல்பை, குறிப்பாகக் கிராம மக்களின் இயல்பை அது எப்படி மாற்ற உதவியது என்பதையும் மறந்திருக்கலாம். அத்தகைய போராட்டத்தின் விளைவாகவே இன்று நாம் காணும் இந்தியா உருவாகியிருக்கிறது. இன்றுள்ள பிரச்சினைகள் சென்ற தலைமுறையின் பிரச்சினைகளிலிருந்து மாறு பட்டிருப்பது இயற்கையே. ஆனால், இரண்டிற்கும் தொடர்பு உண்டு. இன்றைய இந்தியாவைப் புரிந்து

கொள்ள வேண்டுமானால் அது முன்பு எப்படி யிருந்தது என்பதையும் அதன் காரணம் என்ன என்பதையும் புரிந்துகொண்டாக வேண்டும்.”

போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதால், ஏதும் நன்மை ஏற்பட்டதா? என்று சிலர் கேள்வி எழுப்பக் கூடும். ஒரு கூட்டத்தினர் மாத்திரமன்றி, மிகப் பெரிய சனத்தொகையினர் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். அவர்களின் அனுபவங்கள் அவர்களுக்கும் அன்று பயன் தந்து, இன்றுள்ள வர்களும் பெரும்பயன் காண வழி சமைத்துள்ளது. ஆகவேதான் நேருஜி அந்நிலையை இவ்வாறு சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

“எங்களில் பலர் அத்தகைய போராட்டத்தினாலேயே உருவாக்கப்பட்டோம். இன்று நாங்கள் இருக்கும் நிலைக்கு அந்தப் போராட்டமே காரணம். அப்போது எங்களை ஆட்கொண்டிருந்த கொள்கைகளும், இலக்குகளும் காரணம். அது ஒரு கடந்த காலத்தின் வரலாறுதான். இருப்பினும், நிகழ் காலத்தை நன்கு புரிந்து கொள்ள, அந்த வரலாற்றைத் தெரிந்து கொள்வது உதவும். சுயசரிதை என்பது தனிப்பட்டவரின் வாழ்க்கைக்குறிப்புதான். எனவே, அது அவரது தனிப்பட்ட கருத்துக்களையும், பிரதிபலிப்புக்களையுமே வெளியிட வல்லது. ஆனால், இதனை எழுதியவன் அந்தப் பேரியக்கத்துடன் பெருமளவு ஒருங்கிணைந்து போனதால் இந்தச் சுயசரிதை அனேகமாகப் பலரது உணர்வுகளையும் பிரதிபலிக்கிறது.

“இந்தச் சுயசரிதை பிரதிபலிக்கிற தலைமுறையின் அனுபவங்களில் நேரிடையாய் பங்கேற்காத பலரின் மனங்களுள் கடந்த காலத்தைப் பற்றிய சில பிரச்சினைகளை இது எழுப்ப வல்லது என்றே நான் நம்புகிறேன்.”

இந்தியாவில் முதலில் வெளியான பதிப்புக் கொண்டு நேருஜி எழுதிய ஒரே பக்க முன்னுரையில்தான் இவ்வளவு கருத்துக்களையும் தந்துள்ளார். அப்படியானால், முழு நூலிலும் எவ்வளவு நிறையக் கருத்துக்களை அள்ளித் தந்திருப்பார் என்று ஊகிக்கலாம். இந்த முன்னுரை 1962ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 20ம் திகதி எழுதப்பட்டது. முழு நூலில், அறுபத்தெட்டு அத்தியாயங்கள் உள்ளன. அறுநூறுக்கு மேற்பட்ட பக்கங்களைக் கொண்ட இந்நூல் மிகச் சுவையான

நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆற்றொழுக்கான இனிய போக்கு அவரின் நடையில் மிளர்கிறது.

தனது நூலுக்கு என்னவிதமான வரவேற்புக் கிடைத்தது என்பது பற்றியும் பிற்சேர்க்கையில் இவ்வாறு கூறுகிறார்; “இங்கிலாந்தில் பதிப்பிக்கப்பட்ட அது, பல நாடுகளில் பலவிதமான மக்களால் அன்புடன் வரவேற்கப்பட்டது. நான் எழுதியது பல அயல்நாட்டு நண்பர்களை இந்தியாவின் பால் ஈர்த்ததுடன், நமது விடுதலை போராட்டத்தின் உள்மதிப்பைப் பலரும் ஓரளவு புரிந்து கொள்ள உதவிற்று என்றறிய மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.”

முதலில் சுயசரிதையை எழுதும் போது அவருக்கு என்ன மனநிலை இருந்தது என்றும், பிற்சேர்க்கையை 1940ம் ஆண்டில் ஆகஸ்ட் மாதம் 8ம் திகதி அலஹாபாத்தில் தனது வீட்டிலிருக்கும் போது எப்படியிருந்தார் என்பதையும் நேருஜி கூறுகிறார்; “அந்தப் புத்தகத்திற்கு மேலும் ஓர் அத்தியாயத்தைச் சேர்த்துத் தற்கால நிகழ்ச்சிகளையும் அத்துடன் இணைக்க வேண்டும் என்று பதிப்பாளர் அண்மையில் கேட்டுக் கொண்டார். அவர் கேட்டது நியாயமே. என்னால் மறுக்க முடியவில்லை. ஆனால் எழுதுவது அவ்வளவு எளிதாய் இருக்கவில்லை. வாழ்க்கையின் இயல்பான ஓட்டம் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு வினோதமான காலகட்டத்தில் நாம் இருக்கிறோம். ஆனால், பெரிய கஷ்டம் ஒன்று என்னை எதிர்நோக்கிற்று. என் சுயசரிதையை, சிறையில் வேறு வேலையே இல்லாத மனோநிலையில் எழுதினேன். சிறையில் பல்வேறு உணர்வு நிலைக்கு ஆளானேன். எல்லாக் கைதிகளுக்கும் இது வழக்கம்தான். ஆனால், நாளடைவில் என்னுள்ளேயே ஆராய்ந்து மன நிம்மதியடையும் மனோநிலையைப் பெற்றேன். அந்த மனோநிலையை மீண்டும் அடைவது எப்படி? அந்தப் புத்தகத்தை மீண்டும் படித்துப் பார்க்கிற போது, பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வேறு யாரோ எழுதியதைப் போல் தோன்றிற்று.”

அவருக்கு மனநிலையில் மாற்றம் ஏற்படுவதற்கான காரணங்களை நேருஜி தெளிவாகத் தந்திருக்கிறார். அவையாவன “ஐந்தாண்டுகள் கழிந்து போய் உலகம் பல மாறுதல்களைப் பெற்று, என்மீது தனது பதிவைப் பதித்து விட்டிருக்கிறது. உடலால் நான் முதுமை அடைந்திருக்

கிறேன். என்றாலும், அதிர்ச்சிகளையும், உணர்வு எழுச்சிகளையும் பெற்று, மனம் இறுகிப் போயிருக்கிறது. ஒருவேளை மனம் பக்குவப்பட்டிருக்கலாம். என் வாழ்க்கையின் ஓர் அத்தியாயம், சவிட்சிலாந்தில் என் மனைவியின் மரணத்துடன் முற்றுப் பெற்று விட்டது. என்னுடன் ஓர் அங்கமாகிப் போன என் வாழ்வின் பெரும்பகுதி என்னை விட்டு போய்விட்டது. அவள் இல்லை என்பதை உணர்வது கடினமாய் இருந்தது. என் வேலையில் மூழ்கி அதில் மனநிறைவு தேடினேன். இந்தியாவில் குறுக்கும் நெடுக்குமாகப் பயணம் செய்தேன். முன்பு இருந்ததைவிட, அதிகமாகவே மக்கள் கூட்டமும், தனிமையும், சுடுமையான வேலையும் என் வேலையில் ஊடாடின. கடைசியில் என் அன்னையின் மரணம் கடந்த காலத்தின் தொடர்பை முற்றிலுமாகத் துண்டித்தது. என் மகள் ஒக்ஸ்ஃபோர்டில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். பின்னர், அயல்நாட்டின் ஓய்வகம் ஒன்றில் தங்கிச் சிகிச்சை பெற்றுக்கொண்டிருந்தாள். சுற்றுப் பயணம் முடிந்ததும் விருப்பமில்லாமலேயே வீட்டுக்குத் திரும்புவேன். யாருமில்லாத அந்த வீட்டில், தன்னந்தனியனாய் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பேன். யாரையும் சந்திக்கவும் விரும்புவதில்லை. கூட்டங்களைப் பார்த்த பின்னர் அமைதியையே மனம் நாடியது.

அவர் மனைவி 1936ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 28ம் திகதி காலமானார். அவரின் தாயார் சில காலத்தின் பின்னர் இறந்தார்.

நேருஜியின் சுயசரிதை நூலுக்கு எங்கும் பெரு வரவேற்புக் கிடைத்தது. இலங்கையில், பல் கலைக் கழகத் துணை வேந்தராயிருந்த ஸேர் ஜவர் ஜெனிங்ஸ் (1903 - 1965), 1948ம் ஆண்டில் பிரசுரமான அவரின் 'இலங்கையில் பல்கலைக் கழகக் கல்விக்கான மாணவர் கைநூல்' என்ற புத்தகத்தில், மாணவர்கள் கண்டிப்பாக வாசிக்க வேண்டிய நூல்களில் நேருவின் 'சுயசரிதை'யும் ஒன்று எனச் சிபார்சு செய்திருந்தார். எழுபதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ள ஸேர் ஜவர், வாசிப்பதில் பெருவிருப்புக் கொண்டவர். நிறைய நிறையப் புத்தகங்களைப் படித்துள்ளார். அவரின் சிபார்சு சாதாரணமானதல்ல. (அவரின் நூல் : Students Guide to University Education in Ceylon. Colombo University of Ceylon Press Board 1948. 109 Pages.)

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

தமிழ் மொழியில் நேருஜியின் 'சுயசரிதை' 1991ம் ஆண்டில் பிரசுரமானது. அதன் இரண்டாம் பதிப்பு 2005ல் வெளியாகியுள்ளது. ஜெயரதன் நூலைத் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார். பூரம் பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது. தமிழாக்கம் செய்தவர் பற்றி பூரம் பதிப்பக உரிமையாளர் திரு. சேஷாத்ரி இவ்வாறு கூறுகிறார்; "ஏற்கனவே 'கண்டுணர்ந்த இந்தியா'வைத் தனியொருவராக மொழிபெயர்த்துக் கட்டும் உழைப்பை எங்களுக்கு நல்கியவர் அவர். ஒரு பெரிய நிறுவனத்தின் பொறுப்பான பதவி வகித்து வரும் அவரை அணுகியபோது, உற்சாகத்துடன் இப்பணியில் ஈடுபட இசைவு தந்தார். படைப்பிலக்கியவாதியாய்ப் புகழ் பெற்றிருக்கும் அவர், இந்த மொழிபெயர்ப்புப் பணியில் மிகத் தீவிரமாய் ஈடுபட்டார். ஏறத்தாழ இரண்டாண்டுகளுக்கு மேலாய், தனியொருவராய் அலுவலகப் பணியின் அசுரத் தேவைகளுக்கும் ஈடுகொடுத்துக் கொண்டு, இந்த மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபட்ட அவருக்கு நாங்கள் உள்ளன்போடு நன்றி செலுத்துகிறோம்" என்பதுடன் நில்லாது, மேலும் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார், திரு. சேஷாத்ரி; "உரிய காலத்தில் முடிக்க வேண்டும். மொழிபெயர்ப்பு எளிமையாய் அனைவரையும் சென்றடைய வல்லதாய் இருக்க வேண்டும். இத்தகைய பணியை ஜெயரதன் செய்து முடித்ததற்கு நேருஜியின் எழுத்துக்களில் அவருக்கிருந்த ஈடுபாடும், அதற்கும் மேலாய் அவர் மீது கொண்டிருந்த மட்டற்ற மதிப்பும்தான் காரணம் என்பதை நாங்கள் அறிந்தபோது, எங்கள் மகிழ்ச்சி இரட்டிப்பாயிற்று. ஒரே நோக்குள்ள இருவர் ஒரே பாணியில் ஈடுபடுவது நல்ல விளைவுக்கு உத்தரவாதமல்லவா?"

ஆங்கிலேயர் பலர் விதந்துரைத்துள்ள நேருஜியின் ஆங்கில நடை ஆற்றொழுக்காகக் செல்கிறது. தமிழ் நூலும் எளிய, இனிய நடையில் அமைந்திருக்கிறது. ஒரு நாவலை வாசிப்பது போன்ற உணர்வுதான் இரு மொழி நூல்களும் தருகின்றன.

(இன்னும் வரும்...)

முல்கிரிகலவிலிருந்து வந்த வண்டியிலிருந்து சுமக்க முடியாத பாரத்துடன் அந்தக் கிழவி இறங்கிக்கொண்டாள். மூட்டையிலிருந்த விளாம்பழங்கள் ஒருவித ஏலக்காய் மணம் வீசியன. குடிபானமேனும் ஆக்கிடலாம் என்கிற எண்ணம் மேவிட அத்தனை பழங்களையும் கொள்ளை மலிவில் வாங்கியவளாயிருக்கலாம்.

வருணி தாயைக் கண்டதுமே வீட்டிலிருந்து ஓடிவந்து பாரத்தைத் தானே வாங்கிக் கொண்டாள். ரோஹான் அவள் பின்னாலே சயிக்கினோடு வந்து சேர்ந்தான். நாள் முழுவதும் ஊதாரித்தனத்தோடு ஊர் சுற்றி மீளாவிடில் அவனுக்கு இருப்புக் கொள்ளாது. குணதாச ஹட்கேயின் கஸற் பீஸை நாலுக்கு ஆறு தரம் போட்டுக் கேட்காவிடில் காதுகள் அடைத்துக் கொண்டது போலாகிடும்.

வேலை வாய்ப்புக்களை அலசி, ஆங்கில நாளேடுகளை ஆராபந்து அவளுடைய தராதரங்களுக்கும் ஏற்றதா? என்று நுணித்தறிவதே வருணியின் அன்றாட வேலை. அலுப்புச் சலிப்புக் காட்டியதேயில்லை. ரோஹான் இதற்கு எதிர்மாறு. எவ்வித முயற்சியும் எடுப்பானாயில்லை. பிரியங்காவின் நட்பு அவனது மேலதிகச் சோலியாயிருந்தது. இவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் சண்டை மூளாமல் பாதுகாத்தலே அவர்களின் தாயான அவளுக்கு பெருத்த முனைப்பாயிருந்தது. ஆனாலும் எல்லா வேளைகளிலும் ரோஹான் வீட்டுள்ளேயே இல்லாதது அவளுக்குப் பெருத்த ஆறுதலளிப்பதாயிருந்தது.

மஹாவெல நோட்டிலேறி கடலோரக் குன்றுகளில் நின்று தர்மசிறியோடு அன்றாடமும் வம்பளப்பான். தர்மசிறி தன்னுடைய தகப்பனே ஆழக்கடலில் பிடித்து வந்த மீன் கோர்வைகளை இனாமாக இவனுக்கும் சில சமயங்களில் தந்ததுண்டு. வருணி மீன் பொரியல் சமைக்கிற மகா கெட்டிக்காரியானதும் இதனாலேதான். தர்மசிறியின் விவேகம் ரோஹானை அசத்தி எடுக்கும்.

வல்லரசுகள் இரண்டினதும் ஜெனீவா உச்சி மகாநாடு பற்றிக்கூட இரண்டு பேருமே விவாதம் புரிவார்கள். நேகன் போல ரோஹானும் கொப்பசேவ் போல தர்மசிறியும் மாறிப் போவார்கள். வம்பளப்பும் சூடாகிப் போகும். நாடுகள் பலவாகிச் சிதறுண்டிட வைத்த சாணக்கியம் தர்மசிறியால் உய்த்துணர்த்தப்பட்டுக் கொள்ளும். ஆளுயரத்தில் அலையெழுந்து அங்கு அவர்கள் நின்றிருந்த குன்றுகளில் மோதிச் செல்லும். தென்னோலைகள் ஜலதரங்கம் இசைத்திடும்.

உல்லாசப் பயணிகளின் களிப்பிடத்தில் ஓய்ந்தாரமாகத் தான் நிற்பதே பெருமை போல ரோஹானுக்குப் பட்டாலும் வெட்டிப் பொழுதைப் போக்காது முப்படைகளுள் எப்படைக்கேனும் எடுபட்டிட வேண்டும் என்றே துடித்தான். அதற்காக வேனும் ஸ்போர்ட்ஸ் சான்றிதழ்கள் சேர்த்து வைக்கவும் ஆவல் கொண்டான். பிரியங்காவின் எச்.என்.டி. சான்றிதழ் கண்டபோதே இப்படித் தோன்றியது. தன்னிடமும் சான்றிதழ்கள் சேர்ந்தாக வேண்டும் என் வேட்கை மூண்டது.

அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சாகலாம். ஆனால் இவர்களது பண்பலை கேட்டல் நஞ்சாவதாயில்லை. அரட்டைக்கு மத்தியில் ஒலியெழுப்பி அலையோசையை அமுக்கியெடுக்கும். ஹிருவும், சிரசவும் போட்டி போட்டபடி இடைவிட்டு விடாமல் அவர்களுக்கு செவிகள் இருப்பதை மெய்ப்படுத்தும். ஐரோப்பிய நாட்டு உல்லாசப் பயணி அவர்களின் இரசனையை மட்டந்தட்டி உளறலில் - சங்கீதம்

27/6/2022
- சி.சுதந்திரராஜா -

என்றெல்லாம் கிண்டல் பண்ணியதை அவர்கள் பொருட்படுத்தியதேயில்லை. காதுகளைப் பொத்தி வெறுப்பை வெளிப்படுத்தினர்.

பிரியங்காவிற்கோ ரோஹானை ஆளாக்கிட வேண்டும் என்ற அக்கறையேயிருந்தது.

வலஸ்முல்லை முதலாளியிடமே அஷ்ட - போர்ட் விசைப் படகுகள் நிறைய இருந்தன. அதன் துணையால் ஆழக்கடலில் சென்று பாரிய விளைச்சலை முழு அறுவடை செய்திட முடிகிறது. முதலாளியே மீனையும் கொள்வனவு செய்து சிறு வியாபாரிகளிடம் விற்பதால் மீன் பிடிப்போருக்கு எஞ்சியது ஏதுமில்லை. ஓட்டியுலர்ந்த வயிற்றோடு அடுத்த நாளின் வயிற்றுப் பாட்டுக்கு மறுபடியும் மீன் பிடிப்பார்கள்.

பிரியங்கா எல்லோரையும் துருவி ஆராய்ந்தாள். வருணிக்கோ மீன் சமைப்பதில் உள்ள அக்களைகூட மீன் பிடிப்பவர்கள் பற்றியில்லை. தர்மசிறி நிலைமை மாற்றப்பட்டே தீர வேண்டும் என்பதில் உறுதி கொண்டவனாய் திட நெஞ்சினனாய் அவளுக்குத் தெரிந்ததில் வியப்பேதுமில்லை.

தன் வசமிருந்த நெக்கிலஸ் தனக்கு உதவும் என்ற முனைப்பில் தர்மசிறியோடு களமிறங்கினாள். அவளது செய்கையால் முதலில் மிரண்டவன் ரோஹான்தான். அப்புறம் அச்செய்கையோடு ஐக்கியமாகிக் கொண்டான். வேறெனமுல்லை வர்த்தகரிடம் புதிய அஷ்ட - போர்ட் வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

வெள்ளோட்டம் காண தாயாரே களிப்புடன் அங்கு வந்ததுமல்லாமல் புத்தம் புதிய படகுகள் ஏறி உட்கார்ந்தே கொண்டார். முகமெல்லாம் மலர்ந்திருந்தது.

புதுப் புனல் கண்ட சதுப்பு நிலம் போல் ரோஹான் வலைப்பின்னலை தோளில் தாங்கியபடியே கடலன்னை தன்னை இனிக் கௌரவிப்பாள் என்ற எண்ணம் மேவிடக் கரை கடந்து நின்றான். அவனது பாதங்களை நுரையெழுப்பிய வெள்ளலைகள் வருடிச்சென்று கொண்டன. மெய்வருத்தமும் நீக்கமே அங்கு கண்டது. ○

மல்லிகைச் சிறுகதைகள்

1 - 2

விலை 275/-, 350/-

மல்லிகை ஆசிரியரின் பவள விழா ஞாபகார்த்தமாக வெளியிட்டு வைக்கப்பெற்ற சிறுகதைத் தொகுதி.

30 எழுத்தாளர்களினது தரமான 41 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய இரண்டாம் பாகம் விற்பனையாகின்றது.

நூலகங்களில் இருக்க வேண்டிய தொகுப்புகள்.

தேவையானோர் மல்லிகைப் பந்தலுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

Best Wishes To Mallikai

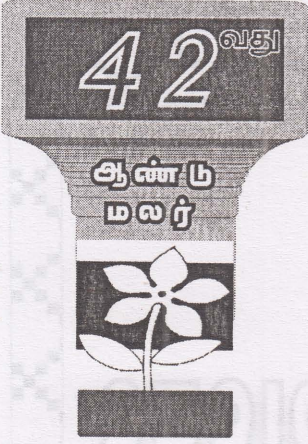
HAASHINI ENTERPRISES

Distributors
for
KODAK Photographic Products.

No. 54/1, Main Street,
Bandarawela.

Tel : 057 5670303

E-mail : haashini@yahoo.com

கலை - இலக்கியம் திடீரென ஓரிடத்திலிருந்து முகிழ்ந்தெழுந்து விடுவதில்லை. அதற்கும் சாதகமானதொரு பின்புலம் இருக்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

தென்னிலங்கை முஸ்லிம் கிராமங்களில் திக்குவல்லை கலை - இலக்கியத்துறையில் தனித்துவமாகப் பிரகாசிப்பது ஏன் என்ற கேள்வி பலராலும் எழுப்பப்படுவதொன்றாகும்.

களிகம்பு, கோலாட்டம் போன்ற பாரம்பரியக் கலைகள் நீண்டகாலமாக இங்கு பேணப்பட்டு வருகின்றது. வைபவங்கள் நடைபெறும் பொழுது ஆடல் பாடல்கள் அரங்கேறும். வருடாந்தம் பாடசாலையில் கலை விழா நிகழும். நாடகம் உள்ளிட்ட பல்வேறு அரங்க நிகழ்வுகள் இடம் பெறும். உள்ளூர்ப் பாடகர்கள், இசைக் கலைஞர்களின் கச்சேரிகள் பெருநாள் தினங்களில் இடம் பிடிக்கும்.

ஐம்பதுகளின் பிற்கூற்றில் உருவான இக்பால் கலா மன்றத்தின் பிரதான நோக்கம் இக்கலை நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்துச் செல்வதாக அமைந்திருந்தது.

இந்த அமைப்பு கிராமிய மட்டத்திலிருந்து சற்று அகலக் கால் வைத்து இயங்கத் தொடங்கியமைக்கு, படித்த வாலிபர்களும் இவ்வமைப்பில் அங்கம் வகித்தமை சாதகமாக அமைந்தது. கொழும்பிலிருந்து நாடகக் குழுக்களை அமைத்து அவ்வப்போது மேடை நிகழ்ச்சிகளை நடாத்தினர்.

படைப்பாளிகளின் உருவாக்கம் சிஃபுலம்.

- திக்குவல்லை கமால் -

இக்பால் கலா மன்றத்தின் நடவடிக்கைகளின் ஓர் அங்கமாக இலக்கிய அம்சங்களும் இடம் பெற்றிருந்தது. வாசிப்பை ஊக்கப்படுத்தியமையும், ரோணியோப் பத்திரிகைகள் வெளியிட்டமையும் சிறப்பம்சங்களாகக் குறிப்பிடலாம்.

இவ்வமைப்பின் முக்கிய செயற்பாட்டாளர்களாக எம்.எம்.எம்.அலி, யோனகபு - ஹம்ஸா, எம்.எச்.எம்.சம்ஸ் போன்றவர்கள் இயங்கினர்.

இவர்களில் பின்னைய இருவரும் தமது படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்துபவர்களாவும் திகழ்ந்தனர். இவர்களது ஆற்றல் பெரும்பாலும் இஸ்லாமிய கீதங்களை இயற்றிப் பாடுவதாகவும், திருமண மங்களப் பாடல் எழுதி, பயிற்றுவிப்பதாகவுமே இருந்தது.

பத்திரிகைகளுக்கும் அவ்வப்போது கவிதைகள் எழுதி வந்தார்கள். அதில் தீவிரமான ஆர்வம் காட்டப் படவில்லை. கவிதையும் எழுதலாம் என்பதை வெளிப்படுத்துவது நோக்கமாக இருந்ததே தவிர, படைப்பிலக்கியம் ஏன்? என்பது பற்றிய பிரக்ஞை பெரிதாகக் காணப்படவில்லை.

1960களின் பிற்கூறு ஒரு திருப்புமுனைக் காலகட்டமாக அமைந்தது. இலக்கியத்துறையில் புதிய அலை வீசியது. பல இளைஞர்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பிரவேசித்தனர். அவர்களுள் நீள்கரை நம்பி, கமால் ஸத்தார், இனாயா, எஸ்.ஐ.எம்.ஹம்ஸா போன்றவர்கள் முக்கியமானவர்கள்.

இந்தக் கட்டத்தில் இவர்களை ஒன்று திரட்டி, நெறிப்படுத்தி, வளர்த்துச் செல்ல வேண்டிய தேவை உணரப்பட்டதன் விளைவாகவே 1968களில் திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கம் உருவாகியது.

இதன் தலைவராக யோனகபுர - ஹம்ஸாவும், செயலாளராக எம்.எச்.எம்.சம்ஸும் செயற்பட்டனர். உண்மையில் இக்காலப்பகுதியில்தான் இவர்களுக்குள்ளும் இலக்கிய உத்வேகம் ஏற்பட்டதெனலாம்.

இளம் படைப்பாளிகளின் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்கு திட்டமிட்ட அடிப்படையில் மேற் கொள்ளப்பட்ட தொடர் நடவடிக்கைகள் எந்தளவுக்கு கைகொடுத்ததென்பதை இன்று நினைத்துப் பார்க்கும் போது பூரிப்பாகவிருக்கின்றது.

விடுமுறை நாளொன்றில் வாராந்த ஒன்று கூடல் நடைபெறும். இடைக்காலத்தில் வெளிவந்த ஆக்கங்கள் சம்பந்தமான கருத்துக் கண்ணோட்டத்தை அவர்கள் முன்வைப்பர். இறுதியில் சம்பந்தப்பட்டவர் தனது விளக்கத்தை முன்வைப்பார். இது படைப்பாளிகளுக்கு மீள் பரிசீலனையாக அமைவதோடு, ஒரு படைப்புப் பற்றிய விமர்சன அணுகுமுறையை வளர்த்துக் கொள்ளவும் பெரிதும் உதவியது.

மாலை நேரக் கருத்தரங்குகள் குறுகிய கால அவகாசத்தில் நடைபெறும். குறிப்பிட்ட தலையங்கத்தில் ஒருவர் உரையாற்ற அதைத் தொடர்ந்து கலந்துரையாடல் இடம்பெறும். பெரும்பாலும் இலக்கிய ஆர்வம் கொண்ட பாடசாலை ஆசிரியர்களே இதில் சம்பந்தப்படுவர். ஆ.மகாதேவன், எஸ்.எம்.ஜே.பைஸ்தீன், தணிகாசலம்பிள்ளை, எம். எச்.பதஹூல்லா போன்றவர்கள் இந்த வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இலக்கிய சங்கத்திலே சம்பந்தப்பட்ட அனைவருமே கவிதை எழுதக் கூடியவர்களாகவிருந்தனர். குறித்த தலைப்பொன்று அனைவர்க்கும் கொடுக்கப்படும். கவிதை எழுதி வாசிக்க வேண்டிய தினமும் அறிவிக்கப்படும். குறித்த தினத்தில் ஒவ்வொருவரும் தத்தமது கவிதை ஆக்கத்தை வாசிப்பர். கவிதை வாசிக்கும் திறனை வளர்ப்பது இதில் மேலதிக நன்மையாக அமைந்தது.

எழுத்தாளர்களுக்கு வாசிப்பு மிக மிக அவசியமாகும். குறித்த ஓர் எழுத்தாளர் எல்லாப் பத்திரிகை, சஞ்சிகை, புத்தகங்களை வாங்குவதென்பது சாத்தியமில்லை. எல்லோரது சுவையும், தொடர்புகளும் ஒரே மாதிரியாகவும் இருப்பதில்லை. பரஸ்பரம் பரிமாற்றம் செய்துகொள்ளக் கூடிய வாய்ப்பினால் பரவலாக வாசிக்க முடிந்தது.

மல்லிகை, இளம்பிறை, தீபம், கணையாழி, தாமரை, கவிஞன், ஆராய்ச்சி, மலர் போன்ற சஞ்சிகைகள் எழுத்துத்துறைப் பிரவேச காலகட்டத்திலேயே கைக்கெட்டியமை நல்லதொரு பின்னணியாக அமைந்தது.

இப்பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள், இளம் எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்களை அழைத்தும் நாடிச் சென்றும் கலந்துரையாடி அவர்களது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டமை

வளர்ச்சிப் பாதைக்கு வளமுட்டியது.

ரோணியோவிலும், அச்சிலுமாக சிறு சிறு வெளியீடுகள் செய்து அது தொடர்பான கூட்டங்களை நடாத்தி, கவியரங்குகள் நடாத்தி, மக்கள் மத்தியிலும் ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் நடவடிக்கைகளும் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

இதன் உச்சக்கட்டமாக மலர் வெளியிட்டு டொமினிக் ஜீவா போன்றவர்களை அழைத்து தென்னிலங்கை ரீதியாக இலக்கிய விழாக்களையே தைரியமாக நடாத்த முடிந்தது.

இந்நடவடிக்கைகளுக்கு எதிர்பார்த்தோ, எதிர்பாராமலோ இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஒத்தாசை கிடைக்கப் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அதுமட்டுமென்ன தனிப்பட்ட வகையில் கலாநிதி. க.கைலாசபதி, பிரேம்ஜி, டொமினிக் ஜீவா, எச்.எம்.பி.முசைதீன், பி.ராமநாதன், ஏ.இக்பால், ஏ.ஏ.லத்தீஃப், இளங்கீரன் போன்றவர்களோடு ஒவ்வொருவரும் கொண்டிருந்த தொடர்பு குறுகிய எல்லைகளைத் தகர்த்து விசாலித்த பார்வையோடு பயணிக்க வழி வகுத்தது.

உண்மையில் மேற் சொன்ன திட்ட அமைப்பில் ஓர் ஐந்து ஆண்டுகள்தான் திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கம் செயற்பட்டதெனலாம். கட்டுக் கோப்பான அந்த ஐந்து ஆண்டுகளும் இயங்கிக் கொண்டிருந்த எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு பெரும் பாய்ச்சலாகவே அமைந்தது.

வெறும் பொழுதுபோக்கு வாசிப்பிலிருந்து விடுபட்டு, தீவிர வாசகர்களாக மாறினர். எழுத்து என்பது சுமமா வித்தை காட்டுவதல்ல... வல்லமை காட்டிக் கைதட்டுப் பெறுவதல்ல... உன்னதமான சிருஷ்டி கர்த்தாவென்று வானத்தில் சிறகடிப்பதல்ல... எழுத்து ஒரு போராயுதமும், போராயுதமுமாகும்.

அது மனித குலத்தின் விடுதலையை, சுதந்திரத்தை, மனித நேயத்தை பேசுவதாக, வர்க்க பேதத்தை உடைத்து உழைப்பாளிகள் உன்னதத்தைப் பறை சாற்றுவதாக அமைய வேண்டுமென்பதை இக்குறுகிய காலத் தேடல் அனுபவம் திக்குவல்லை எழுத்தாளர்களுக்கு உணர்த்தியது.

தொழில், திருமணம், குடும்பமென்று பிரிந்தாலும் காலத்தின் யதார்த்தம் பல முகங்களை எடுத்தாலும், இன்னும் அந்த அடிச்சுவட்டிலே பயணித்துச் செல்லும் வீரியமிருக்கின்றதே அது தான் பலரையும் மீண்டும் மீண்டும் இந்த மண்ணைத் திரும்பிப் பார்க்கச் செய்து கொண்டிருக்கிறது. ●

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

எரிக்க ஆயத்தமாய் வைக்கப்பட்டது

ஒரு மனிதனின்
உயிர் பிரிந்த உடல்.

அந்த
உடலுக்குச் சொந்தமான
ஆவி நினைத்தது...

“நான்
ஆசைத் தீயில் எரிந்தேன்
அது என்னை
ஊதுவத்தி போல்
சாம்பலாக்கியது.

ஆதிக்கத் தீயில் எரிந்தேன்
அது என்னை
கருகிய தகரம் போல்
துருவேற்றியது.

ஆணாவத் தீயில் எரிந்தேன்
அது என்னை
உருகிய ஈயம் போல்
உருக்குலைத்தது.

எல்லாத் தீயிலும் என் ஆன்மா
- இனியவன் இசாறுதின் -

பசித் தீயில் எரிந்தேன்

அது என்னை

இளகிய இரும்பாய்

வளைத்தெடுத்தது.

பொறாமைத் தீயில் எரிந்தேன்

அது என்னை

புகைந்த சிகரெட்டாய்ப்

பொசுக்கி விட்டது.

காமத் தீயில் எரிந்தேன்

அது என்னை

ருசியில்லா வெறும்

கறியாக்கி விட்டது.

கோபத் தீயில் எரிந்தேன்

அது என்னை

சுடுகொள்ளியாய்

சுட்பெரித்து விட்டது.

ஞானத் தீயில் எரிந்தேன்

அது என்னை

புடம்போட தங்கமாய்

பிரகாசிக்கச் செய்துவிட்டது.

இப்போது நான்

ஈமத் தீயில்

எரியப் போகிறேன்.

இன்னமும் எரிக்க

என்னில்

என்ன இருக்கிறது...?

யாகத் தீயில் எரிந்து

தன்னைத் தியாகிக்கும்

தீமமாகவா நான் இனி

ஒளிரப் போகிறேன்?

என் நண்பனின் மகனுக்கு நேர்ந்த பரிதாபமான நிலையைக் கந்தசாமி சொன்னபோது இப்படியும் பிள்ளைகளா? என்று என் மனம் ஒருகணம் திடுக்குற்றது.

“பெடியன் பாவம்!”

“ஓமண்ணை, பெடியன்ரை தேப்பன் செல்லத்துரையர் நம்பி ஏமாந்தது மட்டுமல்லாமல் வெட்கத்தாலை நல்லாய் ஒடுங்கிப் போனார்.”

“கந்தசாமி அது சரி இவள் ஆற்றை பெட்டை?”

“எங்கடை வெளிச்சம் கந்தையற்றை பெட்டை அண்ணை.”

“இவளுக்கேன் உந்தக் குறுக்காலை போன புத்தி வரவேணும்?”

“உதை என்னென்று சொல்லு கிறது. வயதுக் கோளாறு தான். ஊரிலை

நடுக்கைக் குரோகம்

- த.சிவசுப்பிரமணியம் -

இருக்கேக்கை ஒழுங்கா யிருந்த பிள்ளை. கொழும்புக்கு வந்து இப்பிடிப் போட்டுது.”

“அப்ப கந்தசாமி, பெடியனுக்குத் தெரியுமே?”

“தெரியாது எண்டுதான் நினைக்கிறன்.”

“கேக்கிறன் எண்டு கோவியாதை. உவர் செல்லத்துரையும், வெளிச்சம் கந்தையாவும் முந்தி எல்லைப் பிரச்சினையெண்டு கோடு கச்சேரி எண்டு ஏறி இறங்கினவையல்லே?”

“ஓமண்ணை. எனக்கும் உந்த விசயம் தெரியும். யுத்தம் வந்து இடப்பெயர்வோடை இரண்டு குடும்பமும் ஒரு முகாமிலை இருக்கேக்கை இந்த கோபதாபம் எல்லாம் விட்டுப்போச்சு.”

“ஒருவாறு இந்த இடப்பெயர்வு காணி பூமி ஆசைகளைக் குறைச்சிருக்கெண்டுதான் சொல்ல வேண்டும்.”

“நல்லாய் சொன்னியளண்ணை! நாங்களுள்ள போகேக்கை கொண்டே போகப் போறம்.”

“இப்ப இந்தப் பிரச்சினைகளுக்குப் பிறகு ஆற்றை காணி, எங்கை எல்லையோட இருக்கு?”

“அந்தக் காலத்திலை எல்லைச் சண்டையாலை வழக்குச் செலவு செய்ய வேறு காணியை விற்று வழக்குக்குச் சிலவழிப்பார்களாம் எண்டு எங்கடை அப்பு சொல்லுகிறவர்.”

“இதெல்லாம் தெரிஞ்சு கதைதானே? என்றை வட்டுவினி காணி எல்லையிலை ஒரு பனை நிண்டுது. பக்கத்துக் காணி சிவக்கொழுந்தர் பனையைத் தறிக்கச் சொல்லி என்னோடை சண்டைக்கு வந்துவிட்டார். ஆனால் விழுகிற பனங்காய் எல்லாம் பொறுக்கிப் போடுவார்.”

“இதெல்லாம் கிடக்கட்டுக்கும். நீர் சொல்ல வந்த கதையைச் சொல்லும்.”

“செல்லத்துரையற்றை பெடியன் தயாளன் ஊரிலை படிக்கேக்கை ஆறுமுகத்தாற்றை பெட்டை நளினியை விரும்பியிருந்தவனாம்.”

“ஒண்டுக்கையொண்டு. செல்லத்துரையர் தன்ரை பெடியனுக்குச் செய்து வைச்சிருக்கலாம் தானே?”

“பெடியன் இஞ்சையில்லை. கனடாவிடையல்லே இருக்கிறான்.”

“அப்ப பெட்டையையும் கனடாவுக்கு அனுப்பியிருக்கலாமல்லே.”

“அந்தச் சங்கதியைத்தான் இப்ப சொல்லப் போறன்.”

“இஞ்சருமப்பா, கந்தசாமிக்கு ஒரு தேத் தண்ணி கொண்டு வந்து கொடும்.”

“சரியப்பா கொண்டு வாறன்.”

பொன்னையற்றை பெண்சாதி தேத் தண்ணியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு...

“கந்தசாமி இவருக்கு ஊர் உளவாரங்கள் கேட்கிறதுக்கு நல்ல ஆசை. எங்கடை வீட்டிலையும் இரண்டு குமர் இருக்குதெண்டு மறந்து போனார்.”

“ஏன் பொன்னையாண்ணை எங்கடை ஊர் பெடியங்கள் வெளிநாட்டிலை இருக்குதுகள் னெல்லே. ஏதோ பாத்துச் செய்து வைக்கிறது தானே?”

“உனக்கென்ன விசரே கந்தசாமி. நான் இஞ்சை தோட்டக்காறனுக்கோ, சுருட்டுக் காறனுக்கோ செய்து வைப்பனே தவிர, எனக்கு வெளிநாட்டு மாப்பிளையள் வேண்டாம். அதை விட்டுவிட்டு நீ சொன்ன கதையைச் சொல்லு.”

“பிள்ளைகள் இரண்டும் விரும்பி விட்டுதுகள் என்று செல்லத்துரை வீட்டாரும், ஆறுமுகம் வீட்டாரும் கல்யாணம் செய்து வைக்க விரும்பி, அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்கள். கல்யாணப் பேச்செல்லாம் முடிஞ்சு மாப்பிள்ளைக்கும் அறிவிச்ச அவனும் பொம்பிளையை கனடா

வுக்கு எடுப்பிப்பதாய் சொல்லிப் போட்டான். இரண்டு வீட்டாருக்கும் நல்ல சந்தோஷம்.”

• • • • •

“செல்லத்துரை அண்ணை எங்கடை வீட்டு நிலவரம் உங்களுக்குத் தெரியும்தானே? என்னும் இரண்டு குமார்களை கரைசேர்க்க வேணும்.”

“ஆறுமுகம் நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாதை. தம்பி சொன்னவன் நளினியை உடுத்த உடுப்போடை கூட்டிக்கொண்டுபோய் எங்கடை வீட்டிலை வைச்சிருக்கட்டாம். தான் கூடிய கெதியிலை கனடாவுக்கு எடுப்பதற்கு வழி செய்கிறானாம்.”

“அண்ணை உங்களுக்குக் கோடி புண்ணியம்.”

“என்ன அண்ணையெங்கிறாய்... சம்மந்தியெண்டு சொல்லு.”

“மனிசிக்காரி வருத்தமாய் கிடந்த பிறகு இந்த மூண்டு பிள்ளைகளையும் வளர்க்க எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பன். குத்தகைக் காணியிலை இரண்டாயிரம் கண்டு தோட்டம் செய்து போட்டு வந்து சுருட்டுச் சுத்த ஒடுவன். என்றை உழைப்பு குடும்பச் செலவுக்குத்தான் காணும். பிள்ளைகளுக்கு ஆன உடுப்பு வாங்கிக் கொடுக்கக்கூட வருமானமில்லை. கழுத்தில கையிலைகூட வாங்கிப் போட வழியில்லை.”

தன்னுடைய வறுமை நிலையை மிகுந்த வேதனைக்கு மத்தியில் கந்தையர் செல்லத்துரைக்குச் சொல்லுகின்றார்.

காலைக் கதிரவனின் ஒளிக்கீற்றுக்கள் உலாவத் தொடங்கிவிட்டன.

காலை ஏழுமணி இருக்கும். கந்தசுவாமி கோயில் மணி தன் ஒலியை எழுப்பிக் கொண்டிருக்கின்றது. இதமான காற்று வீசத் தொடங்கிவிட்டது.

“ஆறுமுகம் உன்ரை எல்லா விசயமும் எங்களுக்கு நல்லாய் தெரியும். என்றை மனிசிக்காரி மருமகளைக் கையோடை வீட்டுக்குக் கூட்டி வரட்டாமாம். அப்ப நான் கூட்டிப் போறன், உங்களுக்கு ஒரு ஆட்சேபனையும் இல்லையே?”

“பிள்ளை நளினி நீ உன்னை மாமாவோடை அவை வீட்டுக்குப் போவம்மா.”

நளினிக்குக் கண்கள் கலங்கி விட்டன. பெற்றோர், சகோதரங்களை விட்டுப்பிரிய முடியாமல்.... எதிர்கால வாழ்க்கையின் நம்பிக்கையுடன் செல்லத்துரை மாமா என்ற புதிய உறவுடன் செல்கிறாள்.

• • • • •

செல்லத்துரைக்கும் ஒரே ஒரு ஆண்பிள்ளை தான். அவற்றை மனைவி கற்பகமும் மருமகள் நளினியைத் தங்கள் மகள் போலத்தான் அன்பாகக் கவனித்தார்கள். பெரிய நாற்சார் வீடு. விதம் விதமான தளபாடங்கள், ரீ.வி., நேடியோ, பிறிஜ், ரெலிபோன் என எல்லா வசதிகளும் இருந்தன. இந்தச் சூழலில் நளினியும் சந்தோஷமாக இருந்தாள்.

ரெலிபோன் மணி அடித்தது.

“பிள்ளை நளினி யாரெண்டு எடுத்துக் கேள் மேனே.”

“ஓம் மாமி.”

“ஹலோ யார் பேசுகிறது?”

“நீங்கள்தானே நளினி?”

“ஓம். நீங்கள் யாரெண்டு சொல்லுங்கோ?”

“உம்மடை வருங்காலக் கணவன்.”

“தயாளன் அத்தானா? எப்பிடி சுகமாய் இருக்கிறியளே?”

“வேறு யார் உம்மோடை பேசவினம்?”

“சொறி. எப்படி அத்தான் இருக்கிறீங்கள்.”

“நான் நல்லாய் இருக்கிறேன். உம்மடை பாடு எப்படி?”

“எனக்கென்ன நல்ல மாமா. மாமி. சந்தோஷமாக இருக்கிறேன்.”

“அப்ப என்னைத் தேவையில்லையோ?”

“அப்படி நான் சொல்லுவனா அத்தான். உங்களுக்குத்தானே நான் இஞ்சை வந்து இருக்கிறேன்.”

“நீர் ஒண்டுக்கும் யோசியாதையும். கூடிய சீக்கிரம் இஞ்சை உம்மை எடுத்துப் போடுவன்.”

“சரி அத்தான் அப்ப வைக்கிறேன்.”

“என்ன இப்பதான் எடுத்தனான். அதுக்கிடையில் கதைக்காமல் வைக்கப் போறன் எண்டு சொல்கிறீர்?”

“அப்ப சொல்லுங்கோ.”

“இல்லை முந்தி இருந்த மாதிரி மெல்லிசாத்தான் இருக்கிறீரோ? அல்லது கொழுத்து இருக்கிறீரோ?”

“மனதில் மகிழ்ச்சி. அத்துடன் மாமா, மாமி வீட்டுச் சாப்பாடு. கொழுத்திருக்கிறேன்.”

“அச்சாப்பிள்ளை. நாளைக்கு இந்த நேரம் எடுக்கிறேன். அம்மாவிட்டைக் கொடும்.”

“மாமி உங்களோடை மகன் கதைக்க வேணுமாம்.”

“தம்பி மகன் எப்பிடி ராசா இருக்கிறாய்?”

“நான் நல்லாய் இருக்கிறேன்மா.”

“நீங்கள் கால் வருத்தத்துக்கு ஒழுங்காய் மருந்து எடுக்கிறியள்தானே?”

“ஓம் ராசா. இப்ப எனக்கு நல்ல சுகம். நீதான் ராசா உடம்பைக் கவனிச்சுக் கொள்.”

“அப்பா எப்பிடி அம்மா இருக்கிறார்?”

“அதையேன் கேக்கிறாய். ஒரு இடத்தில சும்மா இருக்க மாட்டார். பின் வளவுக்கை நாலஞ்ச வாழைக் குட்டியை நட்டுப்போட்டு அது களுக்கு தண்ணீர் இறைச்சுக்கொண்டு நிற்கிறார்.”

“அவருக்கும் பொழுது போகவேணுமல்லே. அது இருக்கட்டும் அம்மா... புதுமருமகள் எப்படி?”

“தங்கப் பவுண். என்னை ஒரு வேலையும் செய்ய விடமாட்டுது. தானே எல்லா வேலையையும் வடிவாய்ச் செய்யும். ஏதோ நீ குடுத்து வைச்சனி. இப்படி ஒரு பிள்ளை கிடைச்சிருக்கு.”

“அப்ப நல்ல மருமகள் எண்டு சொல்லுங்கோ?”

“ஓம் மேனை எங்கள் குடும்பத்திற்கு ஏற்ற பிள்ளை கிடைச்சது நாங்கள் செய்த புண்ணியம்.”

“சரியம்மா நான் வைக்கிறேன். அப்பாவைக் கேட்டதாகச் சொல்லுங்கோ.”

“சரி ராசா வைக்கிறேன்.”

• • • • •

அன்று இரவு நித்திரைக்குப் படுக்கச் சென்ற நளினிக்கு நித்திரை வரவேயில்லை. கனடா வாழ்க்கை எப்படி இருக்கும் என்ற எண்ண அலைகள் மனதில் அலைபாய அந்த மகிழ்ச்சியில் உளன்று கொண்டிருந்தாள். தயாளனின் படத்தைப் பார்த்தபடி சுற்பனை உலகிலே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்த நேரம் உணர்ச்சியின் வெளிப்பாட்டை உணர்ந்தவளாகக் காணப்பட்டாள். அந்த எண்ணம் அவள் மனத்தை வாட்டியதாக இருக்க வேண்டும். இரவு பதினொரு மணியிருக்கும். ரெலிபோன் மணி அடித்தது. நளினிதான் எடுத்தாள்.

“ஹலோ... ஹலோ...” ஒரு சத்தமும் மறு முனையிலிருந்து இல்லை.

மீண்டும் ரெலிபோன் அடித்தது.

“ஹலோ யார் பேசுகிறது?”

“நளினி நான் தயாளன் பேசுகிறேன்.”

“என்ன அத்தான் இந்த நேரத்திலை?”

“ஒண்டுமில்ல சும்மா எடுத்தனான். உம் மோடை கதைக்க வேண்டும் போல் இருந்தது எடுத்தன்.”

“எனக்கும் நித்திரை வரேல்லை. உங்களைத் தான் நினைச்சன்.”

“சரி இஞ்சை வந்த பிறகு பாருமன் என்ன செய்வன் எண்டு.”

“என்ன செய்வியன்?”

“நீர் சின்னப்பிள்ளை. இப்ப சொல்லேலாது. வந்த பிறகு வட்டியும் குட்டியுமாகச் சொல்லு கிறேன்.”

“போங்கத்தான் உங்களுக்குப் பகிடிதான்.”

“சரி என்னை நினைச்சுக்கொண்டு நித்திரையைக் கொள்ளும். கனவிலே வருவன்; சரியா? நான் வைக்கிறேன்.”

நளினி அந்தச் சம்பாஷனையின் பின் பரவசமடைந்தாள்.

• • • • •

“இஞ்சருங்கோ படலேக்கிள மணிச் சத்தம் கேட்குது. போய்ப் பாருங்கோ; தபால்காரனோ தெரியாது.”

செல்லத்துரையர் எழுந்துபோய் கடிதம் ஒன்றை வாங்கி வருகின்றார்.

“உது ஆற்றை கடதாசி?”

“தம்பி அனுப்பியிருக்கிறான் அப்பா.”

“என்ரை அம்மாளாச்சி! கடிதத்தை வாசியுங்கோ. என்ன எழுதியிருக்கிறான் எண்டு பாப்பம்.”

“அன்புள்ள அப்பா, அம்மா, நளினி யாவருக்கும் நான் நல்ல சுகத்தடன் இருக்கின்றேன். உங்கள் சுகத்திற்கும் வேண்டுகிறேன். நிற்க, நளினியைக் கொழும்புக்குக் கூட்டிவந்து பாஸ்போட், விலா எடுக்கிற அலுவலைப் பாருங்கோ. காச வெஸ்ரேன் யூனியன் மூலம் அனுப்பியுள்ளேன். பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். மிகுதி ரெலிபோனில் கதைக்கின்றேன். அன்புடன் மகன் தயாளன்.”

“நளினியும் சுகமாய் போய்ச் சேர்ந்து விட்டால் தம்பி சந்தோஷமாக இருப்பானல்லே? கெதியாய் அலுவல்களைப் பாருங்கோ.” தாய் மனம் அந்தரித்தது.

“ஓமப்பா. வாற ஞாயிற்றுக் கிழமை போகத் தான் நினைக்கிறேன். பஸ்க்கு புக் பண்ண வேணு மல்லே?”

“ஏன் நீங்கள் யாழ்ப்பாணம் போய் அலக்கழி வான். இஞ்சை தம்பித்துரையற்றை கடையிலை சொன்னால் அவையின்றை வான் வீட்டை வந்து ஏற்றிக்கொண்டு போய் நீங்கள் தங்கப் போற லொட்சிலை விடுவிடும்.”

“சரியப்பா. அப்பிடிச் செய்வம்.”

“பிள்ளை நளினி இஞ்சை வாடும்.”

“என்ன மாமி?”

“தம்பி கடதாசி போட்டிருக்கிறான். உன்னைக் கொழும்புக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போய்ப் பாஸ்போட் எடுக்கிற வேலையைப் பாக்கட்டாம்.”

நளினியின் மகிழ்ச்சியைப் பார்த்து செல்லத் துரையும், சுற்பகமும் அதிர்ந்து போனார்கள்.

• • • • •

கொழும்புக்குப் போவதைச் சொல்லிவிட்டு வர செல்லத்துரையும் நளினியும் கந்தையர் வீட்டுக்குச் சென்றனர். கதவைத் திறந்ததும் ஒரு பிள்ளை,

“உள்ளுக்கு வாங்கோ” என்று கூப்பிட்டது.

செல்லத்துரையர் நளினியைப் போல இருக்கும் அந்தப் பிள்ளையிடம், “ஐயா இருக்கிறாரோ?” என்று கேட்டார்.

“வந்து இருங்கோ வந்துவிடுவார்.”

தாய் இயலாது படுக்கையாய் இருந்தபோதும் பிள்ளையை நல்ல மரியாதையோடே வளர்த்திருக்கிறார் கந்தையர் என்று மனதில் எண்ணிக் கொண்டார் - செல்லத்துரையர்.

கந்தையர் வந்தவுடன் “உன்னை இரண்டாவது மகளைப் பார்த்தவுடன் நளினிக்கும் அவளுக்கும் ஒரு வித்தியாசமும் தெரியேல்லை.”

“ஓமண்ணை. இரண்டும் இரட்டைப் பிள்ளையள். ஒரே மாதிரித்தான் இருக்கினம்.”

“எனக்கு என்னுமொருவன் இருந்திருந்தால் கட்டாயம் இந்தப் பிள்ளையையும் மருமகளாக ஏற்றிருப்பன்.”

“உங்களுக்கு நிறைஞ்ச மனசு அண்ணை.”

“சரி வந்த வேலையை மறந்து போனன். தம்பி கடிதம் போட்டிருக்கிறான். நளினியைக் கொழும்புக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போய் பாஸ்போட், விஸா அலுவலைப் பாக்கட்டாம். அது தான் ஞாயிற்றுக் கிழமை நளினியைக் கொழும்புக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போறன். அதைச் சொல்லிப் போட்டுப் போகத்தான் வந்தனாங்கள்.”

பெண் பிள்ளைகள் மூன்று பேரும் ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் அழத் தொடங்கி விட்டார்கள். பிரிந்து செல்லும் சகோதரியைப் பார்த்துக் கடைக்குட்டி...

“நளினி அக்கா என்னையும் கனடாவுக்கு எடுப்பீங்களே?”

“ஓம். அத்தானிட்டைச் சொல்லி உன்னையும் கூப்பிடுவன். கவனமாகப் படிக்க வேணும் என்ன?”

“ஓம் அக்கா.” கந்தையற்றை கண்ணும் கலங்கிவிட்டது.

• • • • •

செல்லத்துரையரும் நளினியும் கொழும்புக்கு வந்து ஒரு லொட்ஜில் மூம் எடுத்துத் தங்கிக் கொண்டார்கள். அந்த லொட்ஜில் வெளிநாடுகளுக்குப் போக வந்திருக்கும் பல தமிழ்ப் பிள்ளைகள் இருந்தார்கள்.

நளினிக்கு ஒருநாளிலேயே பாஸ்போட் எடுத்தாகி விட்டது. விஸா எடுப்பதற்குப் பத்திரங்கள் எல்லாம் நிரப்பிக் கொடுத்து விட்டார்கள். தூதுவராலய அதிகாரிகள் ஒரு மாதம் கழித்து வரச்சொல்லி விட்டார்கள்.

போக்குவரத்துக் கஷ்டம் காரணமாக நளினியை லொட்ஜில் தங்கவைத்துவிட்டுச் செல்லத்துரையர் யாழ்ப்பாணம் வந்துவிட்டு, ஒரு மாதம் கழித்து மீண்டும் கொழும்புக்குப் போய் தூதுவராலயத்திற்கு நளினியோடு போக, இன்னும் அங்கிருந்து மறுமொழி வரவில்லை என்று சொன்னார்கள்.

வருத்தக்கார மனிசியைத் தனிய விட்டுட்டு இருக்க முடியாது என்றதனால் செல்லத்துரையர் யாழ்ப்பாணம் வந்து விட்டார். நான்கு ஐந்து மாதங்கள் இதே நிலைதான். விஸா கிடைக்கவில்லை. போவதும் வருவதுமாக இருந்தார். ஒரு வாறு ஆறுமாதங்களுக்குப் பின் விஸா கிடைத்து விட்டது. விமான டிக்கேற் பெறுவதற்காகத் தெரிந்த ஒருவரிடம் பாஸ்போட்டைக் கொடுத்து விட்டுச் செல்லத்துரையர் யாழ்ப்பாணம் வந்து விட்டார்.

• • • • •

மருமகளைக் கனடாவுக்கு அனுப்புவதற்காகச் செல்லத்துரையர், மனைவி கற்பகம், கந்தையர், அவரின் இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் எல்லோரும் வான் பிடித்துக்கொண்டு கொழும்புக்கு வந்து விட்டார்கள். வந்தவர்களை லொட்ஜில் இறக்கி விட்டார்கள். செல்லத்துரையர் விமான டிக்கேற்றையும் பாஸ்போட்டையும் எடுத்துக் கொண்டு லொட்ஜுக்கு வந்து சேர்ந்தார். மருமகள் இருந்த அறை பூட்டப்பட்டிருந்தது. பக்கத்தில் தென்பட்டவர்கள் புதுமுகங்களாகவே இருந்தார்கள். மனேஜர் ஒப்பீசுக்குச் சென்று விசாரிக்கலாம் என்று அங்கு போனால் முன்பிருந்த மனேஜரையும் காணவில்லை. மனேஜரின் மேசைக்கு முன்னால் ஒரு நடுத்தர வயதினர் இருந்தார்.

அந்த லொட்ஜில் தொட்டாட்டு வேலை செய்யும் ஒரு பெடியன் செல்லத்துரையிடம் வந்து “ஐயா நளினி அக்காவும், மனேஜர் அண்ணாவும் முந்தநாள் இரவு ஓடிவிட்டார்கள். இரண்டு பேரும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பியிருந்தவை என்று எனக்குத் தெரியும்” என்றான்.

செல்லத்துரை நம்பவில்லை. மனேஜர் மேசையில் இருந்தவரிடம் போய் விசாரித்தார்.

அவரும் அது உண்மை என்று சொல்லி விட்டார். நளினியை வழியனுப்ப வந்த எல்லோருக்கும் விடயம் தெரியவர எல்லோரும் உறைந்து போனார்கள்.

“தம்பிக்குத் தெரிந்தால் அவன் உயிரை விட்டுவிடுவான்” என்று சொல்லிக் கற்பகம் அழத்தொடங்கிவிட்டாள்.

செல்லத்துரையர் ஒரு திடமான முடிவுடன் கந்தையரின் இரண்டாவது மகள் பாமினியை அழைத்து, “பிள்ளை நீ எண்டாலும் எங்கடை குடும்ப மானத்தைக் காப்பாற்று.”

“நீங்கள் சொல்லுகிறபடி நான் செய்கிறன்.”

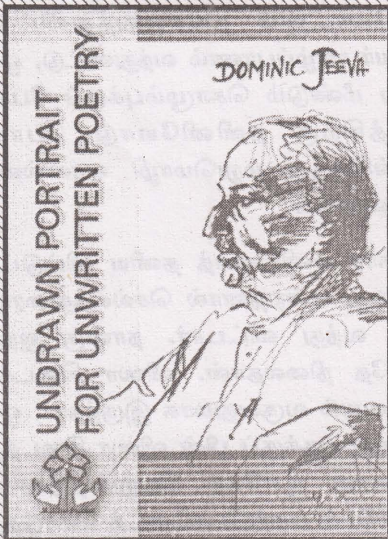
“நீர்தான் நாளைக்குக் கனடாவுக்குப் போறீர்.”

“கந்தையர் சிலையாகிவிட்டார்.”

• • • • •

அடுத்தநாள் இரவு ஏழுமணிக்கு நளினியாக பாமினி ஆகாய விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டாள்.

புதிய வாழ்க்கை அவளை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறது. ●

Undrawn Portrait for Unwritten Poetry

டொமினிக் ஜீவாவின்
சுயவரலாற்றின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு
வெளிவந்துவிட்டது.

தேவையானோர், புலம்பெயர்ந்த புத்திஜீவிகள்
மல்லிகைப் பந்தலுடன்
தொடர்பு கொள்ளவும்.

மல்லிகையின் 42வது ஆண்டு நிறைவில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

**இலங்கையில் நூல்கள் விநியோகம், விற்பனை, ஏற்றும்த், இறக்கும்த்,
பதிப்புத் துறையில் புதியதோர் சகாப்தம்.**

அன்புடன் அழைக்கிறது

**சேமமடு
பொத்தகசாலை**

CHEMAMADU BOOK CENTRE

Telephone : 011 - 2472362

Fax : 011 - 2448624

E-mail : chamamadu@yahoo.com

UG 49, 50. People's Park, Colombo - 11. Sri Lanka

**தமிழ்நாட்டில் பதிப்புத்துறை, விற்பனைத்துறை
முன்னோடிகள், விஞ்ஞானிகள்.**

■ க.சச்சிதானந்தன் - காந்தளகம்
சென்னை - 02.

தொ.பே. : 044 - 28414505

E-mail : tamlinool@data.in

■ கோ.இளவழகன் - தமிழ்மண் பதிப்பகம்
சென்னை - 17.

தொ.பே. : 044 - 24339030

E-mail : ta-pathippagam@yahoo.co.in

அனைத்து வெளியீடுகளையும் எம்மிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

“நான் என்னைச் சுற்றி துதிபாடுகின்ற கூட்டத்தைத்தான் உருவாக்கினேன். நல்ல நண்பர்களை உருவாக்கவில்லை” என்றான் நெப்போலியன். அவன் தன் கடைசிக் காலத்தை தனிமையில் கழித்தானாம்.

நட்பு என்பது புனிதமான ஒரு உறவு. நலிவடையும் காலங்களில் எமக்குக் கை கொடுக்கும் உறவு ஒன்று இருக்குமாயின் நிச்சயமாக அது நட்புத்தான்.

“உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு” - என்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் மற்றவனில் இருந்து வேறுபட்டிருப்பான். ஒவ்வொருவரிலும் ஏதோ ஒரு சிறப்பம்சம், தனித் தன்மை என்பன இருக்கும். சிறந்த குணங்களைக் கொண்டு அவரை நாம் கணிக்க வேண்டும். “ஒரு மனிதனுடைய குணத்தை அறிவதற்கு அவனுடைய எண்ணங்களையும், செயலையும் அறிந்தால் போதுமானது” என்கின்றார் சிக்மென் பிராய்டு என்ற சிந்தனையாளர்.

நலம் காக்கும் நட்பு

- இணுவில் உத்திரன் -

நல்ல நண்பர்களை நாம் தேடித்தான் பெறவேண்டும். ‘பலருக்கும் நண்பனாய் இருக்கின்றவன், ஒருவனுக்கும் உண்மையான நண்பனாய் இருக்கமாட்டான்’ என்பார்கள். அந்தப் பலரையும் சிலராக்கி நல்ல நட்பை அடையாளம் கண்டுகொள்ள வேண்டும். எப்படி மற்றவர் எம்மோடு நடக்க வேண்டும் என்று நாம் நினைக்கின்றோமோ? அப்படி நாம் நடந்து காட்ட வேண்டும். நல்ல நண்பர்கள் சிறு சிறு தவறுகளைப் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள். பொருட்படுத்துபவர்கள் நல்ல நண்பர்களாக இருக்கவும் மாட்டார்கள். நட்பு என்பது தன்னலமற்றது. பரஸ்பரம் ஒத்தாசை, சகிப்புத்தன்மை. தியாகத்தால் அது கட்டியெழுப்பப்படுகின்றது. எமக்கு ஒரு நண்பர் இருந்தால், அவரை நேசிக்க வேண்டும். நாம் நேசிப்பதை அவர் உணரும்படி நேசிக்க வேண்டும். இந்த நட்பு மரணம் வரை தொடர முடியும்.

இலக்கியங்களிலே கம்பனும், சோழனும், இதிகாசத்திலே கர்ணனும், துரியோதனனும் நண்பர்களாக பார்க்கப்படுகின்றார்கள். இன்னும் சொல்லப் போனால் நமது ஊரிலே பள்ளித் தோழர்களாக ஆரம்பித்து பல்லுப் பிடிக்கின்ற வயது வரை சிலர் நட்போடும், உரிமையோடும் உறவாடுவதைக் காணக்கூடியதாய் இருக்கின்றது. ‘நல்ல நட்பு எப்படி இருக்க வேண்டும்’ என்று வரையறுக்கப்பட முடியாவிட்டாலும் அது ஒவ்வொருவரினதும் வித்தியாசமான பார்வையினால் வேறுபடுகின்றது, தீர்மானிக்கப்படுகின்றது.

நாம் மற்றவர்களுடம் மென்மையான அக்கறை காட்ட வேண்டும். அவர்களின் உணர்ச்சிகளுக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டும். இயன்றவரை இணங்கிவிட்டுப் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். முடிந்தால் எல்லோரையும் நேசிக்க வேண்டும். இந்தத் தகுதிகள் நல்ல நட்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளப் போதுமானவையாகும். இந்த இடத்தில் நல்ல நண்பர்களைப் பெறுவதற்கு எமக்குத் தகுதி உள்ளதா? என்பது பற்றிச் சிந்தித்தல் அவசியமானது. கொடுப்பதிலே உள்ள சுகம் பெறுவதிலே இல்லை. அள்ள அள்ளக் குறையாதது அன்பு ஒன்றுதான். அதனால் தாராளமாக அன்பைப் பகிர்ந்து கொள்ளலாம்.

இரண்டு சிநேகிதிகள் இருப்பார்கள். இருவரும் ஐஸ்சிறீம் சாப்பிடுவார்கள். அரட்டை அடிப்பார்கள், சினிமாவுக்குப் போவார்கள், இவள் டீட்டுக்கு அவளும், அவள் வீட்டுக்கு இவளும் வந்து போவார்கள். கேட்டால் ‘உயிர்ச் சிநேகிதிகள்’ என்பார்கள். ஆபத்தில்லாதவரை, சங்கடத்தில் ஆழ்த்தாதவரை இருவரது நட்பும் புனிதமானதுதான். ஓர் ஆபத்து, பிரச்சினை, கஷ்டம் என்று வரும்போதுதான் நட்பின் உண்மைத்தன்மை புரியும்.

சிலவேளை உயிர்ச் சிநேகிதம் 'பிச்சை வேண்டாம் நாயைப் பிடி' என்று குடல் தெறிக்க ஓடி விடும். நட்பு என்பது ஒருவரோடு தனியே சிரித்து மகிழும் விடயம் மட்டுமல்ல, நண்பர் நெறி கடந்து செல்லும்போது குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்கும், அதனைத் திருத்துவதற்கும்தான். இதையே திருவள்ளுவர்,

“நகுதல் பொருட்டன்று நடடல் - மிகுதிக்கண் மேற்சென்று இடித்தல் பொருட்டு” என்று சொன்னார். நண்பர்கள் இருக்கின்றவரை எவரும் பயன்றவர் ஆகிவிடுவதில்லை,

எமது அன்றாட வாழ்க்கையிலே கிடைக்கக் கூடிய மென்மையான உறவுகளில் இந்த 'நட்பு' காதலை விடவும் எவ்வகையிலும் குறைவானதல்ல. இரு உள்ளங்களின் சங்கமம் காதல் என்றால், இரு உள்ளங்களின் ஒருங்கிசைவு நட்பு! இன்னும் சொல்லப் போனால் காதல் என்பது இனக்கவர்ச்சி யினால் உருவாகின்றது. இது சில முரண்பாடான நிலைகளைக்கூட தோற்றுவிக்கலாம். அதாவது, இரு பால் இனத்திடையேயும் உருவாகும் காமம் கலந்த உறவு காதல். "Love is Build up by lust" இங்கு ஆணை ஆணும், பெண்ணை பெண்ணும் காதலிப்ப தில்லை. தவிர ஏதாவது ஒரு தேவை, எதிர்பார்ப்பு இருக்கும். ஆனால் நட்பு அப்படியானதல்ல. அது சுயநலமின்மையாலும், தியாகத்தாலும் உருவா கின்றது. இங்கு விட்டுக்கொடுப்புக்கள்தான் அதிகம். எதிர்பார்ப்புக்கள் கிடையாது. ஒரு நட்புக் காதலா கின்ற சந்தர்ப்பம் நிறைய உண்டு. நட்பு காதலாகின்ற தருணத்தைக் கண்டறிவது மிகவும் கடினம். நட்புக்கும் காதலுக்கும் இடையே உள்ள இடைவெளி இந்த உடல் மட்டும்தான்.

“காதலில் தோற்றால் வாழ்வே மாயம், காதலில் வென்றால் காதலே மாயம்!” என்று எங்கோ படித்த ஞாபகம். ஆக காதல் உறவை கல்யாணத்துக்கு முன், பின் என்று வகுத்துக் கொள்ளலாம். இந்த உறவை கலியாணம் தீர்மானிக்கின்றது. காதலித்து தோற்றவார்களுக்கு உறவே அறுந்து போகின்றது. காதலித்து மணம் முடித்தவர்க்கு உறவு மறைந்து போகின்றது. ஆக இந்த காதல் உறவு என்பது 'கச்சதீவுச் சந்தை' போல அப்பப்போ தோன்றி மறைகின்றது. ஒரு பராயத்தில் தோன்றி மறையும் உறவு, அவ்வளவுதான். ஆனால் நட்பு அப்படியான தல்ல, விளையாடிய காலத்தில் தொடங்கி வேகிற

வரையில் தொடரக்கூடிய உறவு. நல்ல நட்பை இயற்கையாகவே எந்தக் காரணிகளும் பாதிப்ப தில்லை.

ஒரு ஆணும் பெண்ணும் நண்பர்களாக இருக்க முடியுமா? முடியும். ஆனாலும் பெரும்பாலும் கால இடை வெளியில் இது காதலாக மாற்றமடையக்கூடும். அல்லது வித்தியாசமான பார்வையில் பட்டு அதற்குத் தவறான அர்த்தம் கற்பிக்கப்படும். இது எமது சமுதாயக் குறை நிலைக் கட்டமைப்பால் ஏற்படும் வியாதி. ஆனால் காதலித்து அது கைகூடாமல் போனவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் சரியாகப் புரிந்து கொண்டால் காலம் பூராவும் நல்ல நண்பர்களாகத் தொடர முடியும். இது ஒரு நல்ல விடயமும் கூட! இந்த விடயத்தில் எமது சமுதாயத்தில் உள்ள ஆண், பெண் சமத்துவக் கோட்பாடுகள், கலாசார விழுமியங்களோடு தொடர்ந்தும் முரண்பட்டுக் கொண்டு தான் நிற்கின்றது.

நட்பு என்பது ஆரோக்கியமான தெளிவான பல முடிவுகளால் உருவாகின்றது. நல்ல நண்பர்கள் இருக்கின்றவரை எம்மைத் துன்பங்கள் நெருங்குவ தில்லை. வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை இழக்கின்றபோது கைகொடுத்து உதவும். உயர்ந்த ஒரு நட்பில் வர்த்தக நோக்கம் இருப்பதில்லை. “வாழ்க்கையில் கிடைக்கக் கூடிய சுகங்களிலே உறுதியான, மென்மையான நட்பைப்போலச் சிறந்தது எதுவுமே இல்லை” என்று கூறுகின்றார் செனக்கா என்ற தத்துவஞானி.

எனவே நல்லதொரு நட்பு நம்மிடம் இருப்பது மிகப் பெரிய பலம் அல்லவா? ●

2006 முழு ஆண்டிற்கான
மல்லிகை ஆண்டு மலர் உட்பட
12 இதழ்களையும்
மல்லிகையில் பெற்றுக்
கொள்ளலாம். தொடர்பு
கொள்ளுங்கள்.

- மல்லிகை ஆசிரியர்

சாதியப் - உலகளவில் அம்பலப்படுத்தப் பார்ப்பனியத்தின் தாக்கம் உடைத்தெறியப்பட வேண்டும்.

- V.P.சந்திரம் -

காரணமாகத்தான் பலர் கிறிஸ்தவர்களாகவும், முஸ்லிம்களாகவும் மதம் மாறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

2001 ஓகஸ்ட் 31ஆம் திகதி தொடக்கம் செப்டம்பர் 04ஆம் திகதி வரை தென் ஆபிரிக்காவின் டர்பன் நகரில் மரபினவாதம், மரபின அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டி ஒடுக்குவது, மரபின அடிப்படையில் வெறுப்பும் பகையும் பாராட்டுவது மற்றும் இவற்றோடு தொடர்புடைய சகிப்புத் தன்மையற்ற போக்குகள் ஆகியவற்றுக்கு எதிராக உலக அளவில் ஒரு மாநாட்டை ஐ.நா. நடாத்தியது.

இம்மாநாட்டின் மூலமாக அனைத்துலக சமூகத்தின் முன்பாகத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் எதிர்கொள்ளும் சாதிய ஒடுக்குமுறைப் பிரச்சினை முன்வைக்க எடுத்த முயற்சியை இந்தியாவிலுள்ள ஆர்.எஸ்.எஸ். - பா.ஜ.க. பரிவாரங்களோடு சேர்ந்து கொண்டு பார்ப்பனியச் சனாதனிகள் கடுமையாக எதிர்த்தனர். 21ம் நூற்றாண்டிலும் பூர்வாக்களின் செயற்பாடு ஓய்ந்தபாடில்லை என்பதையே இச்செயல் புலப்படுத்தியது.

“சாதியப் பிரச்சினை நாட்டின் உள்விவகாரம் என்றும், அதை இங்கேயே பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளலாம் என்றும், அதை விடுத்து சாதியப் பிரச்சினையை உலக அரங்கில் எழுப்புவது அரசியல் உள்நோக்கம் உடையது என்றும், அந்நிய கிறிஸ்தவ மதவாதிகளால் தூண்டிவிடப்படுகிறது” என்றும் பார்ப்பனியச்

ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்புச் சபையின் (ECERD) என்றும் செயற்குழு 1996இல்தான் முதன் முதலாகச் சாதி அடிப்படையிலான பாகுபாடு - ஒடுக்குமுறை, தீண்டாமை மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளின் பிரச்சினையை அங்கீகரித்தது. 1996 செப்டெம்பர் 17ஆம் திகதி நடைபெற்ற நிறைவுக் கூட்டத்தில் “தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் பிரச்சினை மரபினப் பாகுபாடு - ஒடுக்குமுறையின் அனைத்து வடிவங்களை ஒழிப்பது என்ற வரையறையின் கீழ் வருகிறது” என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

இருந்தும் இன்றுவரை இந்தியா, இலங்கை உட்பட வேறும் பல நாடுகளிலும் ஒடுக்குமுறையின் அனைத்து வடிவங்களும் முற்றுமுழுதாக மாற்றப்படவில்லை. இந்தியா, இலங்கை ஆகிய நாடுகளில் வடக்கிலிருந்து வந்த (இந்தியா) பார்ப்பனர்கள் தங்கள் சுரண்டலுக்காகக் சாதிய ஒடுக்குமுறையைச் சமுதாயத்தில் புகுத்தினார்கள். பார்ப்பனியத்தின் சாதியக்குறி உலகளவில் அம்பலப்படுத்த வேண்டும். அவர்கள் உலக முதலாளித்துவத்தின் கைக்கூலிகள் என்பதை மறந்துவிட முடியாது.

பாரதியார் ஒரு வேதியராக இருந்தும் அன்றே சாதியத்துக்கு எதிராகத் துணிந்து கூறிய கருத்துக்கள் அவரை ஒரு வீர புருஷராக எம்முன் நிறுத்தியுள்ளது.

“ஜாதி மதங்களைப் பாரோம் - உயர் ஜன்மம் இத்தேசத்தில் எய்தினராயின் வேதியராயினும் ஒன்றே - அன்றி வேறு குலத்தின ராயினும் ஒன்றே”

என்று பாடியுள்ள போதிலும் அவரையே வேதியர் மரபிலிருந்து நீக்கி வைத்த செயலைத்தான் வரலாறு கூறியுள்ளது. சாதியப் பாகுபாடு இந்துக்கள் மத்தியில்தான் வலுவாக வேரூன்றியுள்ளது. அதன்

சனாதனிகள் வாதிட்டனர் என அறியக் கிடக்கின்றது.

பிறப்பாலும், தொழிலாலும் பாகுபடுத்தி ஒடுக்கப்படும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், தீண்டாமைக் கொடுமையால் பல வகையிலும் வாழ்வுரிமை மறுக்கப்படும் மக்கள், மரபு மற்றும் மத அடிப்படையில் பொது மத வாழிபாடு, பொதுக் குடிநீர் நிலைகள், பொதுப் பாதை முதல் கூடுகாடு, இடுகாடு வரை பொது இடங்களைப் பயன்படுத்துவதிலிருந்து, வன்முறையாகத் தடுக்கப்படும் மக்கள் நாள்தோறும் உயர்சாதியினரின் படுகொலைகளுக்கும், பாலியல் வன்முறைகளுக்கும் பலியாகும் மக்கள் மீதான ஒடுக்குமுறை குறித்து உலக அரங்கில் எடுத்துரைப்பதும், தீர்வு காண முயல்வதும் அம்மக்களின் அடிப்படை உரிமை.

இவ்வகையிலான மரபினவாதம், மரபினப் பாகுபாடு ஒடுக்குமுறைகளும் கூட கடந்த சில நூற்றாண்டுகளாக நிலவி வருவன. இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு இது பெருமளவு அம்பலப்பட்டு, உலக மக்களின் கவனத்தை ஈர்த்து ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் 1948ஆம் ஆண்டு மனித உரிமைப் பிரகடனத்தில் இடம்பெற்றது. மரபினம், நிறம், பால் மற்றும் மத அடிப்படையிலான எல்லாப் பாகுபாடு - ஒடுக்குமுறைகளையும் ஒழிப்பதை அந்த மனித உரிமைகள் பிரகடனம் இலட்சியமாக அறிவித்தது. சாதியம், பிறப்பு, தொழில் மற்றும் மத ரீதியிலான ஒரு தனிச் சிறப்பான மரபின நோக்கில் பாகுபடுத்தியும், ஒதுக்கி வைத்தும், தீண்டாமை பாராட்டியும் அடிப்படை மனித உரிமைகளை மறுப்பது ஆகியவை அடங்கிய சாதியம் 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த ஆரிய மரபின நோக்கில் பாகுபடுத்தும் நிறவெறி ஆக்கிரமிப்புக் காரணமாக உருவானதுதான். பார்ப்பானிய பிரதிநிதிகள் அப்போதிருந்தே ஐக்கியநாடுகள் அவை உட்பட உலக அரங்கில் எங்குமே சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான குரல் ஒலிப்பதைத் தடுத்துவிட்டனர். இவர்கள் மக்களைச் சுரண்டி வாழ்வதற்காகச் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், கடவுள் குற்றம் என்று பலவகைப்பட்ட மூடநம்பிக்கைகளை பயங்காட்டிப் பாமர மக்களை ஏமாற்றித் தமது வருவாயைப் பெருக்குவதற்கு முதலாளித்துவத்தின் பங்காளிகளாகச் செயற்பட்டு வந்திருக்கின்றார்கள். இன்றும் அத்தகைய மூடப்பழக்கங்கள் இருந்துவருகின்றன.

ஜெனிவா - ஐ.நா. அவையின் ஐந்தாவது துணை ஆணையம் 2000ம் ஆண்டு ஆகஸ்டில் "பிறப்பு அடிப்படையிலான பாகுபாடு" குறித்த அறிக்கையை தயாரிக்க ஆணைய உறுப்பினர் நியமிக்கப்பட்டார்.

- 01) பிறப்பு மற்றும் தொழில் அடிப்படையில் பாகுபடுத்தி ஒடுக்கப்படும் சமூகங்களை இனங்காண்பது.
- 02) அம்மாதிரியான ஒடுக்குமுறைகளை ஒழித்துக்கட்டுவதற்காக தற்போதுள்ள அரசியல் சட்டம் மற்றும் நிர்வாக நடவடிக்கைகளைப் பரிசீலிப்பது.
- 03) அம்மாதிரியான பாகுபாடு ஒடுக்குமுறையை ஒழிப்பதற்காக மேற்கொள்ள வேண்டிய நடைமுறைகளைப் பரிந்துரைப்பது ஆகியவை அறிக்கையின் நோக்கமென்று தெரிவிக்கப்பட்டது.

பிறப்பு மற்றும் தொழில் ரீதியில் பாகுபடுத்தி ஒடுக்குவது என்பது வேறு எந்தவகை இன ஒடுக்குமுறையிலும் பார்க்க சாதிய முறைக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாகும். ஆய்வறிக்கை ஆதாரங்கள் அடங்கிய ஆவணம் ஆகியவற்றை முன்வைத்து சாதிய ஒடுக்குமுறைப் பிரச்சினை டர்பன் மாநாட்டில் எழுப்பப்பட்டது.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் சாதிய ஒடுக்கு முறையில் இருந்து விடுபட நடத்தும் போராட்டத்திற்கு உலக அரங்கில் சாதிய முறை மற்றொரு மரபினவாத ஒடுக்குமுறை என்கின்ற முறையில் அதற்கு எதிரான குரல் உரத்த குரலில் ஒலிக்கப்பட வேண்டும் என்றானது.

இடதுசாரிக் கருத்தியல் தளம் வெகுஜனத்தன்மையை அடைந்தால்தான் சாதியம், மதவெறி, வட்டார வாதம் போன்ற பிற்போக்குக் கருத்தியல் தளங்கள் சிதைந்து போகும். அத்துடன் முதலாளித்துவக் கருத்தியல் வட்டத்திலிருந்தும் விடுபட முடியும். மனிதத்துவம் தன் சிறப்பியலைக் காட்டி நிற்கும்.

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் கையாலாகாத தனம் எல்லா விடயங்களிலும் வல்லரசுகள் தலையிடுவதனால் எழுத்து வடிவிலுள்ள மனித உரிமைகள் சரிவரப் பேணப்படுவதில்லை என்ற குற்றச்சாட்டும் இருந்து வருகின்றது. ●

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

நீனைவழியா நாட்கள் - 1

சந்திரன்

- 'பரன்' -

தங்கவேலுதான் வகுப்பில் பெரியவன். வயது, உயரம் எல்லா வற்றிலும்தான்! ஐந்தாம், ஆறாம் வகுப்புப் பொடியள்கூட எங்கள் வகுப்புப் பொடியளிடம் சேட்டை விடமுடியாது. தப்பித் தவறி தங்கவேலுவிடம் மாட்டினால்... அதோகதிதான்.

மந்திரமும் தனக்குத் தெரியும் என்று சொல்வான். மந்திரத்தில் மாமரம் வளர்த்து மாங்காய் காய்க்கப் பண்ணுவேன் என்றான். நான் நம்பவில்லை. ஆனால் நம்ப வேண்டி வந்தது! ஒருநாள், 'பைப்'படியில் நிற்கிற விலாட்டு மாமரத்தில், காகம் கொத்திப் போட்டுவிட்டுப் போன மாங்கொட்டையை எடுத்து வரச்சொன்னான். செல்வகுமார் எடுத்து வந்து கொடுத்தான்.

“ஏன் நீயே போய் எடுத்தால் என்ன?” என்றேன்.

“மந்திரம் பலிக்காது” என்றான்.

திரும்பவும் “ஏன்?” என்றேன்.

“உனக்கு இதெல்லாம் விளங்காது” என்றான்.

“பள்ளிக்கூடம் முடிந்து எல்லோரும் போன பின்பு குடிதண்ணீர் கிணத்தடியில் சந்திப்போம்” என்றான்.

“என்ன செய்யப் போகிறாய்?” என்று கேட்டேன்.

“வந்து பார்” என்றான். அன்றைக்கு முழுக்க ஒரு படிப்பும் மூளையில் ஏறவில்லை.

பள்ளிக்கூடம் முடிய, விளையாட்டு மைதான மூலையில் பண்டிதர் வீட்டு வேலியோடு இருந்த கிணற்றடியில் கூடினோம். தங்கவேலு விசக்கோத்துப் பெட்டி மூடியுடன் வந்தான். ‘கெயார் பிஸ்கற்’ பெட்டி. எப்படி எடுத்தானோ தெரியவில்லை. வேலிக் கிணுவந்தடி முறித்து நிலத்தில் கிடங்கு கிண்டினான். திருநீறும், குங்குமமும் கிடங்கில் கொட்டி, மாங்கொட்டையையும் போட்டுத் தண்ணீரையும் ஊற்றினான். இலைச் சருகுடன் மண்ணையும் போட்டு மூடினான். பெட்டியை அதன்மேல் மூடிப் பழைய தென்னோலைகளால் மறைத்தான். ஒருவருக்கும் சொல்ல மாட்டோம் என்று சத்தியமும் வாங்கினான். “நாளைக்கு இதேநேரம் இங்கை வாங்கோ... இப்ப எல்லாரும் போங்கோ...” என்று எங்களை அனுப்பினான்.

“நீ இதை நம்பிறியா?” என்று ரகு வழியில் கேட்டான். “மடையா... அவன் டூப் விடுறான். மாங்கொட்டை முளைக்க ஆறு மாதம் பிடிக்கும்!” என்றான்.

எனக்கும் அப்படித்தான் பட்டது!

அடுத்தநாள் பின்னேரம். தென்னோலைகளை விலக்கிப் பெட்டியைத் தூக்கியபோது இளம் குருத்துடன் விலாட்டு மாங்கன்று வாளிப்பாய் நின்றது! வியப்பை விடப் பயந்தான் அதிகமாய் இருந்தது. இரண்டாம் பேச்சு இல்லாமல் தங்கவேலுவுக்கு மந்திரம் தெரியும் என்று எல்லோரும் ஒத்துக்கொண்டார்கள். “வெளியிலை

சொல்லாதையுங்கோ... பிறகு பலிக்காது” என்றான் தங்கவேலு.

“நீ கெட்டிக்காரன்தான்ரா...” என்றான் ரகு.

“இதென்ன பெரிய வேலை... ஒருநாளைக்கு உந்த நீதவான் வீட்டு நாயின்ரை வாயைக் கட்டிறன் பார்...” என்றான் தங்கவேலு.

“அதைச் செய்தால்... நீ மகா விண்ணன்தான்” என்றான் ரகு.

சங்கக் கடையடிச் சந்தி ஒழுங்கைதான் பாட சாலைக்குக் குறுக்கு வழி. பெரிய கேற்றால் வருவதானால் மெயின் ரோட்டில் நடந்து சுற்றி வரவேண்டும். ஒழுங்கையில் நீதவான் வீட்டைத் தாண்டியவுடன் சின்னக் கேற் வந்துவிடும். ஆனால் நீதவானின் ‘அல்சேஷன்’ நாய் வீட்டினுள் நின்றால் ஒருவரும் வர முடியாது. அது குரைக்கும் சத்தத்தில் எங்களுக்குக் குடல் தெறிக்கும். நாய் அவிட்டு நின்றால் நாங்கள் ஒழுங்கைப் பக்கமே தலைகாட்டுவதில்லை! சுற்றி நடந்து பெரிய கேற்றால்தான் போவோம்.

வெள்ளிக்கிழமை நாய்க்கு ‘வாய் கட்டுவது’ என்று தீர்மானமாயிற்று. மந்திரம் போடத் தேங்காயும் கற்பூரமும் தேவை என்றான் தங்கவேலு. எல்லோரும் ஆளை ஆள் பார்த்தார்கள். வீட்டில் என்ன சொல்லித் தேங்காய் கொண்டு வருவது என்ற பயம் எல்லோர் முகத்திலும் இருந்தது. எப்படியாவது தான் கொண்டு வருவதாக ரகு ஒத்துக்கொண்டான்.

வெள்ளி அதிகாலையிலேயே எல்லோரும் பாட சாலைக்கு வந்திருந்தார்கள். தங்கவேலு தலையில் குளித்து வந்திருந்தான். ஈரத்தலையுடன் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் பின்புறம் வேப்பமரத்துக்குக் கீழே இருந்த வைரவர் சூலத்துக்குத் தேங்காய் அடித்துக் கற்பூரம் காட்டினான். மந்திரமும் சொன்னான். தேங்காய்ப் பாதி ஒன்றுக்குக் குங்குமம் பூசி எடுத்துப்போய் நீதவான் வீட்டு வளவுக்குள் லீசிவிட்டு வந்தான். ஆனால் அன்றைக்கும் சின்ன கேற் பக்கம் ஒருவரும் போகவில்லை.

திங்கட்கிழமை பள்ளிக்கூடம் போனபோது அதிசயமாக இருந்தது. நாயின் அசுமாதத்தைக் காணவில்லை! குரைக்கிற சத்தமும் கேட்கவில்லை!

“அடேய்.... நாய் செத்திருக்குமோடா?... தங்கவேலு என்னவும் சூனியம் செய்திருப்பானோ...?” என்று செல்வகுமார் கேட்டான். விலாட்டு மாமரம்

முளைத்த பின்னர் அவன் தங்கவேலுவின் அபிமானியாக மாறியிருந்தான்! செவ்வாய்க்கிழமையும் நாயின் குரைப்புச் சத்தம் கேட்கவில்லை. ஆனால் நாயைத் தான் கண்டதாகக் குகநேசன் சொன்னான். எங்களுக்குப் புதினமாக இருந்தது. நல்லவேளை, நாய் சாகவில்லை என்று நிம்மதியாகவும் இருந்தது!

தங்கவேலு சின்னக் கேற் வழியாகத்தான் அன்றைக்குப் பாடசாலைக்கு வந்தான். அவன் முகத்தில் ஒரு பெருமிதம் இருந்தது. “எப்படி என் வேலை?” என்று கேட்பதைப் போன்ற முகபாவம் அது! “என்னடா... இதுவும் டீப் என்று நினைக்கிறியா...?” என்று ரகுவைக் கேட்டான். ரகு திரும்பி என்னைப் பார்த்து முறைத்தான். எனக்கு அவமானமாக இருந்தது. இரகசியமாக நான் தங்கவேலுவுக்குச் சொன்னதை, இப்படி எல்லோர் முன்னிலையிலும் அவன் போட்டு உடைப்பான் என்று நான் நம்பியிருக்கவில்லை. “சரி போங்கோ... இனியாவது மந்திரத்தை நம்புங்கோ” என்று சொல்லியபடி தங்கவேலு வகுப்புக்குப் போனான். ‘நீயும் கோள் சொல்லப் பழகி விட்டாய்’ என்று முகத்தை முறுக்கியபடி ரகுவும் போனான்.

அடுத்த நாளும் சிலர் சின்னக் கேற்றால்தான் பள்ளிக்கூடம் வந்தார்கள். “நாய் சும்மாதான் நிக் குது... குலைக்கவே இல்லை” என்றார்கள். வழக்கம் போலப் பயம் காரணமாகப் பெரிய கேற்றான் கதி என்று நான் இருந்து விட்டேன். பின்னேரமும் எல்லோரும் சின்னக் கேற்றால் போனார்கள். “நீயும் வாடா” என்று தங்கவேலு என் கைளையும் இழுத்தான். “நாளைக்கு வாறன்ரா... விட்டா...” என்றபடி நான் பெரிய கேற் பக்கம் ஓடிவிட்டேன்.

வெளியே வந்து சங்கக் கடையடிக்குப் போன போது பொடியள் கூட்டம் தெரிந்தது. எட்டிப் பார்த்தால் நடுவில் தங்கவேலு! முழங்காலில் இரத்தம் வடிய நின்றான்.

“என்னடா... என்ன நடந்தது?” என்று ரகுவைக் கேட்டேன்.

“தங்கவேலுவை நீதவான் வீட்டு நாய் கடிச்சுப் போட்டுது...” என்றான் அவன்.

“தங்கவேலு... அப்பிடயெண்டால்... உன்ர மந்திரம் பலிக்கேல்லையோடா...” என்று கேட்டேன்.

“அதெல்லாம் சரியடா... மந்திரம் குலைக்கிறதைத்தானே நிப்பாட்டி யிருக்குது... கடிக்கிறதை இல்லை...” என்றான் தங்கவேலு!

(தொடரும்...)

சப்ரகமுவ பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழியல் ஆய்வு வளர்ச்சி வரலாற்றில் இதுவரை இருபத்தைந்து ஆய்வுத் தலைப்புகளிலே விரிவான ஆய்வுகள் எமது மேற்பார்வையிலே நிகழ்த்தப் பெற்றுள்ளன. 'சமூக விஞ்ஞானங்கள் மொழிகள் பீடம்' என வழங்கும் எமது பீடத்திலே மொழித்துறையிலே இவ்வாய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. தமிழ்மொழிப் பாடத்தை Major நிலையிலே மூன்றாண்டுகள் கற்கும் கலைமானிப் பட்டநிலை மாணவர்களே நவீன தமிழிலக்கியம் குறித்த இவ்வாய்வுகளை மேற்கொண்டு - பி.ஏ. பட்டம் பெற்றுள்ளனர்.

எனக்குப் பல்கலைக் கழகத்திலும், தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரியிலும் தமிழ் வரலாறு கற்பித்த பேராசான்களின் புலமை வழி காட்டல்கள் சப்ரகமுவ பல்கலைக் கழகத்திலே மேல்வரும் தலைப்புகளிலே நுண்மையான ஆய்வுகளைச் செய்விக்கப் பெருந்துணை புரிந்தமையைக் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். அத்துடன் எமது மொழித் துறையிலே இன்று பணிபுரியும் விரிவுரையாளர்களான திரு. எஸ்.வை.ஸ்ரீதர், திருமதி. தேவகுமாரி செளந்தரராஜன் ஆகியோரது ஆய்வு வழிகாட்டல்களும் இங்கு பயிலும் பட்டதாரிகளுக்கு நல்ல முறையிலே ஆய்வுக் கட்டுரையினை எழுதுவதற்கு உதவின என்பதனையும் சுட்டுதல் வேண்டும். சப்ரகமுவ பல்கலைக் கழகத்தின் மொழித் துறையில் தமிழ்மொழி மூலம் பயிலும் பட்டதாரி மாணவர்களின் பேருக்கமும், முயற்சியும், ஆர்வமும், பன்மொழி அறிவும், ஈடுபாடும் இப்பணியில் பெரிதும் போற்றி உரைக்கப்பட வேண்டும் என்பது பேருண்மையாகும். ஏனெனில் ஆய்வுத் தலைப்புகள் அனைத்தும் நூலகத்தையும், விரிவுரைக் குறிப்புகளையும் மட்டுமே நம்பியவையாகத் தெரிவு செய்யப் படவில்லை. களவாய்வும், நேர்காணல்களும், வாய்மொழி மரபும், படைப்பாளர்களின் இலக்கியம் பற்றிய கருத்துக்களும் உடனுக்குடன் அவர்கள் வாழும் போதே வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்னும் கூர்ந்த நோக்குக் காரணமாக ஆய்வாளர்கள் மிகுந்த பிரயாசைப்பட்டுப் பிரயாணஞ் செய்தும், பலரைச் சந்தித்தும் இவ்வாய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதி எமது சப்ரகமுவ பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சமர்ப்பித்துள்ளனர். சப்ரகமுவ பல்கலைக் கழகத்திலேயும் தமிழ்மொழியை ஒரு பாடமாகப் பட்டதாரிகள் பயின்று பட்டம் பெறலாம் என்பது இக்கட்டுரையின் மூலம் வெளியுலகுக்குப் புலப்படும் என்பது திண்ணம். எதிர்காலத்திலே பல்கலைக் கழகக் கல்வியின் போது தமிழ்மொழியைத் தமிழ்மொழி மூலத்திலும், Minor பாடமாக ஏதேனுமொரு சமூக விஞ்ஞானத்துறைப் பாடமொன்றினை ஆங்கில மொழி மூலமாகவும் தமிழ் மாணவர்கள் எமது சப்ரகமுவ பல்கலைக் கழகத்தில் பயிலலாம் என்ற தகவலும் இக்கட்டுரையின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

சப்ரகமுவ பல்கலைக் கழகத்தில் நவீன தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுகள்.

— கனக.நாகேஸ்வரன் —

சப்ரகமுவ பல்கலைக் கழகத்து மொழித் துறையில் தமிழ்மொழியில் நிகழ்ந்துள்ள நவீன தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுத் தலைப்புகள் மேல்வருமாறு அமையும். இவ்வாய்வுகளின் காலம் 1998 தொடக்கம் 2006 வரையானதாகும். 1998ம் ஆண்டு மூன்று தலைப்புகளில் பி.ஏ. பட்ட ஆய்வுகள் நிகழ்ந்துள்ளன.

1. ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் மருதமுனை ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்களின் இலக்கியப் பங்களிப்பு - ஓர் ஆய்வு.
2. அ.ஸ.அப்துஸ் ஸமதுவின் இலக்கியப் படைப்புகள் பற்றிய திறனாய்வு.
3. கவிமணி எம்.சி.எம்.ஸுபைரின் கவிதைகள் பற்றிய ஓர் ஆய்வு.

1999இல்,

4. மாத்தளை சோமுவின புனைகதைகள் - ஓர் ஆய்வு.
5. மாவனெல்லைப் பிரதேச இலக்கிய முயற்சிகள் - ஓர் ஆய்வு.
6. இலங்கைத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் கவிஞர் ஏ.இக்பாலின் படைப்பிலக்கியங்கள் - ஓர் ஆய்வு.
7. கவிஞர் மருதூர்க் கொத்தனின் இலக்கியப் பணிகள் - ஓர் ஆய்வு.
8. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் அக்கரைப்பற்று முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பு - ஓர் ஆய்வு.
9. புலவர்மணி ஆ.மு.ஹரிபுத்தீன் அவர்களின் இலக்கியப் பணிகள் - ஓர் ஆய்வு.
10. முல்லைமணி வே.சுப்பிரமணியம் அவர்களின் இலக்கியப் பணிகள் - ஓர் ஆய்வு.
11. இலங்கையின் நவீன கவிதைத் துறைக்கு மேமன்கவி புரிந்துள்ள பங்களிப்பு.
12. திக்குவல்லைக் கமாலின் சிறுகதைகள் - ஓர் ஆய்வு.
13. எழுத்தாளர் டொமினிக் ஜீவாவின் படைப்பிலக்கியங்கள் - ஓர் ஆய்வு.
14. தெளிவத்தை ஜோசப்பின் புனைகதை இலக்கியங்கள் - ஓர் ஆய்வு.
15. பத்மசோமகாந்தனின் சிறுகதைகள் - ஓர் ஆய்வு.

16. யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் சிறுகதைகள் - ஓர் ஆய்வு.
17. எழுத்தாளர் பாலேஸ்வரியின் தமிழ் நாவல்கள் பற்றிய ஓர் ஆய்வு.
18. கோகிலா மகேந்திரனின் நாடக ஆற்றுகைக்கான பங்களிப்பு - ஓர் ஆய்வு.
19. முத்துமீரான் எழுத்துப் பணிகள் - ஓர் ஆய்வு.
20. எழுத்தாளர் சுதாராஜின் சிறுகதைகள் பற்றிய ஓர் ஆய்வு.
21. பலாங்கொடைப் பிரதேசத்துத் தமிழ் மக்களின் நாட்டாரியற் கூறுகள் பற்றிய ஓர் ஆய்வு.
22. அக்கரைப்பத்தனைப் பிரதேசத்தின் தமிழ் மக்களிடையே காணப்படும் வாய்மொழி இலக்கிய மரபுகள் பற்றிய ஓர் ஆய்வு.
23. நெடுந்தீவுப் பிரதேசத்து மக்களிடையே நிலவும் பாரம்பரியக் கூத்துக் கலை பற்றிய ஓர் ஆய்வு.
24. வண. மரியசேவியர் அடிகளாரின் மேடை நாடகங்கள் பற்றிய ஓர் ஆய்வு.
25. கவிஞர். வ.கோவிந்தபிள்ளையின் எழுத்துப் பணிகள்.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

தேசிய ரீதியில் பல்கலைக் கழக ஆய்வு நெறிக்குட்பட்ட ஆய்வுகளாக இவை அமைகின்றன. இவ்வாய்வுக் கட்டுரைகள் அனைத்துமே நூலுருப் பெறத்தக்கவை. பல்கலைக் கழகம் வெளியிடுமா? அல்லது மாணவ சங்கம் வெளியிடுமா? அல்லது ஆய்வு செய்த மாணவர்களே இவற்றை வெளியிடுவார்களா? என்பதே எம் முன்னுள்ள கேள்வியாகிறது. பிற்காலத்துத் தமிழ் இலக்கிய ஆய்வாளர்களும், மாணவர்களும், அபிமானிகளும், ஆர்வலர்களும் சப்ரகமுவ பல்கலைக் கழகத்தின் நவீன தமிழிலக்கிய ஆய்வுகள் பற்றி அறிவதற்குகந்த வகையிலே பிரசுரப் பணிகள் தொடங்கப்படுவதே எம்முன்னுள்ள சவாலாகவுள்ளது. ●

Best Wishes To

Mallikai

EKwality Graphics (Pvt) Limited

Printers, Publishers & Graphic Designer

315, Jampettah Street,
Colombo 13,
Sri Lanka.

Tel: 0094 011 2389848

Fax: 0094 011 239848

email: ekwality@gmail.com

மெல்லிய கீச்சுக்குரலை அலைபாய விட்டபடி தாயின் முலைகளுக்குள் புகுந்து விளையாடின அந்தப் பிஞ்சுப் பூனைக்குட்டிகள். அப்பொழுதைக்கு சற்று முன்னர்தான் புத்தம் புதிய அந்த மூன்று பூனைக்குட்டிகளும் இப் பூவுலகில் வந்து விழுந்திருந்தன. இன்னும் கண்கள் சரியாகத் திறப்பாத நிலையில், தாய்ப்பூனையின் ஸ்தனங்களைக் கவனி இழுத்து குஸ்தி போட்டுக் கொண்டும், குட்டிக் கரணம் போட்டுக்கொண்டுமிருந்தன அவை.

அந்தப் பெரிய வீட்டின் கடைசி அறையில் பழைய தட்டுமுட்டுச் சாமான்களுக்கிடையில், கிழிந்த துணிகள் நிறைந்து கிடந்த காட்போட அட்டைப் பெட்டிக்குள்ள்தான் அவற்றின் பிரசவம் நடந்தது. சில தினங்களாக இரவிரவாக உருண்டு திரிந்த தாய்ப்பூனை தன் பிரசவத்திற்கெனத் தேடிக் கண்டு பிடித்திருந்த அந்த இடம் பஞ்ச மெத்தை போன்று ரொம்ப மென்மையாக இருந்தது. கால்களை அகல விரித்தபடி மல்லாந்து கிடந்து தனது குட்டிகள் ஆசை தீர பால் குடிக்கும் மட்டும் அமைதியாக அவற்றின் ஹிம்சைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு வாளாவிருந்தது அது. சற்று முன்னர் பிரசவ வேதனையில் துடித்துக் கதறினாலும், இப்போது சற்று ஆசுவாசமாக இருந்தது அதற்கு.

குட்டிகள் பால் குடித்து ஓய்ந்த பின்னும், அதன் முலைக்காம்புகளில் வலி மீதமிருந்தது. பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. மெல்ல எழுந்து, பெட்டிக்குள்ளிருந்து குதித்து வெளியே சென்றது.

சற்றைக்கெல்லாம் அந்த வீட்டுக்காரப் பெண், அந்த அறையை ஓட்டியிருந்த வராந்தாவில் ஏதோ செய்து கொண்டிருந்த அந்தப் பெண் - அறைக்குள்ளிருந்து வருகின்ற கீச்சுக்குரலைக் கேட்டுவிட்டாள். சற்று நேரம் நின்று, அந்தச் சத்தம் எங்கிருந்து வருகின்றதென உன்னிப்பாக அவதானித்தாள். பின்னர், ஏதும் தீர்மானிக்க முடியாதவளாக 'எதற்கும்

சங்கீதத்தொடர்

- கெகிராவ ஸஹானா -

சென்று பார்ப்போம்' என்ற எண்ணத்தில் அறைக்குள் மெதுவாக நுழைந்தாள். நுழைந்ததுமே அந்தக் கீச்சொலி எங்கிருந்து வருகின்றதென்று அவளால் அனுமானிக்க முடிந்தது. நேராக சென்று அட்டைப் பெட்டிக்குள் எட்டிப் பார்த்தாள். மூன்று குட்டிகளும் சுசுமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தன.

அதைப் பார்த்ததுமே முகத்தைச் சுளித்தாள். அவளுக்கு ஏறத்தாழ முப்பத்தைந்து வயதிருக்கும். திருமணமாகிப் பல வருடங்கள் கழிந்து விட்ட போதும் குழந்தை குட்டிகள் ஏதும் இல்லாதவள். அதே மனக்குறையுடன் வேளைக்கு மூன்று வகை மருந்துகள் சாப்பிட்டுக் கொண்டு சதா ஏங்கிக்கொண்டிருப்பவள். எப்போதும் தூசி துப்பரவாக வீட்டையும், வீட்டுச் சூழலையும் வைத்திருக்கும் அவள், தான் கை துடைப்பதற்கும், கால் துடைப்பதற்கும் சேர்த்து வைத்திருந்த பழந்துணிகளையெல்லாம் பூனை பிரசவத் தீட்டினால் நாசமாக்கி விட்டது என்பதை உணர்ந்தபோது அவளது முகமும், மூக்கு நுனியும் சிவந்து போயின. "சனியன், இருக்கிற வேல போதாதுண்டு-இது வேற..." என்று முணுமுணுத்தபடியே வெளியே சென்றாள்.

சுசுமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்த பூனைக்குட்டிகளின் அழகு கூட, எப்போதும் மருந்தின் எரிவும், மனசின் எரிச்சலும் அடங்காத அந்தப் பெண்ணின் வேகத்தைக் குறைக்க முடியவில்லை. நேரே தன் கணவனிடம் போய் நின்றுள்.

"இங்க பாருங்க... ஸ்டோர் ரூமுக்குள்ள பூனை குட்டி போட்டிரிக்கி..."

அவள் முடிக்குமுன் அவன் தொடர்ந்தான்.

“அதுதான் ராவுராவா ஏதோ சத்தம் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்திச்சி போல. காட்போட் பெட்டிக்குள்ள தானே...!”

“வந்து என்னமாவது செய்யுங்களேன். சுருக்கா நா வூட்டக் கூட்டி முடிக்கணும்...”

அவள் அவசரப்படுத்த அவன் எழுந்து சென்றான்.

சிறிது நேரத்தில் அந்தப் பூனைக்குட்டிகளுடன் சேர்த்து அந்த அட்டைப் பெட்டியும் வெளியே வீசப் பட்டது. குப்பைக் குழியருகில் கவிழ்ந்து கிடந்த பெட்டிக்குள்ளிருந்து துணிகள் சிதறின. ஏதுமறியாத குட்டிகள் நிலத்தில் வந்து விழுந்தன. முற்பகல் வெயிலின் உஷ்ணம் ஏற ஏற, அவை மீண்டும் மீண்டும் கீச்சிடத் தொடங்கின. இரண்டு குட்டிகள் சற்று நடக்கவாரம்பிக்க, ஒன்று மட்டும் தூங்கியபடியே!

குட்டிகளுக்குப் பால் கொடுப்பதற்குத் தேவையான உணவைத் தேடி உண்டு பசியாறி விட்டு வந்த பூனை வீட்டுக்குள் சென்று குட்டிகளைத் தேடி, காணாமல் வெளியே வந்து பார்த்தது. குப்பைக் குழியருகில், கடும் உஷ்ண வெயிலில் தன் குட்டிகள் பரிதாபமாகக் கீச்சிடும் குரல் அதன் இதயத்தையே கிழித்தது. ஓடிச்சென்று குட்டிகளை இழுத்து ஒன்று சேர்த்து தனது வயிற்றுக் கடியில் வைத்து படுத்துக் கொண்டது. சிறிது நேரத்தில் உச்சி வெயில் ஏறி உக்கிரமாக எரிக்கத் தொடங்கிற்று.

முன்னம் இந்த வீட்டில் குடியிருந்த அம்மாள் எங்கே போனாளோ என்று திடீரென எண்ணிக் கவலையுற்றது தாய்ப்பூனை. அவள் இருந்திருந்தால் எனது நிலை இப்படியா இருக்கும்? எங்கிருந்தோ அனாதரவாக வந்த என்னை ‘கிட்டி’ என்று பெயரிட்டு, சோறு வைத்து எவ்வளவு இரக்கம் காட்டினாள். ஒவ்வொரு முறையும் பயமில்லாமல் குட்டி போட முடியுமே அவளிருந்தால்! குட்டிகள் வளர்ந்து தானாகவே உணவு தேடும் காலம் வரை பொறுமையாக இருந்து, பின்னர் மெதுவாக தூரத்தில் தோட்டத்தின் மூலையில் கிடக்கின்ற பழைய காருக்குள் கொண்டுவரப் பின்பு மெத்தென்று வைத்து விடுவாளே... அதுமட்டுமல்ல, மாலைப் பொழுதுகளில் தனது குழந்தைகளோடு அங்கு வந்து நின்று குட்டிகள் விளையாடும் அழகை

ரசித்துக் கொண்டிருப்பாளே... அவ்வளவா? கொஞ்சம் கூடப் பொறுப்பே இல்லாமல் வாழை மரத்தின் உச்சியில் ஏறிப் பிராண்டிக்கொண்டிருக்கும் ஆண் பூனையைக் காட்டி, “சப்ரான்.. அங்க பாரு. அதுதான் இந்தக் குட்டிகள் வாய்பா பூனை” என்று முத்திரையும் குத்தி இனம் காட்டுவாளே... மகராசி எங்கே போனாள்?

யோசனையுடன் தனது குட்டிகளை தன்முகத் தால் நீவிவிடத் தொடங்கியது. தன்னைப் போல முதுகில் வெள்ளையும், வயிற்றில் கபில நிறமும் கொண்ட ஒரு குட்டி... தந்தையைப் போல முழு சாம்பல் நிறத்தில் மற்றது... இரண்டும் கலந்த நிறங்களில் கடைசிக் குட்டி... இந்தக் குட்டிகளைப் பார்த்தாலும் கூட அவள் சந்தோஷத்தில் என்னென்னவோ கதை சொல்வாள் என்று சிந்திக்கையிலேயே கண்ணீர் உகுக்கத் தொடங்கிற்று.

மேலும் அழுதுகொண்டிருக்க முடியாது என் கின்ற வாறு கடைசிக் குட்டி பரிதாபமாக மூசத் தொடங்கிற்று. உச்சிவெயில் வேறு வாட்டத் தொடங்கியது. கிட்டி எழுந்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்தது. அந்தக் குப்பைக் குழி மூன்று வீடுகளுக்குப் பொதுவானது. அந்தத் தோட்டத்தில் குப்பைக் குழியின் கிழக்குப் பக்கமாக இருந்த சிறிய வீட்டைத் தேர்ந்தெடுத்தது கிட்டி. முதல் குட்டியை வாயில் கவ்வியபடி மெதுவாக நடந்து சென்று வீட்டுக்குள் நுழைந்தது. முன் ஹோலில் யாருமில்லை. அதையொட்டிய அடுத்த ஹோலுக்கு வந்து அங்கிருந்து மேலே பரணுக்குத் தாவியது. அது கொங்ரீட் பரண் என்றாலும் ஆபத்துக் குப் பாவமில்லை. குட்டியை போட்டு விட்டு, இரண்டாவது குட்டியை வாயில் கவ்விக்கொண்டு பரணில் ஏறுகையில், ஏதோ காரியமாக அந்த ஹோலுக்கு வந்த வீட்டுக்காரி தற்செயலாக மேலே பரணைப் பார்த்து பயந்துவிட்டாள். பேசாமல் ஒதுங்கி நின்று அது எங்கே செல்கின்றது என்று கவனித்தாள். அது பரண் மேலே மறைந்து கொண்டதும், இடத்தை அறிந்துகொண்ட திருப்தியுடன் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தாள்.

காரணம், அவள் நிறைமாத கர்ப்பினி. ஓடியாடி ஏதும் செய்ய முடியாத நிலை. எதைக் கண்டாலும் வெறுப்பும், சலிப்பும். இந்தச் சமையை எப்போது கீழிறக்குவோம் என்ற சிந்தனையும், பயமுமாக அவளது காலம் கழிந்து கொண்டிருந்தது. இது இரண்டாவது பிரசவம். மூத்தக் குழந்தையின் வேதனை வேறு அவளை வாட்டியது. இனி குழந்தைகளே பெற்றுக்

கொள்ளக் கூடாது என்ற வைராக்கியம் ஒரு கயிறு போன்று இறுக அவளைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தது. கணவனும் அருகில் இல்லாதபடியால் அவளால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

கிட்டி கடைசிக் குட்டியைச் சென்று பார்த்தபோது அது பேச்சு மூச்சற்றுக் கிடந்தது. ஆம்! அது இறந்து போயிருந்தது. தான் பட்ட கஷ்டங்கள் யாவும் வீணாகி விட்டாற் போன்ற ஓர் உணர்ச்சியில் மௌனமாக அழுது கொண்டே குப்பைக் குழியருகே சிறியதொரு குழியைத் தோண்டி அதனைப் புதைத்தது கிட்டி. 'என்ன செய்வது? நான் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான். மீந்திருக்கும் இரு குட்டிகளையாவது காப்பாற்ற வேண்டும்' தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு, அந்த நினைப்பில் ஓடோடிச் சென்று குட்டிகளுக்குப் பால் கொடுக்கத் தொடங்கிற்று.

இரவு, குழந்தையை தூங்க வைத்துவிட்டு கணவன் அருகில் வந்து பெரும் சிரமத்துடன் சரிந்து ஒருக்களித்துப் படுத்துக்கொண்ட போது, பூனைக் குட்டிகளின் சப்தம் பரண் மேலிருந்து கேட்க, வீட்டுக் காரி கணவனிடம் சொன்னாள்,

“இங்க பாருங்கப்பா... லாபிரா தாத்தா வூட்டுல குட்டி போட்ட பூன இங்க வந்துருச்சி...”

கணவன் உடனே எழுந்து சென்று, படிகளில் ஏறி எட்டிப் பார்த்தான். தாய், குட்டிகளை மறைத்துப் பாலூட்டிக் கொண்டிருந்தது. நீண்ட கம்பொன்றை எடுத்து லேசாகப் பூனையின் வயிற்றில் குத்தினான். அது எழுந்து நிற்க, குட்டிகள் இரண்டும் கூச்சலிட்டன. இப்போது ஒன்றும் இந்த இரவு வேளையில் குழப்ப வேண்டாம் என்று எண்ணிக் கொண்டு இறங்கினான்.

அவள் கேட்டாள், “எத்தன குட்டி?”

“ரெண்டு...”

“முணு குட்டிண்டு சொன்னாளே லாபிராத்தா. ஒரு குட்டிய தின்னுருச்சோ என்னவோ?”

“ஏன்...?” அவன் புரியாமல் கேட்டான்.

“இல்ல... குட்டி போட்ட பூன எப்பவும் ஒரு குட்டிய தின்னுருமாம். அதுதான் அது புள்ள பெத்த வருத் தத்துக்கு மருந்தாம். ஆச்சி சொல்லுவாங்க...” அருவருப்புடன் சொல்லி முடித்தாள். சிறிது நேரம் சென்று, அந்த அருவருப்பு நீங்க மறுபடியும் கேட்டாள்,

“இப்ப இதுகளை என்ன செய்றது?”

“காலைல பாப்போம்.”

தாய்ப்பூனையும், இரண்டு குட்டிகளும் மீண்டும் குப்பைக் குழியருகே வீசப்பட்டன. குப்பைக் குழியின் எதிர்புறத்தில் வெறுமனே திறந்து கிடந்த வீட்டை இப்போது கிட்டி தேர்ந்தெடுத்தது. அவ்வீட்டில் குப்பைக் குழியின் பக்கமாகத் திறந்திருந்த ஜன்ன லுக்கூடாக, கிட்டி வாயில் குட்டியைக் கவ்வியபடி உள்ளே குதித்தது. நல்லவேளையாக அறைக்குள் யாருமில்லை. அந்த வீட்டுக்காரி சேகரித்து வைத் திருந்த பழைய காகிதங்கள் நிறைந்த கூடைக்குள் ஒவ்வொன்றாக இரண்டு குட்டிகளையும் கொண்டு வந்து போட்டுவிட்டு ஆசுவாசப் பெருமூச்சு விட்டது கிட்டி. இந்த இடமும் பறிபோய்விடக் கூடாதே என்று அதன் நெஞ்சம் பதைத்துக் கொண்டிருந்தது.

கரகரவென்று காகிகதத் துண்டுகள் உராயும் சப்தம் கேட்டு வீட்டுக்காரி வந்து எட்டிப் பார்த்தான். காகிதக் கூடையின் வெளிப்புறமாக நடமாடத் தொடங்கியிருந்த குட்டிகள் சட்டென உள்ளே சென்று பதுங்கிக் கொண்டன. கொஞ்ச நேரம் அமைதியாக நின்று, தான் அவ்விடத்தை விட்டு போய்விட்டது போன்று பாவனை காட்டினாள் அவள். என்ன ஆச்சரியம்! தாய்ப்பூனை அப்போதுதான் வெளியே போயிருந்தது. எச்சரிக்க யாரும் இல்லாத காரணத் தால் குட்டிகள் மேலே வந்தன.

“ஏய்... ஓடிவாங்களேன்...” கூவிக்கொண்டே சென்றவள், கணவனது கையைப் பிடித்து இழுத்து வந்தாள்.

“ஏய்... இங்க பாருங்க... லாபிரா தாத்தா வூட்டுல குட்டிபோட்ட பூன இங்க வந்துருச்சி போல. ரெண்டு குட்டி...”

கணவன் சொன்னான், “அப்புடியே கொண்டு போய் வெளிய கொட்டினா சரி...”

அவனது குரலைக் கேட்டுக்கொண்டு வீட்டின் வெளிப்புறமாகப் படுத்திருந்த கிட்டி விசனமுற்றது. ஐயோ! திரும்பவும் அக்கிரமம் நடக்கப் போகிறது என்று உள்ளம் கலங்கிற்று.

மனைவியோ சற்றும் எதிர்பாராத விதமாகக் கூறினாள். “வேணாம் வேணாம். பாவம் குட்டி போட்ட பூன... கொஞ்ச நாளக்கி இருந்துட்டுப் போகட்டும்...”

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

சிறிது நேர இடைவெளிக்குப் பிறகு மீண்டும் சொன்னாள், “புன குட்டி போட்டா ஏழு இடம் மாத்தும்ண்டு சொல்லுவாங்களே... அதுதான் இங்க கொண்டுவந்துருச்சி போல...”

அவன் பெட்டியை இலேசாகக் கவிழ்க்க, குட்டிகள் இரண்டும் பக்கவாட்டில் வந்து விழுந்தன. அவை சரிந்து விழுந்தபோது அவளது இதயம் வலித்தது. அக்குட்டிகளின் பிஞ்சுக் கால்களும், குழந்தை முகமும் தொடரில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் தனது நாலரை வயதுக் குழந்தையை ஞாபகமூட்ட சிலிர்த்துப் போனாள். தனது குழந்தை குழறிப் குழறிப் பேசியதும், பின் “உம்மா” என்று தெளிவாக அழைத்ததும் அகச் செவியில் கேட்டது. ரஸ்மியா தள்ளாடித் தள்ளாடி எழுந்து நின்றதும், பின் தத்தித் தத்தி நடை பயின்றதும் அவளது நினைவுகளில் சொட்டின. இரண்டு கன்னங்களிலும் குழி விழ, குறும்புப் புன்னகை பூத்த மழலைப் பருவம் மனக் கண்ணில் தெரிந்தது. இன்று அந்தக் கட்டங்களையெல்லாம் கடந்து தன் குழந்தை நன்றாக ஓடி விளையாடி, தெளிவாக அமுத மொழி பேசத் தொடங்கி விடவே, இப்போது அவள் பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தைகளை அள்ளியணைத்து, கொஞ்சி மகிழ்ந்து தனது ஆசைகளைத் தீர்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மெதுவாக தனது கணவனின் முதுகுப்புறம் நெருங்கி அவனது தோள்களைச் சுரண்டி, “யப்பா” என்றாள்.

அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“இந்தக் குட்டிகளப் பார்த்தா சின்னத்துல எங்கட ரஸ்மியா குட்டி பொறந்தது ஞாபகம் வருதுப்பா...” என்றாள்.

“ம்...” அவனும் தலையை ஆட்டி ஆமோதித்துக் கொண்டாலும், அவள் பூடகமாக எதையோ சொல்ல வருகிறாள் என்பதை மையலில் மினுமினுக்கும் அவளது விழி மொழியில் புரிந்து கொண்டான். அதற்குள் அவளது மூன்று பிள்ளைகளும் முன் வாசலில் பேசிக் கொண்டே சப்பாத்துக்களைக் கழற்றும் அரவம் கேட்கவே, அவர்கள் பாடசாலை யிலிருந்து வந்து விட்டார்கள் என்பதையும், தன் நிலையையும் சட்டென உணர்ந்து கொண்டவளாக சதாகரித்து விலகி நின்று கொண்டாள். பின்னர், கீழே விழுந்த குட்டிகளைத் தூக்கி மீண்டும் பெட்டிக்குள் போட்டுவிட்டு கேட்டாள்,

“அதில்ல... இந்தப் புன மூணு மாசத்துக்கு முந்தி தானே குட்டி போட்டது. அதுக்கிடையில இன்னொருக் காவா?”

அவள் கதையை மாற்றிவிட்டாள் என்பதை அவன் லேசாகப் புரிந்து கொண்டான். வெளியே, திண்ணையோரமாக வீட்டின் பக்கவாட்டில் படுத்திருந்த கிட்டியோ முற்றாகவே உணர்ந்து கொண்டது.

‘அடி பெண்ணே, நாலு புள்ள பெத்த ஓனக்கே இன்னும் ஆச அடங்கல்லியே... எனக்கு மட்டும் கதை சொல்லுறாயே...’ என்று நினைத்துக் கொண்டது அது.

நீங்கள் தரமான இலக்கியச் சுவைஞரா? ஒரு கடைமல்லிகைப் பந்தலுக்கு விர்து போங்கள்.

மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவின் சகல ஆக்கங்களையும் அவரிடமிருந்தே நேரில் பெற்றுக்கொள்ளலாம். அவரே கையெழுத்திட்டத் தருவார்.

மற்றும் பள்ளிக்கூட, பொது நூலகங்களுக்கும் தேவையான நூல்களையும், மல்லிகை ஆண்டு மலர்களையும் மல்லிகைப் பந்தலில் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

வாழ்க்கை வெகு சுவாரசியமானது! அன்றாடம் நம்மைக்
கடக்கும் புதுமையான மனிதர்களையும், புதுமையான
அநுபவங்களையும் நாம் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்வ
தில்லை! இதனால் வெறும் சடத்துவ வாழ்க்கையைத்தான்
நாம் வாழமுடியுமே தவிர, வாழ்வியலின் பல்நிலைக்
கூறுகளை நம்மால் நுகர முடியாமலே காலம் கடந்து
போகின்றது.

இந்த அரேபிய நிலமெங்கும் பரவிக் காணப்படும்
அழகை, சிரிப்பு, துக்கம், சந்தோஷம் என்பவற்றையெல்லாம்
எத்தனை உன்னிப்பாக அவதானித்தாலும், அடையாளப்
படுத்திக்கொள்ள முடியாது. காரணம், இந்த ஜீவன்களின் சினிமாத்
தனமான வாழ்வியல் போக்கும், நிகழ்காலத்தில் கிடைக்கின்ற
நிம்மதியும்தான். ஆனால், இந்த மனிதர்களின் நிஜமான வலியும், துக்கமும் நெருங்கிப் பழகி, மனசு
விட்டுப் பேசும்போது இலையில் இருந்து சொட்டுச் சொட்டாய் வடியும் சின்னப் பனித்துளியாக,
மனதிலிருந்து அவர்களின் நிஜமான முகவரியும், அவஸ்தைகளும் சொட்டுச் சொட்டாய் விழுந்து
எம்மையும் நனைத்துச் செல்கின்றது, அந்தப் பனித்துளியைப் போல்.

அரபு இலக்கியத்திற்கு மிக நீண்ட வரலாறும், ஆழமான கருத்தோட்டமும் இருக்கின்றது.
ஆரம்பகால அரேபியர்கள் வியாபாரிகளாவும், நடோடிகளாகவும் இருந்தனர். வியாபார நோக்கில்
வெவ்வேறு பிரதேசங்களுக்குச் சென்று மாதக் கணக்கில், அந்தந்தப் பிரதேசங்களில் தங்கி வியா
பாரம் செய்தனர். பகல் முழுக்க ஓடியோடி உழைத்த அக்கால அரேபியர் இரவில் தமது கூடாரங்
களில் ஒன்றிணைவார்கள். உழைத்துக் களைத்துப் போன இந்த அரேபியர்களுக்கு களைப்பகற்றும்
கருவியாக கவிதை பயன்பட்டிருக்கின்றது. மதுபானங்களையும் அவர்கள் அருந்தத் தவறியதில்லை.
ஆனால், இலக்கிய ரீதியான ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் ஆய்வாளர்கள், இந்த அரேபியரின் கவி
யாற்றல்கள் பற்றி வெகுவாக சிலாதித்துப் பேசுகின்றனர்.

உலகின் மிகத் தொன்மை மிக்க மொழிகளில் அரபும் ஒன்றாகும். எனவே, ஆரம்ப கால அரேபிய
நாடோடிகள் வெறும் பொழுதுபோக்காக, வாய் வழியாக கவிதைகளை, செய்யுள்களை பாடி
வந்துள்ளனர். கல்வி அறிவு இல்லாத ஒரு பாமர மனிதனும், ஆடு மேய்க்கின்ற ஓர் ஆட்டிடையனும்
கவியாக்கும் திறனை பெற்றிருக்கின்றான் என்பது இந்த மொழி சார்ந்த ஆய்வாளர்களின்
கருத்தாகும்.

உலக இலக்கியத்திற்கும், அரபு இலக்கியத்திற்கும் மிகவும் நெருக்கமான இடமுண்டு! சுமார்
இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே இந்து அரேபியாவின் நில ரேகையெங்கும் கவிதையூற்று
பரவிக் காணப்பட்டுள்ளது. குலப் பெருமை, இனப்பெருமை, திருவிழா என்ற சம்பிரதாயச் சடங்கு

பேராவால் பேசுகிறேன் - 02

- கட்டாரிலிருந்து
நாச்சியாத்வு பர்வீன் -

களையும் தாண்டி, அன்றாடம் எழுகின்ற பக்கத்து வீட்டுச் சண்டைகளுக்கும் வசைபாட அன்றைய ஆசகவிகள் தமது ஆற்றல்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதற்கு நல்ல சான்றா தாரங்கள் பலவற்றைச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

இற்றைக்கு சுமார் 1400 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் அரேபியாவில் பிறந்து ஓரிறைக் கொள்கையின் பால் மக்களை அழைத்த முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் காலத்தில் மனித வாழ்வியல் தொடர்பான பூரணமான வழிகாட்டியாக, சட்ட மூலமாக இறைவனின் வேதமாக புனித அல்-குர்ஆன் இறைவனால் முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களுக்குக் கட்டம் கட்டமாக வழங்கப்பட்டது. இந்த புனித குர்ஆன் அன்றைய அரேபிய அறிவியல் கவித்துவ ஜாம்பவான்களுக்கு அவர்களின் வழியிலே அதாவது கவிதை வடிவிலே இலகு வில் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய செய்யுள் வடிவிலே அருளப்பட்டிருப்பது இங்கு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய ஒன்று மட்டுமன்றி, ஆரம்பத்தில் இறைவனால் வழங்கப்பட்ட சூறாக்கள் (வசனங்கள்) எதுகை, மோனையுடைய ஆழமான கருத்தோட்டமுடைய அழகான கவிதைகளாக இடம்பெற்றுள்ளதை அவதானிக்க முடியும். மெய்யாகவே அரேபிய இலக்கியம் பற்றிய ஒரு பெரிய ஆய்வை மேற்கொள்வது எனது நோக்கமல்ல! இங்கு நான் கண்ட ஒரு மிகப் பிரமாண்டமான 'கவியரங்கம்' (அரபு மொழியில்) என்னை வியக்க வைத்தது!

நான் இந்த அரேபிய மண்ணை மிதித்துச் சுமார் ஆறுமாதம் முற்றாக முடிந்து போயிருந்தது! ஆரம்ப நாட்களில் இருந்த வெருட்சியும், கவலையும் காணாமல் போய், அன்றாடப் பொழுதுகள் சங்கடமில்லாமலே கடந்து போய்க்கொண்டிருந்தன. இந்த ஆறுமாத காலங்களில் எமது ஈழத்துப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளை மிகுந்த பிரயத்தனத்தோடு பெற்று வாசித்தும், இங்கிருந்து அவைகளுக்கு எழுதியும் வந்தேன். இங்கே தமிழ் பேசும் ஈழத்தவர்களையும், இந்தியர்களையும் நிறையக் கண்டும், அவர்களோடு கதைத்தும் இருக்கின்றேன். ஒரு பரபரப்பான சூழலில் சிக்கித் திணறிக் கொண்டிருக்கும் அவர்களுக்கு

இலக்கியம் பற்றியும், எழுத்துப் பற்றியும் பேசுவது அலர்ஜியாகவே இருந்தது. கிடைக்கின்ற ஓய்வு நேரத்தை வீணாக ஊர் சுற்று வதிலும், பலான படங்களைப் பார்ப்பதிலுமே கடத்துகின்ற வர்க்கம் அவர்கள். இருந்தும் என்னைச் சுற்றி ஒரு நண்பர் கூட்டம் அதிஷ்ட வசமாய் எனக்குக் கிடைத்தது. அவர்கள் மெல்ல மெல்ல வாசிக்க ஆரம்பித்தார்கள். எனது ஆக்கங்களை விமர்சனம் செய்தார்கள். நான் பெற்றுப் படிக்கும் எல்லாச் சஞ்சிகைகளையும் ஆர்வத்துடன் பெற்று வாசித்தார்கள். இந்த ஆரோக்கியமான சூழல் என்னை இன்னு மின்னும் காத்திரமாயும், ஆழமாயும் எழுத வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை என்னுள் விதைத்தது.

நாட்களின் நகர்வுகளில் ஒருநாள் ஒரு அழகான மாலை நேரம் அந்தப் பல்கலைக் கழக வளாகத்தில் மிகப் பிரமாண்டமான மேடை அமைக்கப்பட்டது. நாலைந்து நாட்கள், சுமார் இருபது முப்பது தொழிலாளர்கள் இணைந்து செயற்கையான ஒரு மேடையையும், சுமார் இருநூறு பேர் அமரக்கூடிய வகையில் ஆசனங்களையும் உருவாக்கினார்கள். அது ஒரு திறந்த வெளி அரங்கு. நானும் அதே பிரதேசத்தில் வேலை செய்கின்றவன் என்பதால் இந்த வேலைகளை எல்லாம் அதிசயமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன். இந்த நாட்டு மன்னர் உரையாற்றப் போகிறார் அல்லது வெளி நாட்டிலிருந்து மிக முக்கிய பிரமுகர்கள் வரப் போகின்றார்கள் என்ற எண்ணம்தான் எனக்குள் அப்போது இளையோடியது. தெரிந்த சிலரிடம் இது பற்றிக் கேட்டேன். அவர்களும் எனது கருத்தையே ஒத்திருந்தார்கள். ஆனால் அங்கு நடந்ததோ வேறு. ஆம்! தொடர்ந்து ஏழு நாட்கள் 'கவியரங்கம்'. நான் அசந்து போனேன். கவிதைகளுக்கும், கவிஞர்களுக்கும் இந்த மக்கள் மிகுந்த மரியாதை கொடுக்கின்றார்கள். கவிதைகளை ஆழமாக அவதானிக்கின்றார்கள். ஆர்வமாய் அமர்ந்திருந்து காது தாழ்த்திக் கேட்கின்றார்கள். சில சந்தர்ப்பங்களில் கரகோசம் செய்து உற்சாகப்படுத்துகிறார்கள். சில பொழுதுகளில் சில ரசிகர்கள் திடுமென

மேடைக்குப் பாய்ந்து போய் வாசித்தவருக்கு வாழ்த்துச் சொல்லி, பரிசு வழங்கிப் படியிறங்குகிறார்கள். அந்த ஏழு நாட்களும் அப்பாடா! அந்த வளாகம் திருவிழாவாய்த் தோன்றியது.

நான் மிகுந்த கவலையடைந்தேன். பாஷை தெரியாத ஒரே காரணத்தால் ஒரு சுவையான கவியரங்கத்தின் சுவாரசியம் எனக்கு முழுதாக கிடைக்கவில்லை. ஆனால், அந்த அநுபவம் என்னை மலைக்க வைத்தது. நம்மூரில் ஒரு கவியரங்கமென்றால் ஆகக் குறைந்தது ஐம்பது பேரைச் சேர்ப்பதே பெரும்பாடாகி விடும். அதிலே பரிசாவது, பாராட்டாவது. இங்கே, மன்னனுக்குக் கொடுக்கும் மரியாதையை மக்கள் கவிஞர்களுக்கு கொடுக்கின்றார்கள். ஆனால் அந்தக் கவியரங்கம் இவர்களது வட்டார மொழியிலே வழங்கப்பட்டது என்று பல்கலைக் கழக மாணவன் ஒருவனுடன் உரையாடிய போது சொன்னான். இந்த அரேபியப் பிரதேசத்தில் ஈராக், சலூதி அரேபியா, எகிப்து போன்ற நாடுகளில் மிகப் பிரபல்யம் வாய்ந்த பல கவிஞர்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்றும் இன்னும் வாழ்கின்றார்கள் என்றும் அந்தப் பல்கலைக் கழக மாணவன் மேலதிகமான தகவல்களைத் தந்தான். மெய்தான். இம்ரஉல் - கைஸ் (Amro - Al - Qaice), அல் - முத்னபி (Al - Mutinabi), அந்தர் பின் சதாத் (Anther - Bin - Sadad), அஹமட் சூஹ்தி (Ahemed Shoit) போன்ற உலகப் புகழ்பெற்ற பல கவிஞர்களை இந்த அரேபிய மண் தந்திருக்கின்றது என்பதும் மறக்க முடியாத உண்மையாகும். தூய்மையான அரபி மொழியில் இல்லாதவிடத்தும் அவ்வப்பிரதேசத்திலான கொச்சை மொழிகளால் அல்லது வட்டார மொழிகளால் ஆழமான கருத்துக்களையும், ரசிக்கத்தக்க விடயங்களையும் வழங்க முடியுமென்பதற்கு இந்தக் கவியரங்கு நல்ல உதாரணமாகும்.

இவர்களின் பாடுபொருள் ஆதிக்க வெறிக் கெதிராக எழுகின்ற கோஷங்களாகும். தமதான இறைமையைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டான நம்பிக்கை வார்த்தைகளாகவும் அமைகின்றது. அந்தப் பல்கலைக் கழக மாணவன் ஈராக்கியன். பொறியியல் துறையில் மூன்றாம்

ஆண்டு மாணவன். இலக்கிய ஆர்வமும், முற்போக்குச் சிந்தனையுமுடையவன். தவிரவும், கவியாற்றலுமுடையவன். அவனது பேச்சுக்கள் எனக்கு வியப்பைத் தந்தன. பலஸ்தீன விடுதலை வேட்கை பற்றி கவியரங்கில் பாடப்பட்ட ஒரு கவிதை பற்றி வெகுவாக சிலாகித்துப் பேசினான். இஸ்ரேலின் ஆக்கிரமிப்பு, அமெரிக்காவின் வல்லாதிக்கம் இவைகளுக்கெதிரான வார்த்தைப் போராக அந்த ஒரு வார கவியரங்கம் பிரதிபலித்தது. மனதின் மர்மப் பிரதேசமெங்கும் நனைத்து, உணர்வுகளுக்குள் ஊடுருவி நம்மை ஆக்கிரமிக்கும் சக்தி அழகான கவிதைகளுக்கு உண்டு என்பதனை அன்றைய பொழுதில் அந்தக் கவியரங்கத்தின் கடைசிப் பொழுதுகளில் உணர்ந்து கொண்டேன்.

இப்படியொரு கவியரங்கம் இலங்கையில் நடக்க வேண்டும் என்று என் மனம் மெல்லச் சொல்லியது. இலங்கையின் இலக்கிய ரசிகர்களை நினைத்த போது பெருமூச்சு சொன்று வேகமாய் வெளியேறியது, அதிக உஷ்ணங்களுடன்.

இன்னும் பேசவேன்...

80

நீங்கள் எங்கிருந்தாலும்
ஐன் 27ந் திகதியை
ஞாபகத்தில் வைத்திருங்கள்!

உங்களது ஆத்மார்த்திகமான
நல் வாழ்த்துக்களை எனக்குத்
தெரிவியுங்கள். உங்களது
மனப்புர்வமான வாழ்த்துக்கள்தான்
மல்லிகைக்கான அடிப்பசளை.

எனது நல்
ஆரோக்கியத்திற்கான
மூலவேர்.

- டொமினிக் ஜீவா -

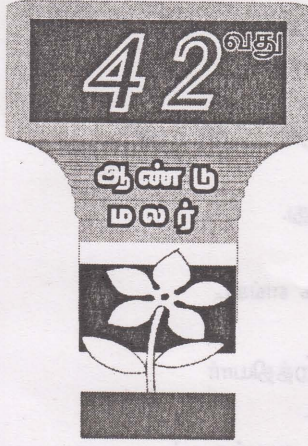
Best Wishes To Mallikai

ATCO FREIGHT SERVICES

**Clearing, Forwarding &
Transport Agents.**

**No. 454, T.B. Jayah Mawatha,
Colombo - 10.**

Tel : 2678953

ஊரே கூடிநின்றது.

எல்லோர் முகங்களும் விறைத்தபடி.

வடிவேல் தலைகுனிந்து நின்றான்.

அவன் முன் உரு வந்தவர் போல் தவமக்கா.

“என்னடா நினைச்சுக் கொண்ட... மேனே,

துணைக்கு ஒருவரும் இல்லையெண்ட நினைப்பிலேயோ,

வளவுக்க கால் வைச்சனீ!!!!

கோத்தை வட்டிக்கு விட்டு ஊரை மேய,

நீ களவெடுத்து ஊரை மேயிறியாக்கும்.

இந்தச் சேட்டைகள் என்னட்டைச் செல்லாது.

கள்ளத் தேங்காய் பிடுங்கிற வேலையெல்லாம்

என்ற வளவுக்குள்ள வைச்சா,

காலை முறிச்சப் போடுவன் பறையா!”

தவமக்கா போட்ட சன்னதத்தில் ஊரே கிடுகிடுத்தது.

பிடுங்கின தேங்காய் போட்டிட்டு,

வடிவேல் விட்டாக்காணுமெண்டு நழுவினான்.

ஆளுக்கொரு அபிப்பிராயம் சொன்னபடி ஊர் கலைந்தது.

குசுகுசுத்த அவர்கள் குரலில்,

தவமக்காவின் மீதான பபம் தெரிந்தது.

தவமக்கா!

ஊர் முடிவில் ஐயனார் கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் அவர்கள் வீடு.

வயதுபோன தாயோட தனிய இருந்தா.

முதற் சொன்ன காட்சியிலிருந்து

தடித்த, வலிய முரட்டுத்தனமான தோற்றத்தோடு,

அவவை நீங்கள் கற்பனை பண்ணியிருந்தால்,

ஏமாந்து போவோம்.

ஒல்லியோ ஒல்லியான உடம்பு.

சற்று, முன் துருத்திய பற்கள்.

சோடாபுட்டிக் கண்ணாடி,

தாண்டித் தாண்டி நடக்கும் நடை.

பதினைஞ்சு வருஷத்துக்கு முதல்,

குமர்ப்பிள்ளையாய் இருக்கேக்க,

‘அப்பன்டிசைட்’ வெடிச்சதால தொட்ட நோய்,

பிறகு, பல பின்விளைவுகளாக அவவை முடக்கிப் போட்டது.

“அக்கா” என்று கையைத் தொட்டாலே

“விடுவிடு” என்று நோவுல கத்துவா!

இரண்டுநாள் மருந்தில்லாட்டி

அவ படுற பாட்டைப் பாக்கமுடியாது.

இப்ப முப்பத்தைஞ்சு வயசாம்.

‘தவமக்கா’

– கம்பவாரிதி இ.ஜெயராஜ் –

தவமக்கா பற்றி,
இப்போது ஒரு படம் உங்கள் மனசில
விழுந்திருக்கும்.
ஒல்லியான ஒரு பிறவி நோயாளி.
இயலாமையால் எல்லாரோடையும்
சண்டை பிடிக்கிறவ.
இப்படி அந்தப் படம்
உங்கட மனசில விழுந்திருந்தா,
நீங்கள் திரும்பவும் பிழை விட்டிடலங்கள்.

ஒல்லி உடம்பும் நோயுமாக இருந்தாலும்,
மனவலிமையில் பத்து ஆம்பிளையளுக்குச்
சமமானவ.

அப்ப எனக்குப் பதினைஞ்சு வயசிருக்கும்.
அந்தக் கிராமத்துக்கு நான் போன புதுசு.
எங்கட ஊரே அவவோட புளங்கக்
கொஞ்சம் பயப்படும்.

“பொல்லாத வாய்க்காரி.”

இது அவ பற்றிய பொதுவான ஊர் அபிப்பிராயம்.
அந்த ஊரைப் படிக்கத் தொடங்கின போது,
அவவை ரசிக்கத் தொடங்கினன்.
தனிச்ச வாழற தெம்பு,
தனிப் பொம்பளையா,
ஆம்பிளகளையும் பயப்பிடுத்தி வைச்சிருக்கிற
துணிவு,

நெருங்கினா இனிமையாப் பழகுற பண்பு
எல்லாம் எனக்குப் பிடிச்சிருந்தது.

“அவள் பொல்லாதவள்.

அங்க அடிக்கடி போகாதை”

அம்மாவின் எச்சரிக்கையையும் மீறி

அடிக்கடி போவன்.

எனக்கு அவவைப் பாக்கப் பாவமாயிருக்கும்.
ஊர் எல்லையில் அவயளினர் வீடு இருந்ததாலும்,
ஊரார் அவவோட அதிகம் புளங்காததாலும்
ஏதோ ஊரால ஒதுக்கிவைச்ச ஆக்கள் மாதிரி,
என்ற மனசுக்குப்படும்.
நல்லா வயசுபோன தாய்க்கிழவியோட வாழற
அவவை,

ஊர் அணைச்ச நடக்காததில்
எனக்குக் கொஞ்சம் கவலை.

இண்டைய ஊரில்ல அது.
அப்பத்த ஊர்.
அந்தக் கிராமம் முழுக்க எங்கட
சொந்தக்காரர்தான்.
எங்கட ஒழுங்கைக்க பிறத்தியார்
காணி வாங்க முடியாது.
தேவையில்லாமக் கால் வைக்கவும் முடியாது.
பெடியள் நொருக்கிப் போடுவாங்கள்.
ஒருத்தற்ற நன்மை தீமையில்,
மற்றவர் வலியக் கலந்து கொள்ள
உறவுக் கிராமம்.

“குலமணி!

அடுப்பு மூட்ட வேணும்.

கொஞ்சம் தணல் இருந்தா தாறியே?” எண்டு

காலம் நெருப்புக் கடன் கேட்டு,

வறுமை காட்டி வற்ற ஞானரத்தினம் மாமி.

பின்னேரம்,

“இந்தா குலமணி!

எங்கட தோட்டத்து மரவள்ளிக் கிழங்கு” எண்டு

வளமை காட்டி வருவா.

வளமையும், வறுமையும்

பொருள் சம்பந்தப்பட்டு அல்லாமல்,

மனம் சம்பந்தப்பட்டிருந்த கிராமத்துச் சனங்கள்.

இப்ப போல நாகரிகத்தின் பேரால

தனிச்சப் போகாமல்,

கொண்டும், கொடுத்தும் வாழப் பழகிய சனங்கள்.

“எடேய் இராசரத்தினம்,

பெட்டைக்கு இருபத்திரண்டு வயசு தாண்டுது.

என்ன இன்னும் வைச்சுக்கொண்டிருக்கிற”

எண்டு

உரிமையாக் கேட்கிற உறவு.

“குஞ்சு அரிசி ஊறவிட்டனான்.

வந்து ரெண்டு உரல் இடிச்சிட்டுப் போறியே?”

“ஈண்மணி, கலியாண வீட்டுக்குப் போகவேணும்.

உன்ற சங்கிலியையும் காப்பையும்

ஒருக்காத தாறியே?”

எண்டெல்லாம் உரிமையாய்

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

உறவு பாராட்டும் ஊரது.
 குளறிக் கேட்டா,
 அடுத்த நிமிஷம் பகை மறந்து உதவிக்கு
 ஓடிவாற ஊர்.
 அப்படிப்பட்ட ஊர்,
 அவயள ஒதுக்கி வைச்சிருந்ததில்
 எனக்கு மனக்குறை.
 அந்த மனக்குறையே அன்பாக,
 தவமக்கா எனக்கு சிநேகிதியானா.

அவவிட ஆளுமை பற்றி
 உங்களுக்குக் கொஞ்சம் சொல்ல வேணும்.
 கேட்பாரில்லாம இருந்த எங்கட ஐயனாரை
 ஊரையே ஒன்றாகக் கும்பிட வைச்ச
 பெருமையில
 அவவுக்குப் பெரிய பங்கு.
 நடக்கேலாட்டியும் குந்தின குந்தில,
 பனங்குருத்து வார்ந்து,
 சின்னச் சின்னக் குட்டான்கள் பின்னி
 என்னட்டைத் தருவா.
 வீடு வீடாய்க் குடுத்து பிடியரிசி சேர்ப்பன்.
 என்ன வறுமையிருந்தாலும்,
 அதில ஒருபிடி அரிசி தொடா.
 அத்தனையும் வித்துக் காசாக்கி,
 கோயிலுக்கு இல்லாத சாமான்களெல்லாம்
 கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் வாங்குவம்.
 பெடி பெட்டையளெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து
 வெள்ளிக்கிழமைகளில பஜனை.
 தேங்காய், மாங்காய் வித்த காசில
 எல்லாருக்கும் சுண்டல் அவிச்சுத் தருவா.
 சுண்டலுக்காகவே பெடியள் வருவாங்கள்.
 திருவிழாவுக்குக் கோயிலில புல்லுச்
 செதுக்கிறதெண்டா
 பெரிய பாணையில
 பச்சமிளகாய், வெங்காயம் போட்ட பால்கஞ்சி
 தவமக்கா வீட்டை இருந்துவரும்.
 நான்தான் அவவுக்குக் கருவி.
 என்ன வைச்ச ஊர்ப்பிள்ளையளை எல்லாம்
 ஒண்டு சேர்த்து
 கும்பிட ஆளில்லாம இருந்த கோயில,

ஒரே வருஷத்தில எழுப்பினா.
 தவமக்காவில நான் வைச்ச மதிப்பு
 இன்னும் உயர்ந்தது.

அப்பவெல்லாம் ஊரில நல்லாச் சாதி பாப்பினம்,
 மரமேற்ற சரவணை ஊர் முழுவதுக்குமாய்ப்
 பாடுபடுவான்.
 வேலி விழுந்திட்டோ? 'சரவணையைக் கூப்பிடு!'
 துலா தள்ள வேணுமா? 'சரவணையைக்
 கூப்பிடு!'
 கிணறு கலக்கி இறைக்க வேணுமா?
 'சரவணையைக் கூப்பிடு!'
 இப்படி சரவணை இல்லாம
 எங்கட ஊர் இயங்காது.
 ஆனா எல்லா வேலையுஞ் செய்விச்சப் போட்டு,
 எங்கட ஊர் அவனைத் தள்ளியே வைச்சிருக்கும்.
 வீட்டுக்கை விடாயினம்.
 அவனுக்குத் தண்ணி குடுக்கச்
 சிரட்டை தேடுவினம்.
 வெளியூர்களிலே வாழ்ந்த எனக்கு,
 இது எரிச்சலாய் இருக்கும்.
 தவமக்கா வீடு மட்டும் விதிவிலக்கு.
 'பிலா'க் கோலாம சரவணைக்குத்
 தட்டில சோறு குடுப்பா.
 'கிளாஸி'லதான் தேத்தண்ணி.
 'நளவனோட கொண்டாடுறாள்.'
 தவமக்காவை ஊர் திட்டும்.
 அதைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் கவலைப்படாம
 இருக்கிற அவவை
 எனக்கு நல்லாப் பிடிக்கும்.

தவமக்கா குமர்ப்பிள்ளையாக இருக்கேக்கதான்
 வருத்தம் வந்ததாம்.
 அதனால் அவவுக்குக் கலியாணம்
 நடக்காமலே போச்சது.
 அப்பவெல்லாம்,
 குமர்ப்பிள்ளையள கலியாணம் கட்டிக் குடுக்காம
 வைச்சிருக்கிறதக்

கொலைக் குற்றம் மாதிரிப்
பெரிய பாவமாய்க் கருதுவினம்.
தாய், தகப்பனை ஊர் துலைச்செடுத்திடும்.
ஊர் பகிடி பண்ணுமெண்டு
இருபது வயசு தாண்டவே
பெட்டையள் ஏங்கிப் போவினம்.
எங்கட ஊர்ல வயசு தாண்டியும் கலியாணங்
கட்டாமலிருந்தவை,
ரெண்டே ரெண்டு பேர்தான்.
ஒண்டு மஞ்சு. அடுத்தது தவமக்கா.
இரண்டு பேரும் ஒண்டாப் படிச்சவையள்.
மஞ்சின்ர பிரச்சினை வேற.
அதைப் பிறகு சொல்றன்.
தவமக்கா முப்பத்தைஞ்சு வயசாகியும்
கலியாணங் கட்டாம இருந்தா.
ஊர் தூற்றுதலை எல்லாம் ஒதுக்கி வாழ்ந்த
அவ்விட கம்பீரம்
எனக்கு நிரம்பப் பிடிக்கும்.
மஞ்சு அப்படியில்ல.
இன்னும் அவவுக்குக்
கலியாணப் பேச்சு அப்பப்ப நடந்தது.
கலியாணம் நடக்காத கவலையில்
ஊர் நல்லது கெட்டதுக்கும் மஞ்சு வரா.
தவமக்கா அப்படியில்ல.
எல்லா விஷேசத்துக்கும் முன்னுக்கு நிப்பா.
'கலியாணங் கட்டாம பொம்பிள
வாழமுடியாதெண்டு ஆர் சொன்னது?'
பெண் விடுதலை பேசாத அந்தக் காலத்திலேயே
துணிஞ்சு கேட்பா.
'எனக்குக் கலியாணந் தேவையில்லை'
ஊர் அறியச் சொல்லுவா.
'மாப்பிள கிடைக்காத கவலையை
மறைக்கப் பாக்கிறாள்.'
ஊர் குசுகுசுக்கும்.
அப்படி மாப்பிளைக்காகத் தவமக்கா
கவலைப்பட்டதாக
எனக்குத் தெரியேல்ல.
நான் அப்படி நினைச்சதுக்குக்
காரணம் இருந்தது.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

தவமக்காட தங்கச்சிக்குக் கலியாணம்.
தமக்கையிருக்கத் தங்கச்சிக்குக் கலியாணம்.
ஊரெல்லாம் அப்ப, அதுதான் தலைப்புச் செய்தி.
சொந்த மச்சான் தான் மாப்பிள.
'தமக்கையை விட்டிட்டுத் தங்கச்சியை
முடிக்கிறாங்கள்.'
இது ஒரு சாரார்.
'சின்னப் பெடியள் தொட்டாலே
நோவில கத்துறாள்.
அந்த மல்லன் தொட்டாத் தாங்குவளே,
அவளுக்கென்ன கலியாணம்'
- இது இன்னொரு சாரார்.
'முப்பத்தைஞ்சு வயசாகுது,
அவளுக்கு அந்த ஆசை எல்லாம் போயிருக்கும்.'
'போயிருக்குமென்ன போயிருக்கும்.
போயிட்டுது எண்டு சொல்லுங்கோ.'
'உது நல்ல கதைதான்.
ஆசையாவது போறதாவது,
சரவணைக்கு சும்மாவே கோப்பையில் சோறும்,
கிளாஸில தேத்தண்ணியும் குடுக்கிறா?'
ஊர் அருவருப்பாய் வக்கிரம் பேசும்.
தவமக்காவின் காதிலும் இவை விழாமலில்லை.
எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாம,
தான் முட்டை வித்தும், கோழி வித்தும்
சேர்த்த காசெல்லாம் போட்டுத்
தங்கச்சிக்குத் தவமக்காவே முன்னுக்கு நிண்டு,
கலியாணம் செய்து வைச்சது.
தங்கச்சிட கழுத்தில தாலி ஏறேக்க,
தவமக்காவிட முகஞ் செழிச்ச நிற்குது.
அதைப்போய் கலியாண ஆசை பிடிச்சதெண்டு
கதைக்கிறாங்களே,
எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாய் வரும்.

ஒருநாள் தவமக்காட வீட்டை போறன்.
தெய்வானை மாவிடிச்சக் கொண்டிருக்குது.
தெய்வானையிட முகத்தில சோகம்.
'என்னனை வழக்கமாப்
பல்லு முழுவதும் காட்டுவ.
இண்டைக்கென்ன அமுது வடிஞ்சுகொண்டு
இடிக்கிற?'

தவமக்கா கேட்க,
தெய்வானையிட கண்ணிலயிருந்து
கண்ணீர் கொட்டுது.
“ஏன் அமுறு? என்ன நடந்ததெண்டு சொல்லு?”
கனிவாய்க் கேட்கிறா தவமக்கா.
“அதையேன் கேட்கிற பிள்ள,
என்ற மேள் மலரெல்லே ஒருவனைக்
காதலிச்சுப் போட்டாள்.”
“அதுக்கென்ன கட்டிக்குடன்.”
“அங்கதான் பிள்ள பிரச்சினை.
அவன் காதலிச்சுப் போட்டு,
இப்ப காப்பும், சங்கிலியும் கேட்கிறான்.
நான் தனிய ஒரு ஆள் உழைச்சு,
ஏழு பிள்ளைகளுக்கும் சாப்பாடு போடுறதெங்க,
காப்புச் சங்கிலி வாங்கிறதெங்க?”
தெய்வானை விம்மி அமுக்குது.
அவளையே பாத்துக்கொண்டிருந்த தவமக்கா,
மெல்ல எழும்பி உள்ள போறா.
திரும்பி வரேக்க,
அவனிட கையில் ஒரு சோடி காப்பும், ஒரு
சங்கிலியும்.
“இந்தா இப்போதைக்கு இதைக் குடுத்துக்
கலியாணத்தை கட்டினவ.
பிறகு வசதி வரேக்க வேண்டித்தா.”
தவமக்கா சொல்ல,
தெய்வானை திகைச்சுக்
கையெடுத்துக் கும்பிடுது.
தனக்கு வாழ்க்கையில்ல எண்டு தெரிஞ்சும்,
இன்னொரு பிள்ளயிட வாழ்க்கைக்காக
உதவி செய்யிற
தவமக்கா எனக்கு ஒரு துறவி போலப் படுறா.
தான் வாழ்விழந்த துன்பம் துளியுமில்லாத,
அவனிட பெருந்தன்மையைப் பாத்துத்
திகைச்சு. நிக்கிறன்.
இமயமா என்ற நெஞ்சில தவமக்கா உயருறா.

அண்டைக்கு ஊரெல்லாம் ஒரே பரபரப்பு.
“மஞ்சு கார்க்கார அருணாவோட ஓடிட்டாள்.”
இதுதான் பரபரப்பின் காரணம்.
மஞ்சுவும் எங்களுக்குத் தூரத்துச் சொந்தந்தான்.

முதலே அவவைப் பற்றிக்
கொஞ்சம் சொன்னான்.
அவவுக்கும் முப்பத்தினாலு வயசாகுது.
அப்ப ஒரு பெட்டை ஒரு பெடியனோட
ஒடுறதெண்டால் ஊரே ரெண்டுபடும்.
கலியாண வீடு, செத்த வீடு, திருவிழா எண்டு
ஒரு வருஷத்துக்கு அதுதான் ஊரில கதை.
இவ்வளவுத்துக்கும் மஞ்சு ஓடினது
தூரத்துச் சொந்தக்காரனோடதான்.
ஆனாலும் ஊர் பரபரத்தது.
வேலிக்கிளாலயும்,
சந்தி வழியவும் பெண்டுகள்
கூடிக்கூடி கதைச்சினம்.
பரபரப்புக்கு வேறொரு காரணமுமிருந்தது.
மஞ்சு சாமத்தியப்படாதவா.
அது ஊரெல்லாம் தெரியும்.
வெகுளியான கிராமத்தவருக்கு ரகசியங்களை
ஒளிக்கத் தெரியாது.
அதனால் மஞ்சு சாமத்தியப்படாதது
பரகசியமாய் இருந்தது.
ஒரு பெட்டை பிறத்தியான் ஒருவனோட
கதைச்சாள் எண்டு தெரிஞ்சாலே
அவளுக்குக் கலியாணஞ் செய்துவைக்க
முடியாத காலமது.
தேடிப்பிடிச்ச ஆராவது கல்லுக் குத்திப்
போடுவாங்கள்.
அப்படியிருக்கச் சாமத்தியப்படாத ஒருத்திக்கு,
கலியாணம் எண்டது நினைச்சும் பாக்க
முடியாதது.
“உவளும் தவம் போல கலியாணம் இல்லாம
இருக்க வேண்டியதுதான்.”
படிப்பில்லாத கிராமம் வெளிப்படையாய் பேசும்.
அந்த மஞ்சுதான் அருணாவோட ஓடிட்டா.
கதைச்சு ஓயாமல் ஊரே பரபரத்தது.

எங்கள் கிணற்றடியில் பெரிய சத்தம்.
அது மூன்று பேருக்குப் பங்கான கிணறு.
ஒரு பக்கப் பங்கு தவமக்கா அவையளுக்கு.
என்ற அக்காவையள் குளிச்சுக்கொண்டு நிக்க,
மற்றப் பக்கம் தவமக்காட பெரிய சத்தம்.

ஏதோ சண்டையோவெண்டு பயந்து ஓடுறன்.
என்னைக் கண்டவுடன தவமக்காட சத்தம்
இன்னும் கூடுது.

“டேய் ஜெயா கேள்விப்பட்டனியே,
மஞ்செல்லே கார்க்கார அருணாவோட
ஓடிட்டாளாம்.”

எனக்கு ஆச்சரியம்.

தவமக்கா இவ்வளவு சத்தமாய்க் கீழ்மை
பேசுறா?

அவவிட பேச்சு எரிச்சலூட்ட,

“விடுங்கோ தவமக்கா எங்களுக்கென்ன?”

அவவின் உரையாடல் பற்றிய

என் விருப்பமின்மையை

சொற்களில் வெளிப்படுத்துகிறேன்.

“விடுறதோ அவள் சாமத்தியமே படாதவள்
உனக்குத் தெரியுமே?”

நான் ஒரு ஆண்பிள்ளை என்பதையும் மறந்து
அருவருக்கப் பேசுறா.

“உது என்ன கதை? எங்களுக்கென்ன ஆரும்
ஆரையும் முடிக்கட்டும்.”

விலகப் பாக்கிறன்.

நான் மறுக்க மறுக்க அவ தீவிரப்படுறா.

முகம் முழுவதும் சிவந்து பேய் போல்

மாறியிருக்கிறது.

நிதானமான, அறிவான, அன்பான தவமக்கா

தொலைஞ்சு போயிருந்தா.

கண்களில் குரூரம்.

ஏற்கனவே வெளியில் தள்ளிய பற்கள் இன்னும்
வெளியில் தள்ள,

விகாரமாய் இளிக்கிறா.

விசரி மாதிரிக் கையைத் தட்டிக்கொண்டு,

“சாமத்தியப் படாத மஞ்சு

அருணாவோட ஓடிட்டாள்.

சாமத்தியப் படாத மஞ்சு

அருணாவோட ஓடிட்டாள்.

சாமத்தியப் படாத மஞ்சு

அருணாவோட ஓடிட்டாள்.”

அங்குமிங்கும் ஓடி ஒரு பஜனைபோல பாடுகிறா.

என் அக்காமார் முகத்தில் பயம்.

தவமக்காவின் புதிய தரிசனம்.

ஊரைக் கூட்டி உயர்த்திய தவமக்கா,

சரவணையை மதித்து

மனிதம் காத்த தவமக்கா,

தன் இழப்பை நிராகரித்து

தன் தங்கச்சிக்குக் கலியாணஞ் செய்து வைச்சு

தவமக்கா,

தெய்வானையின் மகளுக்குக் காப்பும்,

சங்கிலியும் குடுத்த தவமக்கா

இப்போது ஒரு விசரி மாதிரிக் குளறினபடி.

இழிவே வடிவமாய்த்

தவமக்காவின் புதிய தரிசனம்!

யதார்த்தம் நெற்றிப் பொட்டில் அறைய,

என் மனதில் ஒரு சிகரம் சரியத் தொடங்கியது.

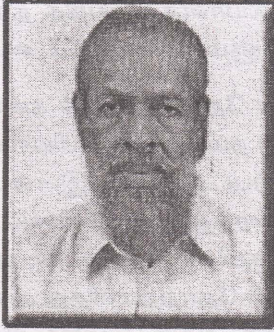
டொமினிக் ஜீவாவின் சுயசரிதை

இரண்டாம் பாகம்

‘அச்சுத்தானில் ஊடாக
ஓர் அநுபவப் பயணம்’

வெளிவந்து விற்பனையாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

தேவையானோர் மல்லிகைப் பந்தலுடன்
தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

கூடந்த ஆண்டு (2006) நவம்பர் 12 முதல் டிசம்பர் 19 வரை இந்தியாவின் சில மாநிலத் தலைநகர்களுக்குச் சென்றிருந்தேன். சென்றதன் நோக்கம் முக்கியமாக அனைத்துலகத் திரைப்பட விழாக்களில் காட்டப்படும் அண்மைக்காலத் திரைப்படங்களைப் பார்த்து அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற விருப்பந்தான். பார்ப்பதுடன் நின்று விடாது, கலை இலக்கிய நண்பர்களைச் சந்தித்து உறவைப் புதுப்பிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கமும் இருந்தது.

அவ்விதம் சென்ற மாநிலங்களாவன, தமிழ்நாடு (சென்னை), ஆந்திரா (புட்டப்பர்த்தி), கர்நாடகா (பெங்களூர்), கோ - ஆ (பனாஜி), கேரளா (திருவானந்தபுரம்).

திருவானந்தபுரம் படைப்பாளி நீல பத்மநாபன்

- கே.எஸ்.சிவகுமாரன் -

பிரயாண அனுபவங்கள் பல பாடங்களை நமக்குப் படிப்பித்துக் கொடுக்கின்றன என்பது உண்மைதான்! நமது அறிவையும், உள்ளத்தையும் விசாலமடையச் செய்கின்றன. இவை பற்றி எழுத ஒரு புத்தகமே தேவைப்படும். எனவே, அதனைத் தவிர்த்து ஒரேயொரு சுவையான அனுபவத்தை மாத்திரம் இங்கு உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தீவிரமான, ஆழமான தமிழ்மொழி வாசகர்களுக்கு நீல பத்மநாபனின் பங்களிப்புகள் பற்றித் தெரிந்திருக்கலாம். அதேவேளை அவர் பெயரைக் கேள்விப்படாத இளம் வாசகர்களும் இருக்கக்கூடும். அவர் பெயர் நீல பத்மநாபன். அவரைப் பற்றியே இங்கு மீளறிமுகம் செய்கிறேன்.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம், பிறநாடுகளில் குறிப்பாக, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்றெல்லாம் கணிசமான அளவு இக்கூறுகள் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கும் வேளையிலும், தமிழ்நாட்டுத் தமிழிலக்கியம், இந்திய பிற மாநிலங்களின் தமிழ் இலக்கியம் போன்றவை பற்றியும் நாம் அறிந்து வைத்திருத்தல் அவசியம். அது மாத்திரமல்லாமல் எமது தனித் தன்மைகளைப் பேணுவதுடன், உலகத் தமிழ் இலக்கியத்தையும் நாம் நிலைபெறச் செய்ய வேண்டிய தேவையும் 21ஆம் நூற்றாண்டில் நமக்கு ஏற்பட்டுள்ளது.

நீல பத்மநாபன் தமிழிலும், மலையாளத்திலும் (ஆங்கிலத்திலுங்கூட) எழுதும் ஒரு கேரள மாநிலத் தமிழர். கேரள மாநிலத்திலுள்ள தமிழ் எழுத்தாளர்களுள் சிலர் நீல பத்மநாபன், ஆ.மாதவன், நகுலன், காசியப்பன் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களுள் நீல பத்மநாபன் தமது நூல்களின் மொழிபெயர்ப்புகள் மூலம் இந்தியாவில் நாடறிந்த எழுத்தாளராகத் திகழ்கிறார்.

அத்தகைய எழுத்தாளர்களைச் சந்திக்க நான் விருப்பம் கொண்டேன். கேரளாவின் 11ஆவது அனைத்துலகத் திரைப்பட விழா, கேரளத் தலைநகரம் திருவானந்தபுரத்தில் (டிசம்பர் 08 முதல் 15ந் திகதி வரை நடைபெற்ற பொழுது) சந்திக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. பல வருட இடைவேளைகளுக்கிடையில் மூன்றாவது தடவையாக நான் அவரைச் சந்தித்து உரையாடியது 2006ஆம் ஆண்டில் இடம் பெற்றது.

மலையாளிகள் மத்தியில் கணிசமான அளவு எண்ணிக்கை கொண்ட தமிழர், திருவனந்தபுரத்தில் வசிக்கிறார்கள். அவர்கள் பேசும் தமிழ், மலையாளங் கலந்த தமிழ் என்றும் நாம் பொருள் கொள்ளலாம். யாழ்ப்பாணத்திலும், மட்டக்களப்பிலும் உள்ள சில தமிழ் மக்கள் பேசும் மொழிப் பிரயோகங்களும், அசைவுகளும் மலையாளத்துடன் நெருங்கியிருப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

திருவானந்தபுரம், மனக்காட், குரியாத்தி பைபாஸ் வீதி, 39/1870 என்ற இலக் கத்திலுள்ள தமது சொந்த வீடான 'நீலகாந்த்' என்ற இல்லத்தில் தனது துணைவியாருடன் இனிதே வாழ்ந்து வரும் பத்மநாபன் தம்பதி யினர் பேரன் - பேர்த்தி கூட. பிள்ளைகள் வெளி நாடுகளில் வசிக்கிறார்கள். அண்மையில் தமது மகள் குடும்பத்தினருடன் லண்டனில் இருந்து விட்டு நீல பத்மநாபன் நாடு திரும்பியுள்ளார். அச்சமயம் நமது இளைய அப்துல்லாஹ் (அனஸ்) அவரை 'தீபம்' தொலைக்காட்சிக் காசுப் பேட்டி கண்டிருந்தார். அந்த நேர் காணலின் ஒலி / ஒளிப் பேழையை அவர் எனக் காசுப் போட்டுக் காண்பித்தார். நீல பத்மநாபனின் ஆளுமையை அனஸின் செவ்வி கண்ட முறை மூலம் நாம் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

சென்னையில் நீல பத்மநாபனுக்கு ஒரு பெரிய கௌரவிப்பு வைபவம் இடம் பெற்றது. அவரைப் பற்றியொரு முழு நீள விவரணக் குறும்படத்தை, அவரது தீவிர வாசகர்களுள் ஒருவரும், திரைப்பட நெறியாளருமான

ஒருவர் (பெயர் ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை.) தயாரித்துள்ளார். அதன் அங்குரார்ப்பண வைபவமே சென்னையில் நடைபெற்றது. அந்த விழாவில் நமது பாலு மகேந்திரா, திறமைசால் நடிகரும், கலை, இலக்கியப் பிரியரான கமல் ஹாஸனும் உரையாற்றியிருந்தார்கள். அக்குறும்படத்தின் சில பகுதிகளையும் பத்மநாபன் வீட்டில் கண்டு களித்தேன்.

நண்பர் நீல பத்மநாபன் மின்சாரப் பொறியியலாளராகத் திருவனந்தபுரத்தில் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்று அமைதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் வீட்டில் நிறைய ஆங்கில, தமிழ், மலையாளச் செய்தித் தாள்களும், இலக்கிய ஏடுகளும் காணப்பட்டன.

நீல பத்மநாபனின் தோற்றத்தைக் கண்டவுடனேயே அவர் மீது நமக்கு ஒரு மரியாதையும், பக்தி நிலையும் ஏற்பட்டு விடும். இளமைத் தோற்றத்தில் சிறிது நரைத்த தாடி, மீசையுடன் சிவந்த மேனியுடன், குமிண் சிரிப்புடன், ஒரு முதிர்ந்த ஞானி போல் தோற்றமளித்து அவர் உங்களை உபசரிப்பார். அவர் பேச்சில் நிதானம், சிலவேளைகளில் கடகடவென்று பேசுவார். நீங்கள் பேசுவதை அக்கறையுடன் உற்றுக் கேட்பார். எளிதில் புரிந்துகொண்டு, அலசி ஆராய்ந்து அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிப்பார். அவருக்கு உங்களைப் பிடித்து விட்டால், விவாதிப்பார். ஆலோசனை கூறுவார்.

நீல பத்மநாபன் என்னிலும் இளையவர். 70ற்குக் குறைவாகவே இருக்கும். எனக்கு வயது 70 பிளஸ் என்பது நீங்கள் அறிந்ததே.

நீல பத்மநாபன் தொடர்பாக வேறு தரவுகளை நான் தரும் முன்னர், ஒன்றை மறக்காமல் நான் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். அவர் துணைவியார் சுவையாகச் சமைத்த மலையாளப் பாணிச் சாப்பாட்டைச் சாப் பிடும்படி அத்தம்பதியினர் பணித்த அன்புக் கட்டளையை மறுக்காமல் மதியபோசனம் அருந்தி மகிழ்ந்தேன். அவர்கள் பிரமாணர்கள் அல்லா ராயினும், பெரும்பாலான இந்தியர்கள் போலவே அவர்களும் சைவ உணவு அருந்துபவர்கள். மலையாளச் சமையல் முறைக்கும்

இலங்கைச் சமையல் முறைக்குமிடையே தொடர்பைச் சட்டென நாம் கண்டுகொள் கிறோம். சமையல் முறையில் மாத்திரமா? பல விதங்களில் சம்பந்தம் உண்டு.

என்னைப் போலவே, நீல பத்மநாபனும் இறைவனில் நம்பிக்கை கொண்ட முற் போக்குச் சிந்தனையாளர். அவர் மார்க்சிய வாதியல்லர். முற்போக்குச் சிந்தனை கொண்ட ஆன்மீகவாதி. அவருடன் உரையாடும் பொழுது சோர்வே ஏற்படாது. ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அர்த்தமுடைய ஆழப் பரி மாணங் கொண்டது.

இலங்கை எழுத்தாளர்கள் தொடர்பாக நிறைய அறிந்திருக்க அவருக்கு வாய்ப்பில்லை. டொமினிக் ஜீவா, எஸ்.கணேசலிங்கன், எஸ்.பொன்னுத்துரை, சாந்தன் ஆகியோர் தொடர்பான விபரங்கள் அவருக்குத் தெரிந் தவைதான்.

கடந்த ஆண்டு இறுதியில், தொடர்ச்சியாக மூன்று இதழ்களில் என்னைப் பற்றிய விபரங் களை என் பிரிய வாசக - எழுத்தாளர்கள் எழுதியவற்றைப் பிரசுரித்தும், எனது 70வது ஆண்டு நிறைவை பிரசித்திமாக்கி என்னைக் கௌரவித்த மனிதநேயன், எழுத்துச் சிற்பி, இதழாசிரியன் டொமினிக் ஜீவாவின் 'மல்லிகை'யை நீலபத்மநாபனிடம் சமர்ப்பித் தேன். அவர் என்னைப் பற்றி மேலும் அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

இன்னுமொரு விஷயம் : 'நீல பத்மநாபன் படைப்புலகம்' என்ற 1128 பக்கங்கள் கொண்ட தொகுப்பு நூலில் (இந்திய விலை ரூபா. 500/-) 1983 செப்டம்பர் 3ம் திகதி தினகரன் வார மஞ்சரியில் நான் எழுதிய கட்டுரையொன்றும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. நீலபத்மநாபன் தொடர் பான தமிழ், ஆங்கிலம், மலையாளம், ஹிந்தி ஆகிய மொழிகளில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் இத்தொகுப்பு நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

தமிழ்நாட்டின் கன்னியாகுமாரி மாவட் டத்தைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட நீல பத்ம நாபன் தனது 30 வயதில் எழுதிய 'தலை முறைகள்' பெருவரவேற்பைப் பெற்றது. 20 நாவல்கள், 10 சிறுகதைத் தொகுப்புகள், 04 கவிதைத் தொகுப்புகள், 07 கட்டுரைத் தொகுப்புகள் ஆகியவற்றை எழுதி வெளியிட்டுள்ள நீல பத்மநாபன் ஒரு பெரிய எழுத் தாளரன்றி வேறிலர். மலையாளம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளிலும் இவரது சுயமான படைப்புகள் வெளியாகியுள்ளன.

ஆங்கிலம், ஜேர்மன், ரஷ்யன், ஹிந்தி, உருது, பஞ்சாப், மராட்டி, குஜராத்தி, அசாமி, தெலுங்கு, ஒரியா, கன்னடம், வங்காளம் ஆகிய மொழிகளில் இவர் படைப்புகள் மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளன. 'குரு ஷேத்திரம்' என்ற தொகுப்பு நூலிலும் இவர் படைப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. மலையாள மொழியாக் கங்கள் சிலவற்றை இவர் தமிழில் தந்திருக் கிறார்.

முப்பத்தேழு ஆண்டுகளுக்கு முன் நீல பத்ம நாபன் எழுதிய 'பள்ளிகொண்டபுரம்' மற்றும் 'உறவுகள்', 'தேரோடும் வீதி', 'கூண்டினில் பக்ஷிகள்' ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து 2005ஆம் ஆண்டில் 'இலை யுதிர் காலம்' வெளியாகியது. 'பைல்கள்', 'மின்னுலகம் அநுபவங்கள்', 'சமர்'.

பல பட்டங்களையும், விருதுகளையும் பெற்றுள்ள நீலபத்மநாபன், இந்திய சாஹித்திய அக்கடமி வெளியிட்ட 'நவீன இந்திய இலக்கியம்' என்ற தொகுப்பின் தமிழ் மொழி ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்திருக்கிறார். இந்தக் கழகத்தின் நிறைவேற்றுக் குழுவிலும் இவர் அங்கம் வகித்திருக்கிறார்.

நீல பத்மநாபன் தொடர்பாக ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பலவும் மேற்கொள்ளப்படு கின்றன. ●

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

அவன் றப்பர் செருப்புக்களைத் தேய்த்துத் தேய்த்து நடந்து கொண்டிருந்தான். நடந்தபடியே சுற்றுமுற்றும் மிரள மிரளப் பார்த்தான். இடைக்கிடை திடீரென்று நின்றான். பின்னால் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் நடக்க ஆரம்பித்தான். யாருக்கோ பயந்து ஒடுபவன் போல... யாரையோ தேடிப் போகின்றனவன் போல... அவனது முகபாவங்கள் மாறி மாறித் தோன்றின! ஆனால், அவனது கால்கள்... அவை மட்டும், உறுதியாக விரைவாக நடந்துகொண்டிருந்தன.

அவன் எங்கேதான் போகிறான்? அவன் யாராக இருப்பான்? இவனது தோற்றத்தைக் கொண்டு எதையுமே முடிவு செய்ய இயலவில்லை. மாநிறம்... நடுத்தர உயரம்... மெல்லிய சுருள்முடி... அவனுக்கு ஒரு நாற்பது வயதிருக்கலாமோ! ஒருவேளை... அவன் ஒரு போதைப் பிரியனோ? ஆனால்... அந்தக் கண்கள்! அவற்றின் ஆழத்தில் ஓர் சோகம் ஒளிந்திருந்தது! அவன் நடந்துகொண்டிருந்தான்.

சந்தியிலிருந்து சற்றே மோகச் சென்ற வீதியில் திரும்பி நடந்தான். முன்னால், கம்பீரமாக எழுந்து நின்றது மாதா கோவில்! அவன் முகத்தில் ஒளி...! தேவாலயத்தின் படிக்கட்டுகளில் விறுவிடுவென்று ஏறினான்... ஏன் நின்று விட்டான்? ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவன் போல மீண்டும் கீழே இறங்கினான். இடப்புற வீதியில் நடக்க ஆரம்பித்தான். நடையின் வேகம் சற்றே குறைந்தது. அங்கிருந்த கல்லூரியின் பெரிய கேற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு வகுப்பறைக் கட்டிடங்களை, கிழட்டு ஆலமரத்தை... வெறித்தபடி நின்றான்! முகம் சோகத்தால் கனத்தது. உட்குகள் துடித்தன. ஒரு நிமிடந்தான்... மீண்டும் பழைய வேகத்தில் நடக்க ஆரம்பித்தான். கல்லூரியை ஒட்டினாற் போல இருந்த அந்த வீதியில் நடந்தான்!

காலை பதினொரு மணியிருக்கும். வெய்யில் சுள்ளென்று எரித்துக் கொண்டிருந்தது. வீதியில் சனநட மாட்டம் அதிகமாக இல்லை. கல்லூரிக்குப் பிள்ளைகளை ஏற்றிவந்த வாகனங்கள்... அவற்றுள் கோழித்தூக்கம் போடும் சாரதிகள்! தேவாலயத்துக்கும் மார்க்கட்டுக்கும் சென்று திரும்பும் பெண்கள்! இவர்கள் நடுவே, அவன் புதியவனாக இருந்தான். அவனது தோற்றமும், வெறித்த பார்வையும் அவனை அந்நியமாக்கிக் காட்டின. சனங்கள் தன்னை விசித்திரமாகப் பார்ப்பதைப் பற்றி எவ்வித பிரக்ஞையுமின்றி அவன் நடந்தான். முச்சந்தியில் மீண்டும் நிதானித்தான். அவன் முகத்தில் பரபரப்பு! இடப்புற வீதியில் இருந்த ஒரு வீட்டின் முன்னால் அவன் நின்றான்.

'வீட்டுக்குப் போவம்... கனதூரம் நடந்திட்டன்!' என்று முணுமுணுத்தபடி பிலோமினா திரும்பி நடந்தான். 'வீட்டுக்குப் போய் என்ன செய்யப் போறாய்... அங்க யார் இருக்கினம்...?' மனதின் கேள்வியைப் புறக் கணித்தவளாய் அவள் மெதுவாக நடந்தாள். கொஞ்ச நாட்களாகவே இப்படித்தான்! மனம் சண்டித்தனம் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டது.

இருபது நீண்ட வருடங்களின் முன்பு... எல்லோரும் அள்ளப்பட்டு, இந்த நாட்டில் கால் வைத்தபோது... சொர்க்கத்தின் வாசலை மிதித்ததாக இதே மனந்தான் துள்ளியது! இனிமேல் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு ஓடத்தேவையில்லை... சொத்துக்கள் கண் முன்னாலேயே அடித்து நொருக்கப்படுவதைக் கண்டு மெளனமாக அலறத் தேவையில்லை! பிறந்த மண்ணை கால்களிலிருந்து சுத்தமாகத் துடைத்துவிட்டு... புதிய நாடு... புதிய வாழ்வு... மனம் சிறகடித்துப் பறந்தது.

ஆனால், அவளே அறியாமல்... மனதுக்குள்ளே அது புகுந்து உட்கார்ந்து விட்டது. வெளிநாட்டு

உயிரைக் கையில்
- 'வசந்தி'

வாழ்க்கையில் நீ கண்ட மிச்சம் என்ன...? என்ற குரூரமானதொரு கேள்வியை அது அடிக்கடி எழுப்புகிறது! அவளது நித்திரையை... நிம்மதியை... நாசமாக்குகிறது! அதன் குரலை எப்படி நசுக்குவது என்று அவள் நினைக்க... அது பெரிய குரலெடுத்துப் பேசுகிறது. அவள் களைத்துப் போனாள். அது பேசப்பேச... அவள், மௌனத்தைத் தன் மொழியாக்கிக் கொண்டாள்.

இருபுறமும் புதிதாக எழும்பியிருந்த அடுக்குமாடிக் குடியிருப்புகளின் நடுவே சிறைப்பட்டிருந்தது, அந்தப் பழைய வீடு! ஒழுங்காக வெட்டப்பட்டிருந்த போன்வில் லாக்கள், குரோட்டன்கள்... ஒரு மாமரங் கூட நிறையப் பிஞ்சுகளுடன் சடைத்து நின்றது! பல நாள் பழகியவன் போல், கேற்றின் கொளுக்கியைத் தட்டித் திறந்து கொண்டு அவன் உள்ளே போனான். அவன் முகத்தில் இனம் புரியாத நிம்மதி! சிறுவன் ஒருவனைப் போன்ற துள்ளல்... நடையில்! ஒருவேளை... இதுதான் அவன் தேடிவந்த இடமோ?

வீட்டின் கதவு உட்புறமாகப் பூட்டப்பட்டிருந்தது. அவனோ எவ்விதத் தயக்கமும் இல்லாமல், வீட்டைச் சுற்றிக்கொண்டு பின்புறமாகப் போனான். சமையலறை வழியே நுழைந்தவனைக் கண்டு, அங்கு நின்ற பெண் திடுக்கிட்டு அலறினாள். “யாரது...? யாரது...?” என்று கத்தினாள். அவன் அவளை வினோதமாகப் பார்த்தான். வீட்டுக்குள் போனான். ஹோலில் நின்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். யாரையோ தேடுபவன் போல அறைகளுக்கள் எட்டி எட்டிப் பார்த்தான். உதடுகள் ஏதோ முணுமுணுத்தன.

அந்தப் பெண் எட்ட நின்று பயத்துடன் அவளை நோட்டமிட்டாள். “பைத்தியந்தான்...!” அவள் கதவைத் திறந்துகொண்டு தெருவுக்கு ஓடினாள். அவன் நிலை கொள்ளாமல் ஹோலில் உலாவித் திரிந்தான்... ஹோலின் ஒரு மூலையில் தூசு படிந்து கிடந்த பியானோவைக் கண்டதும்... மிரண்டு குழம்பித் திகைத்த அவனது பார்வையில், சடுதியாக ஒரு மாற்றம்! தாயைப் பிரிந்திருந்த குழந்தை போல... அவன் அந்தப் பியானோவை இரு கைகளாலும் வருடினான்! அந்தக் கண்களின் ஓரத்தில்... இரண்டு முத்துக்கள்! அவனது முனகல்... ‘மம்மி... மம்மி...’ என்று குறளலாக ஒலித்தது.

பிலோமினாவுக்கு மம்மியின் நினைவு வந்தது. அவள் உயிருடன் இருக்கும்வரை அங்கொடையில் சித்தம் கலங்கிய நிலையில் விட்டு விட்டு வந்த ஒரே மகனைப் பற்றிப் புலம்பியபடி...! தனது வீட்டைப் பற்றி, பியானோவைப் பற்றி...! நினைவுகளின் பிடியிலிருந்து அவளால் விடுபடவே முடியவில்லை. உருவமில்லாத ஓர் எதிரியுடன் அவள் நித்தமும் போரிட்டாள். அந்த

எதிரி, தன் சதிகளால்... குடும்பங்களின் நிம்மதியை... சந்தோஷத்தை... எல்லாம் நாசமாக்கி விட்டதாகத் திட்டடித் தீர்த்தாள். அந்த வீடு... பியானோவை மம்மி இசைக்க, பிலோமினாவும் ஹொபேட்டும் பாட... அந்த வீட்டில் ஜீவன் இருந்தது... வாழ்க்கை இருந்தது.

பிலோமினா சிந்தனையில் ஆழ்ந்தபடி வீட்டுக் கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தாள். இத்தனை வருடத்தில் ஓடி ஓடி உழைத்துச் சேர்த்த சொத்துக்கள்... வீடு நிறைந்திருந்தது. ஆனால்... மனதுக்குள்ளே இருக்கும் அதுவோ கைகொட்டிச் சிரித்தது. இந்த நாட்டில் காலுன்றி... காதுலித்து... களித்து வாழ்ந்ததில் பெற்ற விலைமதிப்பற்ற சொத்து... ஒரே மகன்! அவன் அங்கில்லை!

அடுக்குமாடிக் குடியிருப்பின் காவலாளியுடன் ஓடி வந்தாள் அந்தப் பெண்! அவன் பியானோவில் விரல்களை வைத்து அழுத்திக் கொண்டிருந்தான். அதன் ஒலியைக் கேட்டதும் அவனது முகம் பூரித்தது. சிரிக்குமாற் போல் உதடுகள் இழுபட்டன. வெறிகொண்டவன் போல மீண்டும் மீண்டும் பியானோவை அழுத்தினான். இல்லை... ஓங்கி அறைந்து கொண்டிருந்தான். குழம்பி... சீரற்று ஒலித்த அந்தச் சத்தம்... அவனது சித்தத்தின் பிரதி பலிப்போ? வீட்டின் அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டு அபசுரமாய்ப் பியானோவின் ஒலி. அதற்குள் மூழ்கிவிட விரும்புவனாக அவன்... விடாமல் பியானோவை அழுத்தினான்!

இன்னும் இரண்டு பேர் வீட்டுக்குள் வந்தனர். ஒருவன் அவனருகே போய், தோளில் தட்டினான். “டேய்! யாரடா நீ...?” என்று கோபத்துடன் கேட்டான். அவன் பியானோவில் இருந்து கையை எடுக்காமலே திரும்பி முறைத்தான். இரண்டு, மூன்று பேராக அவனை வெளியே தள்ள இழுத்தனர். அவனோ சினங்கொண்ட விலங்கு போல எதிர்த்தான். பைத்தியம் என்ன செய்யுமோ... அவர்கள் எட்ட நின்றார்கள். அவன் ஹோலுக்குள் தாறுமாறாக அலைந்து திரிந்தான். எல்லையற்ற சந்தோஷம் அவன் முகத்தில் மண்டிக் கிடந்தது! இடையிடையே வந்து பியானோவை முரட்டுத்தனமாக இசைத்தான்.

திடீரென்று மகன் அதை அறிவித்தபோது, பிலோமினா திடுக்கிட்டாள். தனக்குச் சிறகுகள் முளைத்து விட்டதாக... வேறொரு கூட்டுக்குப் போக இருப்பதாக அவன் கூறியபோது பிலோமினா ஏங்கினாள்... அழுதாள்! தனது மனக்கூட்டைப் பிய்த்துக் காட்டினாள்... ‘மகனே! இங்கு நிறைய இடமிருக்கிறதே’ அவன் சிரித்தான். “மாம், நீ அசட்டுத்தனமாக நடந்து கொள்கிறாய்... எனக்குத் தனியே வாழும் வயது வந்து விட்டது.” அவன் போயே

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

விட்டான். பிலோமினாவின் மனக்கூடு பாறையாய் இறுகி, மகன் வரமாட்டானா? என்ற அவனது ஆசைக்கும் இன்று வயதாகி விட்டது.

பிலோமினா யன்னலூடாக வெளியே வெறித்தாள். தம்பி றொபேட்!... மம்மி... அக்கா... என்று செல்லம் பொழியும் அவனும் ஒருநாள் வீட்டை விட்டுப் போனான். இல்லை அழைத்துச் செல்லப்பட்டான். சித்திரவதைக் குள்ளான இளைஞனாக அவனை மீட்டு வந்தார் அப்பா. அவன் வந்தான்... ஆனால் பழைய றொபேட்டாக அல்ல. மனநோயாளியாக அவனை விட்டு வந்ததுமே மம்மி பாதி செத்துப் போனாளே! பிலோமினாவின் கண்கள் கசிந்தன!

கதவருகே பல தலைகள்! இப்படியொரு அபூர்வமான சந்தர்ப்பத்தைத் தவறவிடாமல்... புதினம் பார்த்த படி ஆண்களும் பெண்களுமாக, “விசரன் போல நடிப்பான்... நம்பேலாது... பச்சைக் கள்ளனாய் இருப்பான்!”

“ஓவ்... ஓவ்...! திரஸ்தவாதியோ சொல்லேலா!” ஒருவரை ஒருவர் எந்நேரமும் சந்தேகக் கண் கொண்டு பார்க்கும் சமூகங்களின் பிரதிநிதிகள்... சட்டென்று ஓட்டிக் கொண்டார்கள். கருத்துக்களுந்தான்.

கூட்டத்தில் ஒருவன் தடியொன்றைத் தேடி எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். அவனருகில் விறு விடுவென்று போனான்... ஒருகணம் தயங்கினான். அவன் தமிழனா? சிங்களவனா? எந்த மொழியில் கதைப்பது? “அடேய்... வாடா இங்க...” தடியைக் காட்டி மிரட்டினான். அவனும் போக்குக் காட்டியபடி அங்குமிங்கும் ஓடினான். கூட்டத்துக்குச் சுவாரசியம் குறைந்து அது கலையத் தொடங்குகையில் ஜீப் வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டது.

வெளிநாட்டுக்கு வந்து... இயந்திரமாய் உழைத்து, வீடு வாங்கி, வாகனம் வாங்கி... தேர் இருப்புக்கு வந்த போது... திரும்பி மகனைப் பார்த்தபோது? மேலைநாட்டு விநோதங்களும், விபரீதங்களும் அவனை வளர்த்திருந்தன. அவனது காதிலும் மூக்கிலும் ஏறியிருந்த வளையங்கள்! வெறியூட்டும் இசையில் உடல் உழல.... கண்கள் கிறங்க... அவனது உலகம் உல்லாச உலகம்! பிலோமினா காலத்தின் மூப்பை உணர்ந்தாள். கட்டி அணைத்து முத்தமிட, சோறுட்ட... எப்போதோ காலம் கடந்துவிட்டிருந்தது! மகன் வருவானா? இன்று... நாளை... நத்தாருக்கு...? மனதுக்குள் அது இன்னும் நன்றாக உட்கார்ந்து கொண்டு பேசத் தொடங்கியது. பிலோமினாவைப் பார்த்து நையாண்டி செய்தது, சிரித்தது.

வீட்டுக்காரப் பெண் கூட்டத்தை விலக்கி வழி ஏற்படுத்த, காக்கிச் சட்டைக்காரர்கள் மிடுக்காக அவள் பின்னால் வந்தனர். அவன் தீவிரவாதியாக இருப்பானோ

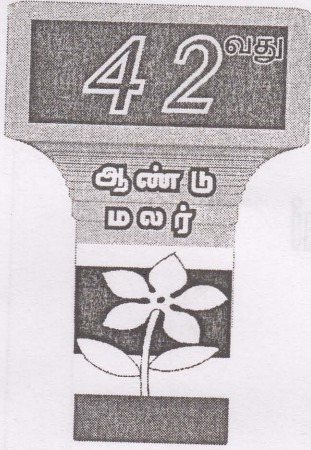
என்ற சந்தேகம் அவர்களுக்கு. கிறுக்குத்தனமாக ஓடித் திரிந்தவன்... அவர்களைக் கண்டதும் ஏனோ சட்டென்று நின்றான்... அவனது முகம் இருண்டது. துள்ளல் நின்றது. செய்வதறியாது திகைத்தவன் ஓடிப்போய் ஹோலின் இருண்ட மூலைக்குள் உட்கார்ந்தான். அவனது உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. தலையைக் கால்களுக்குள் புதைத்துக் கொண்டான். எழும்புமாறு விடுக்கப்பட்ட உத்தரவுக்குப் பணிய மறுத்தான். ஓரிரு அடிகள் விழுந்த போது, தீனமாக “மம்மி... மம்மி...” என்று அலறினான். கூட்டத்தில் பலரின் மனதுக்குள் ஏதோ செய்தது!

திடீரென்று ஒரு பெண்குரல் வீரிட்டது. “ஐயோ! அவரை அடிக்காதீங்க... அடிக்காதீங்க...!” காக்கிச் சட்டைகள் மொழி புரியாமல் “மொகத?” என்று அதட்டின. அவளின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. “அவர் இந்த வீட்டுப் பிள்ளை... றொபேட் அண்ணன்! முந்தி இதுதான் அவங்க கட வீடு! மூளை சரியில்லை... அங்கொடையில் விட்டிட்டு அப்பா, அம்மா எல்லாம் போயிட்டாங்க! எப்படித் தப்பிச்சு வந்தாரோ தெரியல்லை! பாவம்... நல்லவரு... அடிக்காதீங்க!” அவள் கெஞ்சினாள். கூட்டம் அவனை இரக்கத்தோடு பார்த்தது! காக்கிச்சட்டைக்காரருக்கு எல்லாம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இதை நம்பலாமா? கூடாதா? என்று அவர்கள் யோசிக்கையில்... மனநோய் வைத்திய சாலையின் வாகனம் முச்சந்தியை நெருங்கிக் கொண்டு இருந்தது.

பணியில் குளித்த மொட்டை மரங்கள், பேய்களைப் போல் கைகால்கள் நீட்டி பிலோமினாவைப் பார்த்து நகைத்தன. நீண்ட சுத்தமான வீடுகளில்... உயர்ந்த கட்டிடங்களில்... எதிலும் உயிரில்லை. வாழ்வின் அஸ்தமனத்தில் தனியே நடைபயிலும் முதியவர்கள்... அவர்களிலும் உயிரில்லை! வீசம் காற்றில், வானில், மண்ணில், மனிதரில் எதிரிலும் உயிரில்லை.

பிலோமினாவின் மனதுக்குள் அது கூக்குரல் இட்டது. தாய்நாட்டில் சாவுக்குள்ளும் வாழ்ந்தோம். இதயங்கள் பின்னிக் கிடந்தன. கூடுகளில் சிரிப்பு அழகை எல்லாம் இருந்தன. அந்தக் கூடுகளைக் குலைத்து... குடும்பங்களைப் பிடுங்கி எறிந்த அந்த எதிரி...! மம்மியின் எதிரி... தம்பியின் எதிரி... அதே எதிரிதான் இன்று தனக்கும் எதிரியென்று அவள் தெளிந்தாள். நாசமாய்க் போகட்டும்! அந்த முகந் தெரியாத எதிரியை அவள் சபித்தாள். மனமாரச் சபித்தாள். கோபமும் குமுறலும் இயலாமையும் ஒன்று திரண்டு தொண்டைக்குள் அடைத்துக் கொண்டது. பிலோமினாவின் கால்கள் பியானோவை நோக்கி நடந்தன. அடங்காத தவிப்புடன் அவள் பியானோ வாசித்தாள். தொண்டைக்குள் சிக்கிக் கொண்ட ஏதோ ஒன்று மெல்ல... மெல்ல... உருகிக் கரைந்து, கண்களின் வழியே வெளியேறியது. ◆

மெளனத்துள்

மெல்ல மெல்ல

நிரம்பித் தளம்புகின்ற நினைவுச் சழிக்குள்
விசும்பலாய்க் கனம் தாளாத துயர வருக்கள்.

பரவிச் சிதறும்

நினைவுக் குமிழ்கள்

மேற்பரப்பைக் கடக்கும் போது சிதற மறையும்
துகல்கள் போல உடையும் வலியால் இதயம்.

வீடே கதியென

விதிக்கப்பட்டதாய்

அடர்ந்த தூக்கணாங் குருவிக் கூடு போன்று

இறுக்கமாய்ப் பின்னப்பட்ட இல்லச் சிறையிருப்பு.

புரிந்துணர்வும்

விட்டுக்கொடுப்புகின்ற

எப்பொழுதும் ஒரு தேனீ மலரை உறிஞ்சுவதாய்

சாறு பிழிந்த சக்கைக் கரும்பாய் வீசப்படும் அவலம்.

விளக்கணைத்து

அருகணைக்கையில்

ஒரு புலிநகச் சிலந்தி கடித்து வலிக்கும் கடுப்புடன்

எதிர்கொள்ளும் மிரட்சியுடனான இராய் பொழுதுகள்.

நீர்க்குமிழ்களாய்

இல்லாதொழியும்

வசந்தக் கனவுகளும் நீண்டநாள்

இலட்சியங்களும்

முடிவுறுத்தலின்றித் தொடரும் அராஜகத்தால் -

அடக்குமுறைகளும்

சுரு சொற்களும்

தேள் கொட்டுவதாய் மனதைத்

துடிதுடிக்க வைத்துத்

தூய அன்பு கொண்ட நெருக்கத்தைத்

தூர விரட்டும்.

ஆணாதிக்க

குரூரங்களை

கேவல்கள் விசும்பல்கள் விம்மல்கள் என

பீறிட்டெழும் மனத்துயரின்

வெளிப்பாடுகளாலும் நிறுத்த முடியவில்லை.

மாறிவிடு.

விழித்தெழு.

மெளனங்களை உடைத்து மனநீதிக்காய் வாதாடு

போராடாமல் எதையும் பெற்றதாக வரலாறு

கிடையாது.

மெளனங்களை

உடைத்து

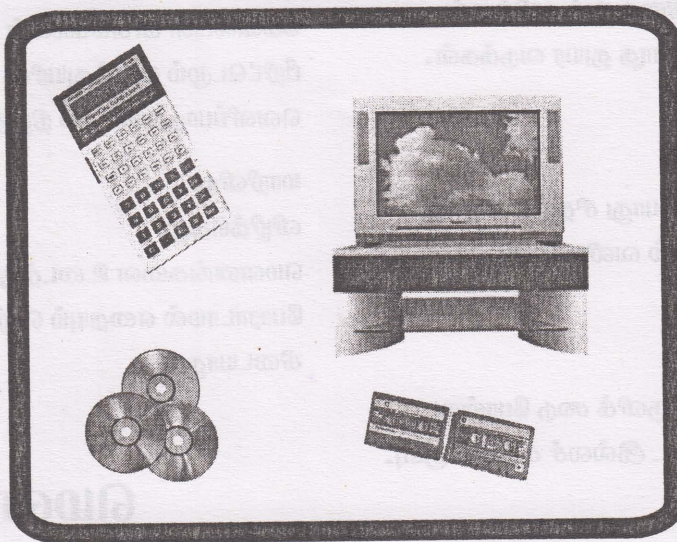
மாறிவிடு

பெண்ணே!

- சந்திரகாந்தா முருகானந்தன்.

Best Wishes To Mallikai

Wahls

**152, Bankshall Street,
Colombo-11.**

Tel: 2446028, 2441982

Fax: 323472

அனர்த்தங்களின் மத்தியிலும் வாழ்வைத் தக்கவைத்தல்

— எம்.கே.முருகானந்தன் —

ஒகஸ்ட் 10ம் திகதி இரவு. குடாநாடு முழுவதும் அதிர்ந்தது. குண்டுச் சத்தங்கள், வானத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு கூவிச் செல்லும் ஷெல்கள், சிதறி வெடிக்கும் பீரங்கிக் குண்டுகள். நிலம் அதிர்ந்தது. சுவர்கள் நடுங்கின. மூடிய கதவுகள் பதறித் துடித்தன. என்ன நடக்கிறது? ஏது நிகழ்கிறது என்று எதுவுமே புரியவில்லை. ஏதோ பெரும் சண்டை என்பது மட்டும் விளங்கியது. ஏற்கனவே சில மாதங்களாகக் கிறனேட் வீச்சு, கிளைமோர் தாக்குதல், சுற்றி வளைப்பு, கடத்தல், சுட்டுக் கொலை என்பன தினசரி நிகழ்வுகளான காரணத்தால் அன்றைய இரவு நிகழ்வுகள் எம்மைப் பதற வைத்தாலும் பாரதூரமான விடயமாக மனதைத் தாக்கவில்லை.

இரவு சரிய சூரியனின் இளங்கதிரிகள் தெரிந்தன. விழந்தது.

விழந்தது என்று எப்படிச் சொல்வது?

நாடே இருண்டுவிட்டதல்லவா அன்றிலிருந்து!

வாசலில் படுத்திருந்த ஐயா வந்து சொன்னார் ஊரடங்குச் சட்டம் என்று. வெளியே போக முடியாது. அவருக்கும் தேநீர் போட்டுக் கொடுத்தேன். நல்ல காலம் சிலிண்டரில் காஸ் முடியவில்லை.

போர் ஆரம்பித்ததிலிருந்து மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கை முற்றாகச் சிதைந்து கரைந்தது. ஊரடங்குச் சட்டம் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று நாட்களாகத் தொடர்ந்தது. இடைவெளி ஏதுமின்றி கடுமையாக அமுல்படுத்தப்பட்டது. தெருவில் கால் வைக்க முடியாது. பாண், அரிசி, சீனி, மரக்கறி என எதுவும் வாங்க முடியாது. வைத்தியசாலைக்குக் கூடச் செல்ல முடியாது. பக்கத்து வீடுகளில் ஆட்கள் இருந்தால் வேலிப் பொட்டுக்குள்ளாலோ, மதிலுக்கு மேலாலோ கதைக்கலாம். எனக்கு அதுவும் கூடவில்லை.

மின்சாரம் இல்லை, ரி.வி., ரேடியோ எதுவும் இயங்கவில்லை. போதாக்குறைக்கு தொலைபேசியும் காலை வாரிவிட்டது. என்ன நடக்கிறது? எங்கு சண்டை? நிலவரம் எப்படி எதுவும் புரியவில்லை. ஊரடங்கு எப்பொழுது தளர்த்தப்படும் என்பதும் தெரியாது.

உலகத் தொடர்புகள் மட்டுமன்றி, அக்கம்பக்க உறவுகளும் இன்றித் தனிமைச் சிறையுள் அடையுண்டோம். எல்லோர் மனதிலும் திகில், ஏக்கம், நிராசை, சில நாட்கள் கடந்தன. ஊரடங்குச் சட்டம் காலையில் மட்டும் சிலமணி நேரத்திற்குத் தளர்த்தப்பட்டது.

மனது சற்றுச் சிறகடித்தது. மீண்டும் மனித முகங்களைக் காணக்கிடைக்கப் போகிறதே என்று! அதோடு ஒரு பயமும், இன்று வரப்போகும் நோயாளிகளை எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறோம் என்று. பொதுவாக அரைநாள், ஒருநாள் டிஸ்பென்சரியை மூடினால் கூட அடுத்தநாள் சமாளிக்க முடியாத கூட்டம் அலைமோதும். இப்பொழுது மூன்று நாட்களுக்குப் பின் திறக்கிறோம். அதுவும் ஊரடங்குச் சட்டம் தளர்த்தப்படும் சில மணி நேரத்திற்கு மட்டும் தான். தாதிப் பெண்களும் வருவார்களோ நிச்சயமில்லை. எப்படி எல்லோரையும்

பரிசோதித்து மருந்து கொடுத்து அனுப்பப் போகிறோம் என்ற சிந்தனை.

எனது எதிர்பார்ப்புப் பொய்த்து விட்டது. ஆச்சரியம்தான். மிகச் சிலரே வைத்தியசாலைக்கு வந்தனர். மாறாக வீதியில் சனநடமாட்டம் அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. எங்கு செல்கிறார்கள்? பலசரக்குக் கடைகளைத்தான் மக்கள் மொய்த்தனர். இடித்துப் பிடித்துத் தமக்குத் தேவையான, ஏன் தேவைக்கு அதிகமான உணவுப் பொருட்களை வாங்க அலைந்து திரிந்தனர். உடனடித் தேவைக்கும் சேமிப்புக்காகவெனவும்.

இதிலிருந்து எனக்கு ஒன்று தெரிந்தது. இவ்வாறான அனர்த்த நேரங்களில் மக்களின் முதற் தேர்வு உணவுதான். ஆரோக்கியம், மருந்து எல்லாம் இரண்டாம் பட்சம்தான்.

ஆரம்பத்தில் வைத்தியத்திற்காக வந்த ஒரு சிலரும் கூட வயதாளிகள்தான். அதிலும் இரண்டு வாரத்திற்கொரு முறையோ, மாதமொரு முறையோ கிளினிக் கொப்பிகளுடன் ஒழுங்காக வரும் நாட்பட்ட நோயாளிகள்தான். பிரஷர், நீரிழிவு, ஆஸ்த்மா, வாதம், இருதயநோய், மனச்சோர்வு போன்ற நோயுள்ளவர்கள். பொதுவாக அவசரமாக ஓடிவரும் காய்ச்சல், சளி, வயிற்றோட்டம் போன்ற நோயுள்ளவர்கள் அன்று அதிகம் வரவில்லை.

ஏன் அப்படி?

உண்மையிலேயே உடனடியாக வந்தவர்கள் என்னிடம் காட்டி மருந்தெடுக்க வந்தவர்கள் அல்ல! மருந்து வாங்க வந்தவர்கள்! அதாவது மருந்துகளை வாங்கி ஓரிரு மாதங்களுக்குச் சேமித்து வைப்பதற்காக வந்தவர்கள்தான். அவர்களுக்கு மருந்துகள் உயிர்போன்றது. இவை இல்லாமல் அவர்களால் வாழ முடியாது. மருந்துகள் இல்லாவிட்டால் அவர்கள் சீனித்துப் போய்விடுவார்கள். தினசரி வாழ்க்கையைக் கொண்டிழுக்க முடியாது. என்ன பிரச்சினை வந்தாலும் மருந்துகள் கையிருப்பில் இருக்க வேண்டும் என்பதே அவர்களின் நிலைப்பாடு. என்னைச் சந்திப்பதோ, மருத்துவ ஆலோசனை பெறுவதோ இரண்டாம் பட்சம்தான்.

சிலநாட்களின் பின்னரே காய்ச்சல், தடிமன், சளி போன்ற சாதாரண நோய்களுக்காக மக்கள் வரத் தொடங்கினர். அதுவும் பெரும்பாலும் பாலகர்களும், குழந்தைகளும் தான்! வயதான பெரிய

வர்கள்தான் கூட்டி வந்தார்கள். இளைஞர்களும், யுவதிகளும் அரிதாகவே வந்தார்கள். தமக்கு வருத்தம் என்று வந்தாலும் பெரும்பாலும் ஒரு குழந்தையைத் தூக்கி வந்தார்கள். அல்லது தாய், தகப்பன் அல்லது மனைவியின் துணையுடன் வந்தார்கள். துணை ஒரு பாதுகாப்புக் கவசம் போல!

எந்தவொரு அனர்த்தத்தின் போதும், சூழலின் நெருக்கடி காரணமாக அங்குள்ளவர்கள் மனோரீதியாகப் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்பது தெரிந்ததே. மனப்பதற்றம், மனச்சோர்வு, நித்திரையின்மை, அமைதியின்மை, கோபம், எரிச்சல், பசியின்மை, இயலாத்தன்மை போன்ற அறிகுறிகள் தோன்றும். மேற்கூறிய அறிகுறியுள்ளவர்கள் சாதாரண காலமாயிருந்தால் அந்தரப்பட்டு, அடித்துப் பிடித்து மருந்தெடுக்க ஓடிவருவார்கள். ஆயினும் இவ்வனர்த்தம் ஆரம்பித்தபோதோ அல்லது சில நாட்களுக்குள்ளோ மனோரீதியாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் வரவில்லை. மிகத் தாமதமாகவே வந்தார்கள். இதற்குக் காரணம்? மிக அபாயகரமான நெருக்கடிக்குள் அகப்படும் போது, மனித மனமானது அதிலிருந்து தப்பித் தனது உயிரைப் பாதுகாக்கவே விளையும். அதே நேரத்தில் மூளை சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்து நெருக்கடியில் இருந்து தப்ப முனையும். உயிருக்கான ஆபத்து குறைந்து சூழலில் ஓரளவு சமநிலை ஏற்படும்போதே மனோரீதியான பாதிப்புகள் தலை தூக்கும். இதுதான் நடந்திருக்க வேண்டும்.

மனித மனம் விசித்திரமானது. நோயாளிகளின் மனமோ மேலும் சிக்கலுடையது. இவற்றினிடையே மாறுபட்ட கோணங்களும், வேறுபாடுகளும் இருக்கலாம். ஆயினும் வாழ்வின் மீதான பற்று, வாழ வேண்டும் என்ற உறுதியும் அனைவருக்கும் பொதுவானது. எந்த அனர்த்தத்திலும் அதை இழந்து விட முடியாது. மரணத்தை விட வாழ்வு எப்பொழுதுமே மகோன்னதமானது.

அந்தப் பற்றுறுதி இருக்கும் வரை மனிதத்தை எதுவும் உசுப்பிவிட முடியாது.

அவலங்கள், இழப்புகள், மரணங்கள் ஆகியன நித்திய கதையான போதும், மூன்று தசாப்தப் போருக்குப் பின்னரும் அம்மண்ணின் மக்கள் உயிர் வாழ்கிறார்கள். நம்பிக்கைதான் வாழ்க்கையின் உயிர்நாடி. ◆

என் பார்வை தேயிலைத் தொழிற்சாலையில் லயித்தது.

கிட்டத்தட்ட ஆறு தசாப்த மலையக வரலாற்றை உள்ளடக்கிய ஒரு பழைய கட்டிடம் அது. காலத்திற்குக் காலம் திருத்தங்கள் செய்து வர்ணம் பூசுவதால் அது என்றும் புத்தம் புதியதாகவே காட்சியளிக்கிறது.

மிக நீண்ட நீள்சதுர வடிவமைப்பில் மூன்று மாடி. சுற்றி வளைத்து வரிசையாகச் சாளரங்கள். அனைத்திற்கும் தரமான வெள்ளைப் பூச்சு. தொழிற்சாலை மட்டும் சாம்பல் நிறம். சூழலெங்கும் பச்சைப் போர்வை.

எழில் கொஞ்சம் இந்த நிறப் பொருத்தத்தை ரசிக்க இந்தத் தொழிற்சாலையைச் செதுக்கிய சிற்பி 'மகராசன்' வெள்ளைக்காரத் துரை இன்று நாட்டில் இல்லை.

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் திடீரென்று அந்தப் புதுமை நிகழ்ந்து விட்டது.

நடு இரவில் தொழிற்சாலையில் பொருத்தப்பட்டிருந்த மின்விளக்குகள் அனைத்தும் பளிச்சென்று எரிந்து ஒளி வெள்ளத்தில் மூழ்கடித்தது.

நானும் வெளியேறினேன் -

தேயிலை அரைக்கும் இயந்திரங்கள் எல்லாம் ஒரே நேரத்தில் இயங்கி பெருந்தோட்டத்தையே உலுப்பி விட்டிருந்தன. கொழுந்து அதிகமாக வந்த நாட்களிலும் கூட இப்படி இரைச்சலுடன் தொழிற்பட்டதில்லை! மாலை ஐந்து மணிக்குள் மூன்று இயந்திரங்கள் மட்டுமே செயற்பட வேண்டுமென்பது நிர்வாகம் வகுத்த தொழிற்சாலை விதிகளில் ஒன்று.

இவ்வாறெல்லாம் சட்டதிட்டங்கள் இருக்கத்தக்கதாக இது எப்படி நிகழ்ந்தது...?

இயக்குவித்த சக்தி எது...?

இந்த முறையும் ரோதைமுனியா...?

ரோதைமுனிக்கு ஒரு குறையும் வைக்க வில்லையே!

அதுதான் தொழிலாளர்கள் உரிய முறையில் புகழை செய்து வருகிறார்களே!

ரோதைமுனி

- டி. ஆப்ரன் -

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மண்ணெண்ணெய் ஊற்றித் துணி செருகிய குப்பி விளக்குகள், தீப்பந்தங்கள், லாந்தர் விளக்குகள், டோர்ச் லைட்டுகளுடன் தோட்டமெங்கும் சிதறித் திரிந்தனர். தோட்டம் அல்லோல கல்லோலப்பட்டது.

கால்மணி நேரமாக நடந்து கொண்டிருந்த இந்தத் திடீர் அனர்த்தத்தில் அனைவரது பார்வையும் தோட்டத்திற்கு மேற்கே, மானாக்காட்டு உச்சியில், தரித்து நின்றது, கண் இமைக்காமல்!

சுமையுடன் தீப்பந்தங்கள் ஏந்திச் செல்லும் இரு உருவங்களைக் கண்டதும்தான், திடீரென்று அவர்களது நம்பிக்கை உயிர் பெற்றது.

"அட கொள்ளி பிசாசுடா..."

"அப்ப இது நிச்சயமாக ரோதைமுனி வேலயாத்தான்..."

ரோதைமுனிக்கும் மானாக்காட்டு தீப்பந்தங்களுக்கும் என்ன தொடர்பு?

"போன முறை முனி வந்து இஸ்ட்டோரைக் கலக்கிய போது, மானாக்காட்டில் இப்படித் தீப்பந்தங்கள் இரண்டு தலையில் பெருஞ் சுமையுடன் போனதை மறந்து விட்டீங்களாப்பா...?"

ஒரு மூத்த நம்பிக்கையாளர் ஞாபகப்படுத்தினார்.

“ஐயா சொல்றேன்னு கோவிச்சக்காதீங்க. ரோதை முனிக்கு ஒவ்வொரு வருஷமும் பூஜை வைத்து வழிபடுவது தோட்ட வட்டாரத்தில் பிரசித்தி பெற்றது... அத ஒவ்வொரு வருஷமும் தவறாம செய்றோம். அப்படியிருக்க இது ரோதைமுனியின் வேலைதான்னு எப்படி நிச்சயமாகச் சொல்றீங்க...?”

மேல் வகுப்புப் படிக்கும் ஒரு மாணவன் கேள்வி எழுப்பினான்.

மண்ணெண்ணெய்த் தீப்பந்த போத்தல்கள், விளக்குகளுடன் உற்சாகமாகக் கிளம்பியிருந்த ‘பயந்தாங்கொள்ளி’ கும்பல்கள் வந்த வழியே திரும்பி விரைந்தனர்.

இனி லயங்களுக்குள் பம்மிக் கொண்டால் அப்புறம் அவர்கள் வெளியே தலைகாட்ட மாட்டார்கள்.

மானாக்காடு தீப்பந்தங்கள் மறைந்து சில நிமிடங்களில் தொழிற்சாலை மின் விளக்குகளும் அணைந்தன. மின் குளிப்பு முற்றுப் பெற்றது.

இரைச்சலுடன் இயங்கிக் கொண்டிருந்த இயந்திரங்களும் ‘டப்’பென்று நின்றுவிட்டன. எங்கும் இயல்பு நிலை.

அது மழைக்காலம். மூன்று மணித்தியால இடைவெளிக்குப் பின் மீண்டும் வானம் அழுது கொட்டத் தொடங்கியது.

லைட் குடை எதையுமே எடுக்காமல் அவசரத்தில் ஒரு சுற்றுச் சுற்றிவிட்டு வந்து மலை உயரத்தில் அமைந்திருந்த என் ‘சுவார்ட்டசின்’ முன் கதவைத் திறந்து உள்ளே செல்வதற்குள் தொப்புத் தொப்பென்று நனைந்து விட்டேன்.

வெளியில் காற்றும் மழையும் கடும் போட்டி. மழைச் சாரல். மின்சாரம் முற்றாகத் தடைபட்டு ஒரே கும்மிருட்டை பிரசவித்திருந்தது.

யன்னலினூடாக எதையும் தெளிவாகப் பார்க்க முடியவில்லை.

ஒருவாறு காற்று மழையை வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு சென்றது.

உடை மாற்றிக் கொண்டு வந்து, கதவை இலேசாகத் திறந்து தொழிற்சாலையை எட்டிப் பார்த்தேன்.

‘பெக்டரி செக்யூரிட்டி ஒபிசர்’ பொங்சோ தனது கடைமைகளில் மும்முரமாகியிருக்கிறார் என்பதை பறை

சாற்றுவதற்காகத் தொழிற்சாலையின் முகப்பில் மின் மினி போல் ஒரு லாந்தர் வெளிச்சம் மங்கலாக ஒளி பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. அது என்ன அது? உற்றுப் பார்க்கிறேன். மற்றுமொரு ஒளிக்கீற்று அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தது.

புரிந்துவிட்டது. சந்தேகமில்லை. அது பொங்சோ விடமிருக்கும் ஆறுச்சில்லு டோர்ச் லைட்டுத்தான்.

என்ன இருந்தாலும் பொங்சோவின் துணிச்சலைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

அவன் தொழிற்சாலையைச் சுற்றிப் பார்க்கும் மூன்றாவது சுற்று அது. ஆழ்ந்த அவதானப் பரிசீலனை.

படுக்கையில் சாய்ந்தால் ரோதைமுனிக் குழப்பத்தில் பயந்துபோய் நித்திரா தேவியும் வரமறுக்கிறாள். அயர்ந்து தூங்க முடியவில்லை.

இந்நேரம் லயங்களில் இயந்திரங்களின் பென்னாம் பெரிய சக்கரங்களைச் சுழற்றி வேகமாக இயக்கிவிடும் ரோதைமுனியின் திருவிளையாடல்களைப் பற்றித் தொழிலாளர்கள் சுவாரஸ்யமாக உரையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

சென்ற மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு இரவில் தொழிற்சாலையில் ஒரு பயங்கர ஊசலாட்டம் நடந்த போது தொழிற்சாலையின் இரவு நேரக் காவலாளிக்கு மூன்று நாள் நடுக்கக் காய்ச்சல் வந்து தொழிற்சாலைப் பக்கத்திற்கே வரவில்லை. பின்னர் அவர் ‘பயந்தாங்கொள்ளி’ பட்டத்துடன் மலை வேலைக்கு மாற்றம் பெற்றுக் கொண்டார்.

அந்த இளம் வயது மாணவன் கிளப்பிவிட்ட சந்தேகம் மனப்பக்குவம் நிறைந்த மூத்த பக்தர்களின் சிந்தனையைத் தொட்டுவிட்டது.

“அந்தப் பொடியன் சொன்னமாதிரி இந்தத் தடவையும் வந்தது நெஜமான ரோதைமுனிதானா?”

“எப்பவும் தொழிற்சாலை வெறிச்சோடிப் போய் கிடக்கும். ஒரு ஈக்குஞ்சுகூட இஸ்ட்டோர் ரோட்டுப் பக்கத்திற்கே வராமல் எங்கும் ஒரு வகைப் பீதி பரவிக் கிடக்கும்... ஆனா ரோதைமுனியைப் பற்றி ஒன்றும் அறியாத இந்தசெக்யூரிட்டி ஐயா பொங்சோவைப் பாரு, மொத மொறையா ரோதைமுனியின் திருவிளையாடல்களைப் பார்த்தும் அச்சம், நடுக்கம், காய்ச்சல் எதுவுமே அவரை நெருங்கல்ல...”

ஒரு சில தொழிலாளர்கள் ஆளுக்காள் கருத்துக்கள் பரிமாறி ரோதைமுனியைச் சந்திக்கு இழுக்கும் மர்மத்தை ஆராயத் தொடங்கினர்.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

விடிந்து சூரிய உதயத்திற்குப் பின் காற்றுவாக்கில் மற்றுமொரு செய்தி எங்கும் அலைமோதியது.

“அன்று இரண்டு நாட்கள் லீவிலிருந்து கடமைக்குத் திரும்பியிருந்த சீனியர் தொழிற்சாலை அதிகாரிக்கு நடுக்கக் காய்ச்சலாம்...”

சென்ற வருடம் மீப்பிடடியாவில் பத்து பேர்ச் காணி வாங்கியிருந்தார். வசதியான வீடொன்றைக் கட்டத் திட்டமிட்டு அரைவாசி வேலையும் முடிந்துவிட்ட சந்தர்ப் பத்தில் தொடர்ந்து பெய்த மழை காரணமாக எதிர்பாராத விதச் சரிவு - மண்சரிவு ஏற்பட்டதன் விளைவாக கட்டடத்தின் ஒரு பகுதி பாதிப்புக்குள்ளாகி நட்டத்தை ஏற்படுத்திய சோகத்தைச் சமந்துகொண்டு வந்தவருக்குத்தான் அன்று அவருக்கும் தெரியாமல் தொழிற்சாலைக்கு ரோதைமுனி வந்து குழப்பத்தை ஏற்படுத்தி விட்டிருக்கிறது.

பொங்சோவுக்குப் பொறி தட்டியது.

அடையாள அணிவகுப்புக்குச் செல்ல ஆயத்த மாவது போல் மழை, வெயில், பனிமூட்டம், சூளிர் அனைத்துக்கும் பொருத்தமான தொப்பி, கனத்த நீட்டுக்கை கம்பளி கோர்ட், களிசான், பூட்ஸ்... என்று சீருடைகளைச் சரிசெய்து கொண்டு கம்பீரமாக நடந்தான். ‘பழம் நழுவிப் பாலில் விழுமுன்’ ஒருவகைப் பாய்ச்சல் நடையுடன் பொங்சோ அந்த சீனியர் தொழிற்சாலை அதிகாரியைச் சந்திக்கச் சென்றான்.

பொங்சோவுக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. அவன் தொழிற் கடமைகளைப் பொறுப்பேற்ற முதல் நாள் உரையாடலிலேயே அவர் அவனிடம் ஒரு நாட்குக் கான கேள்வி கேட்டிருந்தார்.

“மிஸ்டர் பொங்சோ, 6 யூ பிலிவ் இன் திஸ்... ரோதைமுனி...?”

அவனும் ஒருகணம் நிலை தடுமாறிப் போய் நின்றாலும் மிக நிதானமாகச் சொல்லியிருந்தான் -

“தோட்ட மக்களின் நம்பிக்கைகளுக்கு குறிப்பாக ரோதைமுனி வழிபாட்டுக்கு நான் எதிராளி அல்ல...”

வேகமாகச் சென்ற பொங்சோ -

“எப்படி சேர் காய்ச்சல் வந்தது...? லீவிலிருந்த நீங்க தான் இஸ்ட்டோர் பக்கத்துக்கே போகலியே... உங்களுக்குத்தான் இதில் நம்பிக்கையும் இல்லையே...!” இப்படிக்கே கேட்கத் தோன்றியது அவனுக்கு. ஆனால் அவரது விகாரமான முகத்தையும், அவரது நிலைமையையும் பார்த்ததும் அவன் மௌனமாக இருந்து விட்டான்.

ரோதைமுனியின் தண்டனையோ என்னவோ!

சற்று நேரம் அவதானித்துவிட்டு மீண்டும் தொழிற்சாலைக்குத் திரும்பினான், அதே உத்தியோகபூர்வமான ராஜநடையுடன்!

“தொரையின் ஐடியா சுப்பர்” என்று முணு முணுத்துக் கொண்டான்.

இரவு நடந்த சம்பவத்தால் நித்திரை குழம்பிப் போயிருந்தாலும் அலுவலகத்திற்குச் செல்ல வேண்டிய உந்துதலால் ஆயத்தமாகிப் படிக்கட்டுகளில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன், நான் அப்பொழுது தோட்ட அலுவலகத்தில் இலிகிதராக வந்து சேர்ந்த புதிது. அப்பொழுது நான் லிகிதர் ஸ்தானத்தில் மூன்றாவது இடம்.

ஒரு புதன்கிழமை பின்னேரம் என்று நினைக்கிறேன். பெரியதுரை தொழிலாளர்களைச் சந்திக்கும் ‘ஒப்பிஸ் நாளில்’ (Labour Day) அடைக்கன் தலைவர் சொன்ன வார்த்தைகள் என் ஞாபகத்திற்கு வந்தன.

அவர் தோட்ட அலுவலக விறாந்தையில் மணிக் கணக்காக நின்று கொண்டிருப்பார்.

என் மேசைக்கு முன்னால் யன்னல் திறந்தே கிடக்கும். தொழிலாளர்கள் தம் சம்பள விபரங்கள் கேட்டு வருவார்கள். சிவகாமிக்கு இரண்டு ஏக்கர் கொந்தராப்பு போடுவதில் தலைவருடன் பேச வேண்டியிருந்தது.

எனக்கு அடைக்கன் தலைவரோடு பேசுவது மனதுக்கு திருப்தியாக இருக்கும்.

யன்னலுக்குப் பக்கத்தில் வந்து நின்றார்.

“ஐயா வணக்கம்...”

“வணக்கம் தலைவரே... என்ன விசேஷம்...?”

“ஒண்ணுமில்லேங்க... மிச்சங் காலமாக விடுபட்டுப் போயிருந்த ரோதைமுனி பூஜையு தொடங்கணும்னு ஜனங்க அபிப்பிராயப்படுறாங்க... அதிலும் பொம்பிள ஆளுங்க - இஸ்ட்டோரில வேலை செய்றவங்க கராரா நிக்கிறாங்க... அதான் தொரகிட்ட பேசியிருந்தேங்க.”

“ரோதைமுனி பூஜையா...?”

“ஆமாங்க... ஒங்களுக்கு தெரியாதுல்ல...”

அன்று அடைக்கன் தலைவர் ஒரு நீண்ட விளக்கம் கொடுத்தது இன்றைக்கும் எனக்கு நல்ல ஞாபகம்.

“தோட்டத்து மக்களிடையே காலாதி காலமாக வேரூன்றி வந்துள்ள ஒரு தெய்வ நம்பிக்கைங்க...”

‘ரோதை என்பது தேயிலை அரைக்கும் இயந்திர இயக்கத்திற்கு ஒட்டினாபல் இணைக்கப்பட்டுள்ள பெரிய அளவிலான சக்கரம். இதில் என்ன விசயம்னா, தேயிலை அரைக்க இரண்டு மூன்று இயந்திரங்கள் பயங்கர இரைச்சலுடன் தொழிற்சாலையில் இயங்கும் பொழுது, ரோதைகள் ரொம்ப வேகமாகச் சுழலுங்களா... அப்ப இயந்திரங்களோடு இயந்திரங்களாக ஆண் பெண் தொழிலாளர்கள் இயங்குவதற்கு முன் கைகால்களில் காயங்கள் ஏற்படாமல், அபத்துகளில் இருந்து நீங்குவதற்கும், நிர்வாக உத்தியோகஸ்தர் உட்பட தோட்டத்தில் உள்ள சகலருக்கும் இடைஞ்சல்கள் ஏற்படாம இருப்பதற்கும், ‘தெய்வமே நீதான் காப்பாற்ற வேண்டும்’ என்று தொழிலாளர்கள் இதய சுத்தியுடன் வேண்டிக் கொள்வார்கள். இதுதான் காலப்போக்கில் ‘ரோதைமுனி’ தெய்வம் எங்களை கைவிடாது என்ற திடநம்பிக்கை வேரூன்றி வளர்ச்சியடைந்து ரோதைமுனி வழிபாடு கட்டாயமாகிவிட்டிருந்தது. தொழிற்சாலைக்குக் கிட்டே ரோதைமுனிக்கு சிலை வைத்து வருஷா வருஷம் பூஜைகள் தவறாம நடந்து வந்திருக்கு. பெண் தொழிலாளர்கள் ரொம்ப சிரத்தையோட பக்தியுடன் ஈடுபட்டார்கள்.

“அதாங்க ஐயா... இந்த மாதக் கடைசியில் இருந்தாவது ஆட்டுக்கடா அறுத்து ரோதைமுனி பூஜைய ஆரம்பிக்கலாமனு பெரிய தொரைய... சந்திச்சி...”

அடைக்கன் தலைவர் மூலமாக என் மனம் மிகவும் தெளிவடைந்தது.

“தொரெ இப்ப வார நேரம்தான்... தொரைய சந்திச்சிட்டு போற நேரம் வந்துட்டுப் போங்க... கொந்தராப்பு விஷயமாகவும் பேசவேண்டியிருக்கு...”

“அட சொன்னாப்பில மறந்துட்டேங்க... மாதம் எதுவும் இல்ல... சிவகாமிக்கே அந்த கொந்தராப்ப குடுங்க... அவளதான் ரோதைமுனி பூஜைக்கும் பொறுப்பு சாட்ட உத்தேசம். பக்தி சிரத்தையோட நேர்மையா ரோதைமுனி பூஜைய நடத்த பொருத்தமான ஆள்...”

நீண்டதூரம் பின்னோக்கிச் சென்ற என் சிந்தனைச் சக்கரத்தை மீண்டும் முன்னோக்கி உருட்டிக் கொண்டு வந்தபோது கைக்கடிகாரம் காலை எட்டுமணிக்கு ஐந்து நிமிடங்கள் இருப்பதைக் காட்டியது.

அலுவலக முன்றலில் ஒரு சிறு கூட்டம் நேற்றிரவு வந்த ரோதைமுனியைப் பற்றித்தான் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

தலைமை இலிகிதர் மூத்தவர். அனுபவம் மிக்கவர். சீனியர் நான். அடுத்து மூன்றாவது, நான்காவது இருவரும் இளையவர்கள். புதிதாக நியமனம் பெற்று வந்தவர்கள். அவர்களுக்கு ரோதைமுனி வரலாற்றைக் கூறியிருந்தேன்.

எங்களுடன் பீல்ட ஒபிசரும் கருத்துக்கள் தெரிவித்தார்.

“ஐயா, ரெண்டாவது கிளாக்கர் ஐயா, ஒங்ககிட்ட தான் கேக்கிறன். நான் முனி பக்தன். இது முனியின் வேல இல்ல... ‘மனி’ தான் இயக்கியிருப்பானு என் மனம் சொல்லுது... நீங்க என்ன சொல்றீங்க...?”

“யாரு? எந்த மனி...?”

“மனின்னா... மனிதன்தான்...”

எல்லாரும் சிரித்தனர்.

“ஆளுக்காள் நீங்க என்ன சொன்னாலும் புதிய செக்யூரிட்டி ஒபிசர் பொங்சோவின் அறிக்கை வந்த பிறகு தான்... எந்த முடிவும் எடுக்கலாம்.”

தலைமை குமாஸ்தா குறியீடு வைத்துப் பேசி ரோதைமுனி பேச்சுக்கு முத்தாய்ப்பு வைத்துவிட்டார்.

அப்புறம் அலுவலகக் கடமைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கியபோது தொலைபேசியும் அலறிக் கொண்டிருந்தது. மூன்றாவது தடவையாக.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் பீல்ட ஒபிசரின் கருத்தில் சரியான இலக்கை அடைந்திருப்பது போலத் தெரிகிறது.

கம்மா ரோதைமுனி வந்திருச்சி, ரோதைமுனி இஸ்டரோரைக் கலக்குதுன்னு இயந்திரங்களை இயக்கிப் பூச்சாண்டிக் காட்டிவிட்டு, ஆட்களை லயங்களில் அடைத்துவிட்டு, மனிதன் நடத்தும் நாடகமாக ஏன் இருக்கக்கூடாது...!

“தொழிற்சாலையிலிருந்து ரகசியமாக ‘தூள்’ களவு போகுது...” என்றொரு குற்றச்சாட்டு தோட்டத் துரையிலிருந்து உத்தியோகத்தர்கள் வரைக்கும் ஒரு கரும் புள்ளி மட்டுமல்ல, பெரிய தலையிடயாகவும் இருந்து வந்துள்ளதுதானே!

துரை கம்பனியுடன் கலந்து ஒரு முடிவு எடுத்திருந்தார்.

அந்தக் கருப்புப் பூனை தோட்ட உத்தியோகத் தருக்குள் ஒருவராகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஆனால் ஆதாரங்கள் எதுவுமில்லாமல் சந்தேகத்தின் பெயரில்

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

எவரையும் அழைத்து விசாரித்து மனம் புண்படச் செய்ய விருப்பமில்லை துரைக்கு.

தற்காலிகமாகத் தோட்டத்தில் அனைத்துத் துறையிலும், உயர் அதிகாரிகள் தொடக்கம் சுப்பவசர் வரைக்கும் சகலரது வருடாந்த 'போனஸ்' கொடுப்பனை இடைநிறுத்தி வைத்துள்ளார். இரண்டு வருடங்களாக 'போனஸ்' இல்லை.

உத்தியோகத்தார்களின் மனப்போக்கும் முற்றிலும் மாறிவிட்டிருந்தது.

தேயிலை கடத்துவது யார்...?

குற்றவாளியைக் கண்டுபிடிக்கும் மதிநுட்பம் சாதாரண காவல் தொழிலாளிக்கு இல்லை.

நிர்வாகம் சில முடிவுகளை எடுத்துவிட்டது. அந்த வகையில் முன்னைய தொழிற்சாலை 'வாச்மென்' மலை வேலைக்கு பலத்த பாதுகாப்புத் தேவை என்பதை வலியுறுத்தி, செக்யூரிட்டி ஒபிசர் பதவியை உருவாக்கி, பொங் சோவிடம் பாதுகாப்பை ஒப்படைத்து ஆலோசனைகளை வழங்கியிருந்தது.

முன்னைய தொழிற்சாலை காவலாளிக்கு நீட்டுக் குழாய் துப்பாக்கியும் தோட்டாக்களும் வழங்கப்பட்டிருந்தன. அவை அவர்களுக்கு நாய் சுடத்தான் உதவியது. அது ஒரு காலம். ஆனால் இப்பொழுது துப்பாக்கிகள் விநியோகிக்க முடியாத காலகட்டம்.

ஆனால் பொங் சோவுக்கு விஷேடமாக ஒரு கையடக்கத் தொலைபேசி வழங்கப்பட்டிருந்தது.

தொழிற்சாலையிலிருந்து இருநூறு அடி தூரத்தில் ஓர் ஏற்றத்தில் அவனுக்குத் தனி செக்யூரிட்டி குவார்ட்டர்ஸ். முன் கூடத்தின் இரு புறங்களிலும் இரண்டாய் நான்கள். உட்புறத்தில் நின்று கொண்டே பார்வையைச் செலுத்தினால் தொழிற்சாலையும் சுற்றுப்புறமும் முழுமையாகத் தெரியும்.

ஒரு தொலைநோக்குக் கண்ணாடியின் மூலம் முன்னால் நடக்கும் ஆட்களின் முகங்களைத் தெளிவாக இனங்கண்டு கொள்ள முடியும்.

'பொங் சோ தாய்வழிப் பாட்டனைப் போல் அவரது துப்பறியும் மூளையை அப்படியே கொண்டுவந்து விட்டான்...' என்று பொங் சோவின் குடும்ப வட்டாரத்தில் பேசிக்கொள்கிறார்களாம்.

அந்தத் துப்புத் துலக்கும் மூளைக்குத்தான் இப்பொழுது வேலை கிடைத்துவிட்டதே.

சூழலை, தொழிற்சாலையை, தொழிலாளர்களை, தனிப்பட்ட நபர்களை... போக்குவரத்து விபரங்களைப் பற்றியெல்லாம் மிகுந்த கரிசனையோடு கற்றுவிட்டான்.

வந்து மூன்று மாதங்களில் அவன் சேகரித்து வைத்திருந்த தகவல்கள் அவனுடைய தொழிலுக்குப் போதுமான அளவு கைகொடுத்தது.

மானாக்காட்டு குறுக்குப் பாதையில் இறங்கி அரசாங்கத் தார் ரோட்டில் பத்து நிமிட நடைத் தூரத்தில் கடைத்தெரு (பஜார்).

இரவு தொழிற்சாலை கிடந்து அல்லோல கல் லோலப்பட்ட நேரத்தில், இரண்டு தொழிலாளர்கள் அந்த ஒற்றையடிக்குறுக்குப் பாதை வழியாக ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றுள்ளார்கள்.

"என்னடா இது எங்கேயோ ஒரு மிஸ்ட்டேக் நடந்து போச்சு... போய்ப் பாருங்கடா..." என்று அந்தக் காவலாளி அனுப்பியிருப்பாரோ...!

போக்குவரத்து லொறியைக் காணாமல் அவர்கள் கதிகலங்கிப் போய் திரும்பும் போதுதான் பொங் சோ விரித்திருந்த வலையில் 'கையும் மெய்யுமாக' சிக்கி விட்டார்கள்.

"என்னப்பா... லொறி ஏதும் வந்திருச்சான்னு பார்க்கப் போனீங்களாக்கும்... இன்னக்கி ஒங்க டேட் தவறிப் போச்சோ...? ஒங்க அனுப்பின ஐயாகிட்ட சொல்லுங்க... இனிமே அந்த லொறி வராதுண்ணு... அப்படியே வந்தாலும் ஒங்களையும் ஒங்க வீட்டுச் சாமான்களையும் ஏத்திக்கிட்டுப் போகத்தான் வரும்னு..."

அவர்கள் வெலவெலத்துப் போய் நின்றார்கள்.

"அப்படியே ரெண்டு பேருமா காலையில் ஒன்பது மணிக்கு ஆபிசுக்கு வந்து தொரயக் கண்டுக்கிட்ட போங்க..."

ரோதைமுனி நிகழ்வு நடந்து முடிந்து ஒரு கிழமை ஓடி மறைந்துவிட்டது. எங்கும் அமைதி நிலவினாலும் ஒரு 'கசமுச'வும் வைரஸ் காய்ச்சல் போல் காற்றில் பரவிக்கொண்டிருந்தது.

ஒரு திங்கள் காலையில் தொலைபேசி சிணுங்கியது.

அது பெரிய துரையிடமிருந்து வந்து ஒரு பணிப்புரை. பெரிய கிளாக்கர் ஐயா செவிமடுத்தார்.

ஒரு சில நிமிடங்களில் எனக்கு அழைப்பு மணி.

நான் அவர் அறைக்குள் நுழைந்தேன்.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

“மிஸ்டர் எட்வின், ‘கம்பனி நியூஸ்’ மூலம் விசயம் பாரதூரமாகப் போயிருக்கலாம். நாளைக்கு பன்னிரண்டு மணிக்குப் பிறகு கொழுந்தாளுங்க ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணப் போறாங்களாம். ‘ரோதைமுனி தெய்வத்தைக் கொச்சைப்படுத்தாதே’ என்பதுதான் அவர்களது நோக்கம். எதுக்கும் நாளை மாலை மூன்று மணிக்கு அலுவலகத்தில் சில முக்கிய உத்தியோகத்தர் சந்திப்புக்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லார் தொரே...”

பெரியவருடன் சிறிது நேரம் உரையாடிவிட்டு எனது இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பினேன்.

நான் ஊகித்தது மிகச் சரி.

ரோதைமுனி குழப்பத்திற்கு ஒரு முடிவு கிடைக்கும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் -

சில விபரங்களைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்து ஒரு சுற்று நிருபம் தயாரித்தேன். ஒரு சிலருக்கு தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டேன்.

“நாளைக்கு மூன்று மணிக்கு பெரியாபிசில் தலைமைகள் சந்திப்பு...”

தோட்டத்துப் பெரியதுரை, சின்னத்துரை, தொழிற்சாலை தலைமை அதிகாரி, பீல்ட் ஓபிசர், அலுவலகத் தலைமைப் பீடம், செக்யூரிட்டி ஓபிசர் அனைவருக்கும் அவசர அறிவிப்புக் கொடுத்து உறுதிப்படுத்தியாயிற்று.

இந்நேரத்தில் பீல்ட் ஓபிசர் வியர்க்க விறுவிறுக்க வந்து பெண்கள் ஆர்ப்பாட்டத்தின் முழுமையை ஒப்பு வித்தார்.

நேற்று முச்சந்தியில் கூடிநின்று பலதும் பத்தும் பேசிக்கொண்டிருந்த பெண் தொழிலாளிகள் மத்தியில் திடீரென்று ஒரு சலசலப்பு.

அம்மாயி வெறி பிடித்தவள் போல் ஓட்டமும் நடையுமாக இவர்களை நோக்கி வந்திருக்கிறாள்.

“அப்புராணி அம்மாயிக்கு எங்கிருந்து வந்தது இந்த வீராப்பு நடை?”

“அம்மாயி யேன் இப்படி வர்ரா...?”

“ஏதோ பிரச்சினையாத்தான் இருக்கும்.”

“கேட்டீங்களாடி இந்தக் கூத்தை... கேட்க ஆளில்லைன்னு நினைச்சிக்கிட்டு அந்தக் காவாலி...”

அம்மாயி சற்று ஆவேசம் தணிந்து சொன்னா,

“பாத்தீங்களாடி... நாங்க எவ்வளவு காலமாக ரோதைமுனிய பக்தியோட கும்பிடுறோம்... வருஷா

வருஷம் தவறாம பூஜை நடத்துறோம்... அப்படியிருந்தும் ரோதைமுனி இஸ்ட்டோருக்கு வந்து அதிருப்தியக் காட்டுதே...! நம்ம பூஜையில என்ன குறைபாடுண்ணு எவ்வளவு கவலைப்பட்டுக்கிட்டு இருக்கிறோம்... ஆனா இந்தக் காவாலிப் பய ரோதைமுனி வந்திருக்கு, ரோதைமுனி வந்திருக்குண்ணு கேவலப்படுத்தி... தூள் கள வெடுத்திருக்கிறான். நம்ம ரோதைமுனிய கேவலப்படுத்தியத சும்மா விடக்கூடாது... நாங்க உடனே போய் மாதர் சங்க தலைவிய சந்திச்சி ஆலோசனை கேப்போம்...”

தலைவி எல்லா விசயங்களையும் கேள்விப்பட்டிருந்தாள். -

“தூள் திருடனைப் புடிக்கத்தான் நேற்று இயந்திரங்கள் இயக்கியிருக்கிறாங்க... அது குத்தமில்ல. ஆசாமி மாட்டிக்கிட்டாரு... ஆனாலும் இனிமேலும் காவாலிங்க ரோதைமுனிய சந்திக்கு இழுக்காம இருக்க ஒன்னு செய்யுங்க...”

இப்ப கொழுந்து சீசன். பொம்பில ஆளுங்க எப்படியும் கொழுந்து எடுத்தே ஆகணும். இந்த நேரம் பார்த்து அரைநாள் வேலை நிறுத்தம் செஞ்சாலே போதும். நல்ல பாடமாக இருக்கும். இனிமேலும் எவனும் நாங்க வழிபடுற ரோதைமுனி தெய்வத்தக் கொச்சைப்படுத்த வரமாட்டாங்க...”

பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு அனைத்துப் பெண் தொழிலாளிகளும் மலைகளிலிருந்து மளமளவென்று கொழுந்து மடுவத்திற்கு இறங்கி, அரைநாள் கொழுந்தை நிறுத்தக் கொடுத்துவிட்டு, ஆர்ப்பாட்ட வேலை நிறுத்தத்தில் குதித்தார்கள்.

சாரி சாரியாக வாசகங்கள் ஏந்திய வண்ணம் அலுவலகப் பாதையிலும், தொழிற்சாலை முன்றலிலும் நின்று இரைச்சலுடன் தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர்.

“ரோதைமுனி தெய்வத்தைக் கொச்சைப்படுத்தாதே!”

“ரோதைமுனியை வழிபடுவது எங்கள் உரிமை”

“இனிமேலும் வருடாந்த ரோதைமுனி பூஜைக்கு தோட்டக் கணக்கில் நிதியுதவி வேண்டாம்.”

“சம்பந்தப்பட்டத் தூள் காவாலியை உடன் வெளியேற்று.”

தோட்டத் தலைமை அலுவலகத்திற்கும், தொழிற்சாலை அதிகாரிகளுக்கும் அரைநாள் ஆர்ப்பாட்ட

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

எவரையும் அழைத்து விசாரித்து மனம் புண்படச் செய்ய விருப்பமில்லை துரைக்கு.

தற்காலிகமாகத் தோட்டத்தில் அனைத்துத் துறையிலும், உயர் அதிகாரிகள் தொடக்கம் சுப்பவசர் வரைக்கும் சகலரது வருடாந்த 'போனஸ்' கொடுப்பனை இடைநிறுத்தி வைத்துள்ளார். இரண்டு வருடங்களாக 'போனஸ்' இல்லை.

உத்தியோகத்தார்களின் மனப்போக்கும் முற்றிலும் மாறிவிட்டிருந்தது.

தேயிலை கடத்துவது யார்...?

குற்றவாளியைக் கண்டுபிடிக்கும் மதிநுட்பம் சாதாரண காவல் தொழிலாளிக்கு இல்லை.

நிர்வாகம் சில முடிவுகளை எடுத்துவிட்டது. அந்த வகையில் முன்னைய தொழிற்சாலை 'வாச்மென்' மலை வேலைக்கு பலத்த பாதுகாப்புத் தேவை என்பதை வலியுறுத்தி, செக்யூரிட்டி ஒபிசர் பதவியை உருவாக்கி, பொங்சோவிடம் பாதுகாப்பை ஒப்படைத்து ஆலோசனைகளை வழங்கியிருந்தது.

முன்னைய தொழிற்சாலை காவலாளிக்கு நீட்டுக் குழாய் துப்பாக்கியும் தோட்டாக்களும் வழங்கப்பட்டிருந்தன. அவை அவர்களுக்கு நாய் கடத்தான் உதவியது. அது ஒரு காலம். ஆனால் இப்பொழுது துப்பாக்கிகள் விநியோகிக்க முடியாத காலகட்டம்.

ஆனால் பொங்சோவுக்கு விஷேடமாக ஒரு கையடக்கத் தொலைபேசி வழங்கப்பட்டிருந்தது.

தொழிற்சாலையிலிருந்து இருநூறு அடி தூரத்தில் ஓர் ஏற்றத்தில் அவனுக்குத் தனி செக்யூரிட்டி குவார்ட்டஸ். முன் கூடத்தின் இரு புறங்களிலும் இரண்டாய் நான்கள். உட்புறத்தில் நின்று கொண்டே பார்வையைச் செலுத்தினால் தொழிற்சாலையும் சுற்றுப்புறமும் முழுமையாகத் தெரியும்.

ஒரு தொலைநோக்குக் கண்ணாடியின் மூலம் முன்னால் நடக்கும் ஆட்களின் முகங்களைத் தெனியாக இனங்கண்டு கொள்ள முடியும்.

'பொங்சோ தாய்வழிப் பாட்டனைப் போல் அவரது துப்பறியும் மூளையை அப்படியே கொண்டுவந்து விட்டான்...' என்று பொங்சோவின் குடும்ப வட்டாரத்தில் பேசிக்கொள்கிறார்களாம்.

அந்தத் துப்புத் துலக்கும் மூளைக்குத்தான் இப்பொழுது வேலை கிடைத்துவிட்டதே.

சூழலை, தொழிற்சாலையை, தொழிலாளர்களை, தனிப்பட்ட நபர்களை... போக்குவரத்து விபரங்களைப் பற்றியெல்லாம் மிகுந்த கரிசனையோடு கற்றுவிட்டான்.

வந்து மூன்று மாதங்களில் அவன் சேகரித்து வைத்திருந்த தகவல்கள் அவனுடைய தொழிலுக்குப் போதுமான அளவு கைகொடுத்தது.

மானாக்காட்டு குறுக்குப் பாதையில் இறங்கி அரசாங்கத் தார் ரோட்டில் பத்து நிமிட நடைத் தூரத்தில் கடைத்தெரு (பஜார்).

இரவு தொழிற்சாலை கிடந்து அல்லோல கல் லோலப்பட்ட நேரத்தில், இரண்டு தொழிலாளர்கள் அந்த ஒற்றையடிக்குறுக்குப் பாதை வழியாக ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றுள்ளார்கள்.

"என்னடா இது எங்கேயோ ஒரு மிஸ்ட்டேக் நடந்து போச்சு... போய்ப் பாருங்கடா..." என்று அந்தக் காவலாளி அனுப்பியிருப்பாரோ...!

போக்குவரத்து லொறியைக் காணாமல் அவர்கள் கதிகலங்கிப் போய் திரும்பும் போதுதான் பொங்சோ விரித்திருந்த வலையில் 'கையும் மெய்யுமாக' சிக்கி விட்டார்கள்.

"என்னப்பா... லொறி ஏதும் வந்திருச்சான்னு பார்க்கப் போனீங்களாக்கும்... இன்னக்கி ஒங்க டேட் தவறிப் போச்சோ...? ஒங்கள அனுப்பின ஐயாகிட்ட சொல்லுங்க... இனிமே அந்த லொறி வராதாண்ணு... அப்படியே வந்தாலும் ஒங்களையும் ஒங்க வீட்டுச் சாமான் களையும் ஏத்திக்கிட்டுப் போகத்தான் வரும்னு..."

அவர்கள் வெலவெலத்துப் போய் நின்றார்கள்.

"அப்படியே ரெண்டு பேருமா காலையில் ஒன்பது மணிக்கு ஆபிசுக்கு வந்து தொரயக் கண்டுக்கிட்ட போங்க..."

ரோதைமுனி நிகழ்வு நடந்து முடிந்து ஒரு கிழமை ஓடி மறைந்துவிட்டது. எங்கும் அமைதி நிலவினாலும் ஒரு 'கசமுச'வும் வைரஸ் காய்ச்சல் போல் காற்றில் பரவிக்கொண்டிருந்தது.

ஒரு திங்கள் காலையில் தொலைபேசி சிணுங்கியது.

அது பெரிய துரையிடமிருந்து வந்து ஒரு பணிப்புரை. பெரிய கிளாக்கர் ஐயா செவிமடுத்தார்.

ஒரு சில நிமிடங்களில் எனக்கு அழைப்பு மணி.

நான் அவர் அறைக்குள் நுழைந்தேன்.

“மிஸ்டர் எட்வின், ‘கம்பனி நியூஸ்’ மூலம் விசயம் பாரதூரமாப் போயிருக்கலாம். நாளைக்கு பன்னிரண்டு மணிக்குப் பிறகு கொழுந்தாளுங்க ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணப் போறாங்களாம். ‘ரோதைமுனி தெய்வத்தைக் கொச்சைப்படுத்தாதே’ என்பதுதான் அவர்களது நோக்கம். எதுக்கும் நாளை மாலை மூன்று மணிக்கு அலுவலகத்தில் சில முக்கிய உத்தியோகத்தர் சந்திப்புக்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லறார் தொரே...”

பெரியவருடன் சிறிது நேரம் உரையாடிவிட்டு எனது இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பினேன்.

நான் ஊகித்தது மிகச் சரி.

ரோதைமுனி குழப்பத்திற்கு ஒரு முடிவு கிடைக்கும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் -

சில விபரங்களைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்து ஒரு சுற்று நிரும் தயாரித்தேன். ஒரு சிலருக்கு தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டேன்.

“நாளைக்கு மூன்று மணிக்கு பெரியாபிசில் தலைமைகள் சந்திப்பு...”

தோட்டத்துப் பெரியதுரை, சின்னத்துரை, தொழிற் சாலை தலைமை அதிகாரி, பீல்ட் ஓபிசர், அலுவலகத் தலைமைப் பீடம், செக்யூரிட்டி ஓபிசர் அனைவருக்கும் அவசர அறிவிப்புக் கொடுத்து உறுதிப்படுத்தியாயிற்று.

இந்நேரத்தில் பீல்ட் ஓபிசர் வியர்க்க விறுவிறுக்க வந்து பெண்கள் ஆர்ப்பாட்டத்தின் முழுமையை ஒப்பு வித்தார்.

நேற்று முச்சந்தியில் கூடிநின்று பலதும் பத்தும் பேசிக்கொண்டிருந்த பெண் தொழிலாளிகள் மத்தியில் திடீரென்று ஒரு சலசலப்பு.

அம்மாயி வெறி பிடித்தவள் போல் ஓட்டமும் நடையுமாக இவர்களை நோக்கி வந்திருக்கிறான்.

“அப்புராணி அம்மாயிக்கு எங்கிருந்து வந்தது இந்த வீராப்பு நடை?”

“அம்மாயி யேன் இப்படி வர்ரா...?”

“ஏதோ பிரச்சினையாத்தான் இருக்கும்.”

“கேட்டங்களாடி இந்தக் கூத்தை... கேட்க ஆளில்லைன்னு நினைச்சிக்கிட்டு அந்தக் காவாலி...”

அம்மாயி சற்று ஆவேசம் தணிந்து சொன்னா,

“பாத்தீங்களாடி... நாங்க எவ்வளவு காலமா ரோதைமுனிய பக்தியோட கும்பிடுறோம்... வருஷா

வருஷம் தவறாம பூஜை நடத்துறோம்... அப்படியிருந்தும் ரோதைமுனி இஸ்ட்டோருக்கு வந்து அதிருப்தியக் காட்டுதே...! நம்ம பூஜையில் என்ன குறைபாடுண்ணு எவ்வளவு கவலைப்பட்டுக்கிட்டு இருக்கிறோம்... ஆனா இந்தக் காவாலிப் பய ரோதைமுனி வந்திருக்கு, ரோதை முனி வந்திருக்குண்ணு கேவலப்படுத்தி... தூள் கள வெடுத்திருக்கிறான். நம்ம ரோதைமுனிய கேவலப் படுத்தியத சும்மா விடக்கூடாது... நாங்க உடனே போய் மாதர் சங்க தலைவிய சந்திச்சி ஆலோசனை கேப்போம்...”

தலைவி எல்லா விசயங்களையும் கேள்விப் பட்டிருந்தாள். -

“தூள் திருடனைப் புடிக்கத்தான் நேற்று இயந்திரங்கள் இயக்கியிருக்கிறாங்க... அது குத்தமில்ல. ஆசாமி மாட்டிக்கிட்டாரு... ஆனாலும் இனிமேலும் காவாலிங்க ரோதைமுனிய சந்திக்கு இழுக்காம இருக்க ஒன்னு செய்யுங்க...”

இப்ப கொழுந்து சீசன். பொம்பில ஆளுங்க எப்படியும் கொழுந்து எடுத்தே ஆகணும். இந்த நேரம் பார்த்து அரைநாள் வேலை நிறுத்தம் செஞ்சாலே போதும். நல்ல பாடமாக இருக்கும். இனிமேலும் எவனும் நாங்க வழிபடுற ரோதைமுனி தெய்வத்தக் கொச்சைப் படுத்த வரமாட்டாங்க...”

பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு அனைத்துப் பெண் தொழிலாளிகளும் மலைகளிலிருந்து மளமளவென்று கொழுந்து மடுவத்திற்கு இறங்கி, அரைநாள் கொழுந்தை நிறுத்தக் கொடுத்துவிட்டு, ஆர்ப்பாட்ட வேலை நிறுத்தத்தில் குதித்தார்கள்.

சாரி சாரியாக வாசகங்கள் ஏந்திய வண்ணம் அலுவலகப் பாதையிலும், தொழிற்சாலை முன்றலிலும் நின்று இரைச்சலுடன் தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர்.

“ரோதைமுனி தெய்வத்தைக் கொச்சைப் படுத்தாதே!”

“ரோதைமுனியை வழிபடுவது எங்கள் உரிமை”

“இனிமேலும் வருடாந்த ரோதைமுனி பூஜைக்கு தோட்டக் கணக்கில் நிதியுதவி வேண்டாம்.”

“சம்பந்தப்பட்டத் தூள் காவாலியை உடன் வெளியேற்று.”

தோட்டத் தலைமை அலுவலகத்திற்கும், தொழிற் சாலை அதிகாரிகளுக்கும் அரைநாள் ஆர்ப்பாட்ட

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

வேலை நிறுத்தம் மூலம் தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்த பின்னர், தோட்டமெங்கும் வலம் வந்து மாலை நான்கு முப்பதுக்கு முடித்துக் கொண்டனர்.

அலுவலகத்திற்குள்ளே சரியான நேரத்திற்கு கூட்டம் நடைபெற்றது.

அழைக்கப்பட்ட அதிகாரிகள் அனைவரும் சமூக மனித்திருந்தார்கள்.

பெரியதுரை நேரடியாகவே தொடக்கி வைத்தார்.

“குட ஈவ்னிங் ஸ்டாப், எவ்ரிதிங் வாஸ் எ செட்டப். வி ஹவ் ட்ரெப்ட் தி பிளெக் ஷிப் பட் தொழிலாளர்கள் தவறாக விளங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நாங்கள் ரோதைமுனி தெய்வத்தை கேவலப் படுத்தல்ல என்பதை தொழிலாளர்களுக்கு விளங்கப் படுத்துங்கள்.”

பெரியதுரை நிதானமாக ஆங்கிலத்தில் விளக்க மளித்தார்.

ஓப்பிஸ் பையன் கிட்டு எல்லாருக்கும் சூடான மாலை தேநீர் பரிமாறினார்.

பலரும் தமது கருத்துக்களைத் தெரிவித்ததோடு சந்தேகங்களையும் கேட்டுத் தெளிவு பெற்றனர்.

தலைமை எழுதுநர் பொங்சோவைப் பாராட்டினார். ‘முள்ளை முள்ளாலே எடுத்துவிட்டார், ஜனங்களுக்கு விளங்கப்படுத்தினா சரி...’

“மிஸ்டர் பொங்சோ டு யூ ஹவ் எனித்திங் டு ரேல்...?”

“நத்திங் சேர்...” என்று கூறினாலும் சில விடயங்களைப் பகிரங்கப்படுத்தினான். நாளைக்கு மஸ்ட்டர் (பெரட்டு) கூடும்போது, பீல்ட் ஓப்பிசர் - “நாங்கள் ரோதை முனி தெய்வத்தைக் கொச்சைப்படுத்தவில்லை... தூள் களவெடுக்கிற காவாலியைப் பிடிக்கத்தான் நாங்க சிரமப் பட்டோம் என்ற உண்மையைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு, குறிப்பாக பெண் தொழிலாளிகளுக்கு தெளிவு படுத்த வேண்டியது அவசியம்... ஒரு காலத்தில் ரோதை முனி பக்தர் அடைக்கன் தலைவரால் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட யூஜைகள் எப்பவும் தொடரும் என்று உறுதி கூற வேண்டும்” என்று பொங்சோ மனம் நெகிழ்ந்து குறிப்பிட்டான்.

“அப்ப் மிஸ்டர் பொங்சோ, மானாக்காட்டில் பிடிப்பட்ட கொள்ளிப் பிசாசுகள்...?” இது பெக்டரி ஓப்பிசர்.

இந்தக் கேள்விக்கு துரை மறுமொழி கூறினார்.

“சும்மாடு போட்டு சமை தூக்கிய அந்த இரண்டு கொள்ளி பிசாசுகளுக்கும் மூன்று மாத காலம் வேலை ‘சஸ்பென்டட்’. அதற்குப் பிறகு அவர்களுக்கு மலையில் தான் ‘கவ்வாத்து’, கான்வெட்டு... போன்ற வேலைகள்..”

துரை தண்டனை வழங்கினார்.

சந்திப்பு சுமுகமாக முடிந்தது.

சுகவீனமுற்றிருந்த இரண்டாவது பெக்டரி ஓப்பிசர் வெளியே தலைகாட்டவில்லை.

மீப்பிட்டியாவில் மண்சரிவு ஏற்பட்ட பிறகு அதே இடத்தில் வீட்டுக் கட்டிடத்தைத் திருத்தி எழுப்புவதற்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருக்கும் மகனுக்கும், ஏ.எல்.வரைக்கும் கற்று வீட்டில் அடைபட்டுக் கிடக்கும் மகளுக்கும் விருப்பமில்லை. ‘விற்ப்பு விட்டு வேறிடத்தில் பார்க்கலாம்’ என்று தீர்மானித்து விட்டார்கள்.

தனது மத்தியதர வாழ்க்கைத் தரத்திலிருந்து படிப்படியாக உயர் தரத்திற்குப் போகக் கண்ணும் கருத்துமாக உழைத்து வந்தவரின் வாழ்க்கையிலும் ‘மண்சரிவு’.

காய்ச்சல் முற்றாகத் தணிந்து விட்டதும், சுக்கிர திசையும் முற்றுப் பெற்றிருந்தது.

“இன்னும் இருபத்து நான்கு மணித்தியாலயத்திற்குள் தமது இராஜினாமா கடிதத்தை அலுவலகத்தில் ஒப்படைத்துவிட்டு தோட்ட எல்லையிலிருந்து வெளியேறிவிட வேண்டும்.”

சொல்லி வைத்தாற் போல் அந்தப் போக்குவரத்து லொறி அவரது குடும்பத்தையும், சாமான்களையும் ஏற்றிச்செல்ல வந்துகொண்டிருந்த செய்தி (கம்பனி நியூஸ்) காட்டுத் தீப்போல பரவிக் கொண்டிருந்தது.

தாயும் மகளும் லொறியின் முன் இருக்கையில் அமர ‘இவர்’ பின்புறத்திற்குத் தள்ளப்பட்டு, சாமான்களோடு ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டார்.

பொதிகளுடன் லொறி மெல்ல அசைந்து கொண்டிருந்தது.

மனச்சுமை சீனியர் தொழிற்சாலை அதிகாரியின் மனதை அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. ◆

மல்லிகையின் 42வது ஆண்டு பலருக்கு வாழ்த்துக்கள்.

சுத்தமான, சுவையான, சுகாதார முறைப்படி
தயாரிக்கப்பட்ட சிற்றுண்டி வகைகளுக்கு
கொழும்பு மாநகரில் பிரசித்தி பெற்ற

ஹோட்டல்

எப்பொழுதும் நினைவில் வைத்திருக்கத்தக்க பெயர்.

VEGETARIAN HOTEL

98, பாங்ஷால் வீதி,
கொழும்பு 11.
தொலைபேசி : 2324712

கூடந்த ஆண்டின் இறுதியுடன் ஈழத்து இலக்கிய சகாப்தமாக விளங்கிய தி.சி.வரத ராசன் என்ற மூதறிஞர் வரதரின் இலக்கிய வாழ்வு நிறைவு பெறுகின்றது. 1924ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் முதலாம் திகதி பொன்னாலைக் கிராமத்தில் பிறந்து, 1940ஆம் ஆண்டு தனது பதினாறாவது வயதில் ஈழத்துப் புனைகதைத் துறையுள், 'கல்யாணியின் காதல்' என்ற ஈழகேசரி ஆண்டுமலர்ச் சிறுகதையுடன் பிரவேசித்தார். அன்றிலிருந்து

2005 வரை வரதரின் பேனா மூடி வைக்கப்படவில்லை. வரதர் இலக்கியத் துறையில் காலடி எடுத்து வைத்த காலத்தில் காந்தியம், பாரதியம், பெரியாரியம் முதலான கருத்துக்கள் நிலவிக் கொண்டிருந்தன. பெரியாரின்

பகுத்தறிவுப் பத்திரிகைகளும் அக்கால எழுத்துக்களும் அவரைப் பாதித்தன. தன் மனதில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவற்றை எழுதி கொட்டித் தீர்த்துவிடும் ஆவேசம் அவரிடமிருந்தது. எனவே நிறையப் படித்தார். நிறையவே சிந்தித்து எழுதினார்.

நிறைவுறும் ஈழத்து இலக்கிய சகாப்தம் ஒன்று.

கலாநிதி. க.குணராசா

வரதரை ஒதுக்கிவிட்டு ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றை எழுதிவிட முடியாது. ஏனெனில் ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகள் காலத்திலிருந்து வாழ்வின் கடைசி வரை வரதர் படைப்பாளியாகவே வாழ்ந்துள்ளார். அறுபதுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளைப் படைத்தளித்துள்ள வரதர், கயமை மயக்கம் (வரதரின் சிறுகதைகள்) என்றொரு சிறுகதைத் தொகுதியைத் தந்துள்ள போதிலும், அவரின் வெளிவராத சிறுகதைகள் (தொகுதியிலடங்காதவை) ஏராளம் இன்னமும் உள்ளன. இலக்கியப் படைப்புக்கு ஓர் இலக்கு இருக்க வேண்டும். அந்த இலக்கு மனிதனுடைய அகத்தையோ புறத்தையோ உயர்த்துவதாக அமைய வேண்டும் என்ற கருத்துடைய வரதர், தனது சிறுகதைகளைக் காலத்திற்குக் காலம் மறுபரிசீலனை செய்து பார்த்துள்ளார். கடந்த ஆறு தசாப்தங்களாக அவரது சிறுகதைகள் ஈழத்திலக்கியத்திற்குப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளன. அவரது உன்னத சிறுகதைகளை நோக்கில் 'மாதுளம்பழம்' என்ற சிறுகதையைச் சுதந்திரன் ஆண்டு மலரிலும், 'பார்வை யார் கொடுத்தார்', 'வீரம்' எனும் சிறுகதைகளைத் தினகரனிலும், 'வாத்தியார் அமுதார்' என்ற சிறுகதையை ஆனந்தனிலும், 'புதுயுகப் பெண்' என்ற கதையைக் கலைச்செவ்வியிலும், 'கற்பு' என்ற உன்னதச் சிறுகதையை மத்திய தீபத்திலும் எழுதியுள்ளார்.

'1940களிலிருந்தே சிறுகதை எழுதி வந்துள்ள வரதர், ஐம்பதுகளின் பிற்கூற்றில் ஏற்பட்ட இலக்கிய உத்வேக வளர்ச்சியின் பொழுது தனது படைப்பாளுமையை கற்பு, வீரம் போன்ற சிறுகதைகள் மூலம் பதிவு செய்துள்ளார்' எனப் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிட்டுள்ளார். தையலக்கா, கயமை மயக்கம் முதலான குறுநாவல்களையும், காவோலையில் பசுமை என்ற ஒரு நாவலையும் வரதர் படைத்தளித்துள்ளார்.

‘இந்த நாவல் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் ஒட்டு மொத்த வெளிப்பாடு’ என்பது அவரது கருத்து. இந்த நாவலை நூலுருவில் கொண்டு வர வரதர் முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தார். ஏனைய படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்களை நூலுருவில் வெளியிட இருந்த அக்கறை, தனது நாவலை வெளியிடுவதிலிருக்கவில்லை.

பத்திரிகையாளராக வரதர் விளங்கியுள்ளார். ஈழத்து இலக்கியத்தில் கனதியான பங்களிப்பினை ஆற்றிய ‘மறுமலர்ச்சி’ பத்திரிகையின் மூலவர் வரதரே. தமிழ் நாட்டிலிருந்து வரும் சஞ்சிகைகளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் யாழ்ப்பாணித்திலிருந்து இப்படி ஒரு சஞ்சிகையை வெளியிட வேண்டுமென்ற கனவின் வெளிப்பாடாக ‘மறுமலர்ச்சி’ அமைந்தது. மறுமலர்ச்சி 1946இலிருந்து 1948 வரை இருபத்திநான்கு இதழ்கள் வெளிவந்து, இலக்கிய உலகில் பெரும் சாதனை படைத்தது. தமிழகத்தில் சிறுகதைத்துறைக்கு மணிக்கொடி எப்படிப் புத்தாக்கம் அளித்ததோ அதேபோல, ஈழத்தில் சிறுகதைத்துறைக்கு மறுமலர்ச்சி புதியதொரு உத்வேகத்தை அளித்துள்ளது. வரதரின் இதழியற் பணி மறுமலர்ச்சியுடன் நின்றவிடவில்லை. வரதர் ஆண்டுமலர், ஆனந்தன், தேன் மொழி, வெள்ளி, புதினம், அறிவுக் களஞ்சியம், மீண்டும் மறுமலர்ச்சி என்பன அவர் வெளியிட்ட இதழ்களாகும். ஈழத்தின் ஒரேயொரு முதலாவது கவிதை இதழாகத் ‘தேன்மொழி’ அமைந்தது. ‘மஹாகவி’ இந்த இதழின் துணை ஆசிரியராக விளங்கினார்.

வரதர் ஒரு கவிஞராக விளங்கினார் என்பதைப் பலரறிவர். ஆனால், அவர் ஒரு ஓவியராக விளங்கினார் என்பது பலரறியாச் சங்கதியாகும். ஈழத்தில் முதன்முதல் ‘ஓர் இரவிலே’ என்ற புதுக்கவிதையை எழுதியுள்ளார். சித்திரை இருபத்தெட்டில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தில் மூன்று நான்கு நாட்களாக ஒரே அடைமழை. ஊரெல்லாம் பெரு வெள்ளம். அவற்றுடன் புயலும் சேர்ந்து ஊரை ஒரு ஆட்டு ஆட்டியது. அது கவிதையாக மலர்ந்தது. மறுமலர்ச்சியில் ‘அம்மான் மகள்’ என்ற கவிதை யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத் தமிழில் நயம்பட எழுதப்பட்டுள்ளது. இவை அனைத்தும் ஓசை நயத்தோடும், கற்பனை வளத்தோடும் அமைந்தன. 1995 ஒக்டோபர் 30ஆம் திகதி வலிகாமம் மக்களின் பெரும் அவல

இடப்பெயர்வை, ஒரு மனுக்குல சோக நாடகமாக, நீண்ட கவிதையாக ‘யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணீர்’ எனப் படைத்தளித்துள்ளார். கவிதா ஆவேசத்தை இந்தக் கவிதைகளில் காணலாம். காலத்தோடு ஒட்டிய கவிதையாக இது அமைந்தது.

வரதருடைய படைப்புகளில் ஏழு நூலாக்கம் பெற்றுள்ளன. நாவலர், வாழ்க நீ சங்கிலி மன்னா, கயமை மயக்கம், மலரும் நினைவுகள், பாரதக் கதை, யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணீர், சிறுகதைப் பட்டறிவுக் குறிப்புகள் என்பனவாம். மல்லிகையில் வரதர் எழுதிய ‘தீ வாத்தியார்’ பலராலும் சிலாகிக் கப்பட்ட புனைகதை சாராப் படைப்பாகும். இது ‘மலரும் நினைவுகள்’ என்ற தலைப்போடு நூலாக வெளிவந்துள்ளது. வரதர் பல படைப்பாளியின் நூல்களை ‘வரதர் பதிப்பாக’ வெளியிட்டுள்ளார். இலக்கியக் கலாநிதி. சி. கணபதிப்பிள்ளை (இலக்கியவாதி), மஹாகவி (வள்ளி), பொன்முத்துக் குமரன் (தமிழ் மரபு), பேராசிரியர் கைலாசபதியன் ஒரு நூல், முருகையன் (கோபுரவாசல்) இவற்றோடு செங்கை ஆழியானின் பல நூல்கள், சேமகாந்தனின் ஆகுதி சிறுகதைத் தொகுதி, சாந்தன், நாவற்குழியூர் நடராசா ஆகியோரின் நூல்கள், சாமிஜியின் நூல்கள், வி.பொன்னம்பலத்தின் நூல் என்பன அவையாம். ‘வரதரின் பல குறிப்பு’ தமிழில் வெளிவந்த முதலாவது ‘டிர்க்ரரி’ ஆகும்.

மூதறிஞர் வரதர் தனது நிறைவுக் காலத்தில் இளைஞர்களின் அறிவுத் தேவைக்கேற்ற பல நூல்களை வெளியிடத் திட்டமிட்டிருந்தார். யாழ்ப்பாண தேசம், பூதத்தம்பி ஆகிய செங்கை ஆழியானின் இரு சிறு நூல்களையும், சிறுகதை யாளர் கிருஸ்ணனின் ‘கிரண்பேடி’ என்ற நூலையும், சாமிஜியின் ஒரு நூலையும் புதுப்பித்துத் தயார் நிறையில் ஒருங்கே வெளியீடு செய்ய எண்ணியிருந்தார். நாட்டின் காலச் சூழல் அனுமதிக்கவில்லை.

வரதர், அனைத்து எழுத்துலகக் குழுக்களினாலும் விரும்பப்பட்டவர். மதிக்கப்பட்டவர். தானே தனித்தொரு இலக்கிய இயக்கமாகவும் விளங்கியவர். நிறை வாழ்வு வாழ்ந்த (83 அகவை) இந்த மனிதரின் படைப்புக்கள் இவரது நினைவை என்றும் பேணி நிற்கும். ◆

ஆழ உருகுவிற்று;

அவன் பார்வை.

மறைக்க முயன்றேன்;

முழயவில்லை -

ஞானபோதம் எனக்களித்த

மோனத் திருஷ்டியின் முன் -

தோற்றுப் போனேன்!

எனது உலகமே

அவன் விழிகளுள் கட்டுண்டு

கிடந்தபோதும் -

நேர் நோக்கத் திராணியற்று -

முகம் சாய்த்தேன்.

விம்மலுடன் என் மூச்சுக் கலந்து,

அவன் இதயத்தின் அருகாய்

என் நெஞ்சு நெருங்கி -

“ஸப் டப்... ஸப் டப்!”

- அவன் பார்வைக்குப் பதில் சொன்னது.

விழிகளை மெல்ல மலர்த்தி

முகம் காட்ட விழைந்தேன்.

“படித்து விடுவானோ?”

என்று

அச்சம் மேலோங்க -

கைகளாற் கண்பொத்தி,

விரல் இருக்கில் கண்நுழைத்தேன்.

அப்பப்பா...!

வழிப்பு

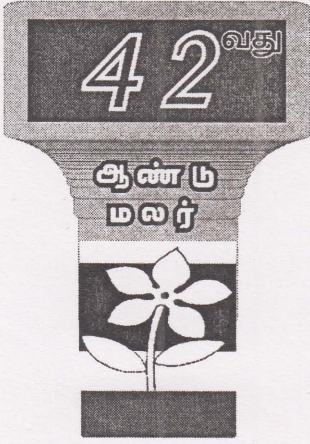
- த.கலாமணி -

அவன் விழிகளின் முறுவல் கண்டு

நடுங்கினேன் -

உள் மனம் விழிப்புக் கொண்ட

பெண்மையே போல.

‘புனைகதை’ எழுதுவது ஒருவகையில் பிரவச வேதனைக்கு ஒப்பானது என்ற கருத்து ஒரு காலத்தில் நிலவியது. நீண்ட நாட்களாக கருக்கொண்ட ஒரு படைப்பை எழுதியதுடன் ஒரு படைப்பாளியின் பணி முடிந்துவிடுமா? வாசகரிடத்தில் அதனை அறிமுகப்படுத்துவதற்காக ஏதேனும் ஓர் ஊடகத்திற்கு அனுப்புவதற்கு முன்பு எழுதிய படைப்பை திருத்தவும் - மாற்றவும் - செப்பனிடவும் நேரம் ஒதுக்கும் எழுத்தாளர்கள் எம்மில் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்?

கணவனும் மனைவியும் எழுத்தாளர்களாக இருப்பின் தத்தம் படைப்பு களைப் பரஸ்பரம் வாசித்து, திருத்தி அனுப்புவது சாத்தியமானதா? அல்லது சுக இலக்கியவாதியிடம் சேர்ப்பித்து அவரது அபிப்பிராயங்களையும் கேட்ட பின்பு மாற்றமோ - திருத்தமோ செய்து ஊடகத்துக்கு அனுப்புவதா?

இந்த வினாக்கள் - ஒவ்வொரு எழுத்தாளரும் தம்மைத் தாமே சுயவிமர்சனம் செய்துகொள்ளும் வேளையில் தமக்குள்ளேயே கேட்டுக்கொள்ள வேண்டியது எனக் கருதுகின்றேன்.

கைலாசபதி தினகரனில் ஆசிரியராக இருந்த காலப்பகுதியில் இளங்கீரனின் தொடர்கதையொன்று வெளியாகிக்கொண்டிருந்தது. அக்கதையில் - பத்மினி என்றொரு பாத்திரத்தை இளங்கீரன் சிருஷ்டித்திருந்தார்.

ஒரு வாசகர் - “பத்மினி சாகக்கூடாது!” என்று தினகரன் ஆசிரியருக்கு கடிதம் எழுதியுள்ளார்.

அந்த வாசகருக்கு அந்தப் பாத்திரத்தின் மீது அவ்வளவு பிரியம்.

தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு ‘கொப்பி எடிட்டர்’ தேவை?

- முருகபதி -

நான் முன்பு பணியாற்றிய வீரகேசரி - மித்திரன் பத்திரிகைகளில் சிறுகதைகளை, தொடர்கதைகளை ஆசிரியர்கள் எழுதியவரின் அனுமதியின்றியே மாற்றியதை நன்கு அறிவேன்.

ஒரு தேசியப் பத்திரிகைக்குப் பல தார்மீகக் கடமைகள் இருப்பதனால் ‘வில்லங்கங்களை’ விலைக்கு வாங்க விரும்பாமல் பத்திரிகை ஆசிரியரே துணிந்து கைவைத்து விடுவார்.

ஜெயகாந்தன் ‘ஞானரதம்’ இதழின் ஆசிரியராகப் பொறுப்பில் இருந்த சமயம் ஓர் அறிவித்தல் விடுத்திருந்தார்.

“ஏதேனும் இதழ்கள் உங்கள் படைப்புகளை பிரசுரிக்கத் தயக்கம் காட்டிப் புறக்கணித்திருப்பின் அதனை ஞானரதத்திற்கு அனுப்புங்கள்.”

இதே ஜெயகாந்தன், ஞானரதத்தில் வெளியான ஜி.நாகராஜனின் ‘நாளை மற்றும்மொரு நாளே’ குறுநாவலை வெளியிடப் பல பதிப்பகங்களை நாடியும் முடியாமல் போய்விட்டதாக தகவல் உண்டு.

மேலைநாட்டில் - பதிப்பகங்களில் ‘கொப்பி எடிட்டர்’ என்று ஒருவர் இருப்பார். அவர் தேர்ச்சி பெற்ற எடிட்டராகவும் இருக்க வேண்டும். ஆனால், தமிழ்ப் பதிப்பகத்துறையில் இந்த நிலைமையில்லை.

தமது எழுத்துக்களில் கைவைக்க எவருக்கும் உரிமையில்லை என்று தர்மாவேசம் கொள்ளும் 'உணர்ச்சி' மிக்க எழுத்தாளர்கள்தான் எம்மில் அநேகம்.

மிகவும் குறைவாக எழுதியுள்ள தமிழக எழுத்தாளர் சார்வாகனனைச் சில வருடங்களுக்கு முன்பு அவர் அவுஸ்திரேலியா வந்த சமயம் சந்தித்து உரையாடினேன். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எழுதத் தொடங்கியவர் 'எதுக்குச் சொல்றேன்னா' என்ற ஒரேயொரு கதைத் தொகுதியை மாத்திரம் வெளியிட்டிருப்பவர். எனினும் பல இலக்கிய விமர்சகர்களின் கவனத்தைப் பெற்றவர். சென்னை வாசகர் வட்டம் முன்பு வெளியிட்ட 'அறுகவை' என்று குறுநாவலில் தொகுப்பிலும் இவரது படைப்பு இடம்பெற்றுள்ளது.

தி.ஜானகிராமன் இவரது நல்ல நண்பர் என்று சொன்னார். ஆனால் தி.ஜா.வின் 'மோகமுள்' நாவலைத் தான் படிக்கவேயில்லை என்று வெளிப்படையாகப் பேசினார் சார்வாகனன்.

"ஏன்?" என்று கேட்டேன்.

"அது பல பக்கங்கள் கொண்ட பெரிய புத்தகம்" என்பதுதான் சார்வாகனனின் பதில்.

மல்லிகை ஜீவா உட்பட பலரும் சொன்ன ஏகமனதான கருத்தொன்று இலக்கிய உலகில் இன்றும் உலாவுகிறது. "தாம் படித்த தமிழ் நாவல்களில் மோகமுள் குறிப்பிடத்தகுந்த ஒன்று" என்பதுதான் அக்கருத்து.

அவுஸ்திரேலியாவில் வதியும் எனது இனிய நண்பரான நடேசன் ஒரு 'மிருக மருத்துவர்'. 'வாழும் கவடுகள்' என்ற கதைக் கோவையும், 'வண்ணாத்திக்குளம்' என்ற நாவலையும் எழுதியிருப்பவர். வண்ணாத்திக்குளம் விரைவில் கொழும்பில் ஆங்கிலத்தில் வெளியாகவுள்ளது.

இவர் சமீபத்தில் என்னிடம் 'மோகமுள்' நாவலை வாங்கிப் படித்துவிட்டுச் சொன்னார், "தமிழ் பதிப்பகத்துறையில் கொப்பி எடிட்டர் இல்லையென்ற குறை அந்த நாவலை படித்தபோது தெரிந்தது."

பின்னர் நானும் மீண்டும் அதனைப் படித்துப் பார்த்தபொழுது அந்தக் கருத்து தொடர்பாக யோசனையில் ஆழ்ந்தேன்.

மல்லிகையில் எனக்கு அறிமுகமான இலக்கிய நண்பர் ரதன்சபாபதி ஐயர் சமீபத்தில் அவுஸ்திரேலியா வந்திருந்த சமயம், அவருக்காக ஓர் இலக்

கியச் சந்திப்பு ஒழுங்கு செய்தேன். அச்சந்திப்பில் இந்த 'எடிட்டிங்' விவகாரம் பேச பொருளாகியது. சுவாரஸ்யமான தகவல்கள் வெளியாகின.

இந்த ஆண்டு (2007) பவள விழாக் காணும் எமது மூத்த எழுத்தாளர் பரம்பரையைச் சேர்ந்த எஸ்.பொன்னுத்துரை (எஸ்.பொ.) சிறந்த புனைகதை எழுத்தாளர். எனினும், பொறுப்பற்ற முறையில் விஷமத்தனமாகக் கருத்துக்களை கக்குவதிலும், பதிவு செய்வதிலும் அவருக்கு நிகர் அவரே!

டானியலுக்கும், ஜீவாவுக்கும் ஆரம்பகாலத்தில் நான்தான் எழுதிக்கொடுத்தேன் என்றும், அந்தப் புனைபெயர்களில் எழுதியிருக்கிறேன் என்றும் நா சூசாமல் சொல்லி வருபவர் எஸ்.பொ.

ஆரம்பகாலத்தில் இலக்கிய நண்பர்கள் பரல் பரம் எழுத்துக்களை திருத்துவதில் ஈடுபடுவது இயல்பு. பிற்காலத்தில் கருத்துமுரண்பாடுகள் ஏற்பட்டதும் "நான்தான் எழுதிக்கொடுத்தேன் - எழுதப் பழக்கினேன்" என்றெல்லாம் வாக்குமூலம் அளிப்பது நட்புக்கு ஏற்படுத்தும் களங்கம்தான்!

மேலைநாட்டில் 'கொப்பி எடிட்டர்' இப்படி சொல்லிக்கொண்டு அலையமாட்டார்.

எஸ்.பொ. அவர்களும் சிறந்த 'கொப்பி எடிட்டர்'. மற்றவர்களின் படைப்புகளைப் பொறுத்தமட்டில் என்று சொல்ல முடிந்தாலும், அவரது 'வரலாற்றில் வாழ்தல்' என்ற மிகப் பெரிய இரண்டு பாகங்கள் கொண்ட நூலைப் பொறுத்த மட்டில் அவர் சிறந்த 'கொப்பி எடிட்டர்' அல்ல என்று துணியலாம். இந்த நூலை வெளியிடு முன்னர் நூற்றுக்கணக்கான பக்கங்களை, தமிழக கவிஞர் தமிழ்ச்சி சுமதி, தவிர்த்துவிடுமாறு கேட்டு, அந்த ஆலோசனைப் பிரகாரம் எஸ்.பொ. 'எடிட்' செய்துள்ளார் என்ற தகவலை நம்பகமாக அறியமுடிந்தது. மேலும், அதனை 'எடிட்' செய்திருக்கலாம் என்ற கருத்தும் உண்டு.

ஈழத்தமிழர், புலம்பெயர்ந்த நாட்டில் - பணம் இருந்தால் பெரும் எழுத்தாளராகி விடலாம் என்ற சூழ்நிலை நிலவிகிறது. இச்சூழல் மாசடைந்து போனதற்குத் தமிழக மணிமேகலைப் பிரசுராலயமும் ஒரு காரணம்.

புனைகதை எழுத்தாளர்கள் மாத்திரமல்ல, இதழாசிரியர்களும் தமது எழுத்துக்கள் அச்சுவாகனம் ஏறுமுன்னர் நெருங்கிய இலக்கிய நண்பர் மூலம் செம்மைப்படுத்தி விடுவது குறித்து யோசிப்பதில் தவறொன்றும் இல்லை. ♦

Best Wishes To Mallikai

LEELA ENTERPRISES

Fancy, Stationery,
Facial Items
&
Saloon Items

24, Sri Kathiresan Street,

Colombo - 13.

Tele: 2439412

மாடு கத்தும் சத்தம் அவருக்குக் கேட்டது. அது சாதாரண கத்தலல்ல. அவலக்குரல். அது மாட்டின் கதறலா அல்லது தனது பிரமையா என அஸீஸ் டொக்டருக்குக் குழப்பமாயிருந்தது. மோட்டார் சைக்கிளை அந்த இடத்தை நோக்கி இன்னும் விரைவுபடுத்தினார். முஸ்தபா சொன்ன தகவல்தான் அவரை உந்தித் தள்ளியது.

“நல்லதொரு பசுமாடு. இறைச்சிக்கு வித்திட்டாங்க!”

தனது அன்றாடக் கடமைகள் முடிந்து வீடு திரும்புவதற்கு அஸீஸ் டொக்டருக்குப் பொழுதுபட்டுவிடும். ஊர் மக்களால் டொக்டர் என அழைக்கப்பட்டாலும் மருத்துவத்துறையை கற்றுத் தேர்ந்து பட்டம் பெற்ற டாக்டரல்ல. மிருக வைத்தியமும் விவசாயக் கல்வியும் பயின்றவர். விவசாய அபிவிருத்தி அதிகாரியாகக் கடமையாற்றுகிறார். கடமையுணர்வு என்பதற்கும் மேலாக மனப்பூர்வமான ஈடுபாட்டுடன் குடிமனைகளுக்குச் சென்று அவர்களது கால்நடைகளைக் கவனிப்பார்.

அவற்றுக்குத் தேவையான மருத்துவ உதவிகளை வழங்குவார். கால்நடைகளை வளர்த்துப் பயன் பெறுவதற்கு ஊர் மக்களை ஊக்கப்படுத்துவார். அதனால் அவருக்கு ஊர் மக்களால் இயல்பாகவே டொக்டர் பட்டம் வழங்கப்பட்டிருந்தது.

எலுவன்குளம் பக்கத்தில் சில அலுவல்களை முடித்துவிட்டு அவசர வேகத்தில் வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருந்தார். மைமல் பொழுது. புத்தளத்துக்கு விரைவாகப் போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டும் என்று மனது சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. ‘இன்றைக்காவது கொஞ்சம் நேரத் தோட வந்திடுங்க!’ என மனைவி கூறியிருந்தாள். ‘இரண்டு நாட்களாக இருமலும் உடற்சோர்வுமாக இருக்கிறது. டொக்டரிடம் காட்டி மருந்து எடுக்க வேண்டும்’ எனக் கூறியிருந்தாள். அதை நினைத்துக் கொண்டு வேகமாக ஓட்டினார்.

மாடு
- சுதராஜ் -

எட்டாம் கடடையடியில் வந்தபோது யாரோ கையைக் காட்டி மறிப்பது தெரிந்தது. மோட்டார் சைக்கிளின் லைட்டை அவர் முகத்தில் திருப்பிப் பார்த்தார். முஸ்தபா கையைக் காட்டி மறித்துக்கொண்டு நின்றார்.

“என்ன முஸ்தபா?”

“டொக்டர்! உங்களைத்தான் பாத்திட்டு நிக்கிறன்... ஒரு நல்ல பசுமாடு. யேசி! பத்துப் பதினைஞ்சு லிட்டர் பால் கறக்கக் கூடியது. அத இறைச்சிக்கு வித்திட்டாங்க!”

அவ்வளவுதான். அஸீஸ் டொக்டருக்கு மற்ற எல்லாம் மறந்து போனது. மனைவியின் சுகயீனம்... டொக்டரிடம் மருந்து எடுக்கப் போக வேண்டும் என அவள் கூறியிருந்தது எல்லாம் பெரிய விஷயமாகத் தெரியவில்லை.

“எங்க ? எங்க முஸ்தபா? யாரிட மாடு?”

“காலித்திட மாடு. சேரக்குழியில வள்ளத்துக்கு கொண்டு போறாங்க... கல்பிட்டிக்கு ஏத்தப் போறாங்க போல!”

அஸீஸ் டொக்டருக்கு அந்தப் பகுதியிலுள்ள கால்நடைகளின் விபரங்கள் எல்லாம் தெரியும். உறவினர்களையோ, நண்பர்களையோ பார்க்கப் போவது போல் முறை வைத்து ஒவ்வொரு வீடாகச் சென்று கால்நடைகளைக் கவனித்து வருவார். வீடுகளுக்குப் போனால் நேரடியாக மாட்டுத் தொழுவத்திற்கே போய்விடுவார். படுத்திருக்கும் மாடுகள் அவரைக் கண்டதும் எழுந்து நிற்கும். அவற்றைத் தடவிக் கொடுத்து சுகநலன்களை சோதித்துப் பார்ப்பார். தேவையான ஆலோசனைகளை உரிமையாளருக்கு வழங்குவார். மருந்து மற்றும் விட்டமின் வகைகளை வேண்டி வந்து கொடுப்பார்.

காலித்தின் மாட்டை அஸீஸ் டொக்டருக்கு ஏற்கனவே தெரியும். ஒரே ஒரு ஈற்று மட்டும் ஈன்ற கன்னிமாடு. இடுப்பு பெருத்த மாடு. மடி இறங்கிய நீண்ட முலைக்காம்புகள். நல்ல கறவை மாடு.

“அவனுக்கென்ன பயித்தியமா...? இந்த மாட்டைப் போய் விக்கிறானா?” ஒரு யூ - வளைவெடுத்து மோட்டார் சைக்கிளைத் திருப்பினார். வந்த பாதையில் ஓடினார். ஆள்காட்டிக் குருவிகள் ஓலமிட்டுப் பறந்தன.

சேர்க்குழி கடற்கரையை அடைந்தபோது இன்னும் இருட்டாயிருந்தது. மோட்டார் சைக்கிள் வெளிச்சத்தை அவர்களது முகத்தில் அடித்தபடி நிறுத்தி இறங்கினார். கடல் காற்று ஓங்கி வீசிக்கொண்டிருந்தது. அது பெரிய சத்தமாக காதுகளை அடைத்தது.

மாட்டை ஒரு வள்ளத்தில் ஏற்றுவதற்குப் பிரயத்தனப்பட்டுக்கொண்டு நின்றார்கள். வள்ளத்துக்குள் ஒருவர் நின்று அதன் கழுத்துக் கயிற்றைப் பிடித்து இழுத்தார். இன்னும் இருவர் பின்பக்கம் நின்று மாட்டின் இடுப்பைப் பிடித்துத் தள்ளினார்கள். அது ஏற மறுத்து காட்டுக் கத்தல் கத்திக்கொண்டிருந்தது. கழுத்துக் கயிறு இறுக்கியதால் தொண்டை அடைத்துக் கத்தியது. சாணமும் சலமும் ஒன்றடி மன்றடியாகப் போனது. மாடு மரண பயத்தில் ஓலமிடுவதைக் காண அஸீஸ் டொக்டருக்கு இரக்கமாயிருந்தது.

“கொஞ்சம் நில்லுங்க... பொறுங்க! அத ஏத்த வேண்டாம்!”

மாட்டுக்கு அண்மையாக அஸீஸ் டொக்டர் போனார். அதன் கழுத்தைக் கட்டியணைத்து மறு கையால் அதன் கண்ணீரைத் துடைத்தார். முதுகில் தடவிக்கொடுத்தார். கன்னத்திற் தட்டி ‘பயப்பட வேண்டாம்’ என உணர்வுட்டினார். மாடு மேனி சிலிர்த்தது. செவிகளை அசைத்து தன்னை ஆசுவாசப் படுத்தியது. முதுகை வளைத்து அலுப்பு முறித்தது. தலையை நிமிர்த்தி இன்னொரு தடவை அழுதது. அதன் மிரட்சி அஸீஸ் டொக்டரைக் கண்டதும் அடங்கிப் போனது.

இந்த நேரத்தில் அஸீஸ் டொக்டரை அங்கு யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இப்போது அவர்கள் முகங்களில் மிரட்சி ஏற்பட்டிருந்தது. அஸீஸ் டொக்டரிடம் ஏதும் பேச அவர்களுக்குத் துணிவில்லை. உண்மையைச் சொல்வதானால் அவர் மேல் அவர்களுக்கு ஒருவித மதிப்பும் இருந்தது. எனினும் தங்கள் முயற்சி தடைப் பட்டுப்போன ஏமாற்றம் அவர்கள் முகங்களில் தெரிந்தது.

அஸீஸ் டொக்டர் காலித்திடம் கேட்டார்; “ஏன் விக்கிரீங்க காலித்து? நல்ல மாடெல்லா?”

“கஸ்டம் தொரை! பெருநாளும் வருது... கையில் ஒரு சல்லிக் காசில்லை...”

“இது நல்ல கறவ மாடு. இறைச்சிக்கு விக்கிறது வீண்தானே?”

“என்ன செய்யிறது தொரை! எனக்கும் மனமில்லத் தான். ஆருக்காவது வளர்க்கிறவங்களுக்கு குடுக்கத் தான் நினைச்சன். வில சரிப்படல்ல.”

“இப்ப என்ன விலைக்கு குடுக்கிரீங்க?”

“பதினாறாயிரம்!”

“காலித்து! அந்தக் காசை நான் தாறன். மாட்டை என்னட்ட விட்டிருங்க.”

மாட்டை ஏற்கனவே பணம் கொடுத்து வாங்கியவர் முணுமுணுப்பாகக் கூறினார்;

“இவ்வளவு தூரம் வந்து மினக்கெட்டிருக்கிறன்... என்ன சும்மாவா போகச் சொல்றீங்க!”

அஸீஸ் டொக்டர் அவரைச் சமாதானப்படுத்தினார்.

“பாருங்க! இது கொண்டு போய் இறைச்சிக்கு வெட்டினா எவ்வளவு லாபம் சம்பாதிப்பீங்க? அதவிட இந்த மாடு உயிரோட இருந்தா எத்தன கன்றுக் குட்டிகளை ஈணும்? நாளொன்றுக்கு பத்துப் பதினைந்து லீட்டர் பால் தரக்கூடிய மாடு. இது இப்ப வெட்டினது அநியாயம்!”

அவரது கையில் ஐநூறு ரூபாவை வைத்தார். “என் சார்பா இது வைச்சிருங்க... மாட்டை விட்டிருங்க!”

மாடு தப்பிப் பிழைத்துவிட்டது. கயிற்றைத் தளர்த்தினார்கள். ஒரு பக்கமாகக் கொண்டு வந்து கட்டினார்கள்.

அஸீஸ் டொக்டருக்கு ஒரு பசுமாடு வாங்கவேண்டுமென்ற ஆசை பலகாலமாகவே இருந்தது. அதை ஒரு கனவு என்று கூடச் சொல்லலாம். வாப்பா இருந்த காலத்தில் வீட்டோடு மாட்டுப் பட்டி இருந்தது. சிறுவனாயிருந்தபோது மாடுகள் தனது வாழ்க்கையின் ஓர் அம்சம் போல் சேர்ந்து வளர்ந்ததெல்லாம் அவரது மனதில் பதிந்திருந்தது. கன்றுக்குட்டிகளுடன் சேர்ந்து துள்ளி விளையாடுவார். மாடுகளைக் குளிப்பாட்ட ஆற்றுக்கோ குளத்துக்கோ கொண்டு போகும்போது அவரும் சேர்ந்து போய்விடுவார். கன்றுக் குட்டிகளை தண்ணீரில் இழுத்

தெடுப்பதே பெரிய விளையாட்டாயிருக்கும். மாடுகள் ஏதோ மிருகங்கள் என்று அவருக்கு ஒருபோதும் தோன்றியதில்லை. ஆனால் பிற்காலத்தில் தனது மேற்படிப்புக்காக கண்டிக்குப் போன பிறகு மாடுகளுடனான தொடர்புகள் குறைந்துவிட்டது. அவரை மிருக வைத்தியம் படிக்கும்படி தூண்டி ஊக்கமளித்தவரும் வாப்பாதான். வாப்பா தன் பிள்ளைகளுக்கு எப்போதும் கூறுவது ஞாபகமிருக்கிறது.

“உங்களையெல்லாம் வளர்த்து ஆளாக்கியது நானில்ல. உங்கட உம்மாவும் இல்ல... இந்த மாடுகள் தான்!” இப்படி மாடுகள் மேல் ஒருவித பாசப் பிணைப்பையே ஊட்டியவர் வாப்பாதான். “மிருக வைத்தியம் படிச்ச வந்து ஊரில் உள்ள வாய் பேசாத சீவன்களுக்கு வாற நோய் நொடிகளுக்கு மருத்துவம் பார்க்க வேணும்... அதுதான் என்ட விருப்பம்” என வாப்பா கூறுவார். ஒரு காலத்தில் என்.சீ.எஸ்.மரிக்கார் என்றால் புத்தளத்தில் மாடுகள் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களுக்கெல்லாம் பிரசித்தமானவர், அவர். அதில் அஸீஸ் டொக்டருக்கு நிறையப் பெருமை உண்டு. கால காலத்தில் தந்தையின் பட்டியிலிருந்து மாடுகளின் தொகையும் குறைந்துவிட்டது. வாப்பாவுக்கும் வயதாகி விட்டது. அஸீஸ் டொக்டருக்கும் அவற்றை வைத்துப் பராமரிக்கும் நேர வசதி வாய்ப்பில்லை. ஊரினுள் கஷ்டப்பட்டவர்களின் குடும்பங்களுக்கு ஒவ்வொரு மாடாகக் கொடுத்துவிட்டார்.

காலங்கள் பல கடந்து விட்டாலும் பசுமொன்று வளர்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை அவரை விட்டுப்போகவில்லை. இப்போது காலித்தின் மாட்டை சந்தர்ப்ப வசமாக வாங்க நேர்ந்திருக்கிறது. ஓர் ஆர்வமெலீட்டால் மாட்டை வாங்குவதாக ஒப்புக்கொண்டாயிற்று. இனி அதை எங்கே கொண்டுபோய் கட்டுவது? அதற்கு சம்மதித்த பணத்தை எங்கிருந்து பிரட்டிக் கொடுப்பது என்றெல்லாம் தலையிடிப் பிரச்சினைகள் அவர்முன் தோன்றின. புத்தளத்தில் நெருக்கமான குடியிருப்புகளின் இடையிலுள்ள அவரது வீட்டில் ஒரு மாட்டுத் தொழுவம் அமைக்கக்கூடிய வசதி இல்லை. மாசா மாசம் அரசாங்க சம்பளத்தை மட்டும் எடுத்து ஜீவனோபாயத்தை நகர்த்திச் செல்வதே மந்திர ஜாலவித்தை போலிருக்கையில் ஒரு மாடு வாங்குமளவிற்குச் சளையாகக் கையிற் பணமேது?

மாடு இன்னொரு முறை குரல் கொடுத்து அவரது கவனத்தைத் தன் பக்கம் ஈர்த்தது.

காலித்திடம் முற்பணமாக ஐநூறு ரூபாயை எடுத்துக் கொடுத்தார் அஸீஸ் டொக்டர். அடுத்தநாள் மிகுதிப் பணத்தைத் தந்துவிட்டு மாட்டை எடுத்துக் கொள்வதாகக் கூறினார்.

மோட்டார் சைக்கிளை உதைத்து வீடு நோக்கிப் போகும்போதே தலையிடிப் பிரச்சினைகளுக்கு ஓர் தீர்மானத்தை எடுத்தார். மோட்டார் சைக்கிளின் வேகத்தை விடவும் மிக வேகமாக வேலை செய்த அவரது மனசு அந்த முடிவை எடுத்தது. மனைவியின் நகையை ஈடுவைத்து மாட்டுக்குரிய பணத்தைக் கொடுக்கலாம். மாட்டை எலுவன்குளம் பியதாசவிடம் கொடுத்து விடலாம்.

பியதாச இரண்டு ஏக்கர் குடியேற்றத்திட்டத்தின் கீழ் களத்துறைப் பக்கமிருந்து வந்து குடியேறியவன். கூலி வேலைகளுக்குப் போய் வருபவன். அப்படிப் பல தோட்டங்களில் வேலை செய்த வகையில் அஸீஸ் டொக்டருடன் நீண்ட நாள் பழக்கமுடையவன். ஐந்து பிள்ளைகள். பிள்ளைகளுக்கு அன்றாடம் சாப்பாடு குடுப்பதற்கே கஷ்டமாயிருப்பதாக அடிக்கடி கவலையுடன் கூறுவான். மாட்டை அவனிடம் கொடுத்து விடலாம். அவனுக்கும் உதவி செய்தாயிருக்கும். வாப்பா முன்னர் செய்வது போல ஒரு கன்றுக்குட்டி மாட்டை வளர்ப்பவனுக்கு. அடுத்த ஈற்று எனக்கு. அதற்குள் ஒரு சிறிய இடத்தை வாங்கி மாட்டுத் தொழுவமும் போட்டு விடலாம். இப்படியொரு தீர்மானமெடுத்ததும் அஸீஸ் டொக்டரின் மனசு குதூகலித்தது. மோட்டார் சைக்கிளை இன்னும் வேகமாக ஓடவேண்டும் போலிருந்தது.

“பியதாச.... இந்தா பாருங்க... இதோட உங்கட கஷ்டமெல்லாம் போயிட்டது என்று நினைச்சுக் கொள்ளுங்க... உங்களுக்குப் பின்னால் இப்ப ஒரு சக்தி வந்திருக்கு என்று நினைச்சுக் கொள்ளுங்க... அதுதான் இந்த மாடு... இது மாடு இல்ல. ஒரு தொழிற்சாலை. சரியாகப் பராமரிச்சா நாளொன்றுக்கு பதினைஞ்சு லீட்டர் பால் தரும். வருஷத்துக்கு ஒரு குட்டி ஈணும். ஒருமுறை ஈன்ற கன்றுகுட்டி எனக்கு. மற்றது உங்களுக்கு...”

பியதாச பௌத்த முறைப்படி தலை குனிந்து அஸீஸ் டொக்டருக்கு வணக்கம் தெரிவித்தான். “நீங்க எங்கட தெவியோ” எனக் கூறினான்.

“பியதாச... நீங்க பிறதேசத்தில் இருந்து இங்க வந்திருக்கிறீங்க... எங்கட இடத்துக்கு வந்து எந்த

மக்களும் கஷ்டப்படக் கூடாது. அதுதான் என்ட விருப்பம்.” பியதாசவிடம் மாட்டைக் கையளித்தபோது கூறிய விடயத்தை அஸ்ஸீஸ் டொக்டர் இப்போது நினைத்துப் பார்த்தார்.

அஸ்ஸீஸ் டொக்டர் இப்போதும் அதே இடத்திற்குள்ளே நின்றார். ஏழுமூன்று வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. மாடு ஆறு கன்றுகள் வரை ஈன்று கொடுத்திருக்கிறது. இப்போது ஏழாவது கன்று ஒரு மாதக் குட்டியாக நிற்கிறது. பியதாசவின் குடும்பம் தலைநிமிர்ந்துவிட்டது. இன்னும் இரண்டு ஏக்கர் காணி வேண்டி தன் நிலத்தோடு சேர்த்திருக்கிறான் பியதாச. மூத்த மகள் மணமுடித்துப் போய் விட்டாள். மகன் வேலை செய்கிறான். ஆனால் அவர் களுடைய நிலையை உயர்த்திய மாடு இப்போது சோபை இழந்து நிற்கிறது. விலா எலும்புகள் துருத்திக் கொண்டு தெரிகின்றன. வயிறு ஒடுங்கிக் குழி விழுந்திருக்கிறது. பால் கொடுத்த முலைக் காம்புகள் சும்பிப் போயிருக்கின்றன. கன்றுக்குட்டி முட்டி முட்டிச் சும்பிப் பார்த்துவிட்டு ஏமாற்றத்துடன் விலகிப் போகிறது. உரிய கவனிப்பு எடுத்தால் மாடு நிச்சயம் தேறிவிடும். காணி முழுதும் நடந்து திரிந்து மேய்ந்த மாடு இப்போது கட்டில் போடப்பட்டிருக்கிறது. பியதாசவிடம் அஸ்ஸீஸ் டொக்டர் பலமுறை முறையிட்டு விட்டார். அவனுக்கு ஏதும் காதில் ஏறுவதாயில்லை. மாட்டை மேய்ச்சலுக்கு விட்டால் பயிர் பச்சைகளைத் தின்று தீர்க்கிறது என்கிறான். வேறு தோட்டங்களிலாவது கொண்டுபோய் மேய்ச்சலுக்கு விட்டுக் கொண்டு வரலாமே என்று சொன்னால், ‘அதற்கெல்லாம் யாருக்கு நேரமிருக்கு?’ என்று எதிர்க்கேள்வி கேட்கிறான். இப்போதெல்லாம் அஸ்ஸீஸ் டொக்டர் வரும்போதெல்லாம் அவன் வீட்டை விட்டு மறைந்து போய்விடுகிறான்.

முறைப்படி பார்த்தால் இதுவரை மூன்று கன்றுக் குட்டிகளாவது அஸ்ஸீஸ் டொக்டருக்குக் கிடைத்திருக்க வேண்டும். எழுதப்படாத ஒப்பந்தம். பியதாசவுக்கு அதை மதித்து நடக்கும் நேர்மை இல்லாமற் போய்விட்டது.

மாடு வரும். கன்றுக்குட்டி வரும் என்ற கனவுக ளோடு அஸ்ஸீஸ் டொக்டர் கரத்தீவில் சுமாரான விலைக்கு வந்த நாலு ஏக்கர் கஜு தோட்டத்தையும் இக்கால கட்டத்தில் வாங்கியிருந்தார். அங்கு மாட்டுத்தொழு வத்தையும் அமைத்திருந்தார். கன்றுக்குட்டியை தாயுடன் வளரவிட்டு உரிய காலம் வந்ததும் அதைக் கொண்டு போகும் நம்பிக்கையில் ஒவ்வொரு முறையும் வந்தால், பியதாச அவற்றை விற்று விட்டிருப்பான். ‘கன்றுக்குட்டி காணாமற் போய்விட்டது, பாம்பு கடித்துச் செத்து விட்டது’ என ஒவ்வொரு முறையும் ஏதாவது

பொய்க் காரணங்களைக் கூறுவான். அஸ்ஸீஸ் டொக்டர் எதுவும் பேசமாட்டார். ‘கஷ்டப்பட்டவன்... எப்படியாவது நல்லாயிருக்கட்டும்’ என எண்ணிக்கொள்வார். இந்த ஏழாவது குட்டியாவது தனக்குக் கிடைக்குமோ என்னவோ?

கன்றுக்குட்டியுடன் விளையாடிக்கொண்டு நிற்கும் அஸ்ஸீஸ் டொக்டருக்கு அண்மையாக பியதாசவின் மனைவி வந்தாள்.

“மஹத்தயா...” அவள் அவருக்கு ஏதோ கூற விரும்புவது தெரிந்தது.

“பியதாச செய்யிற வேலையள் சரியில்ல... உங்கள் நல்லா ஏமாத்தியிட்டான். எங்களுக்கெல்லாம் சரி கவல. இப்ப இந்த மாட்டையும் விக்கப் போறான்... அவன் கசிப்பு குடிக்கிற ஆள்... சொல்லுறது கேட்க மாட்டான்... மஹத்தயா... இந்த பசுமாட்டை கொண்டு போங்க... எங்கட மனச ஆறுதலுக்காக கொண்டு போங்க...”

அஸ்ஸீஸ் டொக்டருக்கும் அது சரியாகவே பட்டது. இப்படியே விட்டால் அவன் மாட்டைத் தொலைத்தே விடுவான். அவர்களது குடும்பத்துக்கு ஆதாரமாக இருந்த மாட்டைக் கொண்டு போகவும் சங்கட மாயிருந்தது. ஆயிரம் ரூபாயை எடுத்து பியதாசவின் மனைவியிடம் கொடுத்தார்.

“நானைக்கு வந்து மாட்டைக் கொண்டு போறன்...”

அஸ்ஸீஸ் டொக்டர் நேராக தனது கஜு தோட்டத் துக்குச் சென்றார். தோட்டத்திற் பணிபுரியும் ராஜாவிடம் விபரத்தைக் கூறினார். “நானைக்கு மாடு வரப்போ கிறது... நல்ல அழகான கன்றுக்குட்டி. புல்லு வெட்டிப் போடவேண்டும். தவிடு, பிண்ணாக்கு, தண்ணீர் வைப்பதற்கெல்லாம் பாத்திரங்கள் தேவை. எல்லா வற்றையும் ஒழுங்கு செய்யுங்கள். அப்படிச் செய்யுங்கள்... இப்படிச் செய்யுங்கள்” என அஸ்ஸீஸ் டொக்டர் மகிழ்ச்சி பிடிபடாமல் நின்றார்.

அடுத்தநாள் ராஜாவையும் அழைத்துக்கொண்டு கைக்கயிறையும் எடுத்துக்கொண்டு ஒரு லாண்ட் மாஸ்டர் வாகனத்தையும் ஒழுங்கு செய்துகொண்டு பியதாச வீட்டுக்குப் போனார். மாடு எலும்பும் தோலுமாக நிற்கிறது. இவ்வளவு தூரம் நடத்திக்கொண்டு வர முடியாது.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

போனால்... அங்கு பியதாசவும் இல்லை. மாடும் இல்லை.

“மஹத்தயா...” சொல்ல வந்த விஷயத்தை மெல்லவும் முடியாமல் தயக்கத்துடன் நின்றாள் பியதாசவின் மனைவி.

“பியதாச... இரவு சண்டை போட்டான். இன்றைக்கு யாரையோ கூட்டிவந்து மாட்டை விற்றுப்போட்டான்.” அஸீஸ் டொக்டருக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியில் ஒருமுறை மூச்சு அடைத்தது.

கன்றுக்குட்டி ‘அம்மா... அம்மா...’ எனக் கத்திக் கொண்டு நின்றது. அஸீஸ் டொக்டர் அதைக் கையைக் காட்டிக் கேட்டார்,

“பாவம்... இது?... தனிய நிக்கிதே?”

“இறைச்சிக்கு மாட்டை வேண்டியவனுக்கு குட்டி எதுக்கு? வேணாமென்று போயிட்டான்.” பியதாசவின் மனைவி சற்று சீற்றத்துடன் தான் கூறினாள். அந்தக் கோபம் யார் மேலென்று புரியவில்லை. அஸீஸ் டொக்டர் உறைந்து போனார்.

ராஜாவைப் பார்த்துக் கூறினார்;

“இதைத் தூக்கிக்கொண்டு வா!”

கன்றுக்குட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள். அதைத் தோட்டத்தில் விட்டபிறகும் ‘அம்மா... அம்மா...’ எனக் கத்திக்கொண்டே நின்றது. பால்மா எடுத்துவந்து கரைத்து போத்தலில் விட்டு கன்றுக்கு பாலூட்டும் பக்குவத்தையெல்லாம் ராஜாவிடம் விளக்கிக் கூறினார்.

ஐந்தாறு நாட்களாக அஸீஸ் டொக்டர் அலையாத அலைச்சல் இல்லை. வேலை நேரம் போக மிகுதி நேர மெல்லாம் தனக்குத் தெரிந்த, அறிந்த இடங்களெல்லாம் சென்று விசாரித்தார். பியதாச யாருக்கு மாட்டை விற்றிருப்பான் என்று பார்த்தார். பியதாசவைத் தேடிப் போனால் அவன் தலைமறைவாகியிருந்தான். இடையிடையே தோட்டப் பக்கம் போனால் கன்றுக்குட்டி ‘அம்மா... அம்மா...’ எனக் கதறிக்கொண்டே நின்றது.

வேலைக்கும் லீவு போட்டுவிட்டு அலைந்து திரிந்தார். அறிந்த தெரிந்த இடங்களிலெல்லாம் சென்று விசாரணை செய்தார். அதை இப்போது வெட்டி அதன் கதையை முடித்திருப்பார்களோ என நெஞ்சு துடிதுடித்தது. இரவு படுத்தால் கனவுகள் வந்தன. மாட்டின் வெட்டப்பட்ட தலை கோரமாகக் கனவில்

தெரிந்தது. திடுக்குற்று எழுந்து நித்திரையின்றி குழம்பித் தவித்தார்.

ஓர் ஏழெட்டு நாட்கள் கடந்திருக்கும். கரத்தீவுப் பக்கம் வேறு அலுவலகாப் போய்விட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். அவர் களைத்துப் போயிருந்தார். பொழுதுபட்டுக் கொண்டிருந்தமையால் தனது தோட்டத்துக்கும் போக நேரமில்லாதிருந்தது. வீட்டில் வேறு அலுவல் காத்திருந்தது. மோட்டார் சைக்கிளில் ஓடியபடியே தோட்டப்பக்கம் நோட்டம் விட்டவாறு சென்றார்.

சில மாடுகள் அங்கு மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. ஊர் மாடுகள் மேய்ச்சலுக்கு வருவது வழக்கம். அப்போது அந்த அழைப்புக் குரல் கேட்டது. சைக்கிளை நிறுத்தி உற்றுப் பார்த்தார். தலையை நிமிர்த்தி ரோட்டுப் பக்கம் அவரையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றது, அது,

மாடு மீண்டும் கத்தியது.

சைக்கிளைத் திருப்பிக்கொண்டு தோட்டத்துக்குள் ஓடினார். அதுதான். அதே மாடுதான். கன்றுக்குட்டியை சேர்த்துக்கொண்டு நின்றது. அஸீஸ் டொக்டர் கிட்டச் சென்றதும் மாடு உணர்ச்சிவசப்பட்டு மூச்சை அடக்கி அடக்கிக் கத்தியது.

தோட்டப் பணியாளர் ராஜா வந்தான். அவனிடம் அஸீஸ் டொக்டர் கேட்டார்;

“என்ன இது? எப்படி வந்தது?”

“தெரியாது தொரை.... கன்றுக்குட்டியும் ஓயாமல் கத்திக்கொண்டே நிண்டுது. இருந்தாப் போலப் பார்த்தால் ஊரைப் பிரட்டிய மாதிரி கத்திக்கொண்டு இந்த மாடு ஓடி வருது... அது வந்த வீச்சைப் பார்த்தால் ஒரு சிங்கம் போல இருந்தது...”

அஸீஸ் டொக்டருக்கு கண்கள் பனித்தன. “ராஜா... அது வரவேண்டிய இடத்துக்குத்தான் வந்திருக்கு... மாட்டைத் தேடி நாளைக்கோ... மறுதினமோ... அடுத்த கிழமையோ ஆராவது வருவாங்க... குடுக்க வேணாம். மாட்டுக்குரிய விலையைக் குடுத்துவிடலாம். யார் வந்தாலும் என்னைக் கூப்பிடு!”

மாட்டைத் தேடி வருபவர்கள் அதற்கு பதினைந்தே இருபதோ விலை கூறலாம். அதை எப்படியாவது தேடியாக வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் மோட்டார் சைக்கிளைப் பார்த்தார் அஸீஸ் டொக்டர். ○

42

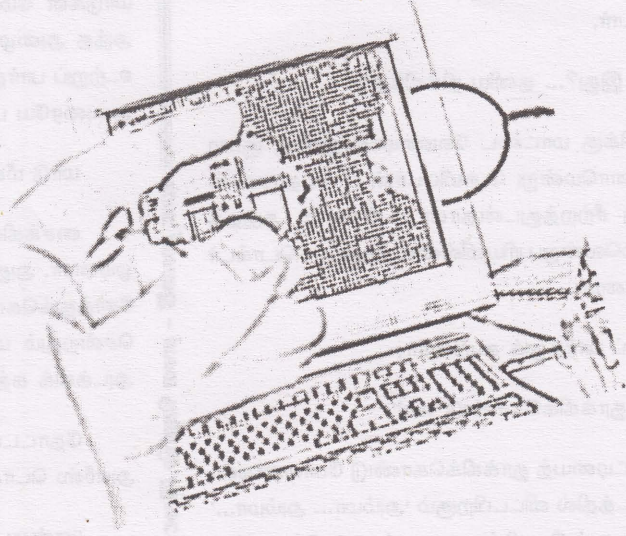
சிறப்பு
பகுதி

சிறப்புப் பகுதி

தமிழ்

கணினி

இணையம்

“சிறுகதைகள், நாவல்கள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், பாடல்கள் இப்படியாக இணையத்தளங்களில் தமிழ்ப் பரிணமிப்பது புது மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.”

-இந்திய ஜனாதிபதி அப்துல் கலாம் அவர்கள்-

கோவையில் காலச்சுவடு அறக்கட்டளை,
பூநீ கிருஷ்ணாஸ் ஸ்வீட்ச் இணைந்து நடாத்திய
உலகத் தமிழ் இலக்கியக் கருத்தரங்கு தொடக்கவுரையில்...

-தினக்குரல்.21.12.2006-

தொகுப்பு : மேமன்கவி

கணினிக்கு ஆங்கிலம் தெரியவே தெரியாது! (தமிழ்க் கணினி கற்றுக்கொண்ட கதை)

— மதுரையா —

(குறிப்பு : கட்டுரையின் விளக்கமும் எளிமையும் கருதி தொழில்நுட்ப விடயங்கள் மிகவும் எளிமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எளிமையாக்கம் துல்லியத்தையும் மிகச் சரியான விளக்கங்களையும் தரத் தவறக் கூடும்.)

கணினிக்கு ஆங்கிலம் தெரியாதா?

கணினி என்றாலே ஆங்கிலம்தானே?

கணினி என்பது ஒரு கருவி. பருப்பொருட்களால் ஆக்கப்பட்ட ஓர் இயந்திரம். அதற்கு ஆங்கிலம் மட்டுமல்ல எந்த மொழியுமே தெரியாது! புரியாது! அதற்குத் தெரிந்ததெல்லாம் மின் சமிக்கைகள் மாத்திரமே. அதாவது மின்சாரம் இருக்கா இல்லையா என்ற தகவல்.

மின்சார ஏற்ற இறக்கங்களுக்கான கட்டளைகள் மூலமே நாம் கணினியை அடிப்படையில் இயக்குகிறோம். மின் துடிப்பொன்று வந்தால் அதை ஒன்று என்று புரிந்துகொள்ளும். வராவிட்டால் அதை சைபர் என்று புரிந்துகொள்ளும். கணினியின் மொழி இந்த ஒன்றுக்களாலும், சைபர்களாலேயுமே ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'பரசிவவள்ளம்' போல கணினியின் பார்வையில் இந்த உலகம் ஒன்றுக்களாகவும் சைபர்களாகவுமே காட்சியளிக்கும்.

ஆதிகாலத்தில் கணினியில் முதன்முதலாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட மொழி ஆங்கிலம். அவ்வளவுதான். அப்படிப் பயன்படுத்துவதற்கு தேவைப்பட்ட மூலதன வளமும், மற்றவைச் சுரண்டிப் பெருக்கிய தொழிநுட்ப வளமும் ஆங்கிலம் பேசுவோரிடமே அப்போது இருந்தது.

பின்னர் படிப்படியாக மூலதன வளம் பொருந்திய மற்றைய சில மொழிகளும் கணினி மீது தமது அதிகாரத்தைத் தகவமைத்துக் கொண்டன.

இந்த அதிகாரத்துக்கு எதிராக மற்றைய மொழிகளும், மூன்றாமுலக மொழிகளும் கணினியைத் தாமும் பயன்படுத்துவதற்கான போராட்டத்தினை இடையறாது நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கின்றன. இது வெறும் தொழிநுட்பப் போராட்டம் மட்டுமே அல்ல.

சரி, இனி நாம் நடந்துவந்த பாதையைப் புரிந்துகொள்ள முயலலாம்.

கணினியும் எழுத்தும்.

கணினியில் மொழிப் பயன்பாடு என்பது பெரும்பாலும் கணினியில் எழுத்துக்களைத் தோன்றச் செய்வதும், கணினியில் எழுத்துக்களைக் கையாள்வதும் தான். வேறில்லை. எமது மொழி எழுத்துக்களை ஆங்கிலம் போலவே கணினியில் தோன்றச் செய்ய, கையாள முடிந்தால் ஆங்கிலத்துக்குச் சமமாக எமது மொழியும் கணினியை ஆளத் தொடங்கிவிடும். மொழிசார் (Computing) என்பது இந்த மிக எளிய அடிப்படையைத்தான் கொண்டிருக்கிறது.

ஒளிசார் எழுத்துணரி, தமிழை உரத்துப் படித்துக் காட்டும் செயலி, குரல் உணரி என்று அடுத்த பாய்ச்சலுக் காய்த் தயாராக நிற்கும் நாம், இதுவரை கடந்துவந்த பாதை எல்லாம் கணினியில் எழுத்துக்களைத் தோன்றச் செய்ய, கையாள முயன்ற கதையாகவே நகர்ந்திரு கிறது.

ஆரம்பகால கணினிகளைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு சிலருக்குக் கிடைத்திருக்கலாம்.

கருந்திரையில் பச்சை நிற எழுத்துக்கள் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் கணினிகளைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? அந்த கணினிகளில் எழுத்துக்கள் மட்டுமே உண்டு. உருவங்களோ, சொடுக்கல்களோ கிடையாது. விசைப் பலகை மூலம் தட்டெழுதித்தான் எல்லா பணிகளையும் செய்தாக வேண்டும். வெறும் ஒன்றும் சைபரும் மட்டுமே தெரிந்த கணினிக்கு, இவ்வாறு எழுத்துக்களைத் திரையில் காண்பிக்கும் வல்லமை எப்படிக்கிடைத்தது?

இதற்குக் கணினியில் எழுத்தைத் தோன்றச் செய்வதற்கான அடிப்படைத் தொழிநுட்பத்தினை நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

முன்னரே பார்த்தது போல மின்துடிப்பொன்று கிடைத்தால் அது ஒன்று. இல்லாவிட்டால் சைபர். இவ்வாறாக ஒரு கோலத்தில் மின்துடிப்புக்களை செலுத்திக் கணினிக்குக் கட்டளைகளை இட முடியும்.

எடுத்துக்காட்டாக, 10101100 என்றவாறு மின்துடிப்புக்களை அனுப்பினால் கணினித் திரையில் A என்ற எழுத்தைக் காட்டு என்று கணினிக்கு கட்டளை இடமுடியும். இவ்வாறான மின்துடிப்பு கோலங்கள் வாயிலாகவே கணினியில் எழுத்துக்கள் தோன்றச் செய்யப் படுகின்றன. ஒவ்வொரு எழுத்துக்கும், ஒவ்வொரு எண்ணுக்கும் ஒரு மின்துடிப்புக் கோலம்.

ஆளாளுக்கு ஒவ்வொரு கோலத்தை எழுத்துக்கள் தோன்றுவதற்குப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினால், பரவலான கணினிப் பயன்பாடு குழம்பிப்போய்விடுமல்லவா?

இந்தக் குழப்பத்தைத் தீர்க்க வேண்டுமானால், உலகளாவிய ரீதியில் ஒரு குறித்த கோலத்துக்கு ஒரு குறித்த எழுத்து என்ற நியமம் உருவாக்கப்பட வேண்டும். எல்லோரும் அந்த நியமத்தை கட்டாயமாக பின்பற்ற வேண்டும். அப்போதுதான் எல்லாக் கணினிகளும் இத்தகு எண்களையும், எழுத்துக்களையும் எந்தக் குழப்பமுமில்லாமல் ஒரே மாதிரியாகப் பயன்படுத்த முடியும்.

இந்தத் தேவையினடிப்படையில் உருவான நியமம் தான் ASCII எனப்படும் நியமம்.

இந்த ASCII நியமத்தின் அடிப்படையில் ஏழு பிட்டுக்களால் அமைந்த கோலம் ஒன்று, ஓர் எழுத்தைக் குறிக்கும்.

பிட்டு என்றால் ஒரு துடிப்பு. அதாவது ஒன்று அல்லது சைபர்.

ASCII நியமப்படியான எழுத்துக்களை வகைகுறிக்கும் அட்டவணை இதோ.

Binary	Glyph	Binary	Glyph	Binary	Glyph
0010 0000	0	0100 0000	P	0110 0000	p
0010 0001	1	0100 0001	A	0110 0001	a
0010 0010	2	0100 0010	B	0110 0010	b
0010 0011	3	0100 0011	C	0110 0011	c
0010 0100	4	0100 0100	D	0110 0100	d
0010 0101	5	0100 0101	E	0110 0101	e
0010 0110	6	0100 0110	F	0110 0110	f
0010 0111	7	0100 0111	G	0110 0111	g
0010 1000	8	0100 1000	H	0110 1000	h
0010 1001	9	0100 1001	I	0110 1001	i
0010 1010	0	0100 1010	J	0110 1010	j
0010 1011	1	0100 1011	K	0110 1011	k
0010 1100	2	0100 1100	L	0110 1100	l
0010 1101	3	0100 1101	M	0110 1101	m
0010 1110	4	0100 1110	N	0110 1110	n
0010 1111	5	0100 1111	O	0110 1111	o
0011 0000	6	0101 0000	P	0111 0000	p
0011 0001	7	0101 0001	Q	0111 0001	q
0011 0010	8	0101 0010	R	0111 0010	r
0011 0011	9	0101 0011	S	0111 0011	s
0011 0100	0	0101 0100	T	0111 0100	t
0011 0101	1	0101 0101	U	0111 0101	u
0011 0110	2	0101 0110	V	0111 0110	v
0011 0111	3	0101 0111	W	0111 0111	w
0011 1000	4	0101 1000	X	0111 1000	x
0011 1001	5	0101 1001	Y	0111 1001	y
0011 1010	6	0101 1010	Z	0111 1010	z
0011 1011	7	0101 1011	[0111 1011]
0011 1100	8	0101 1100	1	0111 1100	!
0011 1101	9	0101 1101	2	0111 1101	@
0011 1110	0	0101 1110	3	0111 1110	#
0011 1111	1	0101 1111	4	0111 1111	\$

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

சரி, இப்போ ஒரு சின்னக் கணக்கு கேட்கிறேன். இப்படி ஏழு பிட்டுக்கள் அமைந்த கோலங்கள் எத்தனை உருவாக்க முடியும்?

1, 0 என்ற இரண்டடிமான எண்களால் இக் கோலங்கள் ஆக்கப்பட்டிருப்பதால் இரண்டின் ஏழாமடுக்கு மொத்தம் 128 கோலங்களை உருவாக்க முடியும். ஆக, மொத்தம் 125 எழுத்து வடிவங்களைக் கணினியில் தோன்றச் செய்ய முடியும்.

தரப்பட்ட அட்டவணையைப் பார்த்தீர்கள் என்றால் புரியும். இந்த எண்ணிக்கையின் முதல் 128 இடங்களும் எண்களுக்கும், ஆங்கில பெரிய, சின்ன எழுத்துக் களுக்குமே போதுமானதாக இருக்கிறது.

போச்சு இருந்த 128 இடங்களுமே தீர்ந்து போச்சு.

இதில் மேற்கின் மற்ற மொழிகளைப் பயன்படுத்த வே வாய்ப்பில்லை. தமிழை எங்கே பயன்படுத்துவது?

இதுதான் எமக்கு நிகழ்ந்த முதல் அநியாயம்!

இதனால்தான் நாம் வேறு வழியின்றி ஆங்கிலத் தையே கணினியில் பயன்படுத்த ஆரம்பித்தோம். தமிழை ஆங்கில வரிவடிவங்களைப் பயன்படுத்தி ivvaaRu எழுதத் தொடங்கினோம்.

ஆஹா! தமிழ் தெரியுதே!

தேவைகளின் அலையடிப்பில் தடைச்சுவர்கள் நிலைப்பதில்லை.

கணினிப் பயன்பாடு அதிகரித்துப் படங்கள், வரைபுகளுடன் கூடிய கணினி இடைமுகப்புகள் (interface) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, அச்சுக்கு, வலைத்தள வடிவமைப்புக்கு எல்லாம் கணினி பயன்படத் தொடங்கிய காலத்தில் கணினி மூலம் தமிழை அச்சிட வேண்டிய, கணினியில் தமிழைக் காண்பிக்க வேண்டிய தேவை பேரலையாய் எழுந்து தடைச்சுவர்களை மோதிற்று.

எம்மவர்கள் ஆழ யோசித்தார்கள். முன் சொன்ன பிட்டுக் கோலத்தைக் கண்டவுடன் கணினித் திரையில் எழுத்தைத் தோன்றச் செய்கிறது. அதாவது, 'எழுத்துரு' ஒன்றினைக் காண்பிக்கிறது. எழுத்துரு என்பது வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு படம். அவ்வளவுதான். A இற்கான மின்துடிப்புக்கள் கிடைத்தவுடன் A என்ற எழுத்து வரையப்பட்ட படத்தினைக் கணினி திரையில் காண்பிக்கிறது. 'எழுத்துரு' (font) இனை மாற்றும் போது அதே A என்ற எழுத்துச் சரிவாக, எழிலாக, நெளிவாக காண்பிக்கக்கூடிய வாய்ப்பினைப் பெறுகிறது.

ASCII நியமப்படி குறித்த கோலத்துக்குக் குறித்த எழுத்தைத்தான் காண்பிக்க வேண்டும். ஆனால் அந்த எழுத்தை 'எழுத்துருவை' (font) பயன்படுத்தி வெவ்வேறு வடிவங்களில் காண்பிக்க முடியும்.

இந்த வாய்ப்பைத் தமிழர்களும் மற்ற மொழிக்காரர்களும் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

ஆங்கில எழுத்துரு ஒன்றினை எடுத்து அதிலுள்ள ஆங்கில எழுத்துக்களை அழித்துவிட்டு (எழுத்துரு என்பது ஒரு மென்பொருள் (software) அதைக் கையாளலாம். எச்சில் போட்டு அழிக்க முடியாது. கணினி முறைகளுடாகத்தான் செய்ய வேண்டும்.) பதிலாக தமிழ் எழுத்துக்களை வரைந்து வைத்துக் கொண்டார்கள். 2 இனை அழித்துவிட்டு அங்கே 'ய' இனைப் போட்டுக் கொண்டார்கள்.

இவ்வாறாக மாற்றியமைக்கப்பட்ட எழுத்துரு வினைப் பயன்படுத்துமாறு கணினியையோ அல்லது குறித்த மென்பொருளையோ அமைத்து வைத்துக் கொண்டு (சிம்பிளா தமிழ்மு சொன்னா, font இனை change பண்ணிவிட்டு) விசைப் பலகையில் 2 ஐ அழுத்தினால், என்ன அதிசயம்! திரையில் தமிழ் 'ய' தெரிகிறது!

தமிழ் ASCII எழுத்துருக்கள்.

இவ்வாறாக தமிழைக் குறுக்கு வழிமுறைகள் மூலம் கணினியில் தெரிய வைக்கின்ற எழுத்துருக்களை ஈழுத்தமிழர் ஒருவர்தான் முதன்முதலில் உருவாக்கினார் என்று கருதப்படுகிறது.

எழுத்துருவைப் பயன்படுத்தித் தமிழைக் கணினிப் பொறி மூலம் அச்சிட முடிந்தது. தமிழ் ஆவணங்களைத் தயாரிக்க முடிந்தது. தமிழ் வலைப்பக்கங்களை வடிவமைக்க முடிந்தது. எழுத்துருக்களின் அவசியத்தை கருத்திற் கொண்டு வர்த்தக ரீதியாகவும், இலவசமாகவும் பலரும் எழுத்துருக்கள் தயாரிக்க ஆரம்பித்தனர். பாமினி, கீரவாணி, ரவி, tam போன்ற பல எழுத்துருக்கள் அக்காலத்தில் உருவானவைதான். இன்றும் தமிழர் இவ்வாறான எழுத்துருக்களைப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். அழகழகாய் விதம் விதமாய் ஆயிரக்கணக்கான எழுத்துருக்கள் இன்று கிடைப்பிலிருக்கின்றன.

இந்த எழுத்துருக்கள் யாவும் ஏற்கனவே ஆங்கிலத்திற்கென்று உருவான ASCII குறிமுறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஆங்கில எழுத்துக்களை அழித்து மாற்றுவது போன்ற குறுக்குவழி ஒன்றின் மூலம் தமிழை தெரியவைப்பனவாகையால் இவை யாவும் ASCII எழுத்துருக்கள் என்றே அழைக்கப்பட்டன.

இந்த எழுத்துரு தோன்றிய காலத்தில் வலைப்பக்கம் வைத்திருந்த எழில் நிலா மகேசன் அவர்கள் இந்தக் காலகட்டத்தைத் தான் வார்த்தைகளால் இவ்வாறு கூறுகிறார்;

"அப்போது பாவனையில் இருந்த 'ரசிகப்பிரியா' (இது பாமினி ரகத்தைச் சேர்ந்தது.) என்னும் எழுத்துரு வினை ஒரு குறுந்தட்டில் போட்டு விற்றார்கள். கனடிய டொலர் 25.00க்கு வாங்கி எனது முதற் கணினியான விண்டோஸ் 3.1ல் ஏற்றினேன்.

பின்னர் கட்டுரைகள், கதைகள் போன்றவற்றின் தலைப்புக்களை அழகுபடுத்துவதற்காக சரஸ்வதி, சிந்து பைரவி என்னும் எழுத்துருக்களை ஒவ்வொன்றும் 25 டொலர் கொடுத்து வாங்கினேன். காரணம் கணினியில் தமிழைக் காணும்போது ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி.

(குறிப்பு : இந்த எழுத்துருக்கள் எல்லாம் பாமினி வகையைச் சேர்ந்தனவே. இந்த எழுத்துருக்களை Ethno Multimedia என்னும் தமிழ்க் கனடிய நிறுவனம் தயாரித்து விற்பனை செய்து வந்தது.)

1996இல் என்று நினைக்கின்றேன். தமிழில் வலைப்பக்கம் உருவாக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் மேற்கொள்ளவே அச்சேற்றுதலுக்குரிய எழுத்துருவாகக் காணப்பட்ட 'யூபாளம்' எனும் எழுத்துருவை விலை கொடுத்து வாங்கினேன்.

(குறிப்பு : விலை கொடுத்து வாங்கினேன் என்று குறிப்பிடுவதன் காரணம், இப்போது இந்த எழுத்துருக்களும் இன்னும் நூற்றுக்கணக்கான எழுத்துருக்களும் இணையத்தில் இலவசமாகப் பெறக்கூடியதாக இருக்கின்றன.)

நான் தட்டிவகு சரியான தட்டி.

இப்போது ஒரு புதிய பிரச்சினை உருவாகியது.

விசைப் பலகைகள் ஆங்கிலத்தில்தான் இருக்கும். அநேகமாக மிகவும் பிரபலமாகிவிட்ட qwerty வகை ஆங்கில விசைப் பலகைதான் எல்லாரிடமும் இருக்கும். ஆங்கில விசைப் பலகையில் a தட்டினால் திரையில் a தான் தோன்றும். Z தட்டினால் திரையிலும் Z தான் தோன்றும்.

எந்தெந்த விசையை அழுத்தினால் எந்தத் தமிழ் எழுத்து வரும் என்பதை எப்படித் தெரிந்துகொள்வது?

எழுத்துரு தயாரிக்கும் ஒருவர் ஆங்கில a இருந்த இடத்தில் 'ய'வை வைத்து எழுத்துத் தயாரிப்பார். இன்னொருவர் a இருக்கும் இடத்தில் 'அ' இருந்தால்தான் தட்ட வசதியாய் இருக்கும் என்று நினைத்து அப்படி வைத்து விடுவார். சாதாரண பயனரின் பாடுதான் திண்டாட்டமாகிவிடும்.

ஓர் எழுத்துருவை மாறினால் ஒரு விதமாகத் தட்டெழுத வேண்டும். இன்னொரு எழுத்துருவுக்கு வேறு விதமாக தட்டெழுத வேண்டும். நான் எனக்குப் பிடித்த எழுத்துரு ஒன்றைப் பயன்படுத்திக் கட்டுரை தட்டெழுதி ஜீவாவுக்கு அனுப்பினால் அதிலுள்ள எழுத்து, இலக்கணப் பிழைகளைத் திருத்தி சஞ்சிகையில் போடுவதற்கு அவரால் முடியாமல் போய்விடும். அவர் பழகி வைத்திருக்கும் எழுத்துரு வேறாக இருக்கும்.

இந்தப் பிரச்சினை தமிழ் கணிமை வரலாற்றில் பாரிய பின்னடைவொன்றினை ஏற்படுத்தியது. இன்றும் இதன் தாக்கம் தொடர்கிறது.

நூற்றுக்கணக்கான விசைப் பலகை வடிவங்களைத் தமிழர்கள் உலகெங்கும் பயன்படுத்தி வரு

கின்றனர். ஆளாளுக்குப் பல நூற்றுக்கணக்கான எழுத்துருக்களையும் உருவாக்கி வருகின்றனர்.

பலபேர் பொழுது போகாவிட்டால் புதிய விசைப் பலகை தளக்கோலம் ஒன்றையும் அதற்கான எழுத்துருக்களையும் உருவாக்கத் தொடங்கி விடுகின்றனர்.

பழைய தட்டச்சுப்பொறி, புதிய தட்டச்சுப்பொறி, யாழ்ப்பாணம், ரங்கநாதன், சிறீலிபி என்று இந்த விசைப் பலகை தளக்கோலங்களினதும் அதற்கான எழுத்துருக்களினதும் பட்டியல் நீண்டு கொண்டே போகிறது.

இதனை ஒரு நியமத்துக்குள் கொண்டுவரப் பல்வேறு முயற்சிகள் காலத்துக்குக் காலம் எடுக்கப்பட்டு வந்த போதும் எல்லாம் தோல்வியைத்தான் தழுவிக்கொண்டன.

இன்னும் கொஞ்சம் கத்திரைகள்.

ஆங்கிலம் மட்டுமே கணினியில் பயன்படுத்தத்தக்கதாக இருக்கும் போக்கினை ஆங்கிலம் பேசுபவர்களுக்குச் சமமான மூலதனச் செழுமை கொண்ட மற்ற மொழிக்காரர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்களா? மொழிப் பற்றினை அதிகமாகக் கொண்ட பிரான்சியர், ஜெர்மானியர் ஏற்றுக்கொள்வார்களா?

அவர்களுக்கும் தம் மொழியைக் கணினியில் பார்க்க விரும்பிய இன்னும் சிலருக்கும் ASCII இன் ஏழு பிட்டு கோலம் திருப்தியாய் இல்லை. அவர்களுக்கு 'இடம்' தேவைப்பட்டது.

இந்த இடத்தில் உங்களுக்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். பிட்டுக்கள்தான் இருக்கே, அதை வஞ்சகமில்லாமல் அதிகமாகப் போட்டுக்கொண்டால் அதிக இடம் கிடைக்கும்தானே? ஏன் ஏழு பிட்டு என்று கஞ்சத்தனம் பண்ண வேண்டும்?

அக்கால கணினிகளின் செயலாக்கிகளின் திறனும் நினைவகத்தின் அளவும் மிகவும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. ஏழு பிட்டுக்களே அவற்றின் இயலுமைக்கு சவால் விடும் அளவுதான்.

காலமாற்றத்தோடு கணினியின் நினைவகம், செயலாக்கிகள் போன்றன வளர்ச்சியடைந்தன. மேலும் திறன் பெற்றன. இந்த மாற்றத்தை ஓட்டி ASCII கோலத்தை இன்னொரு பிட்டுக்கு அதிகரிப்பதன் மூலம் 256 இடங்களை ஏற்படுத்தும் முயற்சிகள் ஆரம்பமாகின.

இந்த முயற்சிகளினதும், தேவைகளினதும், சூழ்நிலைகளினதும் விளைவாக ASCII குறிமுறை நீடிக்கப்பட்டு எட்டுப் பிட்டுக்களாக மாற்றப்பட்டது. இந்த மாற்றத்தின் விளைவாக 256 இடங்கள் எழுத்துக்கள்

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

வைப்பதற்கெனக் கிடைத்தன. இந்தப் புதிய நீட்டிக்கப் பட்ட ASCII குறிமுறைக்கு அக்காலத்தில் புகழ் பெற்றிருந்த இயங்கு தளங்களும் மென்பொருட்களும் ஆதரவளித்தன.

இந்த மாற்றமும் இட அதிகரிப்பும் ஐரோப்பிய மொழிகளுக்காகவே ஏற்பட்டது என்பதை கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

தொடர்ந்து இந்த ஐரோப்பிய மொழிக்காரர்கள் புதிதாய் கிடைத்த 128 இடங்களிலும் தமது மொழி எழுத்துக்களைப் போட்டு வைத்துக் கொண்டனர். எமக்கு மறுபடியும் ஆப்பு.

We are தமிழர்.

நீங்கள் யாராவது ASCII வகை தமிழ் எழுத்துக்களை பயன்படுத்துபவராக இருந்தால் உங்களுக்கு இந்த அனுபவம் இருக்கும்.

ஒரு கட்டுரையை முழுமையாக தட்டச்சு செய்கிறீர்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்தக் கட்டுரையில் இடையிடையே ஆங்கிலச் சொற்களும் வந்து போகின்றன. தமிழ் பகுதிகளைத் தமிழ் Font ஒன்றினைப் பயன்படுத்தியும், ஆங்கிலப் பகுதிகளை ஆங்கில Font ஒன்றினைப் பயன்படுத்தியும் எழுதிக் கொள்கிறீர்கள். இந்த ஆவணத்தைச் சேமித்து எடுத்துக் கொண்டு உங்கள் மகளின் அலுவலகக் கணினியில் திறந்து பார்க்க முயல்கிறீர்கள். தொழிநுட்பவியலாளரான உங்கள் மகளுக்கு தமிழ் எழுத்துருக்கள் தேவைப் படவில்லையாகையால் அவரின் கணினியில் அவை இல்லை.

உங்கள் ஆவணத்திற்கு என்ன நிகழும்?

தமிழ் பகுதிகளும், ஆங்கிலப் பகுதிகளுமாக எல்லாம் ஏதோ குப்பையாக ஆங்கில எழுத்துக்கள் தெரியும்.

இது ஏன் நிகழ்கிறது?

ASCII வரை முறைகளின் படி நீங்கள் தட்டெழுதிய ஆவணத்தை கணினி ஆங்கிலமாகத்தான் புரிந்துகொள்கிறது. அதனால்தான் எழுத்துப் பிழை திருத்திக் கூட எல்லா இடங்களிலும் சிவப்பு கோட்டித்து வைக்கிறது. நாங்கள் இடையில் அழித்து மாற்றிய எழுத்துருக்களைக் கொண்டு குறுக்கு வழியால் தமிழை தெரிய வைக்கிறோம். இந்தக் 'குறுக்குவழி' எழுத்துருக்கள் இல்லாத கணினிகளில் ஆவணங்கள் ஆங்கிலமாகவே தெரியும். அதிலுள்ள ஆங்கிலச் சொற்கள் எவை? தமிழ்ச் சொற்கள் எவை? எனக் கணினியால் புரிந்து

கொள்ள முடியாது. பிறகு திரும்ப நீங்கள் எழுத்துருவை எல்லாம் நிறுவி, தமிழ்ப் பகுதிகளைத் தனியாகத் தெரிவு செய்து, ஆங்கிலப் பகுதிகளைத் தனியாகத் தெரிவு செய்து எழுத்துருவை எல்லாம் மாற்றிக் கொண்ட பிற்பாடுதான் கட்டுரை தனது சரியான வடிவத்தைப் பெறும்.

இந்த அனுபவம் உங்களில் பலருக்குக் கட்டாயம் ஏற்பட்டிருக்கும்.

எல்லாவற்றையும் தெரிவு செய்து எழுத்துருவை மாற்றும்போது ஆங்கிலம் மட்டும் மாறாமல் அப்படியே இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்று நீங்கள் எல்லோரும் கட்டாயம் யோசித்திருப்பீர்கள்.

You know, நாங்கள் Tamils எப்பவும் English mix பண்ணாம எந்த Documents ஐயும் எழுத முடியாத வர்களாக வேறு இருக்கிறோம்.

இந்தப் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்க்கலாம் என்று யோசித்ததிலும், மற்ற மொழிக்காரர்களது யோசனைகளை உள்வாங்கிக் கொண்டதிலும் ஒரு புதிய வழி முறை கிடைத்தது.

குறிமுறை

பாமினி போன்ற ASCII எழுத்துருக்களில் ஏன் ஆங்கிலத்தையும், தமிழையும் ஒன்றாக ஆ; பயன்படுத்த முடியாமலிருக்கிறது? ஏன் சொற்பிழை திருத்திக் கோட்டிக்கிறது?

ஏனென்றால் ASCII குறிமுறை ஆங்கிலத்துக் கென உருவாக்கப்பட்டது. அதாவது ஆஸ்கியின் ஒரு குறித்த எழுத்துக்கான கோலம் பெறப்பட்டதும் நியமப் படியான அதற்குரிய ஆங்கில எழுத்தையே கணினி எடுத்துக் கொள்கிறது. நாங்கள் இடையில் பூந்து தமிழ் எழுத்தைப் போட்டதெல்லாம் இந்த நியமக் குறிமுறைக்குத் தெரியாது. நீங்கள் தட்டும் எழுத்தை அது ஆங்கில எழுத்தால் காண்பிக்க மட்டும்தான் கணிப்பொறிக்கு ஆணையிடப்பட்டிருக்கிறது.

அதனால்தான் நீங்கள் எந்த எழுத்துருவைக் கொண்டு ஆங்கில ஆவணங்களைத் தட்டெழுதி வைத்தாலும் எங்கே திறந்த போதும் அது ஆங்கிலமாகவே தெரியும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. அதுதான் குறிமுறை.

இந்த கோலத்துக்கு இந்த எழுத்து எனும் குறிமுறை, இந்த குறிமுறையையே பின்பற்றும்படி கணினிக்கு ஆணை வழங்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் எழுத்தைக் காண்பிக்க குறிமுறையோ தமிழ் எழுத்துக்கான தனியிடமோ உலகளாவிய ரீதியில் அங்கீகரிக்கப் பட்டு நியமப்படுத்தப்படவில்லை.

இருமொழி ஓர் எழுத்துரு.

ஒருமொழி ஈர் எழுத்துரு!

சரி, ஆங்கில எழுத்துக்களைத் தமிழெழுத்துக்களாக காண்பிக்கும் எழுத்துருக்களைப் பயன்படுத்துவதால் தானே ஆங்கிலத்தையும், தமிழையும் ஒரே எழுத்துருக் கொண்டு காண்பிக்க முடியாமலிருக்கிறது?

ஆங்கில எழுத்துக்களை அப்படியே வைத்துக் கொண்டு மற்ற இடங்களிலுள்ள எழுத்துக்களுக்குப் பதிலாகத் தமிழைப் போட்டுவிட்டால்?

ஆம்! இதுவே மிகப் பயன்தரக்கூடிய உத்தியாக மாறிப்போனது.

ஓர் எழுத்துருவில் ஆங்கிலத்தையும், தமிழையும் வைத்திருக்கும்போது இரு மொழிகளையும் ஆவணத்தில் பிரித்துக் காட்ட இருவேறு எழுத்துருக்கள் தேவைப்படாது. ஏதாவது ஒரு மொழியை மட்டும் முன்னுரிமை கொடுத்து வைத்திருக்கும்போதுதான் இரண்டு எழுத்துருக்கள் தேவைப்பட்டு குழப்பங்கள் நேர்கிறது. ஈழத் தமிழர்களுக்கு இந்த அனுபவத்தைச் சொல்லி விளக்கத் தேவையில்லாதது.

இதற்குத்தான் நான் முன்னர் கூறிய நீட்டிக்கப்பட்ட புதிய ASCII குறிமுறை உதவியது.

இந்தப் புதிய ASCII இல் எட்டுப் பிட்டு கோலம் காரணமாக உருவான 256 இடங்கள் இருப்பதால் முதல் 127 ஆங்கில ஒதுக்கீட்டை அப்படியே விட்டுவிட்டு ஏனைய ஐரோப்பிய மொழிகள் குந்திக் கொண்டிருக்கும் இடங்களில் தமிழை வைத்துக் கொண்டால் பிரச்சினை தீர்ந்துவிடுமல்லவா?

இவ்வாறுதான் இருமொழி எழுத்துருக்கள் உருவாயின. அவை ஆங்கிலத்தையும், தமிழையும் ஒருங்கே கொண்டிருந்தன.

இந்தப் புதிய முறையைத் தமிழர் பரவலாகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். இந்த முறையில் ஆவண மொன்றிலுள்ள ஆங்கில எழுத்துக்கள் அப்படியே இருக்கும். எந்த எழுத்துருவை மாற்றினாலும் ஆங்கிலம் ஆங்கிலமாகவே இருக்கும். தமிழ் எழுத்துக்கள்தான் சூழ்நிலைக்கேற்ப ஏதாவது புரியாத ஐரோப்பிய வரியுறுக்களாக காட்சியளிக்கும். தமிழ் இருமொழி எழுத்துருவைப் போட்டுக் கொண்டால் தமிழ் தமிழாகத் தெரியும்.

இந்த உத்தி பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. அவர் தமது விருப்பப்படி இருமொழி எழுத்துருக்களை

உருவாக்கத் தொடங்கினர். மிகுதி 128 இடங்களில் எந்த இடத்தில் எந்தத் தமிழ் எழுத்தைப் போடுவதென்ற ஒரு வரன்முறையே இல்லாமல் தம் விருப்பப்படியெல்லாம் போட்டுப் பலநூறு வகையான எழுத்துருக்களை உருவாக்கத் தொடங்கினர். வணிகப் போட்டி, தன்முனைப்பு எல்லாம் சேர்ந்து தாம் போட்டுக்கொண்ட முறையே சரியென்று வரிந்துகட்டி வாதாடவும் தொடங்கினர்.

ஆனாலும் இருமொழி எழுத்துருக்களின் பரவல் ஏதோ ஒரு வகையில் நிகழ்ந்து போனது.

இதில் அவதானத்திற்குரிய விடயம் என்ன வென்றால் இலங்கைத் தமிழர்கள் இந்த இருமொழி எழுத்துருக்களை உள்வாங்கிக் கொள்வதில் அதிக ஆர்வம் காட்டவில்லை. ஆதிகாலத்துப் பாமினி வகை எழுத்துக்களையே தொடர்ந்து பயன்படுத்தி வந்தனர். வருகின்றனர். இதற்குத் தமிழ் கணிமையில் நிகழும் மாற்றங்களை உடனுக்குடன் அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பற்றவர்களாக அவர்கள் இருந்தமை காரணமாக இருக்கலாம். புலம்பெயர் ஈழத்தமிழர் கூட இருமொழி எழுத்துருக்களை உள்வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. போதுமென்ற மனமாக இருக்கலாம். இன்றும் ஈழத்தமிழரின் வலைத்தளங்கள் மட்டும்தான் ஆங்காங்கே பாமினி வகை ASCII குறிமுறை எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்துகின்றன.

விசைப்பலகை இயக்கங்கள்.

இருமொழி எழுத்துருக்களின் வருகைக்குப் பின்னர் தான் புதிய சவால் ஒன்று எழுந்தது. அந்தச் சவால் ஒரு நன்மையையும் தமிழ் கணினிப் பயனர்களுக்குப் பெற்றுத்தந்தது.

ஆங்கில எழுத்துக்களுக்குப் பதிலாகத் தமிழெழுத்தைப் போட்டு வைத்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் பரவாயில்லை. ஆங்கில எழுத்துக்களை விசைப்பலகையில் தட்டினால் அதற்குரிய தமிழெழுத்துக்கள் திரையில் தோன்றும். எழுத்துருவை மட்டும் மாற்றிக்கொண்டால் போதுமானது.

இருமொழி எழுத்துருவில் ஆங்கிலம் ஆங்கிலமாகவே இருக்கும். ஆங்கில எழுத்துக்களை விசைப்பலகையில் தட்டினால் ஆங்கில எழுத்துக்களே வரும். அப்போ தமிழை எப்படித் தட்டெழுதுவது? தற்போது தமிழ் எழுத்துக்கள் உள்ள 'உயர் ASCII' எழுத்துக்கள் விசைப்பலகையில் இல்லையே?

ஆமாம்! இது ஒரு பிரச்சினைதான். இருமொழி எழுத்துருக்களைப் பயன்படுத்தும்போது நீங்கள் நேரடி

யாக விசைப்பலகையைப் பயன்படுத்தித் தமிழைத் தட்டெழுத முடியாது.

இப்போ தமிழைத் தட்டெழுத ஒரு மென்பொருளின் துணை வேண்டும். அதாவது விசைப்பலகைக்கும், கணினிக்கும் இடையே ஒரு மென்பொருள் உட்கார்ந்திருந்துகொண்டு சில பணிகளைச் செய்தாக வேண்டும். இத்தகைய மென்பொருள் ஒன்றையே 'விசைப்பலகை இயக்கி' என்கிறோம்.

இந்த மென்பொருளை நீங்கள் நிறுவிக்கொண்டால் அது உங்கள் கணினியின் செயற்பட்டையில் (taskbar) வந்து உட்கார்ந்து கொள்ளும். அங்கே எந்த மொழியில் நீங்கள் தட்டெழுதப் போகிறீர்கள் என்பதை தெரிவு செய்யும் வசதி உண்டு. நீங்கள் ஆங்கிலத்தைத் தெரிவு செய்து வைத்துக்கொண்டு தட்டினால் ஆங்கில எழுத்துக்களைக் கணினிக்கு அந்த விசைப்பலகை இயக்கி அனுப்பும். தமிழைத் தெரிவு செய்துகொண்டால், நீங்கள் தட்டும் விசைக்குரிய தமிழ் எழுத்துக்கான உயர் ASCII கோலத்தினை அது கணினிக்கு அனுப்பும். கணினியும் தமிழ் எழுத்தைக் காண்பிக்கும்.

அடிப்படையில் விசைப்பலகை ஒன்றில் நீங்கள் A என்ற எழுத்தைத் தட்டும்போது, விசைப்பலகையானது அந்த எழுத்துக்கான ASCII கோலத்தினைக் கணினிக்கு நேரடியாக அனுப்புகிறது. கணினிக்கு தேவையானதெல்லாம் அந்த ஒன்றும் சைபரும் கோலம் தானே? கணினியும் தளக்கிடப்பட்ட ஆணைப்படி A என்ற எழுத்தைக் காண்பிக்கிறது.

இடையில் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கும் இந்த விசைப்பலகை இயக்கியானது விசைப்பலகை நேரடியாக இந்தக் கோலத்தை அனுப்ப விடாது இடையில் தலையீடு செய்கிறது.

ஏற்கனவே விசைப்பலகை இயக்கியை நிரலாளர்கள் தயாரிக்கும்போது, விசைப்பலகையில் A என்ற எழுத்துத் தட்டப்பட்டால் அதற்கான மின்துடிப்புக்களை விசைப்பலகையிலிருந்து வாங்கிக்கொண்டு அதற்குப் பதிலாக 'அ' என்ற தமிழ் எழுத்துக்கான துடிப்புக்களை கணினிக்கு அனுப்புமாறு வடிவமைத்திருப்பார்கள். ஆக, நீங்கள் தமிழைத் தெரிவுசெய்து வைத்துக்கொண்டு A ஐ தட்டினால் திரையில் 'அ' தோன்றுகிறது.

இந்த விசைப்பலகை இயக்கிகளின் வருகை தமிழ் கணினி பயனர்களுக்குப் பெரிய நிம்மதியைத் தேடித்தந்தது.

எப்படி?

எழுத்துருவிலிருந்து

விசைப்பலகையைப் பிரித்தல்.

முன்பெல்லாம் எழுத்துரு ஒன்றைப் பயன்படுத்த வேண்டுமானால் அந்த எழுத்துருவுக்கான விசைப்பலகை வடிவத்திலேயே தட்டெழுத வேண்டும்.

எடுத்துக்காட்டாக, பாமினி எழுத்துருவைப் பயன்படுத்தினால் பாமினிக்குரிய விசைப்பலகை வடிவத்திலும், சிறீலிபியைப் பயன்படுத்தினால் அதற்குரிய விசைப்பலகை வடிவத்திலும் தட்டெழுத வேண்டியிருந்தது.

விசைப்பலகை இயக்கிகளின் வருகைக்குப் பிறகு இந்தப் பிரச்சினை இல்லாமல் போய்விட்டது. எவரும் எந்த விசைப்பலகை வடிவத்தில் வேண்டுமானாலும் எந்த எழுத்துருவைப் பயன்படுத்தியும் தட்டெழுதக்கூடிய வசதி கிடைத்தது.

நீங்கள் ஏதாவதொரு விசைப்பலகைத் தளக் கோலத்தைப் பழகி வைத்திருப்பதே தேவையானது. பின்னர் நீங்கள் எந்த எழுத்துருவை வேண்டுமானாலும், எந்தக் குறிமுறையை வேண்டுமானாலும் நீங்கள் பழகி வைத்திருக்கும் தளக்கோலத்தைப் பயன்படுத்தியே தட்டெழுதிக்கொள்ளலாம். உங்களுக்குத் தேவையானதெல்லாம் உங்கள் தளக்கோலத்துக்குரிய விசைப்பலகை இயக்கி மாத்திரமே. அநேகமாக எல்லாத் தளக்கோலங்களுக்கும் விசைப்பலகை இயக்கிகள் கிடைக்கின்றன.

க்னூ / லினக்ஸ் இயங்கு தளத்திற்கு மிகவும் எளிய, வசதிகள் அதிகமான விசைப்பலகை இயக்கிகள் பல உண்டு. (SCIM, M17N, GTK IM) விண்டோஸ் இயங்குதளத்திற்கும் மிகப்பிரபலமான எ-கலப்பை எனும் விசைப்பலகை இயக்கி உண்டு. இந்த ஏ.கலப்பை அநேகமாக எல்லா விசைப்பலகைகளையும் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கிறது.

தமிழ் 99

விசைப்பலகை வடிவங்களை ஆளாளுக்குப் புதிது புதிதாக உருவாக்கிக் கொண்டிருப்பதால் ஏற்பட்ட பெரும் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு தேடுமுகமாக 1999 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்ற தமிழ் இணைய மாநாட்டில் நியம விசைப்பலகையாகத் தமிழ் 99 வடிவம் பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. எந்த மென்பொருள் செய்தாலும் அதில் மற்றைய வடிவங்களைப் புகுத்துவதில் தவறில்லை. ஆனால் தமிழ் 99 வடிவம் கட்டாயம் ஒரு தெரிவாக இருக்க வேண்டுமென இம்மாநாடு வலியுறுத்துகிறது.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

தமிழ் விசைப்பலகைகள் பல இந்த வடிவத்தைப் பயன்படுத்தித் தயாரிக்கப்பட்டு விநியோகிக்கப்பட்டன. இன்றும் நீங்கள் வாங்கும் தமிழ் விசைப்பலகைகள் தமிழ் 99 வடிவத்தையே கொண்டிருக்கின்றன.

இந்த வடிவமே தமிழை மிக இலகுவாக, வேகமாகத் தட்டெழுத ஏற்ற வடிவமாகக் கூறப்படுகிறது.

ammaa

என்னதான் நியம விசைப்பலகையை அறிமுகப் படுத்தினாலும் எம்மவர்கள் புதிதாக ஒரு விசைப்பலகை வடிவத்தைக் கற்றுக்கொள்ள விரும்பவில்லை. புலம் பெயர் தமிழர்களோ, அவர்களது பிள்ளைகளோ தமிழைத் தட்டெழுத மிகவும் சங்கடப்பட்டார்கள். இவர்களுக்காகவும், ஆரம்பநிலைப் பயனரும் இலகுவில் தமிழைத் தட்டெழுதுவதற்காகவும் அஞ்சல் வடிவம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. முரசு அஞ்சல் நிறுவனம் இதனை அறிமுகப்படுத்தியது.

அதாவது தமிழை நேரடியாக ஆங்கிலத்தில் தட்டுவது. ஆங்கில ஒலிப்பியல் முறை எனப்படுகிறது.

அம்மா எழுத வேண்டுமானால் உங்கள் விசைப்பலகை இயக்கியில் தமிழைத் தெரிவுசெய்து வைத்துக் கொண்டு ammaa என்ற ஆங்கில எழுத்துக்களைத் தட்ட வேண்டும். தமிழ் எழுத வேண்டுமானால் thamiz என்று தட்ட வேண்டும்.

திரையில் உங்கள் ஆவணத்தில் நீங்கள் எழுதும் அனைத்தும் தமிழ் எழுத்துக்களாகவே காட்சியளிக்கும். இந்த விசைப்பலகை வடிவத்தின் அறிமுகம் மிக வேகமாகத் தமிழர் தமிழை உள்வாங்க வழியை ஏற்படுத்தியது. சாதாரண பயனர் ஒருவரும் இந்த வடிவத்தை மிக இலகுவாகக் கற்றுக்கொண்டு தமிழைத் தட்டெழுத வழி ஏற்பட்டது.

இந்த விசைப்பலகை வடிவம் மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றுப் பிரபலமாகி இருந்தபோதும், தமிழின் எதிர்காலத்துக்கு இவ்வடிவம் பாரிய பின்னடைவை ஏற்படுத்தும் என்று சில சிந்தனையாளர்கள் அஞ்சுகின்றனர். ஆங்கிலத்திலேயே தட்டெழுதுவதால் அடுத்த தலைமுறை தமிழ் எழுத்துக்களைத் தெரிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பைப் படிப்படியாக இழப்பர் என்றும், தமிழ், தமிழ் எழுத்துக்களாக அன்று - ஆங்கில எழுத்துக்களாகவே மனதில் பதிந்துவிடும் என்றும் இவர்கள் கூறுகின்றனர்.

குறிமுறைக் குழப்பம்.

இந்த இருமொழி எழுத்துருக்கள் மிக நல்ல வசதிகளைத் தமிழுக்குத் தேடித் தந்ததைத் தொடர்ந்து ஆளாளுக்கு இவ்வாறான இருமொழி எழுத்துருக்களை

உருவாக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாகத் தயாரிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

வர்த்தகப் போட்டிகள் காரணமாகவும், தொடர்பாடல், ஒருங்கிணைப்பின்மை காரணமாகவும் பெருங் குழப்பங்களை எல்லாம் விளைவித்தார்கள். ஒருவர் ஆனா வைத்த இடத்தில் இன்னொருவர் தானாவை வைத்துவிடுவார். இப்படியாக ஏராளம் குழப்பங்கள். விளைவு, ஓர் எழுத்துருவை பயன்படுத்திச் செய்யப்பட்ட ஆவணத்தையோ, வலைப்பக்கத்தையோ இன்னோர் எழுத்துரு கொண்டு படிக்க முடியாமற் போனது. ஆங்கிலம் ஆங்கிலமாகவே இருக்கும் என்பதால் பிரச்சினை இல்லை. தமிழ் பகுதிகள் எழுத்துருவுக்கு எழுத்துரு குழம்பியும் மாறியும் காட்சியளிக்கத் தொடங்கியது. ஒவ்வோர் ஆவணத்திற்கும், ஒவ்வோர் வலைப்பக்கத்திற்கும் தனித்தனியாக எழுத்துருக்களை நிறுவ வேண்டிய தாயிற்று.

இந்தக் குழப்பத்தின் விளைவுகளின் பாரதூரத்தை உணர்ந்த தமிழ்க் கணிமையாளர்கள், இதற்கு ஒரு நல்ல தீர்வு காணப்பட வேண்டும் என்ற முயற்சியில் இறங்கினார்கள்.

இந்தக் காலப்பகுதியில் உலகத் தமிழ் தகவற் தொழிநுட்ப செயற்பாடுகளை ஒருங்கிணைப்பதற்காகவும், முன்கொண்டு செல்வதற்காகவும் 'உத்தமம்' என்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. (தற்போது இவ்வமைப்பு செயலிழந்துவிட்டது.)

தகுதரம், தராதரம்.

இத்தகைய அமைப்புக்கள், ஒருங்கிணைப்புக்கள் காரணமாக குழப்பங்களுக்கான தீர்வு உந்தப்பட்டு உருவாக்கப்பட்டது.

அதுதான் 'திஸ்கி'.

பெயர் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறதே என்று பார்ப்பீர்களா? திஸ்கி என்றால் TSCII (Tamil Standard Code for Information Interchange) இதைத் தமிழில் 'தகுதரம்' என்கிறார்கள்.

இந்தத் தகுதரம் என்பது, இருமொழி எழுத்துருக்களை உருவாக்கும்போது ஆனாவை எங்கே வைக்க வேண்டும், தானாவை எங்கே வைக்க வேண்டும் என்பதை எல்லாம் ஒரு நியமத்துக்குள் கொண்டு வந்தது. நீங்கள் தாராளமாக உங்களுக்குப் பிடித்த மாதிரி எழுத்துருக்களை உருவாக்கலாம். ஆனால் எந்த எழுத்துருவைப் போட்டாலும் ஆனா ஆனாவாகத்தான் தெரிய வேண்டும் என்று இத்தராதரம் ஆணையிடுகிறது.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

இந்தத் தகுதர, தராதரத்தைப் பின்பற்றி உருவாக்கப்பட்ட எழுத்துருக்கள் எல்லாம் TSC- என்று ஆரம்பிக்கும். தகுதரத்தின் வருகைதான் முதன்முறையாக தமிழருக்கென்று ஓர் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட எழுத்து குறிமுறையை கொண்டு வந்தது. உலகம் பூராவும் பிரச்சினை இன்றிப் பரிமாறத்தக்க ஆவணங்களையும், வலைப்பக்கங்களையும் உருவாக்க வகை செய்தது.

போதுமென்ற மனமே பிழையான

போக்கு.

திருப்தியின்மையாலும், உரிமைப் போராட்டங்களாலும் வரலாறு முன்னோக்கி நகர்கிறது.

திஸ்கி வரைமுறை ஒரு நல்ல தீர்வுதானே. இனி இதையே வைத்துக்கொண்டு கணினியிலும், இணைய உலகத்திலும் தமிழ் காலந்தள்ளிவிடலாம் என்ற மன நிலை முன்னோக்கிச் சிந்திப்பவர்களுக்கு இருக்கவில்லை.

இருமொழியைக் கையாளக்கூடியவர்களாக இப்போது நாம் இருந்தாலும், ஆங்கிலத்தைவிட ஒருபடி கீழேதான் நிற்கிறோம்.

ஆங்கிலத்தில் ஓர் ஆவணத்தைத் தயாரித்தால் இந்த உலகின் எந்தக் கணினியிலும் எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லாமல் திறந்து படிக்க முடிகிறது. விண்வெளியில் சுற்றும் செய்மதியின் கணினியில் கூட அதே ஆவணத்தை அதே எழுத்துக்களால் படிக்கலாம். ஆனால் நமக்குத்தான் ஓர் எழுத்துருவை நிறுவ வேண்டியிருக்கிறது. எழுத்துரு இல்லாவிட்டால் பூச்சிகளும், பிறமொழி எழுத்துக்களுமாக ஆவணமும், வலைப்பக்கங்களும் பயங்காட்டுகின்றன.

ஏன் இந்த இரண்டாந்தர நிலை?

ஏன் எல்லாவற்றிலும் ஆங்கிலத்திற்கு ஒருபடி கீழேதான் நிற்கவேண்டியிருக்கிறது?

இந்தப் போர்க்குரல் தமிழர்களிடமிருந்து மட்டுமல்ல, இந்தப் பிரச்சினையால் பாதிக்கப்பட்ட எல்லா மொழித் தொழிநுட்பவியலாளர்களிடமிருந்தும், சாதாரண பயனர்களிடமிருந்தும் எழுந்தது. பெரு நிறுவனங்களுக்கோ, இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு கண்டால்தான் பெரும் சந்தையை, பிறமொழிச் சந்தையைக் கைப்பற்ற முடியும் என்கிற நிலையும் ஏற்பட்டது.

தீர்வுக்கான உலகளாவிய முனைப்பும் முடுக்கி விடப்பட்டது.

எமக்கு திஸ்கி போல ஒவ்வொரு மொழிக்காரரும் ஒவ்வொன்றைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தனர்.

உலகளாவிய குழப்பமாக இது மாறிப்போனது. உலகம் முழுமைக்குமான ஒரு நியமமாக ஓர் ஒருங்கு குறியீடாக ஒரு தீர்வு பெறப்பட வேண்டும் என்று பலமாகச் சிந்திக்கப்பட்டது.

வரலாற்றின் இயக்கம் தொழிநுட்பத்தை அடுத்த பாய்ச்சலுக்கு உந்தித் தள்ளியது.

விளைவு; 'ஒருங்குறி' (Unicode) எனும் தீர்வு உலகுக்கு பரிந்துரைக்கப்பட்டது.

யுனிகோட் என்று ஆங்கிலத்தில் அழைக்கப்படும் இந்த ஒருங்குறி குறிமுறை உலகின் சகல மொழிகளையும் கணினியில் சமமாகப் பயன்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பினை வழங்கியது.

எப்படி? இதன் சாத்தியப்பாடுகள் என்ன? ஒருங்குறி எதிர்கொள்ளும் சவால்கள் என்ன?

ஒருங்குறி.

ஒருங்குறியைப் பற்றிய முழுமையான விளக்கத்தினைத் தரவேண்டுமானால் தனிப்புத்தகமே போட வேண்டும். மிக எளிமையாக அதன் அடிப்படைகளை மட்டுமே இந்தக் கட்டுரையில் பார்க்கலாம்.

முன்னர் 7 பிட்டுக்களால் எழுத்துக்களை வகை குறிக்க முயன்றபோது 128 இடங்கள் கிடைத்தன. அது ஆங்கிலத்துக்கு மட்டுமே போதுமானதாக இருந்தது.

பின்னர் ஐரோப்பிய மொழிக்காரர்களின் தேவைகள் கருதி 8 பிட்டுக்களாக மாற்றம் செய்யப்பட்டபோது 256 இடங்கள் கிடைத்தன. அது அந்த ஐரோப்பிய மொழிக்காரர்களுக்கே சரியாகப் போதாமற் போனது. நாம் அதை இருமொழி எழுத்துக்களுக்குப் பயன்படுத்தினோம், பல குழப்பங்களோடு.

மேற் சொன்ன இரண்டு காலப் பகுதிகளிலும் ஏதாவதொரு மொழியின் எழுத்து இருந்த இடத்தில்தான் நாம் எழுத்துருக்களைப் பயன்படுத்தித் தமிழை நுழைத்து வைத்திருந்தோம். எமக்கெனச் சொந்த இடம் என்று ஒன்று இல்லாமற் போனது. தமிழில் ஏதாவது ஆவணம் தயாரித்தால் கணினியைப் பொறுத்தவரை அது ஏதாவதொரு மொழிதான். தமிழ் இல்லை.

எமக்கென்று சொந்த இடம் வேண்டும். எமது எழுத்துக்களுக்கெனத் தனியான மின்துடிப்புக் கோலம் வேண்டும். எமது எழுத்துக்களுக்கான கோலங்களைக் கண்டவுடன் கணினி, ஆ! தமிழ் வந்துவிட்டது என்று உணர வேண்டும். உலகின் எந்த மூலைக்குச் சென்றாலும் ஆனா இருந்த இடத்தில் ஆனாதான்

இருக்க வேண்டும். சந்திரனுக்குப் போனாலும், செவ்வாய்க்குப் போனாலும் அப்படியேதான் இருக்க வேண்டும். எழுத்துரு இல்லாமற் போனால் கூடத் தமிழ் எழுத்து இருந்த இடத்தில் வேறு எழுத்துக்கள் தெரியக் கூடாது.

இதற்கு என்ன வழி?

இதைத் தமிழர்கள் மட்டுமல்ல, எல்லா மொழிக்காரர்களும் சிந்தித்தார்கள்.

8 பிட்டில் 256 இடங்கள் கிடைத்தன. அது போதவில்லை. இதையே 16 பிட்டுக்களாக மாற்றினால்?

65636 இடங்கள் கிடைக்கும்.

இது எல்லா மொழிகளையும் வைத்திருக்க போதுமானதல்லவா?

அதுதான் ஒருங்குறி!

யுனிகோட்!!

ஒருங்குறி செய்த புரட்சி.

ஒருங்குறி மூலமாகத் தமிழுக்குத் தனியிடம் கிடைத்தமையானது தமிழ் கணிமையின் போக்கையே புரட்சிகரமாக மாற்றியமைத்தது.

ஆங்கிலம் மூலம் கணினியில் செய்யக்கூடிய அனைத்தையும் தமிழ் மூலம் செய்துகொள்வதற்கான சாத்தியங்கள் வழி திறந்தன.

தமிழ் எழுத்துக்கள் இருந்தால் அதனைத் தமிழ் எழுத்து என்று கணினி தானாகவே கண்டறிந்து சொல்லியது. குறித்த உரைப்பகுதியைத் தெரிவு செய்து இது என்ன மொழி என்று கணினியிடம் கேட்டால் கணினி 'இது தமிழ்' என்று துணிந்து கூறியது.

தமிழில் தட்டெழுதிவிட்டு எந்த எழுத்துருவை மாற்றிப் போட்டாலும், ஐப்பான் எழுத்துருவையே மாற்றினாலும் தமிழ் தமிழாகவே தெரிந்தது.

எழுத்துருக்களை நிறுவிக் கொள்ளாமலேயே வலைப்பக்கங்களையும், மின்னஞ்சல்களையும், ஆவணங்களையும் தமிழில் படிக்க முடிந்தது.

தமிழ் வலைப்பக்கங்களும், வலைப்பதிவுகளும் ஒருங்குறியைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு பல நூறாயிரங்களாகப் பெருகின.

தமிழ் கணினியில் தலை நிமிர்ந்து நடந்தது.

ஒருங்குறியால் நாம் பெற்ற புதிய

வசதிகள்.

1. எந்த விசைப்பலகை வடிவத்தைப் பயன்படுத்தியும் தமிழ் எழுத்துக்களைத் தட்டெழுத முடிந்தது.
2. எப்படி, எந்த மூலையில் தட்டெழுதியிருந்தாலும், அந்த ஆவணத்தை எங்கும் திறந்து படிக்க முடிந்தது. எவரும் எந்த முறையைப் பயன்படுத்தியும் திருத்திக்கொள்ள முடிந்தது.
3. ஒருங்குறியில் செய்யப்பட்ட ஆவணமொன்றினை எழுத்துருக்கள் எதையும் மாற்றிக்கொள்ளாமலே படிக்க முடிந்தது.
4. கணினியில் கோப்புக்களுக்கும் (files), அடைவுகளுக்கும் (folders) தமிழ் பெயர் வைக்க முடிந்தது.
5. ஒரு கட்டுரையில் முப்பத்தாறு மொழிகளின் எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்தியிருந்தாலும் கூட தமிழ் எழுத்துக்கள் எந்த எழுத்துரு மாற்றமுமின்றித் தமிழாகவே காட்சியளித்தது.
6. கூகிள் போன்ற தேடு பொறிகளில் தமிழ் எழுத்துக்களால் அமைந்த சொற்களைக் கொண்டு தமிழ் பக்கங்களைத் தேட முடிந்தது.
7. எழுத்துருப் பிரச்சினை இன்றித் தமிழில் மின்னஞ்சல்கள் அனுப்ப முடிந்தது. yahoo, msn messenger போன்றவற்றில் தமிழிலேயே உரையாட முடிந்தது.
8. தமிழ் எழுத்துப் பிழை திருத்திகளை உருவாக்க முடிந்தது.
9. கணினியின் இடைமுகப்பினை (Interface) முழுக்க முழுக்கத் தமிழிலேயே வைத்திருக்க முடிந்தது. அத்தனை சொற்களும் menuக்களும் எல்லாம் கணினியில் தமிழிலேயே தோன்றும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. தமிழ்க் கணினிகள் பிறக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.
10. ஒருங்குறி ஆதரவு மட்டுமே போதும் கணினியில் தமிழைப் பயன்படுத்துவதற்கு. வேறெந்த எழுத்துருக்களையும் நிறுவிக்கொள்ளத் தேவையில்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டது.

இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ நன்மைகள் விளையத் தொடங்கியது.

எழுத்துரு மாற்றிகள்.

சரி, ஆதியில் ASCII இருந்தது. பிறகு TAM, TAB, TCSII எல்லாம் வந்தது. இப்போது ஒருங்குறி. இடையில் நூற்றுக்கணக்கான குறிமுறைகளும், எழுத்துருக்களும். இந்தக் குழுப்பத்தின் விளைவாய் எத்தனையோ பிரயோசனமான ஆவணங்கள் வெவ்வேறு எழுத்துருக்களால், குறிமுறைகளால் அமைந்து கிடக்கின்றன.

ஒருங்குறிக்குத்தான் எதிர்காலம் என்கிறீர்கள். ஒருங்குறியால் அமைந்த பக்கங்களைத்தான் கூகிள் தேடும் என்கிறீர்கள்.

அப்போ, நாம் முன்னர் முக்கி முக்கித் தட்டெழுதிய ஆவணங்களுக்கெல்லாம் ஓர் அர்த்தம் இல்லையா? அவை எல்லாம் செத்துப்போய்விட்டனவா? அவற்றை எல்லாம் திரும்ப இருந்து நாம் ஒருங்குறியில் தட்டெழுத வேண்டுமா?

இந்தக் கேள்வியை எல்லோரும் கேட்கத் தொடங்கிய சூழ்நிலையில், எழுத்துருக்கள் ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றுக்கு மாற்றுவதற்கான மென்பொருட்களின் தேவை அதிகரித்தது.

இவ்வாறான மாற்றிகளை முரசு நிறுவனம் உள்ளிட்ட ஏராளமானவர்கள் தயாரிக்கத் தொடங்கினர்.

இவற்றுள் மிக எளிமையானதாகவும், பிரபலமானதாகவும் இருப்பது சுரதா மாற்றிகளாகும்.

www.suratha.com/reader.htm முகவரியிலிருக்கும் சுரதா மாற்றியைப் பயன்படுத்தி இன்று தமிழ் புழங்கும் எந்த எழுத்துருவில், குறிமுறையில் அமைந்த உரைப்பகுதிகளையும் தமிழ் ஒருங்குறியில் மாற்றி எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

இச்செயலின் பெயர் 'பொங்குதமிழ்'.

இனி என்ன?

தமிழ்க் கணிமை நடந்துவந்த பாதையை, ஒருங்குறியின் வருகைக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட பாய்ச்சலைப் பார்த்தோம்.

இவ்வளவும் இறந்தகாலமே! நிகழ்காலம் என்ன?

நிகழ்காலக் கணிமை உலகில் நிகழ்வன பற்றிய கட்டுரைகள் இந்த மல்லிகைச் சிறப்பிதழில் அடுத்தடுத்து இடம்பெறக்கூடும். இதுபற்றி அவையே பேசட்டும்! தற்போது தமிழில் பல புதிய போக்குகள் எழும்புள்ளன. புதிய வளர்ச்சிகள் தென்படுகின்றன.

வலைப்பதிவுகள் கற்பனைக்கெட்டாத அளவில் தமிழ் உள்ளடக்கத்தினை இணையத்திற்கு கொண்டு வந்து சேர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. தமிழ் இணையக் குடிமக்கள் தமக்கிடையே ஒருங்கிணைவையும், மையப்படுத்தப்படாத ஒருங்கிணைந்த அசைவியக் கத்தையும் காண்பிக்கிறார்கள். தொடர்பாடுகிறார்கள்.

இணையவெளியில் தமிழ் தேசம் ஒன்று கட்டபுலனாகாமல் உருவாகி வருகிறது. அரசாங்கங்கள் செய்ய முடியாத பல்வேறு பணிகளை இந்த மின்தமிழ் தேசம் எந்தத் தலைமையுமின்றித் தானாக, தனித்தனி தீவுகளாக முன்னெடுத்துச் செல்கிறது.

திறந்த மூல இயக்கம், ஏகாதிபத்தியத்துக் கெதிரான தன் இலட்சியப் பயணத்தைத் தமிழ் வழியாகவும் நிகழ்த்துகிறது. விக்ரிபீடியா, கட்டற்ற தமிழ் இயங்குதளங்கள் (தமிழ் வினக்ஸ்), விக்சனரி என இதன் பக்க உற்பத்திகள் தமிழுக்கு புது ரத்தம் கொடுக்கின்றன.

இணையத்தில் பயன்பாட்டிலுள்ள முதன்மை மொழிகளில் ஒன்றாகத் தமிழ் மாறியிருக்கிறது.

ஓர் ஆங்கிலப் பயனர் ஆங்கிலத்தில் செய்யும் பணிகளில் பெரும்பாலானவற்றை இன்று நாம் தமிழ்க் கணினியில் செய்கிறோம். தமிழ்க் கணிமை இலக்கியம் உருவாகிவிட்டது.

கணினி நுட்பங்களை, தொழிநுட்ப விஷயங்களைத் தமிழில் எழுதும் புதிய போக்கும், அதற்கான புதிய எழுதும் முறையும், எழுத்தாக்க வடிவங்களும் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு விட்டது. அதனை இந்த மல்லிகைச் சிறப்பிதழில் மற்ற நண்பர்கள் எழுதியுள்ள கட்டுரைகளில் இந்தப் புதிய போக்கினை இனங்காணலாம்.

அடுத்த கட்டத்துக்கான தயார்படுத்தல்களும் ஆரம்பித்தாகிவிட்டது.

தமிழ் ஒளிமுறை எழுத்துணரிகள், தமிழ் புத்தகங்களைக் கணப்பொழுதுகளில் மின்வடிவங்களாக மாற்றும் போகின்றன.

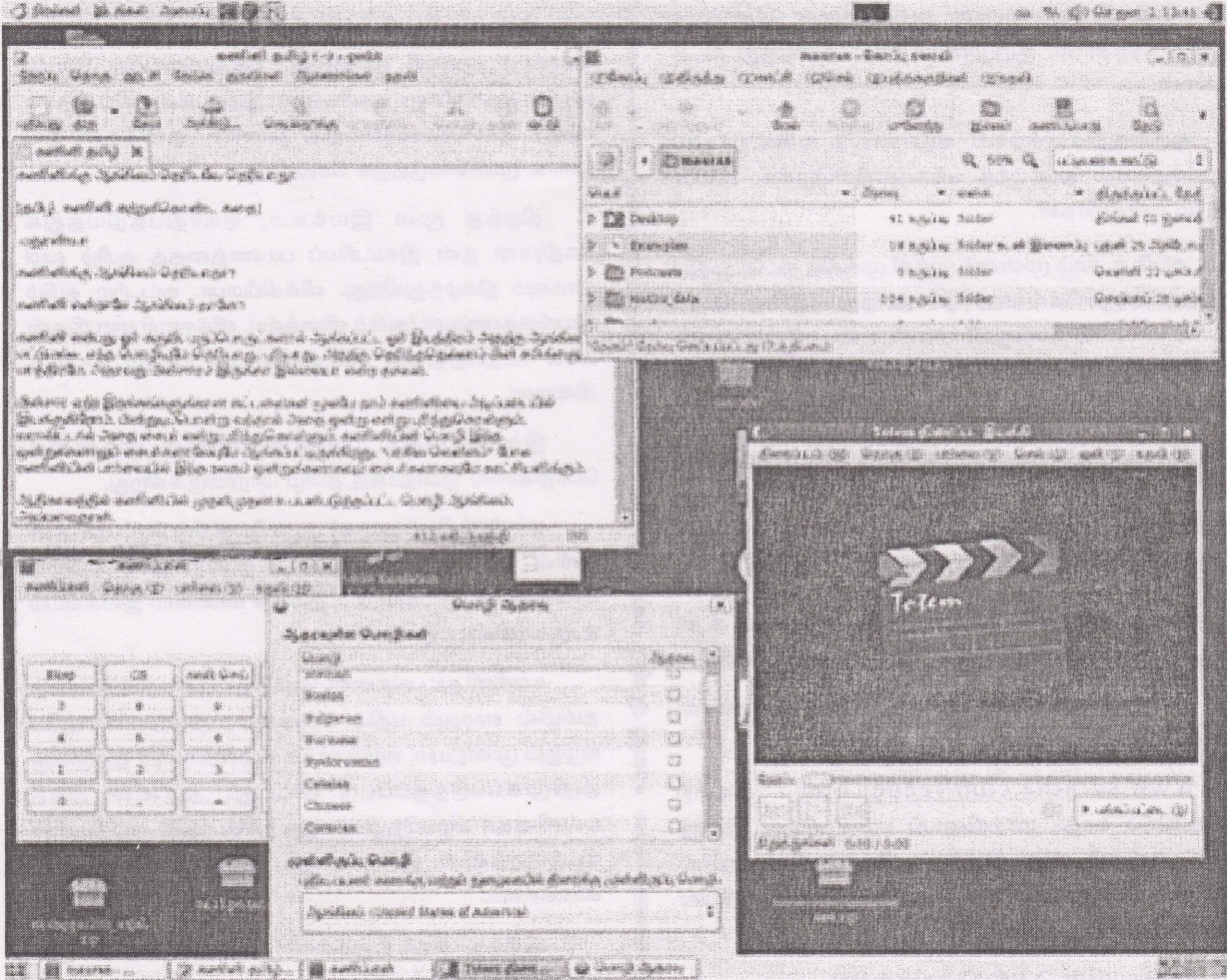
பார்வைச் சவால் கொண்டவர்களுக்காகத் தமிழ் உரைப்பகுதிகளைக் கணினி தமிழில் உரத்துப் படித்துக் காட்டப்போகிறது.

செல்பேசிகளில் தமிழ் வந்துவிட்டது. இனி அது தமிழ் கையெழுத்துக்களை இனங்காணப்போகிறது.

நீங்கள் தமிழில் பேசினால் அதைப் புரிந்துகொண்டு கணினி செயற்படப்போகிறது. நீங்கள் சொல்லச் சொல்லத் தமிழில் எழுதப்போகிறது.

இவை எல்லாம் கனவுகள் அல்ல. அடுத்த ஐந்து வருடங்களில் நிகழப்போகும் மாற்றங்கள்.

மாற்றங்களை நாம் உள்வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும். மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொண்டு எம்மைத் தகவமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். தொழில்நுட்ப மாற்றங்களை உள்வாங்கி அதனைத் தமிழ்சார் அசைவியக்கங்களில் புகுத்த வேண்டும். தேங்கிப்போய்விடக்கூடாது.

(விளக்கம் : முழுமையான தமிழ் இடைமுகப்புடன் கூடிய தமிழ் வினக்ஸ் இயங்கு தளத்தின் தோற்றம்.)

இன்னும் எம்மவர்கள் பாயினி போன்ற எழுத்துருக்களிலேயே தட்டெழுதுகின்றனர். வலைப்பக்கங்களை அமைக்கின்றனர். கட்டப்பட்டு அதற்கான விசைப்பலகை வடிவங்களைக் கற்றுக்கொள்கின்றனர். இது தேவையே இல்லை.

இன்னும் எம்மவர்கள் தமிழ் மென்பொருட்களை, தொழில்நுட்பங்களை, தமிழ்க் கணினிகளைப் பயன்படுத்த ஆரம்பிக்கவில்லை. ஆங்கிலத்திற்கு அடிபணிந்தே கிடக்கின்றனர். முழுமையான தமிழ் இயங்கு தளத்தை, தமிழ் வினக்ஸ்ஐப் பயன்படுத்த யாரும் முன்வரவில்லை. அது முற்றிலும் இலவசம். மக்கள்

உடைமை என்று சட்ட ரீதியாக உறுதிப்படுத்தப்பட்ட கட்டற்ற மென்பொருள். ஆனாலும் இன்னும் எல்லோரும் ஏகாதிபத்தியத்தின் சுரண்டல் கருவியான வின்டோசையேத் தமது சாதாரண அலுவல்களுக்கும் பயன்படுத்துகின்றனர்.

இணையத் தமிழ் இயக்கங்களில் யாரும் இணைந்து கொள்ளவில்லை. இளைஞர்கள், புலமையாளர்களை அழைத்து வருவது மிக மிகக் குறைவு. இந்நிலையை மாற்ற வேண்டுமானால், புலமையாளர் மட்டத்தில் தமிழ்க் கணிமை தொடர்பான உரையாடல் நிகழவேண்டும்.

கணினி எல்லா வர்க்கங்களுக்கும் சென்று சேர்ந்த தொழிநுட்பம் இல்லை தான். ஆனால் சேர்ப்பிக்கப்பட வேண்டிய தொழில்நுட்பம். கணினி குட்டி முதலாளி களின் ஆடம்பரப் பொருள் அல்ல. அவர்களிடம் இருப்ப தால் அது அப்படி இருக்கிறது. மக்கள் கையில் அது சேர்க்கப்படும் போது, ஜனநாயக மயப்படுத்தும்போது பெரும் சக்தியாக மாறும். அதன் அடிப்படை நோக்கு மொழிசார் கணினிமை. தமிழரிடத்தில் கணினி தமிழில் பேசுவது, கணினிப் பயன்பாட்டுக்கு மொழி முட்டுக் கட்டையாக இல்லாமலிருப்பது முக்கியம்.

தமிழ் ஆர்வலர்கள் தமிழ் கணினிமை தொடர்பான சந்திப்புக்கள் நிகழ்த்த வேண்டும். இலக்கியக் கூட்டங்களைப் போல் தமிழ்க் கணினிமை தொடர்பான கூட்டங்கள் நடக்க வேண்டும்.

நிலைமை நிச்சயம் மாறும்.

உரையாடல் தொடங்கட்டும். ○

சரி, உங்கள் கணினியில் சூலிக்கு பயன்படுத்தலா?

தமிழ்க் கணினிமை தொடர்பான இந்தச் சிறப்பிதழின் கட்டுரைகளைப் படிக்கும்போது நீங்களும் தமிழ்க் கணினிமை உலகினுள் அடியெடுத்து வைக்க ஆசைப்படலாம். இதுவரை நீங்கள் ஒருங்குறியையோ, தமிழ் இணையத் தளங்களையோ பயன்படுத்தாதவராக இருந்தால் உங்களுக்குத் தேவையான சில அடிப்படை விளக்கங்களையும், உங்கள் கணினியில் தமிழைப் பயன்படுத்துவதற்கான வசதிகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான எளிய படிமுறைகளையும் இச்சிறு ஆவணம் தரும்.

எல்லாவற்றுக்கும் முதல், உங்கள் கணினி தமிழைக் கையாள வேண்டுமானால் அது பின்வரும் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்ய வேண்டும் :-

1. கணினியின் இயங்குதளம் (Operating System) ஒருங்குறியை ஆதரிக்க வேண்டும்.
2. கணினியில் தேவையான எழுத்துருக்கள் நிறுவப்பட்டிருக்க வேண்டும்.
3. தேவையான விசைப்பலகை இயக்கி நிறுவப்பட்டிருக்க வேண்டும்.
4. வலை உலாவி (web browser) ஒருங்குறியை ஆதரிக்க வேண்டும்.
5. தமிழ் இடைமுகப்புப் பொதிகளை உங்கள் இயங்குதளம் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இவை ஒவ்வொன்றையும் உங்கள் கணினிக்குப் பெற்றுத் தருவது எப்படி என்பதைப் படிப்படியாகப் பார்க்கலாம்.

1. இயங்குதளம்

இயங்குதளம் என்பது கணினியை இயக்கும் மிக அடிப்படையான மென்பொருளாகும். விண்டோஸ் 98, விண்டோஸ் எக்ஸ்பீ, லினக்ஸ் என்றெல்லாம் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்களே, அதுதான். பெரும்பாலும் உங்கள் கணினியைத் தொடக்கும் போது இயங்குதளத்தின் பெயர் தோன்றும்.

உங்கள் இயங்குதளம் எது என்று கண்டறிய முடியாவிட்டால் அருகிலிருக்கும் ஒரு கணினியில் மாணவரைத் தொடர்புகொண்டு கேட்டால் தெரிந்துகொள்ளலாம். இப்போது ஒவ்வொரு இயங்குதளத்திலும் தமிழ் ஆதரவினை எவ்வாறு நிறுவலாம் என்று பார்ப்போம்.

• விண்டோஸ் 98 (Windows 98)

இந்த இயங்கு தளத்தை உங்கள் கணினி கொண்டிருக்குமானால் முடிந்தவரை வேறு புதிய இயங்குதளங்களை உங்கள் கணினியில் நிறுவிக்கொள்ள முயலவும். தமிழை முறையாகக் கணினியில் பயன்படுத்துவதற்கு விண்டோஸ் 98 பொருத்தமானதல்ல. விண்டோஸ் புதிதாய் நிறுவ முடியாதளவு உங்கள் கணினி பழையதானால் உங்கள்

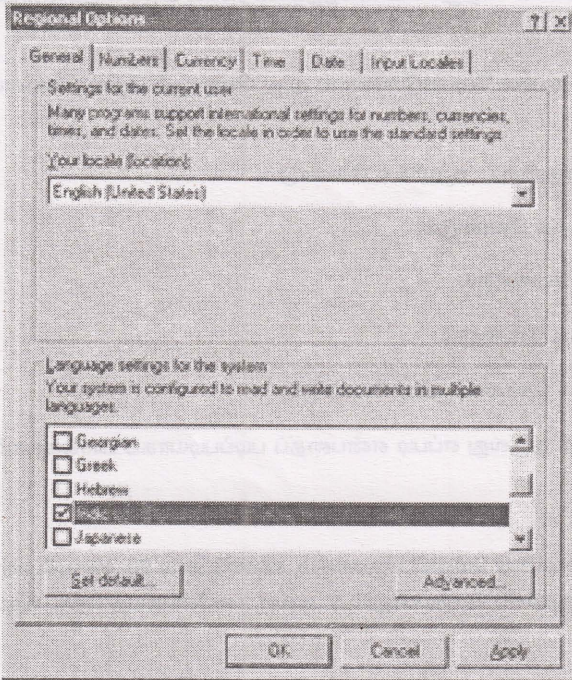
கணினிக்கேற்ற வினன்ஸ் வழங்கல் ஒன்றினை நிறுவிக் கொள்ளலாம். அது இலவசம். பழைய கணினிகளிலும் நன்றாக இயங்கும். தமிழைப் பயன்படுத்த மிகவும் ஏற்றது.

- * விண்டோஸ் 2000

இவ்வியங்குதளம் மிகச் சிறப்பாகத் தமிழை ஆதரிக்கும். தமிழ் வசதிகளை நிறுவிக்கொள்ள பின் வரும் படமுறைகளைப் பின்பற்றவும்.

Control Panel -> Regional Options -> Languages -> indic (indic என்று இருப்பதற்கு முன்னால் உள்ள பெட்டியினுள் சொடுக்கி சரி போட்டுக் கொள்ளவும்.) ok விசையை அழுத்தவும். முடிவில் உங்கள் இயங்குதள இறுவட்டினை கேட்கும். (Operating System CD)

கணினியை மீளத் தொடங்கியதும் தமிழ் வசதிகள் நிறுவப்பட்டுவிடும். தமிழ் ஆவணங்களையும், வலைப்பக்கங்களையும் எந்தப் பிரச்சினையும் இன்றிப் படிக்கலாம்.

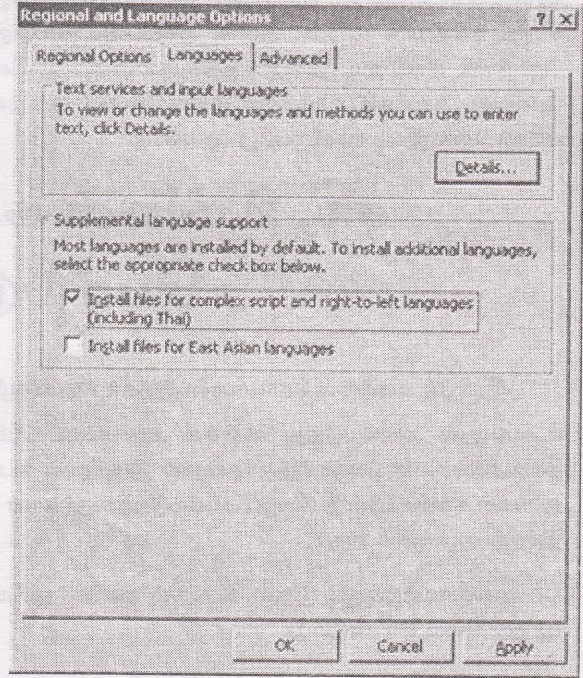
- விண்டோஸ் xp

இது மேலும் சிறப்பான ஆதரவினைத் தமிழுக்கு வழங்குகிறது. இதில் தமிழ் வசதிகளைப் பெற்றுக் கொள்ளப் பின்வரும் படமுறைகளைப் பின்பற்றவும்.

Control Panel -> Regional Settings -> Languages -> Install support for complex scripts

including thai... ok விசையை அழுத்தியதும் இயங்குதள இறுவட்டி (Operating System CD) கோரப்படும்.

கணினியை நிறுத்தி மீளத் தொடங்கியதும் தமிழ் வசதிகள் அனைத்தும் நிறுவப்பட்டுவிடும்.

- வினக்ஸ்

அநேகமாகப் புதிதாக வரும் எல்லா வினக்ஸ் வழங்கல்களும் ஒருங்குறியை ஆதரிப்பதால் புதிதாக எதையும் நிறுவ வேண்டிய தேவை இராது. தமிழ் எழுத்துக்கள் தோன்றாமலிருந்தால் உரிய தமிழ் ஒருங்குறி எழுத்துரு ஒன்றினை நிறுவிக்கொண்டால் போதுமானது.

புதிதாக வினக்ஸ் பயன்படுத்த விரும்புவோருக்கு உபுண்டு வினக்ஸ் இன் அண்மைய பதிப்பொன்றைப் பரிந்துரைக்கிறேன். (6.10 விரும்பத்தக்கது.) இவ்வியங்குதளத்தை www.ubuntu.com என்ற முகவரியில் தரவிறக்கலாம். பின்னர் 'தபுண்டு' பொதியை நிறுவிக் கொண்டால் சகல தமிழ் வசதிகளையும் பெற்றுவிடலாம். தபுண்டு தரவிறக்கத்துக்கு www.viduthalai.org/home/fedora/opensuse போன்றவையும் மிக நல்ல தமிழ் ஆதரவினைத் தருகின்றன.

2. எழுத்துரு

விண்டோஸ் 2000, xp பயனர்களுக்கு ஒருங்குறி ஆதரவு நிறுவப்படும்போதே தேவையான எழுத்துருவும் நிறுவப்பட்டுவிடும். மேலதிகமாக ஒருங்குறி எழுத்துருக்

கள் தேவைப்பட்டால் www.thamizha.com, www.sooriyan.com ஆகிய தளங்களுக்குச் சென்று பெற்றுக் கொள்ளலாம். சூரியன் டொட்கொம் எழுத்துருவைப் பரிந்துரைக்கிறேன்.

3. விசைப்பலகை இயக்கி

உங்கள் கணினியில் நீங்கள் ஒருங்குறியில் தட்டெழுத்துவதற்கு விசைப்பலகை இயக்கி ஒன்று தேவைப்படும். மிகப் பிரபலமான விசைப்பலகை இயக்கி எ-கலப்பை ஆகும். இது விண்டோஸ் பயனர்களுக்கானது. எ-கலப்பையை www.thamizha.com. தளத்தில் பதிவிறக்கங்கள் பகுதியில் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

தமிழா தளத்தில் மூன்று வகையான எ-கலப்பை மென்பொருட்கள் கிடைக்கின்றன. ஒன்று அஞ்சல் வடிவத்துக்கானது. இதனை நிறுவிக்கொண்டால் தமிழை ஆங்கில ஒலிப்பியல் முறையில் தட்டெழுதலாம். அதாவது அம்மா எழுத வேண்டுமானால் ammaa என்று தட்ட வேண்டும். புதிதாக விசைப்பலகை வடிவம் ஒன்றினைப் படிக்கச் சிரமப்படுபவர்களுக்கு இது உதவும்.

அடுத்துப் பாமினி வகை எ-கலப்பை. இதனை தரவிறக்கி நிறுவிக்கொண்டால் பாமினி வகை விசைப்பலகை வடிவத்தில் ஒருங்குறியைத் தட்டெழுதலாம்.

மற்றது தமிழ் 99 வகை விசைப்பலகை. நீங்கள் தமிழ் விசைப்பலகை என்று வாங்கும் விசைப்பலகையில் உள்ள தளக்கோலம் இதுதான். இதுவே தமிழுக்கென நியமப்படுத்தப்பட்ட விசைப்பலகை வடிவம். எதிர்காலத்தில் இதுவே நிலைத்திருக்கும். இதனைப் பழகிக் கொள்வது நல்லது. நீங்கள் தமிழ் விசைப்பலகையை வாங்கியிருந்தால் இந்த எ-கலப்பை உங்களுக்குப் பயன்படும்.

எ-கலப்பையை உங்கள் கணினியில் நிறுவிக்கொண்ட பிறகு செயற்பட்டையில் (task bar) சிறிய k ஒன்று தோன்றும். அதனை சொடுக்கினீர்களானால் ஆங்கிலம், தமிழ் ஒருங்குறி, தமிழ் திஸ்கி ஆகிய மூன்று முறைகளில் தட்டெழுத்துவதற்கான தெரிவுகள் காணப்படும். ஆங்கிலத்தைத் தெரிவுசெய்தால் ஆங்கிலத்தில் தட்டெழுதலாம். திஸ்கி எனும் தெரிவு சற்றே பழைய திஸ்கி குறிமுறையில் தட்டெழுத்துவதற்கானது. இதற்கு திஸ்கி எழுத்துருவைக் கட்டாயம் மாற்ற வேண்டும். விண்டோஸ் 98 பயனர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் திஸ்கியைப் பயன்படுத்த வேண்டியிராது.

இதில் கவனிக்க வேண்டியது என்னவென்றால் நீங்கள் எந்த இயக்கியைப் பயன்படுத்தியும், எந்த எ-கலப்பையைப் பயன்படுத்தியும் ஒருங்குறியைத் தட்டெழுதலாம். எல்லாம் ஓர் ஒருங்குறிதான். எந்த மாற்றமும் இல்லை. எப்படித் தட்டெழுதினாலும் உங்கள் ஆவ

ணத்தை எவரும் படிக்கலாம். எப்படி வேண்டுமானாலும் திருத்திக் கொள்ளலாம். அதுதான் ஒருங்குறி செய்த புரட்சி.

4. வலை உலாவி

விண்டோஸ் 2000, xp ஆகிய இயங்குதளத்தோடு வரும் Internet explorer உலாவி, தமிழ் ஒருங்குறிக்கு மிகச் சிறப்பான ஆதரவினைத் தருகிறது. இயங்குதளத்தில் ஒருங்குறி ஆதரவு நிறுவப்பட்ட பின் firefox உலாவியும் தமிழை ஆதரிக்கும்.

இவற்றைப் பயன்படுத்தித் தமிழ் ஒருங்குறியில் அமைந்த வலைத் தளங்களைப் பார்வையிடலாம்.

லினக்ஸ் பயனர்கள் firefox, konqueror, epiphany ஆகிய உலாவிகளைப் பயன்படுத்தலாம்.

5. தமிழ் இடைமுகப்பு

உங்கள் கணினியின் இயங்குதளத்தின் இடைமுகப்பு முழுவதும் தமிழாக இருப்பது உங்களுக்குப் பிடிக்குமா? அப்படியானால் தமிழ் இடைமுகப்புப் பொதிகளை நீங்கள் நிறுவிக்கொள்ள வேண்டும்.

விண்டோஸ் XP பயனர்கள் நீங்கள் 10,000 தொடக்கம் 25,000 பெறுமதியான சட்டபூர்வமான விண்டோஸ் மென்பொருளைப் பயன்படுத்துபவராக இருந்தால் மட்டுமே அவர்கள் தளத்துக்குச் சென்று தமிழ் இடைமுகப்பு பொதியொன்றினைப் பெற்று பயன்படுத்த முடியும்.

இலவசமான லினக்ஸ் இயங்குதளம் ஒன்றை நிறுவிக்கொண்டால் எந்தப் பிரச்சினையுமின்றித் தமிழ் இடைமுகப்பினைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

உட்புண்டு லினக்ஸ், தடிண்டு (www.viduthalai.org/home) பொதியினை நிறுவினால் தமிழ் இடைமுகப்பினைப் பெறும். நிறுவலில் தொடங்கி தமிழ் இடைமுகப்பினை முழுமையாகக் கொண்டிருக்கிறது.

பயனுள்ள இணைய முகவரிகள்

- லினக்ஸ், தமிழ் லினக்ஸ் தொடர்பான விளக்கங்களைப் பெற, சந்தேகங்களைக் கேட்க, www.tamilgnu.blogspot.com உதவும்.
- தமிழ் மென்பொருட்களைத் தரவிறக்க www.thamizha.com ஐ நாடவும்.
- ஏற்கனவே நீங்கள் வேறு எழுத்துருக்களில் தட்டெழுதி வைத்திருக்கும் ஆவணங்களை ஒருங்குறிக்கு மாற்றிக்கொள்ள, www.suratha.com/reader.htm. ஐப் பயன்படுத்தலாம். ○

Best Wishes To Mallikai

Kalkisons

**Importers
& Distributors of Machinery
&
Electrical Equipments**

**B.G..Buiding
102, Wolfenhal Street,
Colombo-13**

Tel : 2328729, 2332949-50

Fax: +94-11-2439623, +94-11-2576273

E-mail: kalkison@slt.lk

1. உலக தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியானது அறிவியல் தொழில் நுட்பம் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட சமூகங்களுக்கு மட்டுமல்லாது, இந்தத் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியினைப் பயன்படுத்த முன்வந்த உலகின் எல்லாச் சமூகங்களும் அக்கண்டு பிடிப்புகளை பயன்படுத்திய பொழுது அச்சமூகங்கள் பல்வேறு விதமான மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டன.

அந்த வகையில் அச்சுக்கலை தொழில்நுட்பத்தின் கண்டு பிடிப்பு உலக சமூகங்களின் சமூக, அரசியல், பொருளாதார, காலசார மாற்றங்களின் வழியாக அச்சமூகங்களின் மொழிகளின் உரைநடை வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டதோடு வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனமாகப் பத்திரிகைத்துறையையும் தோற்றுவித்தது.

அச்சுக்கலை ஏற்படுத்திய இத்தகைய மாற்றங்கள், உலக சமூகங்களின் மொழிகளிலான கலை - இலக்கியத் துறையில் புதிய உருவங்களை தோற்றம் பெற செய்து - சிறுகதை, நாவல், புதுக்கவிதை என்ற வகையான இலக்கிய

உருவங்களையும், ஓவியம், புகைப்படம் போன்ற நுண்கலை பதிப்பித்தல் ஆகிய துறைகளிலும் உலகக் கலை இலக்கியத்தைப் புதிய வளர்ச்சி நிலைக்கு இட்டுச்சென்றதோடு, உலக சமூகங்களின் தகவல் பரிமாறல் முறைமையில் ஒரு விசாலமான விஸ்தரிப்பையும், புதிய பரிமாணத்தையும் உருவாக்கித் தந்தது எனலாம்.

அச்சுக்கலையைப் பொறுத்தவரை மொழி அதன் முக்கிய வெளிப்பாட்டுக் கருவியாக இருப்பினும், நுண்கலை வடிவங்களான ஓவியம், புகைப்படம் போன்றவைகளை இணைத்துக் கொண்டு வெளிப்பட்ட அக்கலையானது இதுவரை காலம் செவிப்புலன் வழியாக உள்வாங்கப்பட்ட கலை இலக்கியத்தைக் கட்புலன் வழியாக உள்வாங்கும் நிலையை உருவாக்கியதோடு, அக்கலையின் ஊடாகக் கட்புலன் வழியாக உள்வாங்கப்பட்ட நுண்கலை வடிவங்களான புகைப்படம், ஓவியம் போன்றவற்றைப் பதிப்பித்தல் மூலம் அக்கலையின் வளர்ச்சியில் பங்கெடுத்துக் கொண்டது. அதேவேளை செவிப்புலன் வழியாகத் தகவல்களையும், இலக்கியத்தையும் உள்வாங்குதலில் மட்டுமே தங்கியிருந்த சமூகங்கள் கூட அச்சுக்கலை தன் வழியாகத் தந்த பிரதிகளை, அதாவது கிராமிய சமூக அமைப்புகளில் நிலவிய திண்ணை வாசிப்பு அல்லது கூட்டு வாசிப்பு முறைமை - அதாவது ஒருவர் வாசிக்க, பலர் கூடி நின்று அந்தப் அச்சுப்பிரதி கொண்டிருக்கும் செய்தியினைச் செவிமெடுத்தல் எனும் முறைமையின் மூலம் அச்சுக்கலையின் பயன்பாட்டைத் தன்னளவில் பயன்படுத்திக் கொண்டன.

அச்சுக்கலைக்கு அடுத்ததாக வருகின்ற தொழில்நுட்பமான வானொலியின் வருகை செவிப்புலன் வழியாகக் குறித்த ஓர் எல்லைக்கு உட்பட்ட சமூகக் கூட்டத்தினருக்கு மட்டுமே வழங்கப்பட்ட தகவல்களும், இலக்கியங்களும் பெரும் மக்கள் கூட்டத்தினருக்கும் மொழி மாற்றும் ஒலி வழியாக வழங்கும் தன்மையைத் தன்னகத்தே கொண்டதாக உருவாக் கப்பட்டது. வானொலியின் வருகை தான் மனிதகுலம் தனது தகவல் பரி மாறலுக்காய்

**கலை - இலக்கிய வளர்ச்சியில்
கணியுட்
இணையுடும். - மேமன்கனி -**

'வெறும் வெளி' (Space) ஐப் பயன்படுத்தத் தொடங்கிய காலமாகும். தகவல் புரட்சியுக் கம் என்பது கூட வானொலியின் வருகையுடன் தொடக்கம் பெற்றது எனலாம். வானொலிக் கலையின் வருகையானது தகவல் துறையில் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியதோடு கலை இலக்கியத்துறையின் வளர்ச்சியில் அதன் பங்கு எத் தகையது எனப்பார்த்தால், இலக்கியப் பிரதிகளையும், இசை வடிவங்களையும் செவிப்புலன் வழியாகப் பரந்த மக்கள் கூட்டத்தினரிடையே எடுத்துச் சென்றதாக இருக்க, அதன் தன்மைக்கேற்ப புதிய கலை இலக்கிய உருவங்களையும் அது உருவாக்கித் தந்தது. இந்த வகையில் வானொலி நாடகம், உரைச்சித்திரம் போன்ற வடிவங்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். இது கலை இலக்கியத்துறையின் வளர்ச்சியில் - வானொலித் தொழில்நுட்பத்தின் பிரதான பங்காகக் குறிப்பிடலாம். வானொலி நாடகம், உரைச் சித்திரம் மட்டுமல்லாது நேர் முக வர்ணனை போன்ற வடிவங்கள் பங்காற்றும் தன்மைகளைக் கொண்டு நோக்குமிடத்து ஆய்வாளர்கள் வானொலியினை ஒரு விஷுவல் மீடியாவாக அடையாளப்படுத்தாவிடினும், ஆழ்ந்து நோக்கின் மொழியையும், ஒலியையும் கொண்டு மனிதர்களின் மனக்கண் முன்னால் தகவல்களையும், இலக்கியப் பிரதிகளின் ஊடாக வெளிப்படும் அனுபவங்களையும் காட்சிப் படிமங்களாகக் கொண்டு வருவது மூலம் அதுவும் ஒரு விஷுவல் மீடியா என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

வானொலி தொழில்நுட்பத்திற்கு அடுத்து வந்த தொலைக்காட்சியானது அச்சுக்கலையும், வானொலியும் தகவல்களைப் படித்தல், செவிமெடுத்தல் என்ற தன்மைகளை இணைத்துப் பார்த்தல் எனும் புதிய பண்பினை இணைத்து வெளிப்பட்ட பொழுது தகவல் பரிமாறல் துறையில் மேலும் ஒரு பாய்ச்சல் நிகழ்ந்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில் வளர்ந்து கொண்டிருந்த சினிமாக்கலையின் நீட்சியாகப் பார்க்கப்பட்ட அதேநேரம் அது தகவல்களை சமூகத்தில் தாக்கப்பூர்வமான முறையில் எடுத்துச் சென்றதன் மூலம் அதாவது தகவல்களைக் காட்சிப் படிமங்களாகத் தந்ததன் மூலம் தாக்கப்பூர்வமான வீச்சான வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனமாகத் தன்னை ஸ்தாபித்துக் கொண்டது.

உலகச் சமூகங்களில் பல்வேறு நிலைகளில் அச்சுக்கலை வானொலி, தொலைக்காட்சி போன்ற ஊடகங்கள் பெரும் மாற்றங்களை, வளர்ச்சியினை ஏற்படுத்திவிட்ட காலகட்டத்தில் கணினியின் வருகை ஆரம்பமாகியது.

2.

கணினியின் கண்டுபிடிப்பானது விஞ்ஞான தொழில்நுட்பத்தின் வழியான, அந்தத் தொழில்நுட்பத்திற்குத் தேவையான ஒரு கருவி என்ற வகையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டாலும், அது கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஆரம்ப காலகட்டத்தில் அதைக் கண்டுபிடித்த சமூகங்கள் தம் விஞ்ஞான தொழில்நுட்பத்தின் வளர்ச்சிக்கான ஒரு முக்கிய கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் படிப்படியான அதன் வளர்ச்சிக்குப் பின் அது உலக சமூகங்களின் எல்லாச் சமூக விஞ்ஞானத் துறைகளின் வளர்ச்சிக்கான ஒரு கருவியாக, அதாவது அத்துறைகளை மேம்படுத்தவும், வழிநடத்திச் செல்லவும் உதவும் ஒரு பெரிய கருவியாக மாறியது. இதற்குக் காரணம் கணினி தொழில்நுட்பமானது இதுவரை காலமும் எந்தவொரு ஊடகமும், கருவியும் கொண்டிராத அதிவிஷேடப் பண்புகளையும், தன்மைகளையும் அது தமக்குள் கொண்டிருந்ததே காரணமாக அமைந்தது.

கணினியின் தன்மைகளான வேகம், துல்லியம், தரவுகளை ஒழுங்குபடுத்தல் முறைமை போன்ற காரணங்களால் கணினி மேற்குறித்த துறைகளுக்கான சிறந்த கருவியாக மாறியது. இதற்கு நம்மிடம் நெருங்கிய உதாரணங்களாக இன்றைய காலகட்டத்தில் அச்சுக்கலை வழியாக வெளிவரும் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகள், நூல்கள் போன்றவை சிறந்த முறையில் வெளிவரப் பெரிதும் பயன்படும் ஒரு கருவியாக இருக்கின்றது. அவ்வாறான பணி Desktop Publication என்ற தனித்துறை ஒன்றையே தோற்றுவித்துள்ளது. அதேபோல் வானொலி, தொலைக்காட்சி போன்ற ஊடகங்களை நடத்திச் செல்வதற்கு இன்னும் சரியாகச் சொல்லப் போனால், இன்றைய வானொலியும், தொலைக்காட்சியும் முழுக்க முழுக்க கணினியிலேயே தங்கி இருக்கின்றன என்றுகூடச் சொல்லலாம். அத்தோடு கணினியின் வளர்ச்சியானது அதற்கு முன்னதாக கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கண்டுபிடிப்புகள் கூட, கணினிக்கான தன்மைகளைக் கொண்டு நம்மை வளர்ச்சியடையவைத்துள்ளன. உதாரணத்திற்கு, இன்று பாவனைக்கு வந்திருக்கும் கணினி பொருத்தப்பட்ட அச்சு இயந்திரம் முதற் கொண்டு கையடக்கத் தொலைபேசிகளில் பெருகி வரும் வசதிகள் வரை சொல்லலாம்.

இவ்வாறாகப் பல்வேறு துறைகளின் வளர்ச்சிக்கான சிறந்த கருவியாகப் பயன்பட்டுக் கொண்டிருந்த கணினியானது இணையம் எனும் தொழில்நுட்பத்தின் வருகையுடன் கணினி ஒரு வெகுசனத் தொடர்புச் சாதன

மாக மாறியது. இன்னும் ஆழமாகக் கூறுவது என்றால் அது அச்ச இயந்திரமாக, பத்திரிகையாக, சஞ்சிகையாக, நூலாக, நூலகமாக, வானொலியாக, தொலைக்காட்சியாக, தொலைபேசியாக, அங்காடியாக இப்படிப் பன் முகங்களைக் கொண்டதாக அதன் வழியாக வந்த இணையத் தொழில்நுட்பத்தின் மூலம் பெற்றுக் கொண்டது.

இத்தகைய கணினியின் வளர்ச்சி நிலையில் அது கலை இலக்கியத்துறை வளர்ச்சியில் எத்தகைய பங்கினை ஆற்றுகிறது என்ற தேடல் எழுகிறது. அது ஒரு கருவியாக இருந்து கொண்டு பல இலக்கியத்துறையின் மேம்பாட்டுக்கு ஆற்றிய பங்கினை மேலே பார்த்தோம். அதுவே ஓர் ஊடகமாக, தளமாக இணையத்தின் வருகையுடன் மாற்றம் அடைந்தபொழுது அது கலை இலக்கியத்துறையில் குறிப்பாக தமிழ் கலை இலக்கியத்துறையின் வளர்ச்சியில் ஆற்றும் பங்கினை இனிப் பார்க்கலாம்.

கணினியின் வருகையானது ஆங்கில மொழிச் சமூகத்தினரின் கண்டுபிடிப்பாக இருப்பினும், இன்று அது உலகின் எல்லா மொழிச் சமூகத்தினரின் சமூக, கலாசார மற்றும் தொடர்பாடல் முறையிலும் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. கணினியானது தனிப்பட்டவர்களின் பயன்பாட்டுக்காக வடிவமைக்கப்பட்டதும், அதுவும் அந்தந்தச் சமூகத்தினரின் மொழியினைக் கணினியில் உட்செலுத்தும் முறைமையும், பயன்பாடும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும், பரவலாக்கப்பட்டதும், உருவாக்கப்பட்டதும் அந்த வளர்ச்சியினையும், மாற்றத்தையும் மேலும் அகலப்படுத்தியது எனலாம்.

அவ்வாறாக அகலப்படுத்தப்பட்ட கணினி மற்றும் இணையத்தின் வளர்ச்சிக்குள் தமிழ் கலை இலக்கியத்தின் இணைய முதற் தேவையாக இருந்தது என்ன வென்றால் தமிழைக் கணினியில் உட்செலுத்துதல் அதாவது தமிழைக் கணினியில் பயன்படுத்துதல் என்பதாகும். ஏலவே ஒரு கருவியாக கணினி இருந்த காலகட்டத்தில் வளர்ச்சி அடைந்த Desktop Publication வருகையின் பொழுதே தமிழைக் கணினியில் பயன்படுத்துதலுக்கான தேவை தொடங்கிவிட்டது எனலாம். ஆனால் இணையத்தின் வருகைக்குப் பின் வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனமாக மாறியபொழுது அத்தகைய மாற்றத்திற்கு ஏற்ப தமிழைக் கணினியில், இணையத்தில் பயன்படுத்தும் தேவை ஏற்பட்ட பொழுது அதற்கான முயற்சிகள் புதிய சவால்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தது.

இந்த வகையில் கணினியில், இணையத்தில் தமிழை உட்புகுத்தல் அதாவது பயன்படுத்தல் என்ற நிலை வந்தபொழுது அது சந்தித்த பிரச்சினைகளும், அதற்கான கணினித் துறையைச் சார்ந்திருந்த பல தமிழ் பேசும் தன்னார்வர்களின் உழைப்பும், பங்களிப்பும், தியாகமும் ஒரு புத்தகம் அளவு வரலாறு கொண்டதாக இருக்கிறது. (மேலும் இம்முயற்சி சம்பந்தமாக விரிவாக அறிய இம்மலரில் இடம்பெற்றுள்ள மதுரண்யாவின் கணினிக்கு ஆங்கிலம் தெரியவே தெரியாது என்ற கட்டுரையைப் பார்க்கவும்.) ஆனால் சுருக்கமாகப் பார்த்தோமானால் கணினியில், இணையத்தில் தமிழைப் பயன்படுத்தும் முயற்சி 100 % முழுமை பெற்றிருக்காவிடினும், அந்த விகிதாசாரத்திற்கு சற்றுக் குறைவான அளவில் வெற்றி பெற்று இருக்கும் இம்முயற்சியின் வெற்றியானது, இன்று நாம் தமிழ் கலை இலக்கிய வளர்ச்சியில் கணினியினதும், இணையத்தினதும் பங்கினைப் பற்றிச் சிந்திப்பதைச் சாத்தியமாக்கியிருக்கிறது.

3.

கணினியும், இணையமும் தமிழ்க் கலை இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஆற்றும் பங்கினைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது, ஏலவே Desktop Publication துறையின் தமிழ் மொழியின் மூலமான கலை இலக்கியப் பிரதிகளை அச்சடிப்பு முறைமையை மேம்படுத்தல் என்ற வகையில் வெற்றிகரமான ஒரு நிலைக்கு கணினி இட்டுச் சென்றிருக்கிறது.

இணையத்தில் தமிழைப் பயன்படுத்தும் முறைமையின் வளர்ச்சிக்குப் பிறகு பின்வரும் வடிவங்களின் வழியாக இணையம் தமிழ் கலை இலக்கிய வளர்ச்சியில் பங்கேற்றது.

- மின்னஞ்சல்கள் (E-mails)
- இணையத்தளங்கள் (websites)
- இணையச் சஞ்சிகைகள் (e-magazines)
- வலைப்பதிவுகள் (blogs)
- குழுக்கள் (groups)
- மன்றங்கள் (forum)
- மின்னூற் திட்டங்கள் (ebooks)
- நூல்களைச் சந்தைப்படுத்தல் (e marketing)
- கலைக் களஞ்சியங்கள் (encyclopedia)
- தேடு பொறிகள் (search engines) எனப் பல வடிவங்களில் தமிழ் இணையத்தில் இன்று கையாளப்படுகிறது. இத்தகைய இணைய வழிமுறைகளினூடான வெளிப்பாடுகள் தமிழ்க் கலை இலக்கியத்துறைக்குக் கணிசமான முறையில் பங்காற்றி வருகின்றன.

இன்றைய காலகட்டத்தில் நூற்றுக்கணக்கானோர் தமிழில் மின்னஞ்சல் மூலம் தம் தொடர்பாடலை மேற்கொள்கிறார்கள். தமிழை இணையத்தில் உட்புகுத்த வேண்டுமென உழைத்தவர்களின் முதல் நோக்கம் இதுவாகத்தான் இருந்தது.

தமிழ் இணையத்தளங்களையும் (websites), வலைப்பதிவுகளையும் (blogs) எடுத்துக் கொண்டால் இன்று பல தமிழ் கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகளான அடையாளம் காணப்பட்டவர்கள் மட்டுமல்லாது தனிப்பட்டவர்கள் கூடத் தமிழ்மொழி மூலமாகத் தமக்கான தனியான இணையத் தளங்களை, வலைப்பதிவுகளை வைத்திருக்கிறார்கள். அவைகளின் தொகை நூற்றுக்கணக்கானவை என்பது ஆச்சரியப்பட வைக்கும் விடயமாக இருக்கிறது. அவைகளில் பல விடயங்கள் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். விவாதிக்கிறார்கள். தம் படைப்புகளை வலையேற்றம் செய்கிறார்கள். இவ்வாறான வெளிப்பாடுகளில் பின் - நவீனத்துவம் முதல் குஷ்பு வரையிலான விடயங்களைப் பற்றி பிரஸ்தாபிக்கிறார்கள். அத்தோடு, இணையச் சஞ்சிகைகளை எடுத்துக் கொண்டால் பல விதமான வகைகளில் இணையத்தில் வலம் வருகின்றன.

ஏலவே அச்சில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் பத்திரிகைகளும், பெரும் வர்த்தகச் சஞ்சிகைகளும் தமக்கான இணையத்தளங்களை உருவாக்கி உருமாறி இணையத்தில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. பல சிறு சஞ்சிகைகளை உள்ளடக்கிய நிலையிலும் ஒரு சில இணையத்தளங்களும் இருக்கின்றன. (உ + ம : கீற்று. கொம் போன்றவை.) அதேவேளை இணையத்திற்கென்றே பல பெரும் வர்த்தக சஞ்சிகைகளின் சாயல் களுடனும், சிறு சஞ்சிகைகளின் பண்புகளைக் கொண்டும் தனித் தனியாகப் பல சஞ்சிகைகள் இணையத்தில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. அதேவேளை பெரும் சஞ்சிகைகளின் அம்சங்களையும், சிறு சஞ்சிகைகளினதும் அம்சங்களையும் இணைத்த நிலையிலும் பல சஞ்சிகைகள் தமிழ் இணையத்தில் இருக்கின்றன. கவிதைக்கென, (வார்ப்பு.கொம் போன்றவை) வைக்கக்கென, நகைச்சுவைக்கென, இசைக்கென, குறுந்திரைப் படத்திற்கென (உ + ம : சலனம்.கொம் போன்றவை) ஒவ்வொரு துறைக்குமான தமிழ் இணையத்தில் பல சஞ்சிகைகள் வலம் வருகின்றன.

மற்றும் தமிழ் மொழி மூலம் குழுக்கள் (groups) உருவாக்கப்பட்டுப் பல்வேறு தலைப்புக்களில் கலந்துரையாடல்களும் நடைபெறுகின்றன. அத்தோடு

மன்றங்கள் (forum) அமைக்கப்பட்டுப் பல்விதமான படைப்புக்கள், கருத்துக்கள் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றன.

அச்சில் வெளிவரும் நூல்களையும், சஞ்சிகைகளையும் அறிமுகப்படுத்துவதற்கென்றே தனியாக இணையத்தளங்கள் (விருபா.கொம் போன்றவை) இருக்கின்றன. e marketing மற்றும் online shopping எனும் முறையில் இணையத்தின் வழியாகத் தமிழ் நூல்களை விற்கும் அங்காடி இணையத்தளங்களும் (காந்தள கத்தின் தமிழ் நூல்.கொம் போன்றவை) உள்ளன.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை, இங்கிருந்து புலம் பெயர்ந்து போன தமிழ் பேசும் மக்கள் பயன்படுத்தும் அளவுக்கு இங்கு வாழும் தமிழ் பேசும் மக்கள் மிகக் குறைந்த அளவான தொகையினரே இணையத்தளங்களை, வலைப்பதிவுகளை பயன்படுத்துகின்றனர். நான் அறிந்தமட்டில் இலங்கையின் தமிழ் பத்திரிகைகளைப் பொறுத்தவரை வீரகேசரி, தினக்குரல் போன்றவை இணையத்தளத்தில் தம்மை முழுமையாக இணைத்திருக்காவிடினும் முதல் முயற்சியாகச் சஞ்சிகைகளைப் பொறுத்தவரை ஞானம் இணையத்தளத்தில் ஏற்றம் கண்டிருக்கிறது. மல்லிகைக்கான வலைப்பதிவு ஒன்று இக்கட்டுரையாசிரியரால் அமைக்கப்பட்டு ஆரம்ப நிலையில் உள்ளது. அதற்கு முன்னதாகவே விருபா. கொம், மல்லிகை உட்பட இலங்கை சஞ்சிகைகளை முன் முயற்சியாக வலையேற்றம் செய்துள்ளது. இலங்கை கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகளும் சரி, தனிப்பட்டவர்களும் சரி இணையத்தோடு தொடர்புபடுத்திக் கொள்வதில் சில நடைமுறைச் சிக்கல்கள் இருப்பதன் காரணமாக அவர்களால் இம்முயற்சிகளில் பரவலாக பங்கேற்க முடியாதுள்ளது. (இந்த விடயத்தைப் பற்றி விரிவாகப் பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் பேச வேண்டியிருக்கிறது.) இவ்விடத்தில் இன்றைய காலகட்டத்தில் தமிழ் மொழி மூலம் இணையத்தளத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் இரண்டு முக்கிய நிகழ்வுகளை விஷேடமாகக் குறிப்பிட வேண்டும்.

ஒன்று, நூலகம் எனும் பேரிலான ஈழத்து மின்னகல் திட்டம் (இதைப் பற்றி விரிவாக அறிய இம்மலரில் இடம்பெற்றுள்ள கோபிநாத்தின் 'ஈழத்தின் இணைய நூலகம்' எனும் கட்டுரையைப் பார்க்கவும்.) அடுத்தது உலகின் பல மொழிகளில் தமிழ் உட்பட 'திறந்த புலமைச் சொத்தாக' உருவாக்கி வரும் விக்கிபீடியா எனப்படும் கலைக் களஞ்சியத்தின் உருவாக்கம். (இதைப் பற்றி விரிவாக அறிய இம்மலரில் இடம்பெற்றுள்ள மயூரனின் 'கட்டறுக்கும் அறிவு - கட்டறுக்கும் பகிர்வு' எனும் கட்டுரையைப் பார்க்கவும். இணை

யத்தில் தமிழ் மொழி வழியாக உருவாகி வரும் இவ்விரு செயற்திட்டங்கள் தமிழ் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் அதைப் பற்றிய மேலும் அறிதலுக்கும் எதிர்காலத்தில் பயன்படப் போகும் இரு முக்கியமான செயற்திட்டங்கள் என்ற வகையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

(இதுவரை கணினியிலும், இணையத்திலும் இடம் பெற்றுள்ள இணையத்தளங்கள், இணைய சஞ்சிகைகள், வலைப்பதிவுகள், குழுக்கள், மன்றங்கள் எனப் பொதுவாகவும், ஓரிரு உதாரணங்கள் மூலம் விளக்கப் பட்டதே தவிர, இவைகளைப் பற்றி முழுமையான முறையில் தனித்தனியாகக் குறிப்பிட்டுச் சொல்வது சாத்திய மில்லை என்பதாலும், அவை பற்றித் தனித்தனிக் கட்டுரைகளில் சொல்லப்பட வேண்டும் என்பதனாலும் சிலவற்றை மட்டுமே குறிப்பிட்டுள்ளேன். அதேவேளை இக்கட்டுரையின் பின்னிணைப்பாக தரப்பட்டு இருக்கும் இணையத்தள விலாசங்களும் ஒரு பார்வைக்கு மட்டுமே தவிர அது கூட முழுமையான பட்டியல் அல்ல! இவ்வாறான பட்டியல் கொண்ட தமிழ் இணையத்தளங் களுக்குச் சென்று வாசகப் பார்வையாளர்கள் சென்று மேலும் விரிவான அனுபவத்தையும், அறிவையும் பெறும் நோக்கத்துடனேயே கைவசம் இருந்த சில முகவரிகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.)

இவ்வாறாகத் தமிழ் மூலத்திலான இணையத்தள முயற்சிகள் பெருகியதன் விளைவாகவும், தமிழைக் கணினியில் உட்புகுத்தும் முயற்சியின் உச்சமான வளர்ச்சியாக யுனிக்கோட் இன் வருகையும், இதுவரை ஆங்கில மொழியில் மட்டுமே உட்கொண்டிருந்தது எனச் சொல்லப்பட்ட தேடுப்பொறிகள் தமிழில் சொற்களை உட்புகுத்தித் தேடும் வசதிகளையும் உருவாக்கித் தந்திருக்கின்றன. அந்த வசதி இணையத்தின் வழியாகத் தமிழ்க் கலை இலக்கியங்களைத் தேடிப் படிக்கும், பார்க்கும் பணியினை இலகுவடுத்தியிருக்கின்றன.

இவ்வாறாக நடைபெறும் இணையத் தமிழ் முயற்சிகள் வெறுமனே ஒரு நாட்டையோ, பிரதேசத்தையோ தளமாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்படவில்லை. மாறாகத் தமிழ்பேசும் மக்கள் உலகின் எந்த மூலையில் வாழுகிறார்களோ அப்பகுதிகளிலிருந்தெல்லாம் இத்தகைய இம்முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இது கூடக் கணினித்துறையினதும், இதன் வழியாக இணைய ஊடகத்தின் உலக வியாபகத்தின் விளைவு என்றே சொல்ல வேண்டும். கலை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி என்பதில் புதிய கலை இலக்கிய உருவங்களைக் கொண்டு

வருதல் என்பது மட்டுமே அடங்காது, அக்கலை இலக்கிய வளர்ச்சியினைப் பரவலாகக் கொண்டு செல்லுதலும் அடங்கும் என்ற வகையில் தமிழ்க் கலை, இலக்கிய முயற்சிகளைப் புதிய, வாசக பார்வையாளர்களிடம் கொண்டு சென்றமையும், ஏலவே அதற்கென இருந்த வாசகர்களிடம் துரிதமாகவும், விரிவாகவும், நெருக்கமாகவும் சென்றடைய வைத்தமையும், கலை இலக்கியப் படைப்புகளை அடையும் புதிய வழி முறைக்கான (Clicking and Linking போன்ற) அனுபவங்களையும் தமிழ்க் கலை, இலக்கியம், கணனி மற்றும் இணையம் மூலம் கண்ட வளர்ச்சியாகவே பார்க்கப்பட வேண்டும்.

ஒரு கலை, இலக்கியப் படைப்பைப் பயிலுகின்ற, பார்க்கின்ற வாசக, பார்வையாளனிடம் ஏற்படும் எதிர்வினையானது அக்கலை இலக்கியப் படைப்பைப் படைத்தளித்த படைப்பாளிக்குச் சென்றடைவதில் மற்ற எல்லா ஊடகங்களில் சற்றுத் தாமதமான முறையில் சென்றடைய, கணனியும் இணையமும் மட்டும் வாசக - பார்வையாளன் ஆற்றும் எதிர்வினையினைத் துரிதமாகவும், படைப்பாளிகே நேரடியாகவும் சென்றடையக் கூடிய சாத்தியத்தை உருவாக்கியுள்ளன. இன்னொரு வகையில் சொல்வதானால், ஒரு கலை, இலக்கியப் படைப்பாளிக்கும், வாசக - பார்வையாளனுக்கும் நிலவிய இடைவெளியை இல்லாமல் ஆக்கி அவ்விருவர்களிடையே இருந்த அரணை உடைத்தெறிவது என்பதே கணனியும், இணையமும் தமிழ்க் கலை, இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு மட்டுமல்லாது உலக மொழி இலக்கியங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் கணனியும், இணையமும் ஆற்றிய பெரும்பணி எனலாம்.

அந்த வகையில் இன்று கணினியிலும், இணையத்திலும் மேற்கொள்ளப்படும் தமிழ் கலை இலக்கிய முயற்சிகளில் வெளிப்படும் சமிக்ஞைகள் எதிர்காலத்தில் தமிழ்க் கலை, இலக்கிய வளர்ச்சியை ஒரு புதிய பரிமாணத்திற்கு இட்டுச் சென்றது என்பதை உறுதி செய்கின்றன என்பது மறுப்பதற்கில்லை.

பார்வைக்காகச் சில இணையத்தள முகவரிகள்.

(இது முழுமையான பட்டியல் அல்ல.)

சஞ்சிகைகள்

திண்ணை www.thinnai.com

தமிழ் வலை www.thamizham.net

விருபா	www.viruba.com
காலச்சுவடு	www.kalachuvadu.com
ஞானம்	www.gnanam.info
மரத்தடி	www.maraththadi.com
பதிவுகள்	www.pathivukal.com
கீற்று	www.keetru.com
குவியம்	www.kuviyam.com
நிலாச்சாரல்	www.nilacharal.com
வார்ப்பு	www.vaarppu.com
ஆறாம் திண்ணை	www.araamthinai.com
கூடல்	www.koodal.com
சலனம்	www.salanam.com
எக்ஸில் உயிர்	www.exilivre.com
அம்பலம்	www.ambalam.com/
வெப் உலகம்	www.webulagam.com
தமிழ் சிஃபி	www.tamil.sify.com
அப்பால் தமிழ்	www.appal-tamil.com
குமுதம்	www.kumudam.com
ஆனந்த விகடன்	www.vikatan.com/
முத்தமிழ்	www.muthamil.com/
வாயவளவயஅடை	thatstamil.oneindia.in
தமிழ் இணையம்	www.tamil.net
அப்பால் தமிழ்	http://www.appal-tamil.com/

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

வலைப்பதிவுகளின் திரட்டிகள்

தமிழ்ப் பதிவுகள்	www.tamilblohs.com
தேன்கூடு	www.thenkoodu.com
தமிழ் மணம்	www.thamizmanam.com

மல்லிகைக்காக

உருவாக்கப்பட்ட

வலைப்பதிவு

மல்லிகை	mallikai.mallikai.blogspot.com
---------	--

இக்கட்டுரையாளரின்

வலைப்பதிவுகள்

கொஞ்சம் யோசிக்க...	memonkavi.blogspot.com
உங்கள் பார்வை	babujibhai.blogspot.com
செவி, கண், ரசனை	eeview.blogspot.com

இலங்கைத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள்

வீரகேசரி	www.virakesari.lk
தினக்குரல்	www.thinakural.com

மின்பதிப்புத் திட்டங்கள்

மதுரை தமிழ் இலக்கிய	
மின்பதிப்புத் திட்டம்	tamil.net/projectmadurai
நூலகத் திட்டம்	http://www.noolaham.net

இணையத்தின் தமிழ்க்

கலைக்களஞ்சியம்

தமிழ் விக்கிபீடியா	tamil.wikipedia.org
--------------------	--

ஈழத்தின் இணைய நூலகம்

— கோழி —

அச்சில் வெளிவந்த நூல்களை மின்வடிவமாக வழங்கும் முயற்சிகள் இணையத்தின் வருகையின் முன்பே தொடங்கிவிட்டன. 1971இல் ஆரம்பிக்கப் பட்ட குட்டன்பேர்க் திட்டமே இணைய நூலகங்களின் முன்னோடியாகும். இன்று குட்டன்பேர்க்கில் 20,000ற்கும் அதிகமான நூல்கள் கிடைக்கின்றன.

தமிழில் தொடங்கப்பட்ட முதல் மின்னூற் திட்டம் மதுரைத் திட்டமாகும். பழந்தமிழ் நூல்களை இணையத்திற் கிடைக்கச் செய்ய 1998இல் தொடங்கப்பட்ட இத்திட்டத்தில் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க் கணக்கு, நீதி நூல்கள், பன்னிரு திருமுறைகள், சமய நூல்கள், இலக்கண நூல்கள் உட்பட 250இற்கும் அதிகமான நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

இவ்வகையில் ஈழத்து நூல்களை இணையத்திற் கிடைக்கச் செய்வதற்காகத் தொடங்கப்பட்டதே நூலகத் திட்டமாகும்.

1. குறிக்கோள்

நூலகத் திட்டமானது 'ஈழத்து நூல்களையும், இதழ்களையும் ஆவணப்படுத்திப் பாதுகாத்து அவற்றை அனைவரும் எந்நேரமும் வாசிப்பதற்கும் உசாத்துணைக்கும் பயன்படுத்துவதற்கு இணையத்தில் இலகுவிற் கிடைக்கக் கூடியதாக வெளியிடும் ஓர் இலாப நோக்கற்ற தன்னார்வக் கூட்டு முயற்சி' என்று வரையறுக்கப் பட்டுள்ளது.

2. செயல்பாடு

ஈழத்து எழுத்தாளரின் நூல்கள் அல்லது ஈழம் தொடர்பான நூல்கள் நூலகத்தில் வெளியிடப்படுகின்றன. நூற் தெரிவின் நிபந்தனைகள்; குறித்த நூல் அச்சில் வந்திருக்க வேண்டும். நூலாசிரியரின் அனுமதி பெறப்பட வேண்டும் என்பன மட்டுமே ஆகும். நூல்களை கல்வி, உசாத்துணைத் தேவைகளுக்கான வணிக நோக்கற்ற பகிர்வுக்காக இணையத்தில் மின்னூல்களாக வெளியிட மட்டுமே அனுமதி கோரப்படுகிறது. பதிப்புரிமை நூலாசிரியருடையதே.

நூலகத் திட்டம் தனிப்பட்ட எவருக்கும் சொந்தமானதல்ல! எதுவித வணிக நோக்கங்களற்ற தன்னார்வலர்களின் கூட்டு முயற்சிக்காகத் திறந்த நிலையிலேயே நூலகத் திட்டம் முன்னெடுக்கப்படுகிறது.

இதற்கு எந்த நிதியுதவிகளும் பெற்றுக் கொள்ளப்படுவதில்லை. நூல்களை வெளியிட எந்தக் கட்டணங்களும் அறவிடப்படுவதில்லை. அவ்வாறே வெளியிடப்படும் நூல்களுக்கு எந்தச் சன்மானங்களும் வழங்கப்

படுவதுமில்லை. நூலகம் இணையத்தளத்தில் எதுவித விளம்பரங்களும் கூட வெளியிடப்படுவதில்லை.

3. புகார்கள்

- i. ஈழத்து நூல்கள் அடுத்த தலைமுறை களுக்கும் கிடைக்கக் கூடியதாக ஆவணப்படுத்தப்படுகின்றன.
- ii. ஈழத்து எழுத்தாளரும் அவர்தம் படைப்புகளும் உலகளாவிய அளவில் அறிமுகம் பெறுகின்றனர்.
- iii. தேடுபொறிகளில் ஈழத்துப் படைப்புக்களை இலகுவாகக் கண்டடைய முடிகிறது.
- iv. வெளியிடப்படும் கோப்புக்கள் மிகவும் வினைத்திறன் மிக்க உசாத்துணைப் பயன்பாட்டுக்கு ஏற்றவையாகும்.
- v. ஈழத்தின் சமகால அறிவுத் தேட்டத்தின் ஒரு பகுதியை உலகத் தமிழருடன் பகிர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.
- vi. வெளிப்படையான கூட்டு முயற்சியாதலால் எவரும் பங்குபெறக் கூடியதாக உள்ளது.
- vii. மிகப் புதிய ஆவணப்படுத்தல் உத்தி பயன்படுவதால் கால மாற்றத்திற்கேற்ப புதுப்பிக்கப்படக் கூடியதாகும்.
- viii. தமிழக மற்றும் உலக மின்னூலாக்க முயற்சிகளில் ஈழம் பின்தங்கிவிடாதிருப்பது உறுதி செய்யப்படுகிறது.

4. சாதனைகள்

தமிழில் சமகால அறிவு மிகப் பெருமளவில் பகிரப்பட்டுள்ள மிக முக்கிய வலைத்தளங்களில் ஒன்றாக மிகக் குறுகிய காலத்தில் நூலகம் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. இரண்டாண்டுகளில் 300 இற்கும் அதிகமான மின்னூல்கள் இணையத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவை இலக்கிய நூல்கள்,

உசாத்துணை நூல்கள், அரிதான நூல்கள் எனப் பலதரப்பட்டவையாகும்.

கைலாயமாலை, வையாபாடல், பிள்ளையார் கதை, மட்டக்களப்பு மான்மியம், கதிரைமலைப் பள்ளு, பறாளை விநாயகர் பள்ளு போன்ற ஈழத்தின் முன்னோடி நூல்களும், அபிதான கோசம், யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், கனகி புராணம் போன்ற அரிய நூல்களும் நூலகத்தில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஏ.ஜே.கனகரட்னா, மு.தளையசிங்கம், வ.அ.இராசரத்தினம், சு.வில்வரத்தினம், வரதர், கே.கணேஷ், சொக்கன், மஹாகவி, நீலாவணன், சில்லையூர் செல்வராசன், சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, அப்துல் காதர் லெப்பை, எஸ்.பொ., டொமினிக் ஜீவா, அ.முத்துலிங்கம், தி.ஞானசேகரன், என்.கே.மகாலிங்கம், செங்கை ஆழியான், சாந்தன், செழியன், சி.சிவசேகரம், அ.இரவி, செம்பியன் செல்வன், எம்.ஏ.நுஃமான், சோலைக்கிளி, தா.பாலகணேசன், சேரன், மு.புஷ்பராஜன், மைதிலி, இரா.சிவச்சந்திரன், இ.பாலசுந்தரம், வி.என்.எஸ்.உதயசந்திரன், நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன், அனார், அ.பாலமனோகரன், கோவிந்தன், இ.தியாகலிங்கம், எஸ்.எல்.எம்.ஹனீபா, எம்.ஏ.ரஹ்மான், கோவிலூர் செல்வராஜன், சபா ஜெயராசா, சாரணா கையூம், பாமா.ராஜகோபால், தா.இராமலிங்கம், கா.சிவத்தம்பி, நா.சுப்பிரமணியம், வி.சிவசாமி, அ.யேசுராசா, அருள் செல்வநாயகம், அ.சிவராஜா, செ.யோகராசா, க.நடனசபாபதி, நிலாந்தன், பொ.இரகுபதி, என்.ஆத்மா, வாசுதேவன், முருகையன், மு.பொன் னம்பலம், சுல்பிகா, பா.அகிலன், ஜபார், கி.முரளி தரன், சி.மௌனகுரு, மௌ.சித்திரலேகா, கி.பி.அரவிந்தன், ரஞ்சகுமார், க.சட்டநாதன், நந்தி, வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், எம்.கே. எம்.ஷகீப், இளைய அப்துல்லாஹ், கோப்பாய் சிவம், க.சி.குலரத்தினம், சி.கா.செந்திவேல், கனக செந்திநாதன், சவிஸ் ரவி, நெல்லை க.பேரன், அ.செ.முருகானந்தம், அநுவை.நாகராஜன், அருணா செல்லத்துரை, மேமன்கவி உள்ளிட்ட பெருமளவு எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் நூலகம் திட்டத்தில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆயினும், பல முக்கிய எழுத்தாளர்களின் நூல்களும், முக்கியமான நூல்களும் இதுவரை ஆவணப்படுத்தப்படவில்லை என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டியதே. இது ஒரு தன்னார்வக் கூட்டு முயற்சியாதலால் நூலகத்தில் நூல்களை ஆவணப்படுத்த விரும்பும் எழுத்தாளர்கள், ஆர்வலர்கள் மின்னூல்களைத் தயாரித்துப் பங்களிக்கலாம்.

5. பங்களிப்பது எப்படி?

நூலகம் திட்டத்தில் ஆர்வலர் எவரும் இணைந்து கொள்ளலாம். பங்களிக்கலாம். நூலகம் மடலாடற் குழுவில் இணைந்து கொள்வதன் மூலம் திட்டக் குழுவில் எவரும் உறுப்பினராகலாம். அனைவரும் நூலகத்தில் சம உரிமை கொண்ட உறுப்பினரே. ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் நூல்களைக் குறித்த எழுத்தாளரின் அனுமதியுடன் மின்னூலாக்கி அனுப்பி வைத்தால் அவை நிச்சயம் வெளியிடப்படும். ஒவ்வொரு மின்னூலிலும் மின்னூலாக்கஞ் செய் தோரின் விபரங்களும் வெளியிடப்படும்.

புதிதாக நூல்களை அச்சிடுவோர் அச்சகங்களிலிருந்து இறுவட்டில் மென்பிரதியைப் பெற்று நூலை ஒருங்குறிக்கு மாற்றி நூலகத்தில் இணைக்கலாம். பழைய நூல்களை இணைக்க விரும்புவோர் தாமா கவோ அல்லது தொழில்சார் தட்டெழுத்தாளர்கள் மூலமோ தட்டெழுதி நூலகத்தில் இணைக்கலாம். மின்னூலாக்கத்தைத் தொடங்குமுன் நூலகம் குழுவில் இணைவது அல்லது நூலகம் குழுவினரைத் தொடர்பு கொண்டு மேலதிக விபரங்களை அறிந்து கொள்வது பொருத்தமானது. சில அடிப்படைத் தகவல்கள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

6. சில தகவல்கள்

ஈழத்து நூல்களின் மின்னூலாக்க முயற்சிகளை முதலில் முன்னெடுத்தவர் இ.பத்மநாப ஐயர். மதுரைத் திட்டத்தில் ஐயரின் முயற்சியால் 13

ஈழத்து நூல்கள் 2000 - 2001ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியிடப்பட்டன.

2004இல் ஈழத்துக்கான தனியான மின்னூற் திட்டமாக ஈழநூல் திட்டம் தி.கோபிநாத், மு.மயூரன் ஆகியோரால் தொடங்கப்பட்டு 2005 தை மாதம் நூலகம் திட்டமாக வலையேற்றப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் சோ.தேவராஜா, பிரதீபா தில்லைநாதன் ஆகியோரும் இணைந்தனர். ஆரம்பத்தில் திட்ட வேகம் போதியதானதாக இருக்கவில்லை. 2005 ஆடி மாதம் பு.ஈழநாதன் இணைந்ததும் உடனடியாக நூலகத்துக்கான தனியான வலைத்தளத்தினை வாங்கி அளித்தார். இ.பத்மநாப ஐயர் ஆலோசகராக இணைந்து பெருமளவு நூல்களை இணைக்கத் தொடங்கியதால் மின்னூலாக்கப் பணிகள் வேகம் பெற்றன. 2006 தைப்பொங்கல் தினத்தன்று 100 நூல்களுடன் திட்டம் இணையத்தில் பகிரங்கமாக அறிவிக்கப்பட்டது.

இப்போது பதிப்பகங்களான தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை, பூபாலசிங்கம், காலச்சுவடு, விடியல், மீரா, ஞானம், தமிழியில் மற்றும் ஈக்குவலிற்றி அச்சகம் போன்றவற்றின் பங்களிப்புடன் தெளிவத்தை ஜோசப், இ.பத்மநாப ஐயர் போன்றோரின் நூற் சேகரங்களைப் பயன்படுத்தி 25ற்கும் அதிகமானோர் நூலகத்திற்கு நேரடியாகப் பங்களித்து வருகின்றனர். இதுவரை மிகப் பெருமளவு நூல்களை இ.பத்மநாப ஐயர், தி.கோபிநாத் ஆகியோரே இணைத்துள்ளரெனினும் மேலும் பல ஆர்வலர்கள் உற்சாகத்துடன் பங்கு பற்றத் தொடங்கியுள்ளனர். யாழ். பல்கலைக் கழகக் கல்விசார் நூலகர் ஸ்ரீகாந்தலட்சுமி அருளானந்தம் அவர்களும் முக்கிய பணியாற்றி வருகிறார்.

சில முகவரிகள் :

நூலகம் திட்டம் -

நூலகம் குழு -

இணையம், மின்னஞ்சல் பயன்படுத்துவதில் சிக்கலுள்ள ஆர்வலர்களுக்கான முகவரி :

kopinath@gmail.com.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

Best Wishes To Mallikai

MOOSAJEES LIMITED

34, W.A.D.RAMANAYAKE MAWATHA

COLOMBO - 02.

TELE: 2307168/170171

FAX: 2307169

"From each according to her / his abilities, to each according to her / his needs."

- Karl Marx

கற்பனை செய்து பாருங்கள்.

ஒரு கலைக் களஞ்சியத்தைத் திறந்த நிலையில் உருவாக்க முடியுமா?

திறந்த கலைக் களஞ்சியம் எப்படி இருக்கும்?

அது முற்றிலும் இலவசமாக இருக்கும். யார் வேண்டுமானாலும், எப்போது வேண்டுமானாலும் அதனைப் பயன் படுத்த முடியும். எவரும் அதனை தம்மோடு வைத்துக்கொள்ள முடியும். கலைக் களஞ்சியம் கொண்டிருக்கும் கட்டுரைகளை விட அதிகமான தகவல்கள் தமக்குத் தெரிந்திருந்தால் அத்தகவல்களை எவரும் அக்கலைக் களஞ்சியத்தில் சேர்த்துவிட முடியும். தகவற் பிழைகள் ஏதுமிருந்தால் எந்தக் கட்டுப்பாடுகளும் இன்றி அவற்றைத் திருத்தி விட முடியும். எவரும் தமக்குத் தெரிந்த விடயங்கள் தொடர்பாக எந்த அளவிலாயினும் கட்டுரைகளை அந்தக் கலைக் களஞ்சியத்தில் புதிதாக உருவாக்க முடியும். அங்கே இருக்கும் பிற கட்டுரைகளை எந்தக் கட்டுப்பாடுகளும் இல்லாமல் எதற்கும் பயன்படுத்த முடியும். அப்படியே நகலெடுத்துத் தன்னுடைய புத்தகம் ஒன்றில் சேர்த்துக் கொள்ள முடியும். யாரும் கேள்வி கேட்க மாட்டார்கள். அங்கேயுள்ள கட்டுரைகளை எல்லாம் தொகுத்துப் புத்தகமடித்து விற்க முடியும். எந்தக் காப்புரிமைச் சிக்கலும் எழாது. கலைக் களஞ்சியத்தில் புதிதாகச் செய்யப்படும் திறந்த நிலை மாற்றங்களை கண்காணித்துத் தகாதனவற்றை எவரும் நீக்கிவிட முடியும்.

கட்டறுக்கும்

அறிவு -

கட்டற்ற

பகிர்வு

(விக்கிபீடியா - கூட்டுழைப்பு - திறந்த
புலமைச் சொத்து குறித்து)

- மு. மயூரன் -

செய்யப்பட்ட தகவல் தவறுகளை நீங்கள் உடனடியாகத் திருத்திவிட முடியாது. கலைக் களஞ்சியம் கொண்டிருக்கும் ஒரு சிலருக்குச் சார்பாக இருக்கிறது என்று உரிமையோடு வாதிட்டுக் கட்டுரைகளைத் திருத்திவிட முடியாது. உங்களுக்குத் தெரிந்த பல்வேறு விடயங்கள் தொடர்பான கட்டுரைகளை அதில் நீங்கள் உடனடியாகச் சுதந்திரமாகச் சேர்க்க முடியாது.

எப்போதும் உங்கள் கைகள் கட்டப்பட்டே இருக்கும். காப்புரிமை எனும் சங்கிலி எப்போதும் உங்களைப் பிணைத்தே இருக்கும்.

இந்தக் காப்புரிமைச் சங்கிலிகள் சுரண்டலுக்கே பெரிதும் துணை போகின்றமை கண்முன்னே காணும் யதார்த்தம்.

இந்தக் கட்டுரைகளை அறுத்து, புலமைச் சொத்துக் களைத் திறந்த நிலையில், கட்டற்ற நிலையில் வைத் திருக்க வேண்டும். பகிர்வதற்கான சுதந்திரம் வேண்டும். கூட்டுழைப்புக்கான வழி திறக்க வேண்டும் என்று கோரும் ஒரு புதிய போக்கு இணைய வெளியில், மின் வெளியில் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

'தனியுரிமை' என்பது அந்தி. பொதுமக்கள் உரிமையாகப் புலமைச் சொத்துக்கள் இருப்பதே மனிதகுலம் முன்னோக்கி நகர்வதற்கான வழி என்று இந்தத் 'தளையறுப்பு' இயக்கம் உரத்துச் சொல்கிறது.

இணைய உள்ளடக்கங்கள் மட்டுமல்ல, மென்பொருட்கள், திரைப்படங்கள், புத்தகங்கள், கலைப் பணிகள் அனைத்துமே 'திறந்த' நிலையில் பொதுமக்கள் உரிமையாக இருக்க வேண்டும். அவை அனைத்தும் மனித குலத்தின் சொத்துக்களாக வியாபகத்துடன் இருக்கவேண்டும். அல்லாமல் தனிமனிதர்களின் குறுகிய உரிமை கோரல்களுக்குள் அகப்பட்டுப்போய் விடக்கூடாது என்று இந்த எதிர்ப்பியக்கத்தை ஆதாரிக்கும் அனைவரும் விரும்புகின்றனர்.

இந்தப் புதிய புரட்சிகரமான சிந்தனைப் போக்கு மென்பொருள் தொழிற்துறையிலேயே முதலில் தோன்றியது. மக்கள் உடைமையாக, கூட்டுழைப்பாக மென்பொருட்கள் திறந்த நிலையில் உருவாக்கப்பட வேண்டும், பகிரப்பட வேண்டும் என்று ஆரம்பித்து இன்று எல்லா வகையான புலமைச் சொத்துக்களினதும் திறந்த நிலையை வலியுறுத்துகிறது. புலமைச் சொத்துக்களைக் குறுக்கி முடக்கும் 'காப்புரிமை' ஒப்பந்தங்களைக் காட்டமாக எதிர்க்கிறது. காப்புரிமைக்கு மாற்றாகப் புலமைச் சொத்துக்களை உருவாக்கும் மனிதர்களது உழைப்பினையும், உரிமையையும் காத்து, அதனைப் பயன்படுத்தும் மனித குலத்தின் சுதந்திரத்தையும் காக்கும் 'அளிப்புரிமை'யினை முன்வைக்கின்றது. சட்ட ரீதியான அளிப்புரிமை ஒப்பந்தங்களும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

புலமைச் சொத்துக்களின் திறந்த நிலையை, கூட்டுழைப்பினை, கட்டற்றப் பகிர்வலை முன்னிறுத்தும் இயக்கம், அந்த இயக்கத்தின் சிந்தனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட 'திறந்த' புலமைச் சொத்து உருவாக்கம் இன்றைய உலக ஒழுங்கில் சாத்தியப்படுமா? அல்லது இதெல்லாம் வெறும் 'அழகிய கனவுகள்' தானா?

இந்த நெற்றி சுருக்கும் சந்தேகங்களை எல்லாம் தமது வெற்றிகளால் கூட்டெரித்துக் கொண்டு அதிவேகமாய் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது 'திறந்த மூல'

இயக்கம். பெரும் நிறுவனங்களின் ஆதிக்கத்தை யெல்லாம் அடித்து உடைத்தவாறு எல்லாத் துறைகளிலும் திறந்த முயற்சிகள் வெற்றி பெற்றுக்கொண்டு வருகின்றன.

இந்த மகத்தான வெற்றியின் மிகச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக இருப்பதுதான் திறந்த கலைக்களஞ்சியமான 'விக்கிபீடியா'.

ஆங்கிலத்தில் மட்டுமல்லாது, உலக மொழிகளில் பெரும்பாலானவற்றில் இந்தக் கூட்டுழைப்பில் உருவாகும் கலைக் களஞ்சியம் வெற்றிகரமாக வளர்ந்து வருகிறது.

ஏறத்தாழ 6000 கட்டுரைகளோடு தமிழ் விக்கிபீடியாவும் இணையத்தில் வளர்கிறது.

ஆங்கில விக்கிபீடியாவோ, இன்று உலகின் ஆகக் கூடிய கட்டுரைகளைக் கொண்டிருக்கும் கலைக் களஞ்சியமாக, நுணுக்கமாக செவ்வை பார்க்கப்பட்டு, பார்த்துப் பார்த்து வளர்த்தெடுக்கப்படும் கலைக் களஞ்சியங்களுக்கு சமமான நிலையில் பல்கலைக் கழகங்களிலும், பாடசாலைகளிலும் மாணவர்களுக்குப் பரிந்துரைக்கப்படுகிறது.

எவரும் வந்து எதையும் தொகுத்து, அழித்து மாற்றக் கூடிய நிலையில் இருக்கும் இந்த கட்டுப்பாடுகள் எதுவுமற்ற கலைக் களஞ்சியம் எப்படி இவ்வளவு பெரிய வெற்றியைப் பெற்றது?

இதற்கு ஒரு சாதாரண விக்கிபீடியா பயனரின் செயற்பாடுகளைக் கூர்ந்து கவனிப்பதன் மூலம் பதில் களைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

எனது ஊரைப் பற்றிய சில தகவல்கள் தேவைப் படுவதால் நான் விக்கிபீடியா கலைக் களஞ்சியத்தை இணையவெளியில் ta.wikipedia.org என்ற முகவரியில் அணுகுகிறேன். 'திருகோணமலை' என்று தேடித் திருகோணமலை தொடர்பான கட்டுரையை வந்தடைகிறேன். ஏற்கனவே பலர் சேர்ந்து உருவாக்கி வைத்திருக்கும் அந்தக் கட்டுரையிலிருந்து எனக்குத் தேவையான தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்.

அப்போதுதான் என் கவனத்தில் படுகிறது அகிலேசபிள்ளை, தி.த.கனகசுந்தரம்பிள்ளை, தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை போன்றவர்கள் திருகோணமலையில்தான் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள் என்ற தகவல். இவை 'திருகோணமலை இலக்கிய வரலாறு' என்ற தலைப்பின் கீழ் விடுபட்டுப் போயிருக்கிறது.

உடனடியாக அந்தக் கட்டுரையின் மேற்பகுதியி லிருக்கும் 'தொகு' என்ற விசையினை அழுத்தி கட்டுரையில் தேவையான வரிகளைத் தட்டெழுதிச் சேர்த்து விடுகிறேன். கீழே உள்ள 'சேமிக்கவும்' என்ற பொத்தானை அழுத்தியவுடன் நான் புதிதாகச் சேர்ந்த வரிகளுடன் கட்டுரை தற்போது காட்சியளிக்கிறது. இனி இந்தக் கட்டுரையைப் பார்க்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் இந்த வரிகள் தென்படும்.

இந்தத் தொகுப்பினைச் செய்வதற்கு எனக்கு எந்தப் பயனர் கணக்கும் தேவையில்லை. எந்தவிதமான சிறப்பு அனுமதியும் தேவையில்லை. எவர் வேண்டுமானாலும் இதனைச் செய்யலாம்.

மறுநாள் நான் செய்த மாற்றங்கள் கட்டுரையில் இருக்கிறதா? என்று பார்க்க ஆசையாயிருக்கவே திரு கோணமலைக் கட்டுரையை மறுபடி பார்வையிடு கிறேன். அங்கே நான் செய்த மாற்றங்கள் அப்படியே இருக்கிறது. அத்தோடு தி.த.கனகசுந்தரம்பிள்ளைக்கு து.க. என்று எழுத்துப் பிழை விட்டிருந்தேன். அந்த எழுத்துப் பிழை சரியாக்கப்பட்டு து.தி. ஆக மாற்றப் பட்டிருந்தது. இந்தத் திருத்தத்தை யார் சேர்த்தார்கள்? என்னைப் போல இந்தக் கட்டுரையைப் பார்வையிட வந்த மாற்றவர்கள்தான்!

இந்த விடயம் எனக்கு நம்பிக்கையூட்டவே பயனர் கணக்கு (User Account) ஒன்றினை உருவாக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வருகிறேன். எனது பெயரில் புதிய பயனர் கணக்கை உருவாக்கியாகி விட்டது. இனி எனது கடவுச் சொல்லைப் (Password) பயன்படுத்திப் புகு பதிகைச் செய்துகொண்ட பின் நான் செய்யும் மாற்றங்கள் யாவும் என் பெயரில் மாற்றப் பயனர்க்கு அறிவிக்கப்படும்.

அண்மைய மாற்றங்கள் பக்கத்துக்குச் சென்று அண்மையில் யார்? யார்? என்ன கட்டுரைகளை உரு வாக்கியிருக்கிறார்கள், திருத்தியிருக்கிறார்கள் என்று கவனித்தால், மேமன்கவி, டொமினிக் ஜீவா தொடர்பான கட்டுரை ஒன்றை அண்மையில் உருவாக்கியிருப்பது தெரிந்தது. அந்தத் தலைப்பைச் சொடுக்கி கட்டுரைக்குப் போனால் அங்கே டொமினிக் ஜீவா தொடர்பான சிறிய கட்டுரை ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே மல்லிகை என்ற சொல் சிவப்பு நிற எழுத்தில் இருந்தது. அதைச் சொடுக்கினால், மல்லிகை என்ற தலைப்பில் கட்டுரை எதுவும் உருவாக்கப்படவில்லை. இந்தத் தலைப்பில் கட்டுரை உருவாக்க விரும்பினால் தட்டெழுதி சேமிக் கவும் என்பது போன்ற அறிவித்தல் வந்தது. சரி மல்லிகைக்குக் கட்டுரை எல்லாம் எழுதப் போகிறோமே, மல்லிகை பற்றி இரண்டு வரி போட்டால் என்ன என்ற

நினைவில் எனக்குத் தெரிந்த அளவில் மல்லிகை பற்றி இரண்டு வரிகளை அந்தத் தலைப்பில் சேர்த்து சேமித்துவிட்டு வருகிறேன்.

அடுத்தநாள் நான் புகுபதிகை செய்யும்போது எனது பேச்சுப் பக்கத்தில் மேமன்கவி எனக்கு நன்றி சொல்லி யிருப்பதோடு, மற்றப் பயனர்கள் பலரும் மல்லிகை பற்றிய பெரிய கட்டுரை ஒன்றினையே வளர்த்தெடுத்து விட்டிருக்கின்றனர். பல புதிய நட்புகளும் இந்தக் கட்டுரை ஊடாகக் கிடைக்கிறது.

இவ்வாறுதான் விக்கிபீடியா இயங்குகிறது.

சாதாரண மனிதர்கள் பலர் கூடி ஒரு பெரும் தகவற் களஞ்சியத்தையே உருவாக்குகிறார்கள். ஒவ்வொரு மனிதரிடத்தும் ஏதாவது ஒரு விடயம் தொடர்பான அறிவு இருக்கும். கூட்டுழைப்பாக, ஒரு பெரும் சமுதாயமாக இந்தத் தனி மனிதர்கள் இணையும்போது இந்தக் கூட்டு மதிநூட்பம் அதி சக்திவாய்ந்ததாக மாறுகிறது.

கூட்டுழைப்பும், சமுதாயச் செயற்பாடுகளும்தான் இந்த மனித இனத்தை முன்னோக்கி நகர்த்தும். குறுகிய இலாப நோக்கம் கொண்ட வட்டங்கள் அல்ல.

சரி! திறந்ததோ என்னவோ, எவரோ ஒருவரின் கலைக் களஞ்சிய வலைத்தளத்துக்கு நாம் ஏன் பங்களிக்க வேண்டும்? இப்போது திறந்து வைத்துவிட்டு பின்னொரு நாளில் எல்லாவற்றையும் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு போய்விடமாட்டார்களா?

இது நிகழ்வதற்கான சாத்தியப்பாடுகள் பின்வரும் காரணிகளால் அற்றுப் போகிறது.

ஒன்று, விக்கிபீடியா எந்த தனிமனிதருக்கோ, நிறுவனத்துக்கோ சொந்தமானதல்ல! 'மெட்டாவிக்கி' எனப்படும் நிர்வாகக் குழுவே இவ்வலைத்தளத்தைப் பராமரிக்கிறது. இந்நிர்வாகக் குழு சாதாரண விக்கிபீடியா பயனர்களிடமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படும் ஆட்களைக் கொண்டது. இக்குழு இலாப நோக்கற்ற நிறுவனமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதோடு (அமெரிக்க சட்டங்களுக் கமைவாக) நன்கொடைகளுக்கான வரிவிலக்கு சலுகையையும் பெற்றுக் கொண்டுள்ளது. எக்காரணம் கொண்டும் விக்கிபீடியாவில் விளம்பரங்களோ, வியாபார வடிவங்களோ அடக்கப்பட முடியாது. அனைத்து மொழி விக்கிபீடியா வலைத்தளங்களுக்குமான வழங்கிகள், பராமரிப்புச் செலவுகள் யாவும் நன்கொடைகள் மூலமே சமாளிக்கப்படுகின்றன. முன்மொழிவு, வழிமொழிவு வாக்களிப்பு முறையில் நிர்வாகிகள் காலத்துக்குக் காலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர்.

இரண்டு, விக்கிபீடியா இயங்கும் மென்பொருளான மீடியாவிக்கி எனப்படும் உள்ளடக்க முகாமைத்துவத் தொகுதியின் அனைத்து நிரல்களும் திறந்த மூலம். விக்கிபீடியாவைப் போலவே இந்த மென்பொருளின் நிரலாக்கமும் நிகழ்கிறது. மென்பொருள் திறந்திருப்பதால் மறைமுகமான எந்தச் செயற்பாட்டையும் இந்த மென்பொருள் செய்ய முடியாது.

மூன்று, விக்கிபீடியாவின் உள்ளடக்கம் க்னூ பொதுமக்கள் உரிமத்தினடிப்படையில் சட்டரீதியாகப் பாதுகாக்கப்படுகிறது.

இந்த பொதுமக்கள் உரிமம் என்பது காப்புரிமை ஒப்பந்தங்கள் செய்யும் சுயநல கட்டுப்பாடுகளைக் களைந்து, புலமைச்சொத்து மீதான பொதுமக்களின் உரிமைகளைச் சட்டரீதியாகப் பாதுகாப்பதற்கென உருவாக்கப்பட்ட உரிம ஒப்பந்தமாகும். அதாவது அளிப்புரிமை. சுருக்கமாகக் கூறுவதானால், திறந்த நிலை உள்ளடக்கங்களை எவரும் எதற்கும் பயன்படுத்தலாம். ஆனால், அந்த உள்ளடக்கங்களை மூடிவைக்க முடியாது. பகிர்தல் இந்த ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையிலேயே நிகழவேண்டும். இவ்வாறானதொரு சட்டப் பாதுகாப்பு இந்த உள்ளடக்கங்களுக்கு உண்டு. அதனால் பொதுமக்கள் உருவாக்கும் இந்த உள்ளடக்கங்கள் யாவும் பொதுமக்களுக்கு மட்டுமே சொந்தம். யாரும் உரிமை கோர வாய்ப்பில்லாமல் போய்விடுகிறது. மெட்டாவிக்கி நிர்வாகக் குழுவினர் இந்தச் சட்ட விடயங்களைக் கவனித்து வேண்டிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்கின்றனர். இதன் காரணத்தினாலேதான் இந்த விக்கிபீடியாவினை நாம் ஒவ்வொருவரும் எமதாக உணர முடிகிறது.

எவருக்கோ வேலை செய்கிறோம் என்ற எண்ணம் தோன்றுவதற்கு மாறாக, எல்லோரும் எனக்காக வேலை செய்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் மேலோங்குகிறது. அதனால் பொறுப்புணர்வும் மனமகிழ்ச்சியும் அதிகரிக்கிறது.

சரி, திறந்த நிலையில் இருக்கும் இந்தக் கட்டுரைகளில் தவறான விடயங்களை யாரும் பகுத்திவிட்டால்? கட்டுரைகளை விசமத்தனமாக அழித்துவிட்டால்? வன் செயல் புரிந்தால்?

இந்த சவால், தத்துவரீதியாவும், தொழில்நுட்ப ரீதியாவும் எதிர்கொள்ளப்படுகிறது.

சுற்றியிருக்கும் எல்லோருக்கும் சொந்தமான ஒரு திறந்த வீட்டில் களவுகள் நிகழ முடியாதல்லவா? இந்தத் தத்துவமே இங்கும் செயற்படுகிறது. எல்லா விக்கிபீடியா பயனர்களும் தமது சொந்த கலைக் களஞ்சியமான

விக்கிபீடியாவில் அக்கறையாய் இருக்கிறார்கள். அண்மைய மாற்றங்கள் பக்கத்துக்குச் சென்று ஒவ்வொரு நாளும் என்ன மாற்றம் நிகழ்கிறது என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எவரும் இந்தப் பக்கத்தைப் பார்வையிடலாம். ஒவ்வொரு மாற்றங்களும் ஆயிரக்கணக்கான, கோடிக்கணக்கான பயனர்களால் அவதானிக்கப்படுகிறது. எக்காரணம் கொண்டும் நான் உருவாக்கிய கட்டுரைகளில் தீச்செயல்கள் நிகழ நான் அனுமதிக்கமாட்டேன். எந்தச் சிறு செயல் விக்கிபீடியாவில் நிகழ்ந்தாலும் அது அடுத்த கணமே அனைத்துப் பயனர்களின் பார்வைக்கும் வந்துவிடும். இதுதான் திறந்த நிலையின் பாதுகாப்பு. உலகில் தீயவர்கள் மிகச் சிலரே. அவர்கள் மிக இலகுவாக மாட்டுப்பட்டு விடுவார்கள். இவ்வாறான விக்கிபீடியாக்குற்றங்கள் புரியப்பட்டால் அவை உடனடியாகக் களையப்பட்டுவிடும்.

தொழில்நுட்ப ரீதியாக இந்தச் சவால் பல வழிகளால் எதிர்கொள்ளப்படுகிறது. அழிக்கப்பட்ட கட்டுரை ஒன்றினை மீட்டெடுக்கும் வசதி. ஒவ்வொரு மாற்றங்களும் எந்த முகவரியிலிருந்து செய்யப்படுகிறது என்பதைக் கண்டறிந்து குறித்த முகவரியை விக்கிபீடியா தொகுத்தலிலிருந்து தடைசெய்யும் வசதி. கட்டுரைகளை தற்காலிகமாக பூட்டி வைக்கும் வசதி போன்றன உண்டு. அத்தோடு ஒவ்வொரு மொழி விக்கிபீடியாவிற்கும் அதற்கென நிர்வாகிகள், அதிகாரிகள் உள்ளிட்ட கண்காணிப்பாளர்கள் உள்ளனர். இவர்கள் சாதாரண விக்கிபீடியா பயனர்களிடமிருந்து அவரவர் இயலுமை, அக்கறை போன்றவற்றின் வாயிலாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவர்கள். இவர்கள் இத்தகு பராமரிப்பு வேலைகளில் ஈடுபடுகின்றனர். விக்கிபீடியாவுக்கென்று ஒழுக்கக் கோவையும் உண்டு.

இந்தச் சமுதாய உழைப்பு மின்வெளியில் மட்டுமல்ல, மெய் உலக நடவடிக்கைகளுக்கும் மிகச் சிறந்த முன்மாதிரி.

மைக்ரோசொஃப்ட் போன்ற கணனி உலகின் மிகப் பெரும் மூலதன நிறுவனங்களின் சுரண்டல் அதிகாரத்தினைக்கூட இந்தச் சமுதாய உழைப்பு வெற்றி கொண்டு நடைபோடுகிறது.

இந்தத் தத்துவ அடிப்படையில் விக்கிபீடியாவை ஒத்த பல சகோதரர் செயற்றிட்டங்களும் உள்ளன. திறந்த அகர முதலியான டிக்சனரி, திறந்த புத்தகங்கள் எழுதுவதற்கான விக்கி புத்தகங்கள், திறந்த செய்தி வழங்கலுக்கான விக்கி செய்திகள் போன்ற அவற்றுள் சில.

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

இந்த திறந்த கலைக் களஞ்சியத்தைத் தமிழர்கள் தங்கள் அறிவினைச் சேகரித்து வைக்கும் மையப் படுத்தப்பட்ட களஞ்சியமாகக் கருதுவதில் என்ன தடை இருக்க முடியும்?

தேசமற்ற, நிலமற்ற, பாதுகாப்புக்கும், உயிர்வாழ்வதற்குமான உரிமையற்ற இந்த இனம் பேரினவாதத்தால் எரித்துவிட முடியாத மின்வெளியைத் தவிர வேறெந்த இடத்தைத் தமது தகவல்களைச் சேமிக்கப் பயன்படுத்த முடியும். தனியுரிமை சுயநலத்துக்கு மாற்றாக இவ்வாறான திறந்த உன்னதமான இடத்தினைத்தானே தமிழ்ச் சமுதாயம் தனது அறிவுக் களஞ்சியமாக தெரிவுசெய்து கொள்ளும்?

தமிழ் விக்கிபீடியா அதிவேகமாக வளர்கிறது. உலகமெங்கும் பரந்திருக்கும் தமிழர்களின் இணைய மூலமான கூட்டுழைப்பில் ஆறாயிரம் கட்டுரைகளைத் தொட்டு வளர்கிறது. தன்னைப் பற்றிய எல்லாத் தகவல்களையும் இந்தக் கலைக் களஞ்சியத்தில் ஆவணப் படுத்திக் கொள்ள இந்த இனம் ஆரம்பித்துவிட்டது. இந்தத் தகவல்கள் அனைத்தும் பொதுமக்களுக்குச் சொந்தம். ஒவ்வொருவரும் தமதாக உணரக்கூடிய உள்ளடக்கங்கள். எவரும் எந்தக் கட்டுப்பாடுகளையும் விதிக்க முடியாது.

எல்லாத் துறையினரும் இந்தக் கலைக் களஞ்சிய உருவாக்கத்தில் பங்கெடுத்துக் கொண்டால் மட்டுமே பன்முகத்தன்மை கொண்ட சிறந்த அறிவுக் களஞ்சியமாக இது உருவாகும். நாம் சார்ந்த தகவல்கள் இங்கே ஆவணப்படுத்தப்படாமல் விடுபட்டுப் போக அனுமதிக்கலாகாது. படங்களை, ஒலி வடிவங்களை, ஒளிப்படங்களைக் கூட அளிப்புரிமை அடிப்படையில் இங்கே சேமித்து வைக்கமுடியும்.

ஒரு பெரும் விக்கிபீடியர் சமுதாயத்தை நாம் எங்கள் இடங்களில் உருவாக்கிக் கொள்வதன் மூலம் இதனைச் சாத்தியப்படுத்தலாம். அருகிலிருக்கும் விக்கிபீடியா பற்றித் தெரிந்த ஒருவரை அணுகி, அவரது உதவியோடு பயனர் கணக்கொன்றை ஆரம்பித்துத் தகவல்களைத் தொகுக்க ஆரம்பிக்கலாம். சிறு தேநீர் விருந்து களுடன் விக்கிபீடியர்களைச் சந்தித்துக் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளலாம். தொழில்நுட்ப ரீதியாக இவற்றைச் செய்ய முடியாமலிருப்பவர்களுக்கு மற்றவர்கள் உதவலாம்.

எம்மைப் பற்றிய எல்லாத் தகவல்களையும் பாதுகாப்பாக அடுத்த தலைமுறைக்குக் கொண்டு சென்று சேர்ப்பதற்கு இதுவே மிக ஆரோக்கியமான வினைத் திறன் மிக்க வழி.

தேசமிழந்த இனத்திற்கு இந்த அசைவியக்கம் ஓர் உடனடித் தேவை.

எமக்கான நிலம், எமக்கான தளம் நிரந்தரிக் கப்படும்வரை மின்வெளியில் ஒரு தேசத்தை கட்டியெழுப்பும் பெரும் பணியில் இந்த திறந்த கலைக் களஞ்சியமும் ஒரு பகுதி.

"From each according to her / his abilities, to each according to her / his needs."

- karl Marx

இணைய முகவரிகள்.

ஆங்கில விக்கிபீடியா - en.wikipedia.org

தமிழ் விக்கிபீடியா - ta.wikipedia.org

திறந்த மூல இயக்கம் - www.fsf.org

கட்டுரையில் பயன்படுத்தப்பட்டிருள்ள கலைச்சொற்கள்.

கலைக் களஞ்சியம் - encyclopedia

காப்புரிமை - copyright

அளிப்புரிமை - copyleft

தனியுரிமை - proprietary

புலமைச் சொத்து - intellectual property

மின்வெளி - cyberspace

கணனி - computer

இணையம் - internet

மெய்நிகர் - virtual

திறந்த மூலம் - open source

மென்பொருள் - software

நிரல் - coding

பயனர் - user

புகுபதிகை - log in

பயனர் கணக்கு - user account

உரிமம் - license

mmauran@gmail.com

42வது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2007

From each according to his
abilities to each according to his
needs

From each according to his
abilities to each according to his
needs

- Karl Marx

www.wikipedia.org
www.wikipedia.org
www.wikipedia.org

www.wikipedia.org
www.wikipedia.org
www.wikipedia.org

www.wikipedia.org
www.wikipedia.org
www.wikipedia.org

From each according to his
abilities to each according to his
needs

From each according to his
abilities to each according to his
needs

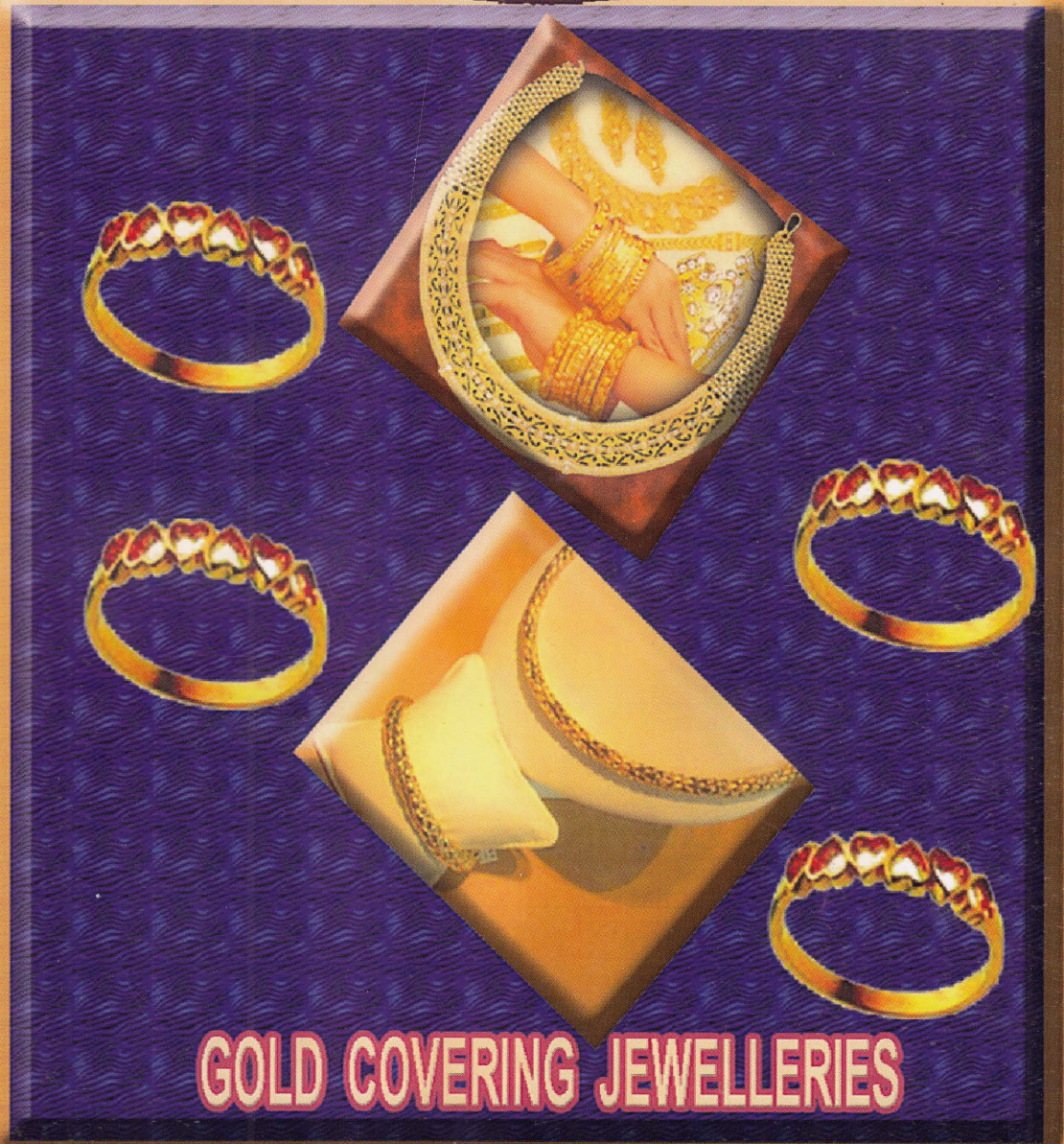
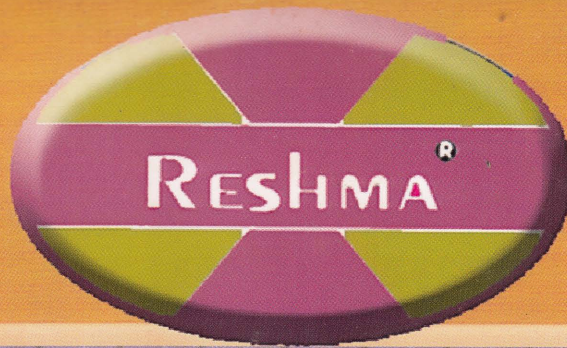
From each according to his
abilities to each according to his
needs

From each according to his
abilities to each according to his
needs

From each according to his
abilities to each according to his
needs

From each according to his
abilities to each according to his
needs

Salmann Trading

Santhosh Plaza Complex

1st floor ,

229-1/14, Main Street,

Colombo-11

Tel: 011 2394512

Hot Line: 077 6661336

42nd Special Issue

Mallikai

January 2007

Best Wishes to

Mallikai 42 Year Issue

**NO POSITIVE,
NO PLATES,
NO COLOUR SEPARATION**

OUR PRODUCT

PLASTIC CARDS, SCRATCH CARDS, VISITING CARDS, DATABASE PRINTING, BROCHURES, CATALOGUES, SOUVENIRS, BOOK MARKS, GREETING CARDS, NAME TAGS, CD/DVD COVERS, COLOUR BIO DATA, STICKERS, INVITATION CARDS, PROJECT REPORTS, BOOK COVER, MENU CARDS, GARMENT TAGS, THANKING CARDS, CERTIFICATES, BOOKS, POSTERS, CD STOMMER, TRANSPARENCY SHEET

HAPPY DIGITAL CENTRE (Pvt) Ltd

Digital Colour Lab & Digital Offset Press

No: 75/1/1, Sri Sumanatissa Mawatta, Colombo-12. Tel: +94 11 4937336, 11 4610652

web : www.happydigitalcentre.com email: info@happydigitalcentre.com

This Cover Printed By: Happy Digital Centre (Pvt) Ltd